SADECE İYİLER ÖLÜR...

İNDİRİM!

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

KÖTÜ ADAM'IN ASİSTANI

Çeviren: Tonde Ecem Kutlu

HANNAH NICOLE MAEHRER

İLAN: ASİSTAN ARANIYOR!

Kötü Adam kargaşa ve kaos içeren rasgele faaliyetlerde personele destek sağlayacak ve Genel Olarak Karanlık Şeyler içeren idari görevleri organize edecek bir asistan arıyor. Sadık, soğukkanlı, ketum adaylar tercih edilecektir. Mükemmel yan haklar sunulmaktadır.

Ailesini geçindirmek zorunda olan Evie Sage için iş bulmak önemli değil, hayat memat meselesiydi. Bu yüzden, yaşadıkları ufak bir kargaşanın ardından Rennedawn Krallığı'nın meşhur Kötü Adamı'ndan iş teklifi aldığında reddetmek gibi bir seçeneği yoktu.

Evie tavandan sarkan kesik kafalara ve topuğunun altında ezilen göz kürelerinin garip gıcırtısına yeni yeni alışıyordu ki Kötü Adam'ın zindanında koca bir köstebek olduğundan şüphelenmeye başladı. Birileri Kötü Adam'ı ve onun hain imparatorluğunu yıkmak istiyordu.

Hiçbir iş mükemmel değildi tabii ama Evie de kendini zora sokmaya bayılıyordu. Yani onca işin arasında elbette gidip korkunç, huysuz ve inkâr edilemez derecede yakışıklı patronuna minicik hisler beslemeye başlayacaktı.

Şimdi Evie'nin sadece patronunu her gördüğünde kalbini dizginlemesi değil, aynı zamanda işlerine kimin çomak soktuğunu bulması ve ona bunun bedelini ödetmesi gerekiyordu.

Sonuçta iyi bir iş bulmak hiç kolay değildi.

ISBN 978-625-8733-41-9

indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Kötü Adam'ın Asistanı

Hannah Nicole Maehrer

Orijinal İsmi: Assistant To The Villain

Baskı: Aralık 2025
ISBN: 978-625-8733-41-9
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2025 Hannah Nicole Maehrer
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy
Çeviren: Tünde Ecem Kutlu
Editör: Ece Yücesoy
Son Okuma:*Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarımı: Elizabeth Turner Stokes
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
HÜNKAR OFSET MATBAACILIK
Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok No: 402 Topkapı - İSTANBUL
Matbaa Sertifika No: 47656

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 * Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

HANNAH NICOLE MAEHRER

KÖTÜ ADAM'IN ASİSTANI

Duzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Tünde Ecem Kutlu

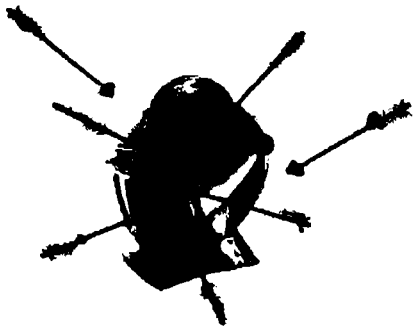
İNDİGO KİTAP

Ninova

Anneme ve babama, çocukluğumda bana hikâyeler anlatarak geçirdiğiniz saatler ve benimkileri dinleyerek geçirdiğiniz yıllar için. Bilin ki sizinki her zaman en sevdiğim hikâye olacak.

Ve hepinize, bana kalırsa ahlaki açıdan gri, fantastik bir kötü karakterin kişisel asistanı olmak böyle olurdu.

Ninova

GİRİŞ

Evvel zaman içinde...

Evie, Kötü Adam'la tanıştığında sıradan bir gündü.

Kasabasındaki meslek panayırı yine başarısız geçmişti. Cebine yine tek kuruşun girmediği bir gündü. Hasta babasını ve küçük kız kardeşini yine yarı yolda bırakmıştı. Aklı bunlarla meşgul halde, Ceviz Ağacı Ormanı'nın sınırını çit gibi çevreleyen ağaçlara doğru yürüdü... ve içlerine dalıverdi.

Orman bir zamanlar insanların uğrak noktasıydı ama artık, aklı başında herhangi birinin dolaşmayı seçeceği bir yer değildi. Özellikle de yalnızken. Yani, en azından adınız Evangelina Sage değilse ve yasak orman fikri, eve dönüp ailenize nihayet bir iş bulduğunuzu... sonra da ondan vazgeçtiğinizi itiraf etmekten çok daha çekici gelmiyorsa.

Evie içini çekti, parmaklarını uzatıp yanlarından geçtiği birkaç ağacın eğri büğrü gövdesine dokundu. Orman gerçekten çok güzeldi.

Rennedawn Krallığı, büyülü krallıklar arasında en mütevazısıydı ve topraklarının büyük bir kısmını kaplayan Ceviz Ağacı Ormanı'na yolunuzun düşmemesi zordu. Yine de vatandaşları şimdiye dek başarılı olmuştu.

On yıl önce, Kötü Adam olarak bilinen karanlık bir figürün ortaya çıkmasından beri işler böyleydi. Onun işkence edecek kurbanlar yakalayabilmek için ormanın kenarında pusuya yattığına dair çok fazla söylenti vardı. Evie, bu şeytani figüre dair çok bir şey bilmiyordu ama orman perisi gibi ağaçların arasında gizlice gezinmekten daha iyi işleri olduğundan neredeyse emindi. Gerçi perileri de görmüşlüğü yoktu, onlar daha kuzeyde kalıyordu.

"Kötü Adammış," diye dudak büktü Evie, ağaçların arasından ormanın derinliklerine doğru ilerleyip ellerini düz kahverengi elbisesinin büyük ceplerine sokarken. "Eğer ismi böyle saçma bir şey olmasaydı belki cinayete daha az meyilli olurdu."

Gerçi adı doğumunda konmuş da olabilirdi, durum buysa Evie annesini inanılmaz öngörüsü konusunda kutlamak isterdi.

Evie başıboş bir dala takılıp sendeledi, ellerini ceplerinden çıkarıp yakınındaki bir ağaca tutundu ve ardından ağır adımlarla şırıl şırıl akan dereye doğru ilerlemeye başladı.

Yürürken adama dair bildiği az buçuk şeyi aklında evirip çevirdi, bildiklerinin çoğunu da kötü çizilmiş ARANIYOR posterlerinden toplamıştı zaten. O posterlerde yaşını başını almış, kurbanlarıyla boğuşmalarından kalan kocaman yaralarının böldüğü gri bir sakallı bir adamdı, dişleri öyle tırtıklı çizilirdi ki sanki insanların kalbini koparıp alacak gibi dururdu ya da belki iyi bir diş doktoruna gitme zamanı gelmişti.

Krallığın en büyük düşmanına dair toprakların dört bir yanına o kadar çok dedikodu yayılmıştı ki Evie artık kime inanacağına şaşırıyordu. Kötü Adam'ın yıllar önce Güney Rennedawn'daki balıkçı kasabalarından birini yakıp kül ettiğini biliyordu. Kasaba nihayet yeniden inşa edilene dek bütün krallık açlıktan kırılmıştı. Başka bir sürü korku hikâyesi de vardı. Kötü Adam'ın yapacaklar listesinde ufak hırsızlıklar da bulunuyordu anlaşılan, sık sık soyluların evlerine girip aileleri korkutmayı ve çok kıymetli aile yadigârlarını çalmayı pek seviyordu.

Dereye yavaşça yaklaşırken –düşündüğünden çok daha genişti– Evie ağaçların arasından süzülen ve nehrin kenarındaki çiçeklere uhrevi bir parıltı saçan güneş ışığının güzelliğine hayran kaldı. İçinde bulunduğu kasvetli durumu neredeyse bir anlığına unutturacak kadar nefes kesici bir görüntüydü. Ama sonra hepsini yeniden hatırladı.

Babası demircideki işini geçen ay kaybettiğini hâlâ bilmiyordu. Ailesi masanın yemek vaktinde normalden daha boş olduğunu ya da odun bulamadığı için küçük kulübelerinin biraz daha soğuduğunu fark etmeden yeni bir iş bulabileceğinden emindi. Ama bu akşam

durumu açıklaması gerekecekti. Zaten kısıtlı olan yemek stoklarının dibini görmeye başlamışlardı.

Derin bir iç çekişle derenin kıyısında diz çöktü, dizleri süngerimsi yosunlara gömüldü. Ellerini berrak mavi suda gezdirdi, ardından soğuk suyu yüzüne ve boynuna vurup hızla atan kalbini yatıştırmaya çalıştı.

Bu sefer başı beladaydı. Öyle hikâyelerden fırlama kötü adamlar yüzünden de değil.

Hayır. Bu belayı başına kendisi sarmıştı.

En kötüsü de neredeyse çok güzel bir pozisyonda işe başlayacaktı. Bu sabahki meslek panayırında, kasabasına çok da uzak olmayan bir malikânenin yeni baş hizmetlisi olma fırsatı sunulmuştu ona. Uzaklığı yüzünden çok ideal değildi ama zevkle kabul etmeye hazırdı. Ta ki hemen yanındaki kadının gülümseme çizgileriyle çevrili gözlerindeki umut dolu bakışı görüp de kalbi sıkışana dek. Özellikle de kadının hemen arkasında duran üç küçük çocuğu fark ettiğinde.

Evie işe kabul sertifikasını ona uzatmış ve onu sıkıca tutup iki yanağından öpen kadının ışıl ışıl yüzünü izlemişti.

Doğru şeyi yaptım. Peki niye göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum şimdi?

İçini çekip yüzüne kırmızı sudan biraz daha çarptı ve kafasında gelecek meslek panayırlarının bir listesini yapmaya başladı. Belki de komşu kasabalardan birine gidebilir ve...

Bir saniye... *Kırmızı mı?!*

Hızla nefes alıp çiçeklere doğru geri kaçarken Evie'nin gözleri korkudan kocaman açılıp bir-zamanların-berrak-mavisi suyun şimdi koyu kırmızıya bürünmesini izledi.

Kan.

Gözlerini sıkıca kapadı ve nefesini kontrol etmeye çalıştı. Ona kadar saydıktan sonra ayaklandı, az kalsın uzun elbisesinin eteklerine takılıp düşecekti, ardından yavaşça yeniden suya doğru yaklaştı. Kanın nehrin yukarısından geldiğini açıkça görebiliyordu.

O yöne doğru bir adım attı, deri botlarından birini öbürünün önüne adım adım sürükleyerek bulacaklarına tamamen hazırlıksız bir halde ilerledi.

İlerledikçe dere daha da kan gölüne benzemeye başlıyor, opak kırmızı suyun mavisini tamamen yutuyordu. Yaralı bir hayvan olmalıydı, kanın yoğunluğuna bakılırsa oldukça da büyüktü. Evie'nin kişisel olarak incelemesini gerektirmeyecek bir şey olduğu barizdi.

Ama yine de burada, güneş ağaçların arkasından batmaya başlarken gitgide kararan bir ormanın ortasındaydı... Ve bir kan nehrini takip ediyordu.

Başını iki yana salladı, dururken ayaklarının altında ezilen bitkileri hissetti. Geri dönecekti. Hatta vücudunun yarısını döndürmüştü ki derenin etrafım saran uzun çimenlerle kocaman bir ağacın arasında kısmen gizlenen, kamburunu çıkarmış siyah kürklü yaratığı fark etti.

Artık nasıl bir yaratıksa hâlâ hayattaydı, bulunduğu taraftan acı dolu inlemeler ve boğuk sesler geliyordu. Evie yere çöktü, dikkatle eteklerini kaldırıp acil durumlar için ayak bileğine sardığı kındaki ufak bıçağına uzandı.

Zavallı yaratığın acısına son verecekti. Bu kadarcık iyilikten bir şey olmazdı. Ama yaklaştıkça gördüğü şey yaratığa daha az benzer oldu. Neredeyse şey gibiydi...

Siyah kürkün altından bir insan eli çıkıverdi ve kürkün aslında siyah bir pelerin olduğunu fark etti. El, Evie'nin bileklerinden birini yakaladı ve onu aşağı çekti.

"Off!" Evie sertçe yere düşerken omzu orman zeminine çarptı ve bir kol beline dolanıp onu kendi bedenine doğru çekti. Yan yattı, sırtı arkasındaki sert ve sıcak şeye sıkıca bastırılmıştı. Mantığı tam o noktada devreye girdi ve debelenip bağırmaya başladı.

Beline dolanan kol onu daha sıkı tutarken başka bir el de ağzının üstüne kapandı. Kulağındaki kısık bir ses bütün bedeninin ürpermesine sebep oldu. "Sessiz ol, küçük yaramaz, yoksa ikimizi de öldürteceksin."

Tam o anda Evie yolun karşısında içini ürperten başka bir figür daha gördü, hatta birkaç kişilerdi. Hepsi gümüşler içindeki erkeklerdi. Kocaman silahlar taşıyorlardı, bazıları parlıyordu. *Kral'ın Erdemli Muhafızları!*

Onu tutan elden kurtulmaya çalıştı ama adamın diğer kolu onu bedenine bastırıyordu ve ağır bacağını ayak bileklerine sarıp onu tamamen hareketsiz kıldı.

"Bıvak bei." Evie yere yapıştığında bıçağını da düşürmüştü, şimdi serbest eliyle çimlerin arasında onu aranıyordu.

"Sakin ol," diye emretti adam yeniden.

Doğru. Sakinleşebilirdi tabii, ne de olsa kim olduğunu bilmediği ve muhafızların peşinde olduğundan şüphe duymadığı yabancı bir adam onu yere mıhlamıştı. Ama bunu kendisi istemişti, değil mi? Gidip kan nehrini takip eden oydu, ne olmasını bekliyordu ki?

"Nası bi sahaksam." Evie uzun uzun iç çekti.

Birden ağzının üstündeki el kayboldu ve kulağında yeniden o sesi duydu. "Ne mırıldanıyorsun öyle?"

"Tam da benlik bir hareket," diye fısıldadı.

"Tanımadığın birinin seni yere devirmesi mi?" dedi adam, ses tonu şüphe uyandıracak kadar meraklıydı.

"Yani, *tam olarak* böyle bir durumdan bahsetmiyorum. Ama bu noktaya nasıl geldiğimi birine anlatsam kimse bunu olağandışı bulmazdı." Dirseğini adamın göğsüne geçirerek yakalayıcısının küfredip acıyla homurdanmasına sebep oldu. "Ay, pardon ya. Acıttı mı?" Sözlerini vurgulamak için bir kere daha vurdu.

Adam, "Yeter!" diye tısladıktan sonra esmer bir parmağını uzatıp derenin öbür yanında ağaçları arayan adamları işaret etti. "O adamlar senin şeytanın kollarına düşmüş masum biri olmanı umursamayacaklar. Bir an bile tereddüt etmeden seni öldürürler ve bunu yaparken de yüzüne gülerler."

"Şeytan mı?" Evie sessizce kıkırdadı, kendini bu kadar büyük gören adamın yüzünü görebilmek için dönmeye çalıştı ama onu tutan kollar bir kere daha yerinden kıpırdamasına mâni oldu.

"Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu, sesinde kendini beğenmişlikten eser yoktu. Yine de şöhretinin böylesi bir kayıtsızlıkla *farkında* olması Evie'nin midesinin kasılmasına sebep oldu.

Hayatı boyunca ona çok aşağılayıcı laflar edilmişti. Korkutucu şekilde hepsi de B harfiyle başlıyordu. Budala, beyinsiz, boş kafalı ve kaderin tuhaf bir cilvesi sonucunda, son B'yi de eklemeyi başarmıştı.

Boku yemiş.

Biliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu.

Kötü Adam, Karanlığın Kralı, Rüyaların Karabasanı kollarını ona dolamıştı. Daha da kötüsü, olması gerekenin yarısı kadar bile korkmamıştı. Hatta hiç korkmuyordu, öyle ki...

Yok artık. *Gülüyor muydu şu an?*

Evie gülüyordu. Kendine engel olamıyordu ve biraz daha gürültü çıkarırsa adamlar saniyeler içinde yerlerini bulacaktı. Kötü Adam da bunu fark etmiş olmalıydı ki göz açıp kapayıncaya kadar elini yine ağzına kapamıştı.

"Yavaşça şu ağacın arkasına sürüneceğiz." Evie'yi kaldırıp bahsettiği büyük meşe ağacını görmesini sağladı. "Ve sonra koşacağız."

Evie, "Biz mi?" diye sorarken birden döndürüldü ve ağaca doğru itildi. Tartışacak fırsat yoktu ve ona söyleneni yaparak yere yakın durup ağacın öbür tarafına güvenle yaslanana kadar sürüündü. Derin nefesler alarak Kötü Adam'ın hâlâ orada olup olmadığını görmek üzere döndü ve kolunun arkasına kan bulaştığını görünce irkildi.

Yoktu.

"Ölütopraklar adına, nereye..."

"Buraya."

Evie sese doğru döndü, ağzı açık kalmıştı. "Sen oraya nasıl?.." Ama onu görünce kelimeleri boğazına takıldı.

Kendini savunması gerekirse, gördüklerini hazmetmesi biraz zordu.

İlk düşüncesi, ARANIYOR posterlerinin her şeyi yanlış çizdiğiydi. Karşısındaki yaşlıca, yüzü yaralarla dolu gri sakallı bir adam değildi. Hatta simsiyah, gür saçlarında tek bir gri tel bile yoktu. Keskin çenesini kaplayan kirli sakalının hemen üstünde çıkık elmacıkkemikleri vardı. Evie'den en fazla altı ya da yedi yaş büyük olabilirdi. Bir tahminde bulunması gerekirse... Herhalde yirmi sekiz yirmi dokuz yaşındaydı? Ama bu doğru olamazdı. Kötü derebeylerinin hadi zorlasanız ellilerinde, belki altmışlarında olması gerektiğine dair bir kural olmalıydı.

Ama genç olamazlardı! Daha da fenası, güzel olamazlardı.

Öyleydi ama: Güzeldi. Teni esmer ve pürüzsüzdü. Sanki insanları dehşete düşürmediği zamanlarda boş vaktini çimlerde uzanarak, belki de çay bardağından zarifçe küçük parmağı havada çayını yudumlayıp şiir okuyarak geçiriyor gibiydi.

Bu düşünce Evie'nin dudaklarından isterik bir kıkırtının kaçmasına sebep oldu. Kötü Adam, Evie'nin gördüğü en koyu gözlerin üzerinde mükemmel bir yay çizen kalın kaşlarından birini kaldırdı. Kıstığı gözleri onu kafa karışıklığıyla süzüyordu. Sanki Evie'nin de onun gibi yaşayan, nefes alan bir insan olduğunu tam olarak anlamamış gibiydi çünkü ona varlığı tam bir gizemmiş gibi bakıyordu.

"Cidden böyle görünmemelisin," dedi ve Kötü Adam'ın yüzündeki kafası karışmış ifadenin neredeyse tatlı olduğunu düşünerek kendini şaşırttı.

O bir katil! Vicdanı isyan halinde olsa da geri kalanı, oldukça bilge beynine bağlı olmayan kısımları, onun güzelliği karşısında bunu çok da umursamıyordu.

Ona doğru temkinli bir adım atarken Evie içinde bir yerlerde yattığını bildiği korkuya ulaşmaya çalıştı. Her an ödü kopacak ve karşı yöne doğru çığlıklar atarak koşmaya başlayacaktı muhtemelen ama şimdi adam bir kol mesafesi ötesindeydi ve Evie hâlâ arkasına bile bakmadan kaçmaya hazırlanmamıştı.

İlginç. Korku yoktu ama hafif bir endişe hissediyordu. Mantığını tamamen kaybetmediğine dair güzel bir kanıttı bu. Ta ki hafif endişesi, birazcık öne eğilip burnuna hava çekse adamın nasıl kokacağına dair utanç verici düşüncelerin arkasında kaybolana dek.

"Yüzümdeki bir şey... seni rahatsız mı ediyor? Yoksa kasabanın erkekleri sağ olsun, üç farklı yaramdan kan akması yüzünden mi acaba?" Sesi kısıktı ve dışarıdan bakınca sakin duruyordu ama Evie, onun koyu gözlerinin arkasındaki bastırılmış öfkeyi görebiliyordu.

Onu yargıladığım mı sanmıştı?

"Şey, evet... Kan iyi olmamış tabii... Ama benim kastettiğim, bir heykeltıraşın elinden çıkmışsın gibi görünmen, ki doğuştan kötü insanların yüzünün daha grotesk olması gerektiğini herkes bilir."

Öfkesi hiç var olmamış gibi birden kayboluverdi ve Kötü Adam'ın tek cevabı gözlerini kırpıştırmak oldu.

"Hem insanları öldürüp hem de güzel olamazsın. Bu kafa karıştırıcı." Evie küçük kız kardeşi Lyssa'nın ona geçen doğum gününde hediye ettiği yün atkıyı çıkardı ve Kötü Adam'a biraz daha yaklaşıp barış bayrağı gibi uzattı. "Kanamanız için, Şeytan Hazretleri."

Kötü Adam, Evie'nin yumruğundaki atkıyı alıp gövdesine doladı ve kanamayı durdurmak için sıkıca bağladı. "Benim *güzel* olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tuhaftır ki Evie, adamın yüzündeki memnuniyetsiz ifadeden kendisine *grotesk* denmesini tercih edeceğini hissetti.

"Düşünüyorum demeyelim, objektif davranıyorum sadece. Baksana elmacıkkemiklerin ne kadar simetrik." Aralarındaki mesafeyi aştı ve ellerini yüzünün iki yanına koydu.

Ne yaptığını fark ettiğinde ikisinin de gözleri aynı anda kocaman açıldı.

"Yüzüme dokunuyorsun," dedi Kötü Adam donuk bir sesle.

"...Evet."

"Bu kararından mutlu musun?" Siyah kaşlarından birini yeniden kaldırdı.

Karşımdaki profesyonel bir katil, değil mi? Kibarca istesem belki beni öldürür.

"Dediğimi kanıtlamaya çalışıyordum." Omuzlarını silkti ve ellerini aşağı indirdi.

Adam başını iki yana salladı, gözlerinde ufak bir hayretle konuştu. "Amma kaotik bir tipsin."

"İş başvuruma referans olarak yazar mısın bunu? Bir hafta içinde iş bulmam lazım ve çalışmama gibi bir şansım yok." Kötü Adam'ın karşılık vermesine fırsat kalmadan yanlarındaki çalılardan hafif bir hışırtı yükselerek ensesindeki tüm tüylerin diken diken olmasına sebep oldu.

Başını sesin geldiği yöne çevirerek Kötü Adam'a doğru temkinle bir adım daha yaklaştı, adam şimşek hızıyla omuzlarını yakalayıp onu kendine doğru çekti. "Ne..."

Oku hissetmeden önce sesini duydu.

Ok omuzlarını sıyırıp geçerken sırtına bir acı dalgası yayıldı ve onu Kötü Adam'ın sert göğsüne yapışmaya zorladı. "Acıttı." Sözleri sanki küçük bir kıymık batmış gibi soğukkanlı çıkmıştı.

Keşfedilmişlerdi ama konuşurken Kötü Adam'ın sesinde hâlâ bir panik yoktu. "Sıyırdı sadece. Acıdığını biliyorum ama koşmamız gerek." Onu hızla ama nazikçe döndürdü ve öbür tarafa doğru ilerlemeye başladılar, Kötü Adam yaraları yüzünden hafifçe topallıyordu.

"Kolunu bana dola." Birkaç ağacın arasından hızla koşarlarken adam yüzünü buruşturdu, Evie bir adım arkasından geliyordu.

"Neden?" diye dudak büktü Evie adam onu kendisine doğru çekerken. "Benden daha hızlı değilsin ki!"

Adamın yüzünden kayan bir yıldız gibi, yalnızca bir an için parlak ve güzel görünüp hemen sonrasında ufukta kaybolan keyifli bir ifade geçti. "Sana ayak uydurmak için yavaş gidiyorum."

Evie'nin kafasına o an dank etti. İçinde bulunduğu durum, işsiz kasabın kızı olmaktan krallığın en büyük düşmanına yardım ve yataklık yapmaya korkutucu derece hızlı evrilmişti.

Kahrolasıca, galiba *gerçekten de* kaosun ta kendisiydi. Yarım saat olmuş muydu?

Ki bu da oldukça mühim bir soruyu beraberinde getiriyordu. Evie'nin ona hatırlatmamasının daha iyi olacağı bir soruyu. Ama artık çok geçti, durdurmaya fırsat kalmadan düşünceleri dudaklarından dökülüvermişti. "Neden bana ayak uydurmaya çalışıyorsun ki zaten? Beni arkada bırakıp onlar benimle uğraşmakla zaman kaybederken rahatça kaçabilirsin."

Aynen, Evangelina. Seni arkada bırakması için ona sebep sun ve neden Kötü Adam'la beraber kaçtığını açıklamak zorunda kal. Ölüm fermanını imzala. Aferin sana!

Adam bir anlığına gözlerinin içine baktı ve her nasılsa bakışlarını ondan ayırmadan onlara doğru gelen bir oktan kaçmayı başardı. Evie kıskanmıştı. Doğrudan gözlerini üzerine diktiği kocaman bir ölü ağaçtan bile kaçmayı başaramazdı o.

"Ne kadar da acımasız düşünceler bunlar, Bayan?.." Kelimelerinin ardında hafif bir bitkinlik duymak hoşuna gitti. Kötü Adam iyi bir koşucu değildi. Mükemmel değildi, yenilmez değildi.

Ve ona adını soruyordu. "Evangelina Sage... ya da sadece Evie." Tamam, adamın sesi biraz yorgun çıkıyor olabilirdi ama kendi sesi rendeden geçirilmiş gibiydi. Koşmak hiçbir zaman onun dostu olmamıştı ve *hızlı* koşmanın ölümcül düşmanı olduğundan artık emindi.

Adamın verdiği tek cevap, "Hıh," oldu ki bu biraz rahatsız ediciydi, ne de olsa Evie'nin acımasızca iyi tavsiyesine uyarak onu arkasında bırakıp bırakmayacağını henüz söylememişti.

Kasabalı adamların bazılarının onu tanıması mümkündü ama canını bağışlamaları, özellikle de bu kadar kana susamış haldelerken pek olası durmuyordu. Üstüne bir de avladıkları kişinin yanında koşuyordu. Ki o da muhtemelen Evie'nin ayağına çelme takıp onu kurtlara yem etmek üzereydi.

Elbette bütün evren ona karşı olduğundan Evie'nin takılıp düşmek için adama ihtiyacı yoktu. Böğürtlen çalılarının altında gizlenmiş

başıboş bir dal parçası, botunun ucuna takılacak kadar kalkmıştı ve Evie birden kendini beceriksizce çırpınarak yere düşerken buldu.

Kalabalıklaşan erkek sesleri neredeyse onlara ulaşmıştı. Sıçmışlardı.

Ya da daha doğrusu, Evie sıçmıştı. Kötü Adam muhtemelen onun atkısıyla birlikte günbatımına doğru şeytanice uçacaktı. Yerden adamın başının arkasına baktı. Bedeninin net ve becerikli hareketlerine. Sanki bütün dünya onun arzularına boyun eğmek için yaratılmıştı.

O saçma derecede mükemmel kafanın dönüp hemen yanındaki boşluğa, ardından da Evie'nin yerde aciz bir halde yattığı yere bakmasını izledi. Sırtı yanıyordu, omzu acıyordu. O gün ikinci defa yere düşmesinin ardından oluşan kocaman morluk da cabasıydı.

Sesler gitgide yaklaşıyordu ve çok öfkelilerdi. Evie en azından saklanacak bir yer bulabilmek için ayağa kalkmaya çalıştı. Ama tanıdık bir el önünde belirdi ve karar verme mekanizmasını sekteye uğratan şoka rağmen eli tuttu.

"Çok sık düşünüyorsun." Kötü Adam bunu söylerken onu baştan aşağı bir süzdü, sanki bilimsel bir keşfin kaydını giriyordu. "Devam edelim, Sage."

Adamın ona soyadıyla seslenmesinin resmiyetini göz ardı ederek çıkıştı. "İlk düştüğümde sen beni aşağı çekmiştin!" Adamın destek alsın diye uzattığı kolu tuttu ve peşlerindeki adamlardan ellerinden geldiğince hızla uzaklaştılar.

"Ama çok kolay düştün. O kadar sert çekmemiştim bile."

"Beni birinin bileğimden *çekmesine* dayanacak kadar güçlü olmamakla suçluyor olamazsın şu an?"

Adam buna cevap vermeye tenezzül etmedi, ormanda bir çift haydut gibi kaçarlarkenonu daha sıkı tutmakla yetindi. Sonu gelmeyen ağaç manzarası nihayet biraz kararmaya başladı. Bunun sebebi yalnızca zayıflayan güneş ışıkları değildi, ormanın bu kadar derinlerinde ağaçların renginin biraz farklı olmasıydı. Uzun, birbirine geçmiş ağaç gövdeleri ve dalları yemyeşil yosun rengi yapraklarla kaplıydı. Tuhaf kuşların tiz şakımaları ağır havayı dolduruyor, insanın içine işleyen,

huzursuz edici bir ürpertinin bütün bedenine yayılmasına sebep oluyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu tereddütle. Gökyüzünde kalan azıcık ışık da saniyeler içinde yok olmuş gibiydi ve gece istenmeyen bir battaniye gibi onları dört bir yandan sardı. Yani, en azından o istemiyordu. Kötü Adam karanlıkta etrafa bakındı ve Evie onunla tanıştığından bu yana ilk kez gözlerinde gerçekten kötücül bir ışıltı gördü.

Kötü Adam buraya, bu geceye, karanlığa aitti. Bunlar onundu.

Ve Evie... hâlâ korkmuyordu.

Ne kadar tuhaf.

"Güvenliğe. Evime ve işlerimi yürüttüğüm yere."

Evie kolunu ondan kurtarmaya ve aksi yöne dönmeye çalıştı. "İnsanların Katliam Köşkü diye andıkları yer mi güvenli olacak? Ben almayayım, teşekkürler. Kasabanın azmanlarıyla şansımı denemeyi yeğlerim."

Kolunu tutan el demir gibi güçlüydü ve Evie'ye biraz bile hareket alanı bırakmıyordu. Tenine lehimlenmişti sanki. "Eğer ölmeni isteseydim seni arkamda bırakırdım."

Evie tek kaşını kaldırdı. Eskisine göre daha yavaş ilerliyorlardı, arkalarındaki kısık sesler neredeyse duyulmayacak kadar uzakta kalmıştı.

Onları kaybetmişlerdi. Şimdilik. Bu güvenlik hissi, Evie'nin yersiz merakına yenik düşmesine sebep oldu. "Neden seni kovalıyorlardı ki?" diye sordu başını ona ve yanında taşıdığı keseye çevirerek. "Bir şey mi çaldın? Silah mı? Para mı? Birilerinin ilk doğan çocuğunu mu?"

Kötü Adam bir anlığına duraksadı ve Evie kesenin kıpırdandığını görerek çığlık attı. Evie'nin itiraz etmesine fırsat bırakmadan Kötü Adam keseye uzandı ve normalden daha büyük bir kurbağa çıkardı, o kadar yeşildi ki altın rengiyle çevrelenmiş irisleri dışında neredeyse görünmezdi. Kötü Adam'ın elinde huzurla oturuyor, Evie'ye bakıyordu. Evie de ona baktı.

"Kurbağanın kafasında taç mı var?" diye sordu Evie bir süre devam eden sessiz bakışma yarışının ardından.

Kötü Adam sorusunu duymazdan gelip kurbağayı biraz daha havaya kaldırdı. "Hırsızlığın en iyi yeteneklerimden olduğunu inkâr etmeyeceğim. Ama bu durumda, peşimizdeki adamlar *benden* çalmaya çalışıyordu."

Noktalar birleşiyordu ama Evie'nin bile anlayamayacağı kadar tuhaf bir şekil oluşturuyorlardı. "Senden çalmaya çalıştıkları... bir *kurbağa*... *taç* takan bir kurbağa?"

Kötü Adam arkasını dönüp yürümeye devam etti ve Evie sessizce onu takip etti. "Bu alelade bir kurbağa değil," diye açıklamaya başladı adam. "O... kendisi de insanmış gibi insanları anlayıp onlarla konuşabiliyor." Kurbağa, anlama kabiliyetini göstermek istercesine gür bir sesle vırakladı ama Kötü Adam onu da duymazdan geldi. "Ve *benim* bakımım altında." Sözleri Evie'nin tenine birer iğne gibi battı. "Büyülü hayvanlar büyük paralar karşılığında açık artırmaya çıkarılır. Kasabandaki adamlar, günlük yürüyüşüm esnasında onu çalmanın başlarına ne dert açacağını görmek istemişler."

Evie inanamayarak nefesini tuttu. "Tacının sebebi de?.."

Kötü Adam duraksadı, cevap çok barizmiş gibi kurbağayı tutan elini Evie'ye doğru uzattı. "Adı *Kingsley*."

Evie bir an gözlerini kırpıştırarak ona bakakaldı. "Ciddi misin?"

"Şaka yapıyor gibi mi duruyorum?"

Haklıydı. Evie aslında onun asla şaka yapmayı denememesini umuyordu. Bunun şokuna kalbi dayanmayabilirdi.

Kötü Adam açık keseyi kaldırdı ve Kurbağa Kingsley'yi nazikçe içine koyup Evie'ye döndü. "Biraz daha yürürsek köşke ulaşacağız."

Evie peşinden gitti ama bu sefer sessiz kalamadı. "Beni hayatta tutmanın tek sebebinin daha sonra keyfini çıkararak öldürmek olmadığını nereden bileceğim?"

"Birini keyfini çıkararak nasıl öldürürsün acaba?" Adamın yüz ifadesini okumak imkânsızdı ama Evie onu yine şaşırttığını görebiliyordu.

"Yani ben nereden bileyim! Bir aktiviteyi o kadar çok yapınca insan keyifli hale getirmenin yolunu buluyordur diye düşündüm."

Düşmüş bir ağaç parçasının üstünden geçerken dengesini sağlamak için elini uzatıp adamın omzuna tutundu.

Omzu parmaklarının altında gerildi, Evie bunu hissetmekten tamamen nefret etmemişti ama adamın yüzü ifadesiz kaldı. "Haklısın. Birkaç eğlenceli yolu var." Kütüğün üstünden güvenle geçince adam ondan uzaklaştı ve Evie de elini aşağı indirdi. "Ama sen kendi başına iş açmayı bu kadar iyi becerirken hiçbirini uygulamama gerek kalmayacak gibi duruyor."

"Son defa söylüyorum, ben sakar değilim. Bir kere düştüm. İlki senin suçundu." Kötü Adam'ın önünde durup kollarını kavuşturdu. "Benim de hatalarım var, Şeytan Hazretleri ama bunlardan biri sakarlığım..."

Şak!

Evie'nin başı hızla geriye savruldu. *Ah.*

Karşısındaki açık gece havası karşısında gözlerini kırpıştırdı, az önce ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Arkasından derin bir iç çekiş yükselirken Kötü Adam onun ufak bedeninin etrafından dolaşıp elini görünmez saldırganının üstüne koydu. Fakat parmakları boşluğa değdiği an, etraflarındaki bir bariyer mavi bir ışık parlamasıyla kaybolmaya başladı. Manzaranın kenarları eriyerek yerlerini kocaman taş duvarlara ve simsiyah demir bir kapıya bıraktı. Hemen arkasında yassı taşlardan yapılmış uzun kuleler vardı.

Kalesi büyüyle gizlenmişti. Evie'nin kafasına vuran bir büyüyle.

Kapı açıldı ve Kötü Adam ona önden ilerlemesi için işaret etti. Evie, aç deniz ejderhalarıyla dolu bir hendeğe balıklama atlamaya zorlanıyormuş gibi hareket ederek kendisine söyleneni yaptı. Açıkçası bu noktada başka ne seçeneği vardı ki? Adama yardım etmeyi kabul ettiğinde ve karşılığında yardımını aldığında diğer tüm seçeneklerini ortadan kaldırmıştı. Buraya kadar gelmişken acı dolu ve kanlı sonunu görse de olurdu.

Katliam Köşkü, köşk denemeyecek kadar kocamandı. Muhtemelen Evie'nin bütün kasabasını, hatta aynı büyüklükte iki kasabayı

daha rahatlıkla barındıracak büyüklükteydi. Bazı yerleri harap olmuş ve yıkılmıştı ama dağınıklığının da bir güzelliği vardı. Binanın yapıldığı taşlar soluk gri ve kahverengiydi, aralarındaki oyuklardan ve boşluklardan yosun ve sarmaşıklar fırlamıştı. Ama bu karmaşası, köşkü daha çekici ve gizemli kılıyordu.

Hatta belki biraz da rahatlatıcı bir görünümdü.

Yosunla kaplı çatlamış fıskiyelerin yanından geçerlerken Evie'nin gözleri etraflarını saran bahçede gezindi. Şaşırtıcı derecede bakımlıydı. Hatta bir nergis çiçeği tarhı gördüğünden emindi ve kıkırdamasını bastırdı.

Ama yapının ihtişamı gerçekten de göz korkutucuydu ve yaklaştıkça sanki daha da büyüyor, Evie'nin onu bekleyen korkunç kaderiyle aynı hızda yükseliyordu.

Kısacası, burası kocaman bir yerdi ve ölmek için çok şatafatlıydı.

Sertçe yutkunup kocaman kapının koyu ahşabına bakarken Kötü Adam'a dönüp gözleriyle sordu.

"Hafifçe itersen açılır." Adamın her sözünde kafa karıştırıcı bir hissizlik vardı. Ya çok gizli bir şaka anlayışı vardı ya da dünyadaki herkesin beceriksiz olduğuna yürekten inanıyordu.

"Kapıların nasıl çalıştığını biliyorum," dedi Evie bitkin bir sesle.

Adam gözlerini kıstı, ona inanmıyor gibiydi. "O zaman niye hâlâ açık değil?"

Anlaşıldı, herkes beceriksiz, Şeytan Hazretleri.

"Efendim, bırakın da kapıyı sizin için açayım!" Tepelerindeki bir pencereden pürüzlü bir ses yükseldi ve Evie şaşkınlıkla çığlık atıp Kötü Adam'a doğru sendeledi.

"Acele et, Marvin. Bayan Sage bir tür panik atak geçiriyor gibi."

"Ne zamandır orada?" Evie adamın sert göğsünden uzaklaştı ve kokusunun tazeliği burnuna gelince gerildi. Ölüm gibi kokması gerekmez miydi? Hafif bir tarçın, viski ve karanfil karışımı gibi değil.

"Korumalarımdan biri. Hep oradadır." Sanki önceden planlamışlar gibi ağır kapı meşum bir sesle açılıverdi.

Evie onu loş antreye doğru takip etti. "Tamam, inine geldim, Şeytan Hazretleri. Beni niye buraya getirdin?"

Adam siyah gözlerini devirdi ve kocaman odanın öteki tarafındaki birkaç büyük taş merdivene doğru ilerledi, kimbilir nereye çıkıyorlardı. Omzunun üstünden seslendi. "Eğer benim için çalışacaksan, Sage, bana böyle hitap etmeye devam edemezsin."

Kötü Adam'ın adımları uzundu ve merdivenlerden çıkmaya başlarlarken Evie'nin ona yetişebilmek için koşması gerekti. "Senin için çalışmak mı?" Bu fikir çok saçmaydı. "Bunu yapamam. Sen... Sen... Kötüsün."

Kötü Adam ikinci basamakta donakaldı ve vitraylı pencereye yaslandı. "Öyleyim," dedi itiraz etmeye bile çalışmadan. Bütün heybetiyle üstüne yürüdü. Evie onun gözünü korkutmaya çalıştığını biliyordu. "Ama işe ihtiyacın olduğunu söyledin."

Söylemiş miydi? Ah, evet söylemişti, ağzından çıkanları kontrol edemeyecek bir haldeyken. Evie insanların kendisini dinlememesine alışkındı, sözlerini iş başvurusu olarak görmelerine değil. "Evet," diye itiraf etti temkinle. "Ama neden bana iş teklif edesin ki? Bugün yaşadıklarımızdan hangisi sana buradaki herhangi bir işi becerebileceğim izlenimi vermiş olabilir?"

"Kıymetli bulduğum acımasız bir düşünce yapın var ve şöhretime dair duyduğun her şeye rağmen bana yardım ettin." Beline sarılı kana bulanmış atkıya baktı.

"Yaraların!" Evie birden geri çekildi ve ona inanamayan gözlerle baktı. "Tamamen unuttum. Canın çok yanıyor mu?"

Adam yüzünü buruşturdu ama belindeki atkıyı çıkarmadı. "Ben hızlı iyileşirim. *Senin* yaraların ne durumda?"

Kalçasındaki yara iyice moraracak, çok çirkin görünecekti. Sırtındaki deriyi neredeyse yüzen okun yarasıysa hâlâ sızlasa da acısı dinmişti.

"Atlatırım." Omuzlarını silkti, sol omzundaki bıçak yarasından bahsetmemeyi tercih etti. Son işvereninden kalmıştı.

İşte *o* hâlâ bok gibi acıtıyordu.

Kötü Adam başını yukarı aşağı salladı ve elini uzatıp, "Ne diyorsun, Sage?" diye sordu.

Evie duraksadı, bunu söylemenin onu öldürebileceğini biliyordu ama yalan söylemek içinden gelmedi. "Bana bu işi her halükârda önerir miydin? Artık iş her neyse... Mesela babamın bir zamanlar Kral'ın şövalyelerinden olduğunu bilseydin?"

Kötü Adam'ın yüzü ifadesiz kaldı, hatta neredeyse canı sıkılmış gibiydi. "Hâlâ öyle mi?"

"Hayır, hayır! Ben doğmadan çok önceymiş. Kasap açabilmek için para biriktirmenin yollarından biriymiş. Annemle evlendikten sonra da emekliye ayrılmış." Bir sonraki kısım acı veriyordu, o yüzden hızlı söyledi. "Artık çalışamayacak kadar hasta zaten ve tek sadakati ailesine."

Kötü Adam omuz silkti. "O zaman bunun bir sorun çıkaracağını düşünmüyorum."

Eh, bunu çözmüşlerdi ama Evie bir sürü başka sorun bulabileceğinden emindi.

"Senin için çalışırken ne yapacağım?" diye sordu, eline hem can simidi hem de ölüm fermanıymış gibi bakarak. "İnsanları incitmek ya da senin insanları incitmene yardımcı olmak gibi bir merakım yok. Ya da senin... hanım arkadaşlarından olmak."

Kötü Adam elini yanına indirdi, dudakları yukarı doğru kıvrıldı, neredeyse... gülümsemeye mi teşebbüs ediyordu o? "Sen yatağa atmak isteyeceğim türden bir kadın sayılmazsın."

Evie'nin yüzü kıpkırmızı oldu, omzundaki acı birden göğsüne yayılan reddedilmenin yakıcılığıyla kül oldu. Çok saçmaydı, bu adamın onu arzulamasını istemiyordu ama tanrılar aşkına, onun da biraz gururu vardı.

Elini yine Evie'ye uzatırken güzel yüzü kıpırtısız bir duvara döndü, gözlerinin etrafındaki hafif yumuşaklık dışında en ufak bir duygu yansıtmıyordu. "Dürüst olacağım. Seni zorla tutmayacağım ama senin de çok kibar tabirinle artık 'Katliam Köşkü'nün nerede olduğunu biliyorsun. Kılıç darbelerine karşı yenilmez olmadığımı biliyorsun ve suçlarının en büyüğü de artık yüzümü gördün."

Kötü Adam onun alnına düşmüş bir saç buklesine gözlerini dikti. Ormanda azılı bir suçlu gibi kaçtıktan sonra enkaz gibi görünüyor olmalıydı.

"Sen bir ayak bağısın ve Tatianna'nın zihninde dolaşıp bugüne dair anılarını silmesine izin verecek zamanım yok. Şu an en sevdiğim gömleğimi kana buluyorum. İşe ihtiyacın var ve sana oldukça cömert bir pozisyonu daha da cömert bir maaşla sunuyorum." Evie elini uzatmayınca Kötü Adam içini çekip, "Ve seni temin ederim ki şimdiye dek masum kimseyi incitmedim," diye ekledi.

"Ya kasabam ne olacak?" dedi Evie kendine engel olamadan. "Tanıdığım birine zarar vermene yardım edersem ne olacak?"

"Oldukça rahatsız bir konuma düşmüş olursun," dedi Kötü Adam en ufak bir anlayış belirtisi göstermeden.

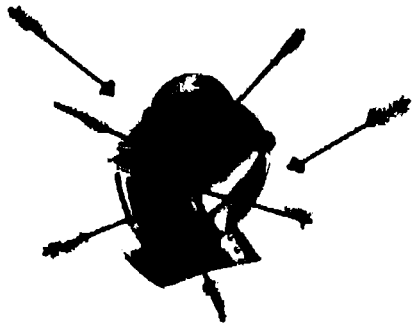
Evie kıstığı gözlerini üzerine dikip onun pes etmesini bekledi.

"Senin *kasabalılarını* içimdeki *gerçekten* ölümcül arzulardan koruyacağım." Adamın sesi uzlaşmacıydı ama Evie onun tahmin ettiğinden daha fazlasını kastettiği hissini bir türlü üzerinden atamıyordu.

Bu teklifi gerçekten değerlendirdiğine inanamıyordu ama ailesine bakabilecek olma fikri kalbinin hızla atmasma sebep oluyordu. Ne yaptığının farkına bile varamadan adamın elini sıktı.

Adamın elinin soğuk olmasını beklerdi ama sıcacıktı, parmaklarını sıkan parmaklarının hissi onu sersemletiyordu. "İyi, teklifini kabul ediyorum. Şeytan Hazretleri, adınıza ne tür ahlaksızlıklar yapmamı arzu edersiniz?"

Kötü Adam gözlerini onunkilerden ayırmadan elini sıkmaya devam ederken dolgun dudaklarında kocaman bir sırıtış belirdi. "Tebrikler, Sage, bugünden itibaren benim yeni kişisel asistanımsın." Elini bıraktı ve arkasını dönüp basamakları çıkmaya başladı ama daha üç basamak çıkmamıştı ki omzunun üstünden Evie'nin afallamış haline baktı. "Bana illa bir şey diyeceksen, 'efendim' gayet uygun."

BÖLÜM 1

EVIE

Beş ay sonra...

Tavandan *yine* kopmuş kafalar sarkıyordu.

Evie içini çekti, Marvin'e el sallayarak şatonun ağır kapısını arkasından kapadı ve ana salondan geçti, ayakkabılarının kısa topukları hızlı atan kalbinin ritmine uyarak taş zeminde yankılanıyordu.

Kötü Adam'ın keyfi kaçıktı.

Bir tane kopuk kelle normaldi. Evie'nin, burada çalışmaya başladıktan sonra endişe verici derecede çabuk alıştığı bir rutindi bu. Ama şu an tepede üç erkek kafası sarkıyordu, sanki hayatlarının son anlarında akılalmaz bir dehşetin pençesine düşmüşler gibi ağızları sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Ve eğer dikkatli bakarsa...

Öf, birinin gözü eksikti.

Evie adım atmadan önce yeri dikkatlice inceledi, birkaç hafta önce patronuna gelen bir mesajı iletmek için işkence odasına girdiği zaman yaptığı gibi yere düşmüş bir gözü yanlışlıkla ezmemeyi umdu. O zaman attığı çığlık kısacıktı ama bir kere daha başına gelirse sakinliğini koruyabileceğinden emin değildi. Kopmuş bir el veya ayak parmağını kaldırabilirdi ama ayağın altında ezilince gözler birden patlayıveriyordu ve görünüşe göre Evie'nin zihninin çizgiyi çektiği yer buydu.

Burnunu çekip ileri doğru hareketlendi. *Bana kalırsa gayet haklı bir çizgi.*

Ama şimdi konusu bu değildi. Günden güne karşılaştığı korkunç görüntüler onu olması gerektiği kadar sarsmıyordu. İşe başladığından bu yana normalliğe duyduğu ihtiyaç yavaş yavaş eriyip gitmişti ama çok umurunda değildi. "Normallik" olgusu, zihinlerini ulaşılamaz sınırın ötesine esnetme yeteneği olmayanlar içindi. Annesi ona çocukluğu boyunca bunu öğretmişti ve her nedense, Evie'nin kulak ardı edemediği tek tavsiyeydi.

Sonuçta elinden başka türlüsü gelmezdi. Ne de olsa Kötü Adam'ın kişisel asistanıydı. İş unvanı karşısında kıkırdadı, gazetelerde bunun nasıl bir ilanla çıkabileceğinin saçmalığını hayal etti.

İYİ BİR ORGANİZASYON YETENEĞİ OLMALI.
GECE GEÇ SAATLERE KADAR ÇALIŞMAKTAN
KEYİF ALMALI VE UZUN BELGELER YAZMAKTAN
ÇOK HOŞLANMALI.
KUNDAKÇILIK, İŞKENCE VE CİNAYETE RAHAT
YAKLAŞMALI, HATTA DESTEK OLMALI.
MASASININ ÜSTÜNDE ZAMAN ZAMAN CESET
GÖRDÜĞÜNDE ÇIĞLIK ATMAMALI.

Açıkçası patronunun hakkını vermesi gerekirse sonuncusu çalışmaya başladığından beri yalnızca bir kez yaşanmıştı. İşe her zamanki dakikliğiyle geldiği günlerden birinde ofisinin önünden geçmiş, masasının üstünde iki seksen yatan iri bir adamın cesedini görmüştü. Vücudunda boydan boya kesikler vardı ve kocaman et parçaları eksikti.

Öldürülmeden önce işkence gördüğü çok açıktı ve patronu adamın cesedini büyük, kaos içindeki ofisinin hemen dışındaki Evie'nin derli toplu ve temiz beyaz masasının üstüne bırakmayı uygun görmüştü. İçeri girip cesedi gördüğünde kapıya yaslanmış duran patronunun yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı. Kollarını kavuşturmuş ve keskin bakışlarını ona odaklamış halde orada öylece duruyordu.

Ah, evet, diye düşünmüştü Evie. *Beni test ediyor.*

Ama onun başarısız olmasını *bekliyor* gibi durmaması yardımcı olmuştu.

Kasabalıların yüzünde *o* bakışı görmeye o kadar endişe verici derecede alışmıştı ki bunu aklında şiddet dolu tepkiler vermek istemesine sebep olan şeyler listesine yerleştirmişti.

Bu yüzden ona o noktada yardımcı olabilecek –başka bir deyişle işten atılmasını önleyecek– tüm tepkileri zihninden hızla geçirmiş ve en sonunda kendisi gibi davranmanın en doğrusu olduğuna karar vermişti.

Yani masasında parçalanmış bir ceset bulan hali gibi.

Patronuna bakmıştı ve onun bakışlarının yoğunluğu karşısında göğsü sıkışmıştı. Sanki Evie'nin başarısız olmamasını *umuyordu* ki bu çok mânâsızdı. Belki de sabahın köründen beri işkence yapmaktan hazımsızlık yaşıyordu.

"Günaydın efendim. Bu saygıdeğer beyefendinin üstünde mi çalışmamı istersiniz? Yoksa bu, cesedin daha uygun bir yere taşınmasını istediğinizi ima etme şekliniz mi?" diye sormuştu yüzünde arkadaşça bir gülümsemeyle.

Kötü Adam yalnızca tek kaşını kaldırmış, ardından kapının kenarından ayrılıp masaya ve cesede doğru ilerlemeye başlamıştı.

O masanın üstünden eğilirken Evie siyah deri pantolonun bacaklarının etrafında nasıl gerildiğini görünce iç çekmemek için kendini zor tutmuştu; cesedi patates çuvalı gibi sırtlandığı için, bacaklarının güzelliğinden değil. Gözlerini Evie'den hiç ayırmadan doğrulmuş ve adamı en yakın pencereye doğru taşımıştı... sonra da pat diye aşağı atmıştı.

Evie şaşkınlık dolu bir ses çıkarmamak için kendini tutmuştu, kendini kanıtlamaya kararlıydı. Ayrıca bu iş, bir öncekine kıyasla *çok* daha iyiydi.

Evie kocaman bir nefes alıp Kötü Adam'ın bakışlarına karşılık vermiş, deri kıyafetlere veya daha da tehlikelisi, patronunun bacaklarına

dair içinde birden beliren ilgiyi göz ardı etmeye çalışmıştı. "Ne kadar da yaratıcı bir imha yöntemi, efendim... Size Edwin'den bir bardak kazan kaynatması getirmemi ister misiniz?" Mutfakta çalışan dev her gün büyülü fasulyelerden kahverengi, tortulu bir karışım ve taptaze hamur işleri hazırlardı. İçeceği daha önce hiç duymamıştı ama iş verimliliğini artırıyordu ve cesetlere rağmen herkesin modunu da yükseltiyor gibiydi.

Kötü Adam'ın dudakları yukarı kıvrılmış, kara gözlerinde keyifli bir parıltı belirmişti. Tam olarak gülümseme sayılmasa da o kadar benzerdi ki Evie'nin kalbinin kulaklarında sertçe atmasına sebep olmuştu.

"Evet, Sage, nasıl içtiğimi biliyorsun."

O günden sonra masasımn üstünde bir daha cesetle karşılaşmamıştı ama bu, son birkaç ayın zor geçmediği anlamına gelmiyordu. Çoğu zaman Kötü Adam dışarıda vakit geçirirdi, muhtemelen yakınlardaki kasabalıları Evie'nin üzerine çok da düşünmek istemediği şekillerde terörize etmekle meşguldü. Kötücül eylemlerini *onun* kasabasına yöneltmeyeceğine dair bir tür anlaşmaya varmışlardı; en azından Evie, onun homurdanmasını şartını kabul ettiğine yormuştu. Yine de içinden bir ses, masasının üstüne atılmış herhangi bir cesedin bile Kötü Adam'ın bugünkü ruh halinden çok daha keyifli olacağını söylüyordu.

Çünkü abartılı kafa koparmasının tek bir anlamı olabilirdi: Planlarından biri son iki ayda üçüncü kez başarısız olmuştu.

Sonu gelmeyen sarmal merdivene yaklaşırken bir kez daha içini çekti. Evie merdivene bir süre baktı, bu binanın duvarlarında eşyaların kendi kendilerine hareket etmelerine ve içerideki ısıyı hoş bir seviyede tutmaya yetecek kadar büyü varken merdivenin daha az... korkunç olmasını nasıl sağlayamadığını merak etti. Başını iki yana salladı. Öneri kutusuna ekleyecek bir şey daha.

Kendime not: Öneri kutusu öner.

Günlük tırmanışına başladı ve merdivenlerin ilk katını bitirince solunda beliren kapıyı görmezden geldi. Patronunun özel odalarına açılan kapıydı bu.

Kötü Adam'ın devasa ve kesinlikle karamsar bir atmosferi olan taş yapının *özel* kısımlarında ne yaptığını ancak tanrılar bilirdi.

Özel hayatını düşünme, Evie.

Buradaki ilk gününden beri hiç şaşmadan yeni maddeler eklediği listesi için önemli kurallardan biriydi.

Patronu güldürmeye çalışmaktan vazgeç, Evie.

Patronun saçına dokunma, Evie.

İşkenceyi çekici bulma, Evie.

Edwin'e kazan kaynatmasının fazla sert olduğunu söyleme, Evie.

İkinci kata ulaşıp bir sonraki kata çıkmak için mum ışığıyla aydınlatılmış tırabzanlardan dönerken zorlukla nefes almaya başlamıştı, bileklerine kadar inen kalın mavi eteğinin altındaki bacakları yanıyordu.

Alt kattaki zindanlarda bulunan işkence odalarından yankılanarak yükselen bir çığlık onu durdurdu. Bir an gözlerini kırpıştırdı, başını iki yana salladı, ardından hızla merdivenleri çıkmaya devam etti.

Epey pislik içeren diğer işlerinin aksine, patronun aslında titizlikle takip ettiği, tuhaf ve kafa karıştırıcı bazı ahlaki kontrol noktaları vardı: Bunlardan ilki neyse ki asla masumlara zarar vermemekti. Fazlasıyla intikamcı bir kötülüğü vardı. Evie aynı zamanda onun kadınlara erkeklerle aynı saygı ve değer çerçevesinde davranmasını da seviyordu. Gerçi şimdi düşününce listede çok fazla madde yoktu ama en azından ofisin kuralları dışarıdaki dünyanın görüşlerinden çok daha tutarlıydı.

Kötü derebeyi için çalışmaya başlamadan önce Evie günlerini kasabanın yerel demircisi Otto Warsen için çalışarak geçiriyordu. Alet edevatlarını düzenliyor, o tav ocağında çalışırken dikkati dağılmasın diye ihtiyacı olan her aleti ona uzatıyordu. İyi bir işti, hasta babasına yardımcı olmasına yetecek kadar para kazandırıyordu ve onunla küçük kız kardeşine akşam yemeği pişirebilecek saatte eve dönmesine imkân tanıyordu.

En azından yeterince iyi bir işti... Ta ki olmayana dek.

Evie keten gömleğinin altında gizlenen omzundaki kabarık, pürüzlü yara izine dokundu. Normal bir bıçak olsaydı düzgün iyileşebilirdi. Ama beyaz hançere nasıl bir büyü yerleştirilmişse artık, bir lanet gibi teninin altında yaşamaya devam ediyordu. O kadar kötüydü ki vücudunun herhangi bir yerinde en ufak bir acı hissetse yara izi parlıyordu. Sinir bozucuydu çünkü hareketsiz objeler yoluna çıkmaya meyilliydi.

Ayağa takılacak bir şey varsa gelir onu bulurdu.

Zorla verdiği nefesinin arasında kıkırdayarak son katı da çıkmaya başladı. Kötü Adam'ın bir kasaba büyüklüğünde ini vardı ve hepsini en üst katta çalıştırıyordu. Şeytanın vücut bulmuş haliydi ama yine de hayatının gidişatını değiştiren adama doğru ilerlemeye devam etti.

Patronuna yalnızca "adam" olarak hitap etmek yetersiz geliyordu. O birçok açıdan gerçeküstüydü ama gündelik istek ve ihtiyaçlarıyla ilgilenmek onu Evie'nin gözünde insanlaştırmıştı. İlk başladığında onu sarmalayan gizemli perde sanki süzülüp gitmiş, yerine çok daha net bir resim bırakmıştı.

Yine de daha öğrenecek çok şeyi vardı.

Mesela içinde nasıl bir karanlık gizliydi de kahrolasıca tavandan *üç kopuk kelle* sarkıtacak noktaya gelmişti.

En üst basamağa ulaştı ve terli alnını elinin tersiyle silip sabah kendini toplum içine çıkabilecek hale getirmek için boşa harcadığı zamanın yasını tuttu. Yanaklarının kıpkırmızı olduğunu ve örgüsünden kurtulan incecik saçların alnına yapıştığını bilmek için aynaya ihtiyacı yoktu. Koridor boyunca ilerlerken bacaklarının arasından ter aktığını hissedebiliyordu.

Bol pantolon fikri aklını çelmek üzereydi.

Patronu, çalışanlarının nasıl giyineceğine dair hiçbir kural olmadığını açıkça belirtmişti, bu da Evie'nin çalışmaya başladığından beri ilk

defa sıkıcı renkli elbiselerden başka bir şey giymeye izni olduğu anlamına geliyordu. Ama pantolon gibi skandal yaratacak bir şey giyerse üstüne çok fazla ilgi çekmekten korkuyordu.

Kadınların? Bacakları mı var? Kasaba tellalına tez haber salınsın!

Hayır, zaten her gün gitmek için ortadan kaybolduğu "gizemli" işi yüzünden küçük kasabasında yeterince şüphe çekiyordu. En iyisi kimsenin daha dikkatli bakmaması için insanların arasına karışmasıydı.

Eğer işini soran olursa, komşu kasabalardan birindeki büyük bir malikânenin hizmetlisi olarak çalıştığını söylüyordu.

Tam olarak yalan sayılmazdı. Kötü Adam'ın arkasını temizliyordu, her ne kadar genelde temizlediği kan olsa da.

Koridorun sonuna yaklaştığında vitraylı pencerenin en yakınındaki altın kaplamalı duvar şamdanını çekti, ardından tuğla duvarın yavaşça kayarak aynı zamanda işyeri görevi gören balo salonuna açılmasını bekledi. Duvar arkasından kapanırken hızla büyük odaya girdi ve derin bir nefes aldı. Havaya sinen taze parşömen ve mürekkep kokusu rahatlatıcıydı, onu her zaman gülümseten tanıdık bir histi.

"Günaydın Evangelina."

İşte günü mahvolmuştu.

Rebecka Erring sol tarafında idareci kadrosuyla oturuyordu, şimdi hepsi işlerini bırakıp Evie'ye dönmüştü. Rebecka'nın gözleri kocaman, yuvarlak gözlüklerinin ardından ona bakarken Evie, "Günaydın Becky," dedi.

Üzerine iki beden büyük gelen yüksek yakalı elbisesinin önünü avucuyla düzeltti. "Aydı mı aymadı mı göreceğiz," dedi. Hemen ardından o gün kan dökülmeyeceğini anlayan altı çift göz önlerindeki parşömenlere döndü.

Dürüst olmak gerekirse Becky çok güzeldi. Evie'den yalnızca iki yaş büyüktü ama bu fazladan iki yıl, üstünlük açısından bakıldığında Becky'nin zihninde on yıl ekliyor olmalıydı.

Hafif esmer teni kusursuzdu ve dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak gülümsemesi yüzünün çekiciliğinden hiçbir şey

götürmüyordu. Elmacıkkemikleri ve çenesi aynı genişlikteydi, insanın gözünü yüzünün çıkıntılı köşelerine çekiyordu. Kişiliği yüzünün güzelliğinin ufacık bir parçasını bile yansıtsaydı Becky onun tanıdığı en iyi insan olabilirdi.

Ama kadın katlanılmazdı.

Evie tatlı tatlı gülümsedi, dağılmış bir saç tutamını kulağının arkasına attı. "Yoğun bir sabah mı?"

Diğer kadın gülümsedi, o kadar katı bir gülümsemeydi ki isteseler şatoya giden yolu onunla yeniden döşeyebilirlerdi. "Bu sabah ilk gelen ben olduğum için önceden başlayabildim." Becky'nin dilinde bunun anlamı şuydu: *Senden önce buradaydım, yani senden daha iyiyim. Katılım geçmişime bakıp korkudan titre.*

Evie gözlerini devirmemek için doğrudan karşıya bakmayı sürdürerek odada yıldırım hızıyla hareket eden insan kalabalığının arasından geçti. Patron, işe aldığı herkesin verimli olmasını istiyordu ve bu odadaki herkes, yerinin doldurulamaz olduğunu kanıtlamak için çırpınıp duruyordu.

Gizli oda kocaman bir açık alandı, her yana sıralar ve masalar saçılmıştı. Kötülük ve işkence anlarını resmeden vitraylı camlar, bej tuğla duvarları orantılı bir şekilde bölüyor ve içeriye sıcak bir ışık yayıyordu. Tepelerindeki örümcek ağlarıyla kaplı avize ışığın altında parıldıyor, Evie'ye birkaç kat aşağıdaki tavandan sarkan kelleleri hatırlatıyordu. İşkence odasından yükselen o çığlığın, başka bir kellenin daha aralarına katılacağı anlamına gelmediğini umdu.

Zindana yalnızca birkaç defa gitmişti ama kâbus odasını tam olarak inceleyecek kadar uzun vakit geçirmemişti. Fakat stajyerlerden bazıları geçirmişti. Mutfağın yanında toplanıp ettikleri tüyler ürpertici sohbetlerin en popüler konusuydu.

"Çürümüş et ve çaresizlik gibi kokuyor," demişti biri.

Evie hemen çaresizliğin nasıl koktuğunu sormuştu ama diğer kızlar kendi aralarında fısıldaşmaya devam etmişti.

Arkadaş edinmekte pek başarılı değildi.

Annesi o çocukken ortadan kaybolduğundan beri Evie ciddi mevzuların üzerinden bir dalga misali akıp gitmesine izin vermekte ustalaşmıştı, böylece canını acıtacak kadar yakınına yanaşamazlardı.

Kısa bir süre bu işin onu daha ağırbaşlı yapacağını düşünmüştü. İnsanların ona bakacağını ve sofistike, görmüş geçirmiş birini göreceklerini. Ama karanlık ve korkutucu bir kişiliğe bürünmesi için her türlü sebebi olmasına rağmen Evie hep olduğu kişi kalmıştı: İyimserdi ve bu, bir kötünün ofisinde çalışırken olabileceği en kötü şeydi. Tabii kötü olmak *istediğinden* değildi ama bütün hayatınızı güneşi görmeye çalışmakla geçirince bir noktada yağmur yağsın istiyordunuz.

En gizli anlarında, bir daha asla gülümsememenin ve patronu gibi herkesi korkutmanın nasıl olacağını merak ediyordu. Ama Evie Sage kötü değildi ve öyle olduğunu söyleyen herkes dalga konusu olurdu.

Daima gülümsemeye ve her şeye katlanmaya devam ederken herkesin onu eskisi gibi görmeye devam etmesine şaşırmak mümkün müydü? Kasabanın geri kalanına olduğu gibi babasına da yalan söylemiş, her gün gittiği yeri ondan ve Lyssa'dan saklamayı seçmişti. Babası zaten kızlarının omuzlarına yük olduğu için endişeleniyordu çünkü Esrarlı İllet'e yakalandığından beri hasta ve çalışamaz haldeydi. Bu hastalık son on yıldır krallığın yakasından düşmek bilmemişti.

Hastalığın kime vuracağının bir örüntüsü ya da açıklaması yok gibiydi, kurbanlarını gelişigüzel seçiyordu. Bazıları hastalığa yakalanır yakalanmaz ölüyordu, bunlar şanslı olanlardı. Diğerleriyse hastalık korkunç bir hırsız gibi hayatlarını yavaşça çalarken yataktan çıkamayacak kadar güçsüzleşiyordu.

Babası o kadar uzun süredir bu hastalıkla mücadele ediyordu ki şifacı, Lyssa'yla Evie'ye en azından şimdilik onu öldürmeyeceğini söylemişti. Ama çoğu zaman eski işini devam ettiremeyecek kadar zayıftı.

Neyse ki eskiden kasaptı, bu da Evie için bir tür nimetti çünkü kan ve cesetlerin etrafında büyümüştü ve artık bunlar onun işiydi. Gerçi hayvan cesetleri görmek, insan cesetleriyle karşılaşmaktan oldukça farklıydı.

Masasına oturup her gün yaptığı gibi hesap defterlerini tutmaya başladığında kendine en azından bugün masasının temiz olduğunu hatırlattı. Daha bir saat çalışmamıştı ki arkasındaki duvara bir şey çarparak onu oturduğu yerden zıplattı ve poposu utanç verici bir pat sesiyle yere vurdu. Düşerken kolları da kâğıtlara çarpmıştı ve iki saattir düzenlemekle uğraştığı faturalar, etrafına kâğıttan kar taneleri gibi yağıverdi.

Amatörlük ettin, Evie.

Masası patronun ofisine bu kadar yakın olunca daima hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu.

Son kâğıt parçasının da süzülerek göğsüne düşmesini izledi, henüz ne kendini ne de işlerini yerden kaldıracak hali yoktu. Bir şey ya da biri duvara fırlatılmıştı... Bir çarpma sesi daha geldi, takip eden iki yumuşak pat sesinin ardından bir camın kırıldığını duydu.

Al işte, daha geçen hafta yeniden astığım çerçeve gitti.

Kendini salak gibi hissederek yerde yatmaya devam ederken döndü ve dizlerinin üstünde doğrulup etrafa saçılan kâğıtları toplamaya başladı. "Of," diye mırıldanıp sırtını ovdu.

Çığlık atmış olsa da fark etmezmiş çünkü Kötü Adam'ın ofisinin simsiyah kapısı duvarları titretecek kadar sertçe açıldı ve diğer çalışanları oldukları yere mıhladı. Evie ellerindeki kâğıtlardan yavaşça başını kaldırdı, önce parlak siyah bir botun ucunu gördü ve gözlerini yavaşça yukarı doğru kaydırdı. Bol bir model olan ama kaslı bacakları sımsıkı saran siyah pantolonu gördü, sonra bakışlarını etkileyici bir gövdeye çıkardı.

Gözleri, patronunun güçlü göğsünün üst tarafını açık bırakan kabarık siyah gömleğinin bol V yakasının üstünden hızla geçti. Adam darmadağın haldeyken bile dikkat dağıtıcı derecede çekiciydi.

Bakışları nihayet yüzüne ulaştığında bir iç çekişi yutmak ve kimsenin asla bulamayacağı bir yerlere gömmek zorunda kaldı. Ama elinden başka ne gelirdi ki? Kendi başına bir silah sayılabilecek kadar keskin ve açılı çenesi, Evie'nin içini eritecek kadar güçlüydü.

Patronun içini eritmesine izin verme, Evie.

Eskiden, bakmakta en zorlandığı yerinin gözleri olduğunu düşünürdü. Sizi içine çeken, ruhunuzu tuzağa düşürmek için yaratılmış bir örümcek ağı misali etkileyici, simsiyah gözlerdi. Başka bir tarafa bakmanız için size yalvaran tarzda gözlerdi ama Evie bu yakarışı yok sayıyordu çünkü çok güzellerdi.

Bir de o ağzı yok mu...

Yüzünün belki de hislerini en dışa vuran kısmıydı, her hareketi ufak olmasına rağmen anlam bakımından o kadar zengindi ki Evie hepsinin bir listesini tutmaya başlamıştı. Mesela şimdi dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Evie yeniden gözlerini bulduğunda Kötü Adam da ona tepeden bakıyordu. Başını çok hafif yana yatırmıştı, onu elleriyle dizlerinin üstünde, sanki saçma bir uzuneşek oynuyormuş gibi görünce ne düşündüğünü merak edip midesi kasıldı.

Kafası mı karıştı? Şaşkına mı döndü? Sakarlığım yüzünden canımı mı alacak?

Patronu, Evie'yle göz göze gelene dek yavaşça diz çöktü.

Hissetmesi gereken temel korkudan tamamen yoksun olan Evie, bütün krallığın hayatını korkarak geçirdiği adama kocaman gülümsedi. "Günaydın efendim." Patronun ofisinden boğuk bir inilti yükseldi. Kaşlarını kaldırıp onun başının arkasını görmeye çalışarak ekledi. "Sabahınız yoğun geçiyor anlaşılan?"

Patron kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Epey." Kendi yanıtından rahatsız olmuş gibi başını iki yana salladıktan sonra etrafa dağılan kâğıtları toplayıp Evie'nin masasının üstüne koydu.

Evie ayağa kalkmak için ağırlığını bacağına verdi ve aniden acıyla nefes alınca karşısında dikilen şeytanın vücut bulmuş hali keskin bakışlarını ona dikti. Dudakları bir somurtuşla büküldü. Yoksa o... kızgın mıydı? Elbette kızgındı. Evie, kıçının üstüne düşerek işlerinin arasına girmişti.

Bir elini masasına koyup kendini kaldırmaya çalıştı ama patronu ellerini belinin iki yanma koyup karşı çıkmasına fırsat bırakmadan onu kaldırdı. Gerçi fırsatı olsa da karşı çıkacağı yoktu çünkü adamın kocaman elleri dürüst olmak gerekirse pek hoştu.

Nihayet iki ayağının üstünde durabildiğinde adam ellerini hemen geri çekip iki yanında sıkıca yumruk yaptı. Yüzünde bir sırıtış ya da daha kötüsünü görürüm korkusuyla beceriksizce patronunun yüzü dışında her yere bakmaya çalışan Evie'nin yanakları kıpkırmızı oldu ve gözleri siyah gömleğinin açık V yakasına takıldı.

Ağzı birden, akılalmaz bir sebeple fazladan salya üretmeye karar verdi.

Evangelina Celia Sage, eğer tam şu anda salya akıtmaya karar verirsen bir daha asla erotik kitap okuyamazsın.

Karşısındaki ten parçası yüzünden dikkati dağılan Evie, neredeyse patronunun onu inceleyen bakışlarını kaçırıyordu. Eski işverenleri gibi bakmıyor, çok daha analitik bir bakışla izliyordu onu. Sanki bir tutarsızlık arıyordu.

"Nasıl düştün, Sage?" Sözlerinde yumuşak bir sofistike hava vardı. Konuşmasındaki inişli çıkışlı aksan, sesini yalnızca daha da çekici kılıyordu.

"Sandalyem bana saldırdı," dedi Evie düz bir sesle. "Ve kıçım da yerle arkadaşlık kurmak istedi."

Patronunun dudakları yukarı doğru kıvrılınca Evie kucağına hazine düşmüş gibi hissetti. Kalan kâğıtları masaya bırakmak için döndüğünde sırtına sert bir acı dalgası yayıldı. Yüzünü buruşturdu.

Patronunun yüzündeki hafif gülümseme birden yok oldu ve Evie, onun ortadan kaybolmasına sebep olduğu için sakarlığına küfretti.

"Şifacıyı görmen gerekiyor mu?" diye sordu, bir elini masasının kenarına koyup öne doğru öyle bir eğildi ki gömleğinin kıvrılmış kolunun hemen altındaki güçlü kaslar göz önüne serildi.

Hımm... Evie'nin ağzı nedense birdenbire kuruyuvermişti.

"Hayır, efendim, Tatianna'yı sandalyemle aramdaki savaşa dahil etmek istemem." O da öne doğru eğildi ve patronuna biraz daha yaklaşması için eliyle işaret etti. Adam başını hafifçe çevirip kulağını ona yaklaştırdı ve Evie, gülünç oyunlarına izin verdiği için duyduğu

şaşkınlığını bastırdı. "Bu aramızda kalsa iyi olur yoksa diğer sandalyeler de ayaklanabilir."

Karşılığında patronu, Evie'nin ölümlü ruhunu az kalsın bedeninden çıkaracak bir şey yaptı: Güldü. Daha doğrusu eline doğru bayağı bir öksürdü. Eliyle ağzım kapamış, dudaklarından kovmak için var gücüyle çabaladığı açıkça belli olan bir gülümsemeyi gizliyordu.

Evie sessizce şaşkınlığını dile getirdi. "Komik bile değildi be."

Diğer çalışanların meraklı bakışları onlara döndü ve patron seyircilerine uyarıcı bir bakış atmadan önce kalabalık, başlarına inen kocaman bir ayak görmüş karınca sürüsü gibi dağılıverdi.

Tabii tek istisna, şahin gibi gözlerini odanın öbür ucundan onlara diken Becky'ydi.

"Şifacıyı görmeye git, Sage. Önümüzde yoğun bir hafta var ve senin bu sırada ölmeni göze alamam."

"Kıçı morardı diye kimsenin öldüğünü sanmam, efendim."

Gözlerinde gergin bir ifade belirdi ve ağzı, şansını zorladığı anlamına geldiğini Evie'nin bile bildiği tanıdık bir hareketle büküldü.

Geriye doğru ufak bir adım attı. "Ama tabii ki ilk olmak istemem o yüzden ben... ben şimdi gideyim." Onun etrafından geniş bir yay çizdi ve ofisinin önünden geçti. İçeride incecik bir adam vardı, arkasındaki duvardan kopmuş bir tuğlanın altında yatıyordu. Şüphesiz, duvara fırlatıldıktan sonra üstüne düşmüştü.

Kingsley, patronun masasının kenarında oturuyordu, son birkaç aydır hep böyleydi ve kocaman, kırpmadığı gözleriyle bir süre ona baktıktan sonra perdeli ayaklarıyla ufak yazı tahtalarından birini kaldırdı. Bu seferkinin üstünde kırmızı tebeşirle şu yazılıydı: ACITTI.

Evie ufak yaratığın varlığından keyif almaya başlamıştı. Genelde orada öylece oturuyor, olan biteni izliyor ve patronun ona verdiği küçük yazı tahtasına sessizce fikirlerini yazıyordu. Yapış yapış kafasının tepesinde her daim ışıldayan minik tacı oturuyordu.

Cidden acıttı, dedi Evie ağzını oynatarak Kingsley'ye. Ardından dikkatini yerde yatan pestili çıkmış adama çevirdi.

Başka bir insanın acısı karşısında duyması gereken üzüntüyü hissetmeye çalıştı ama o odadan o kadar çok adamın gelip geçtiğini görmüştü ki bu duyguyu artık sadece hak edenlere ayırmaya çalışıyordu.

Sinsi görünümlü, geçen hafta kasabasında ördeklere taş atarken gördüğünden neredeyse emin olduğu bir adam bu kriteri karşılamıyordu. Patronunun bu adamı muhtemelen sırf birkaç ördeği onurlandırmak için öldüresiye dövmediğini kendine hatırlatmakta zorlanırken Evie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Zihniyse doğrudan bahsi geçen ördekleri koruyor olmasa bile bunu dolaylı yoldan yaptığını vurgulamaya çalıştı.

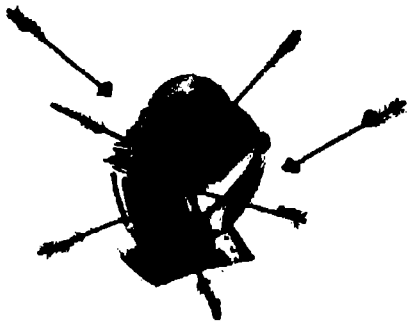
Bir sebepten ötürü bu çok tatlıydı.

Gülümsemesini daha dengeli bir ifadeyle bastırıp şifacının odasına doğru giden dar koridora yöneldi. Morluğu için. Kıçındaki.

Sabahı bu kadar boktan geçtiği için yüzünü ellerine gömecekti ki patronunun onun önünde dizlerinin üstüne çökmüş, yere dağılan kâğıtları ona uzatırkenki halini, göğsünün açık kısmını, *kahkahasını* hatırladı.

Belki de sabahı *tamamen* boktan değildi.

Tabii masasına döndüğünde ve o sabah hesap defterlerinde bulduğu açığı ona anlattığında nasıl bir tepki vereceğini bilmek imkânsızdı. Kötü Adam'a dair her şeyi daha öğrenmemişti ama kendisi yere atılmış gözlerden ne kadar nefret ediyorsa onun da kayıtların dağınık tutulmasından bir o kadar iğrendiğini iyi biliyordu.

BÖLÜM 2

EVIE

"Eğil."

Evie kıpırdamadı. "Önce bir yemek ısmarlasaydın." Doğruyu söylemek gerekirse, en güzel tavernada akşam yemeğine çıkarılmak bile onu şifacının önünde kıçını açmaya ikna edemezdi. Büyü elbisesinin kumaşının üstünden de iş görüyor olmalıydı mutlaka. Belki bunu çok dilerse gerçek kılabilirdi.

Muayene masasına oturdu, yerine yerleşirken vücuduna yayılan acının yüzüne yansımasını engelledi ve gözlerini kaybetmemekte kararlı olduğu bir mücadeleyle şifacının gözlerine dikti.

Evie şifacıyla tanıştığından beri en azından bir yerinde pembe olmayan bir giysi giydiğini hiç görmemişti. Bu kibar renk bugün de kendini güzel saçlarının arasına taktığı minik fiyonklarda gösteriyordu. Yirmi yedi yaşından daha genç görünmesine sebep olsalar da karşısındaki azılı bir rakipti. Evie harekete geçmeyince şifacı bir kaşını kaldırdı.

"Hadi ama, Tati," dedi Evie yalvaran bir sırıtışla. "Bugünlük utanç kotamı çoktan doldurdum ve sana kıçımı gösterirsem utanç ölçerimi kırmaktan korkuyorum."

Nihayet Tatianna içini çekti ve simsiyah örgülerinden birini kulağının arkasına attı, kocaman kahverengi gözlerini kısarken elleri sıcak bir sarıyla parlamaya başladı.

Oh, tanrılara şükürler olsun.

Işık, Evie'nin dikkatini kadının cömert kıvrımlarını saran pahalı elbiselerinden birinin tiril tiril kollarına çevirdi. Evie kazandığı parayı yeni bir elbise gibi gereksiz şeylere harcasa kendini suçlu hissederdi; gerçi bu, şifacının güzelim giysilerini kıskanmadığı anlamına gelmiyordu.

Tatianna ellerini Evie'ye doğru çevirdi, ona dokunmadan omuzlarının önünde durdu ve birden Evie'nin kıçı, kasaba meydanında yaz güneşiyle kavrulmuş kaldırım taşlarına oturduğu günkü gibi yanmaya başladı.

"Kuyruksokumunu incitmişsin, küçük dostum. Hatta çok fena." Tatianna'nın sesi berrak bir su gibi net ve yumuşaktı, hissettiği paniği içinden usulca çekip çıkarıyordu. Rahat bir nefes verdi. İncitmeyi kaldırabilirdi.

"Tabii incitmişimdir." Evie alnını ovdu. "İyileştirmen bana ne kadara patlayacak?"

Tatianna'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, onu tanımayanlar bunun en gergin insanın bile içine su serpecek türden bir gülümseme olduğunu düşünebilirdi. Ama Evie onu tanıyordu. Bu gülümseme en doğru tabiriyle... korkutucuydu.

"Hımm," dedi şifacı düşünürken parmağıyla çenesine vurarak. "Eğer tamamen iyileşmesini istiyorsan iki sır istiyorum."

"Bu da benden iki sır alacaksın demek çünkü niye kıçımda kocaman bir morlukla günümü geçirmek isteyeyim?" Evie şakaklarını ovdu ve tek kaşını kaldırdı. "Ne kadar büyük bir sırdan bahsediyoruz?"

Merhem ve iksirlerle dolu masasına doğru yürüyen Tatianna, eteği bir o yana bir bu yana savrulurken kıkırdadı. "Şantaj yapacak kadar olmasına gerek yok ama mutfakta dönen dedikodulardan da iyi olmalı."

Evie makul bir şey bulmak için zihnini didik didik ederken Tatianna tentürlerini inceledi ve çalışırken parlayan ellerini küçük bir kâsenin üstünde gezdirdi. Sır paylaşmak Evie için büyük bir sorun değildi, çoğu zaman her şey yüzünden okunurdu. Onun sorunu fazlasıyla kişisel şeyleri *içinde tutmaktı*, özellikle Tatianna'nın yanında.

Herkese gizli, saçma düşünceleri ve alışkanlıklarıyla ödeme yapabiliyor olsaydı, hayatında bir daha asla çalışmak zorunda kalmazdı.

Gergin bir enerjiyle muayene masasından aşağı atlayıp kapının yanındaki bir rafa doğru ilerledi ve küçük bir şişe buldu. Pek hoş, küçük bir şeydi. Evie ondan güzel bir süs yapabileceğini...

"Dokunma ona!" diye çığlık attı Tatianna ve Evie'nin yüreğini ağzına getirdi.

"Ne? Neden? Ne ki bu?" Evie korkuyla şişeye ve ona dokunmak üzere olan eline baktı. "İnsanları kurbağaya falan mı çeviriyor?"

"Ne?" Tatianna kafa karışıklığıyla başını iki yana salladı. "Hayır, o yavaş işleyen bir yatıştırıcı. Fazlasıyla güçlüdür."

Evie yanmış gibi elini hızla geri çekti ve Tatianna gülümseyip rahat bir tavırla, "Kurbağa iksirlerim başka dolapta," derken kaşlarını çattı.

Evie'nin boğazından boğulurcasına bir ses çıktı ama şifacının şaka yapıp yapmadığını soramadan kadın konuşmaya devam etti.

"Sır, lütfen," dedi Tatianna iksir karışımına dönerek.

Evie düşünmek için duraksadı, ardından sırıttı. "Dün gece rüyamda patronu gördüm."

Tatianna'mn durduğu taraftan bir dizi kırılma sesi ve acı bir feryat yükseldi ama kadın o kadar nadiren soğukkanlılığını yitirirdi ki Evie, odada göremediği birinin olup olmadığını merak etti.

Tatianna o sırada döndü, Evie'yle yüz yüze gelmek için acele ederken birkaç şeyi daha devirdi.

Evie'nin ağzı açıldı, sanki yüzünde göremediği bir şey yazılıymış gibi eli yüzüne gitti. "Ne var?"

Rennedawn'ın doğu-kasabasının gecekondularında bile Tatianna'nın gözlerindeki kötücül parıltıyı çalacak kadar çok hırsız yoktu. "Oo, peki bu rüyada patronla ne yapıyordunuz seni gidi yaramaz küçük asistan?"

Evie hafifçe güldü ve yere düşen parşömenleri almak için eğilmeye yeltendi ama incinen yerleri karşı çıkınca hemen doğruldu. "Masumane olmadığını farz etmen hoş olmadı."

Tatianna öfkeyle bir nefes verdi ve elinin hafif bir hareketiyle yere düşen eşyaları masadaki yerlerine geri uçurdu. Şifacılar arasında çok nadir görülen ama zaman zaman yaraların içine girmiş objeleri zihin gücünü kullanarak dokunmadan çıkarmak zorunda kalan Tatianna'nın fazlasıyla işine yarayan bir yetenekti.

"Adamı görmedin mi? Ona dair herhangi bir şeyin masumane olma ihtimali yok." Dramatik bir es verdi ve ellerini havaya savurdu. "Yürüyen kötülük o."

Evie elleriyle başının üstünde bir melek halesi yaptı ama şifacı yalnızca güldü ve kâsenin içine attıklarını karıştırmaya başladı, elleri yeniden o sıcak ışıltıyla parlıyordu.

"Seni seviyorum, Evangelina ama sana da masum diyemem." Döndü ve Evie'ye mide bulandırıcı derecede tatlı kokan küçük bir kâse uzatıp sırıttı. "Çevren iyi değil, hayatım. Şimdi bunu kıçına sür ve eldiven kullanmayı unutma yoksa ellerindeki kemikler bükülür."

Evie, aceleyle eldivenleri giyerek kâseyi aldı ve biraz gizlilik için köşedeki kumaştan paravanın arkasına koştu. Eteğini birkaç santim aşağı çekti ve merhemi elbisesinin kumaşıyla belinin arasma yaydı. Bunu yaparken buradaki işinin ne kadar güvencesiz olduğunu düşündü. Şimdiye dek burada geçirdiği vakitte gerçekten kan donduracak şeylerle karşılaşmıştı, hepsi de bir öncekinden daha beterdi. Ama hiçbir zaman araya girme ihtiyacı hissetmemişti, yalnızca mümkün olduğunda yardım eli uzatmış, bunu yapamadığındaysa mesafesini korumuştu.

Gerçi şimdi mesele bu değildi. En "sütten çıkmış ak kaşık" vatandaş bile korkunç zalimlikler yapabiliyordu. Kucağına düşen parayı kabul ettiği için suçlu hissetmeyecekti. Özellikle de ona hiç kötü davranılmayan ya da oyuncak gibi görülmediği bir yerden geliyorsa.

Kırık kemiği kaynarken vücuduna yayılan o iğrenç, doğal olmayan his yüzünden midesi bulanmaya başladı. İnsan bedeni kendini bu kadar hızla iyileştirmek için yaratılmamıştı ama kırık bir kemikle kaybedecek vakti yoktu.

Kemiğin son parçacıkları da bir yapbozun parçaları gibi yerlerine oturduktan sonra Evie doğruldu, ardından döndü ve hareket kabiliyetini test etmek için iki yana eğildi. Keskin acı bir sis misali uçup gitmişti, yerini çok daha tercih edeceği donuk bir sızı almıştı.

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca ağrıyacak ama sonrasında normal hissetmeye başlarsın." Kâsenin içindekileri taş şöminedeki alevlere atan Tatianna kollarını sıvadı. "Sadece dikkatli ol. Kemiklerin hâlâ hassas. Eğer ters oturursan hareket edebilirler."

Evie burnunu kırıştırdı, zihnindeki görüntüyü silmek için başını sertçe iki yana salladı. "Tiksindirici."

Evie'ye pembe, ufacık, kapaklı bir şişe uzatırken Tatianna konuştu. "Bir daha birisi benden işimi tarif etmemi isterse onlara tam olarak bunu anlatacağım."

Evie şişenin içeriğini soramadan Tatianna araya girdi, sesinde endişeli bir yumuşaklık belirmişti. "Baban için." Omuzlarını döndürdü ve camdan dışarı baktı. "Acısını dindirmek için. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

Evie'nin gözlerinin arkası yanmaya başladı, bu hissi bastırmak için burnunu çekmesi ve boğazını temizlemesi gerekti. Şişeyi dikkatle alıp eteğinin cebine yerleştirdi. "Eğer ters oturursam... sağ kıçım sol kıçımdan daha mı büyük olacak?"

Tatianna'nın ağzından şaşkın bir kahkaha kaçarken eliyle Evie'nin omzunu hafifçe itti. "Sen de her şeye inanıyorsun, küçük dostum. Büyüm güçlüdür, hiçbir sıkıntı çıkmayacak. Hadi işinin başına."

Hâlâ kendini hissettiren melankoliyi bir kenara iterek kocaman gülümsedi ve topuklarının üstünde dönüp kapıya yöneldi. "Ah!" dedi yeniden dönerek. "İkinci sır!"

Tatianna tek kaşını kaldırdı, gözleri bir anlığına Evie'ye bakarken parıldadı. "İkincisi mi?"

"Evet," dedi Evie cesurca. "Dün gece patronu gördüğüm rüya var ya hani." Öne doğru eğildi. "*Çok* pisti."

Tatianna'nın yüzündeki şaşkınlık karşısında kıkırdadı ve arkasını döner dönmez olduğu yerde donakaldı.

Boğazma yerleşen yumruyu yutkundu, gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Merhaba efendim... Kafamı girişteki kellelere eklemek istemez miydiniz?" diye sordu.

BÖLÜM 3

EVIE

Evie patronu açık ofis alanına doğru giden koridor boyunca takip etti. Yüzü acı yemiş gibi yanıyordu ve patronunun yürüme hızı da boynundaki ve yanaklarındaki kırmızılığa yardımcı olmuyordu.

Ona yalnızca bomboş bakmıştı. Bakışları herhangi bir histen tamamen yoksundu. Hatta gördüğü o ufacık duygu kıvılcımı bile göz göze geldikleri an sönüp gitmişti sanki. Sanki salak sözleri, onu utandırmaya ya da öfkelendirmeye bile değmezdi.

Aptallığım görmezden gelinemeyecek kadar engindir, kahrolasıca.

Bunu söylemek için ağzını açtı ama patronu kale duvarına çıkan iki büyük tahta kapının önünde durup onları açtı, ardından önden ilerlemesi için işaret etti. Evie nemli ellerini eteğine silip öne doğru adım attı, sabah güneşinin sıcaklığa tenine akın etti.

Evie yüksek yerleri pek sevmezdi, o yüzden durduğu yerin aşağıdaki zemine uzaklığını görünce siperlerin taştan kenarına doğru gerileyip oraya sıkıca tutundu.

"Manzarayı kaçırıyorsun." Kötü Adam'm sesi öyle kısık ve pürüzlüydü ki gibi beynini karıncalandırıyor, kelimeleri kafasında tavana patır patır vuran yağmur damlaları gibi geliyordu.

"Ceviz Ağacı Ormanı'nın nasıl göründüğünü biliyorum," dedi kuru bir sesle ve gözlerini sımsıkı yumdu. Ama önünde uzanan yüce ağaçların görüntüsü net kaldı. Rennedawn'ın topraklarının çok büyük bir kısmını kaplayan ormanın hemen eteklerindeki bir kasabada

büyümüştü. Devasa boyutlardaki ağaçlar köşkün etrafındaki alana battaniye gibi yayılmıştı ve yeşil gür yapraklar, bulutsuz mavi gökyüzüne karşı göze çarpıyordu. Tenini okşayan sıcak, yumuşak hava krallığın bağışlayıcı ikliminin tipik bir özelliğiydi ve dünyada kapladıkları mütevazı köşeye her türden varlığı çekiyordu.

Evie nihayet gözlerini açacak gücü buldu ve patronunun dudaklarının kenarındaki kıvrılmayı son anda yakaladı.

Olağanüstü.

Of, olağanüstü deme, Evie.

Belli ki yatıştırıcı almasının vakti gelmişti.

Kötü Adam, sanki Evie etrafına su katılmadık bir karmaşa havası yaymıyormuşçasına konuşmaya devam etti. "Seni meraklı kulaklardan uzaklaştırmak istedim." Ona doğru yaklaştı, siyah saçları esmer tenine hafif dalgalar halinde düşüyordu. "Ölüm kalım meselesi."

Kötü Adam'ın duruşundaki, rüzgârın siyah pelerinini etrafında uçuruşundaki bir şey yüzünden Evie'nin içine kötü bir his doğdu. Tabii ki bu oldukça mantıklı sezgisi, beyninin tehlikeyi tamamen yok sayarak adamın ne kadar yakışıklı göründüğüne odaklanan daha az mantıklı tarafıyla gölgelenmişti.

Birazcık sağduyu sahibi herkesin bildiği üzere en güzel bıçaklar en keskin olanlardı ama Evie'de öyle bir şey yoktu. Sağduyusu keyfi nereden eserse belirip kayboluyordu, öyle pek sağ değildi yani.

Ayakkabısının ucuyla yerde gergin daireler çizerek doğrudan patronun gözlerinin içine baktı. "Tamam, sen şimdi Karanlığın Kontu havalarına girmeden önce söyleyeyim, *gerçekten* pis bir rüyaydı ama demek istediğim... cidden kirliydi. Bilirsin ya, toz toprak falan, bok renginde olan. Böyle her yer çamur içindeydi ve yanımızdan bir atlı araba geçiyordu ve ikimizin de üstüne çamur sıçrattı ve sen de dedin ki, 'Hadi bakalım Sage, bunları yıkama zamanı.'"

Evie ne zaman gerilse ya da ortama istenmeyen bir sessizlik çökse birdenbire kusuverdiği o korkunç kelime yumağının boğazmda yükseldiğini hissedebiliyordu o yüzden devam etti. "Aslında normal

sayılabilecek rüyalarımdan biriydi. Öyle açık seçik ya da uygunsuz bir tarafı yoktu." Artık konuşurken kollarını sallıyordu, öyle ki uçmak istiyormuşçasına kanatlarını çırpar gibi görünüyordu.

Daha da kötüsü, patronunun elmacıkkemiklerinin keskin köşelerinin pembeleştiğini ve dudaklarından dökülen sözler karşısında gözlerinin hafifçe irileştiğini görüyordu.

Zeki bir insan, karşısındaki bu bariz afallamış ifadeyi görünce konuşmayı keserdi ama Evie zeki değildi. Daha doğrusu, Evie zekiydi ama zihniyle ağzı arasında ciddi bir kopukluk vardı.

"Kimse çıplak değildi," dedi nihai bir kesinlikle ve topukları üstünde sallandı.

Kimse. Çıplak. Değil miydi?

Adamın gözleri parladı ve Evie'nin ahlaksız hayal gücü bir anlığına içlerinde bir şeylerin alev aldığını düşündü, ardından yeniden soğudular. Kötü Adam boğazını temizledi ve başının arkasını kaşıdı, biraz sinirleri gerilmiş gibiydi.

Onun o kusursuz sakinliğinin biraz olsun kaybolduğunu görmek Evie'yi biraz fazla tatmin etmişti.

"Gece vakti kurduğun hayallerinden bahsetmiyorum, Sage." Evie'nin etrafından dolanıp karşılarındaki manzaraya doğru yürürken âdemelması inip kalktı. Köşk ormanın bitki örtüsünün öyle yoğun olduğu bir köşesindeydi ki kimse buraya uğramayı aklının ucundan geçirmezdi. Rennedawn'daki her kasaba ağaçların arasındaki doğal, geniş boşluklara kurulmuştu; sanki tanrılar topraklarının haritasını elle çizmişti.

Tek istisna Katliam Köşkü'ydü, etrafı tarafından tamamen yutulmuştu ve bunu bir zırh gibi kullanıyordu.

Patron ellerini taş sütunların iki yanına koyarak yaslandı. Evie, pelerini manzarayı gizliyor olmasaydı altındaki omuzlarının ve sırtının gerildiğini görebileceğini biliyordu.

"Sage?"

Ay, konuşuyordu, değil mi? Ona pastanın son dilimiymiş gibi bakmakla o kadar meşguldü ki.

"Ah, evet, ben... katılıyorum." Vurgularcasına başıyla onayladı, topukları üzerinde ileri geri sallandı ve kafa karışıklığını sahte bir kendinden eminlikle gizlemeye çalıştı.

"Öyle mi?" Kötü Adam hafifçe ıslık çaldı ve çenesindeki mükemmel kesimli kirli sakalı ovmak için elini kaldırdı. "Madem kabul ettin, seni güneydeki krallıklardan gelen malzemelerimizin güvenli geçişi için nehir cinlerinden biriyle evlendirme hazırlıklarına başlayabiliriz."

"Ne?" Evie nefesini tuttu. "Efendim, ben... Hayır, ben aslında... Ciddi olamazsınız!" Ama olabilirdi. Evie onun söz dinlemeyen çalışanlarına çok daha beterini yaptığını görmüştü ve çoğunun planlamasını da kendisi yapmıştı. Kalbi güm güm atıyordu ve kanı kulaklarında uğulduyor, etrafındaki tüm sesleri boğuyordu.

Fark etmeden ona doğru yaklaşmıştı, kara gözlerinde insanlığa dair ufacık bir iz arıyordu. Büyüsü olmayan ve dikkat süresi korkunç bu insana acıyabileceğine dair en ufak bir iz.

Ama insanlık yerine gözlerinin kısıldığını ve köşelerinin kırıştığını gördü. Evie karşısındaki manzarayı daha iyi görebilmek için geriye doğru kocaman bir adım attı. Patronunun dudakları kıvrılmıştı ve Evie bunu gördüğünde ciyakladı.

"Şaka mıydı bu?" Sesindeki bariz şaşkınlık karşısında neredeyse yüzünü buruşturacaktı ama bu kadar beklenmedik bir olay karşısında tepkisini tutamamıştı.

Kötü Adam'ın gülümsemesi Evie'nin daha önce hiç görmediği kadar büyüdü ve sol yanağındaki bir gamze beliriverdi.

"Gamzen de mi var?"

Patronu gözlerini devirdi ve gamzesi kayboldu. "Bir tane. Şimdi dikkatin benim üstümde olduğuna göre..."

"İlkin miydi?" diye araya girdi Evie, tüm bu yeni bilgileri verimli bir hızla hazmetmeyi başaramıyordu.

Patronu başını şaşkınlıkla geriye attı. "İlk neyim miydi, seni küçük fırtına?"

"İlk şakan."

Homurdandı ve konuşmak için ağzını açtı, açıkçası bayağı bir öfkelenmiş görünüyordu. "Onca şeyin arasında..." Duraksayıp burnunun kemerini sıktı. "Sage, gerçekten benim espri yeteneğinden yoksun olduğumu mu sanıyorsun?"

"Elbette sanmıyorum," dedi içtenlikle. "Beni işe aldın."

Istırap çekiyormuş gibi iç geçirip bir tutam siyah saçı özenle geriye tarayarak olması gereken yere koydu. "Seninle konuşalı üç dakika bile olmadı ve haftanın en sevdiğim gününde stajyerlerden bile daha beter durumdayım, ne yapacağmı bilemez haldeyim."

"Metaforik konuşuyorsun tabii, sonuçta ben kimseye ok *atmıyorum*." Evie ona "stajlarını" tamamlamak için buraya gelmiş zavallıcıklara verdiği "kendini koruma" derslerinden ne kadar hazzetmediğini yeniden vurgulamak için sert bir bakış attı. Gücünü kaybetmiş soyluların çocukları, kumar borcu olanlar ve benzeri ahlaksız tipler bu başlangıç pozisyonu için sürekli başvuruda bulunuyordu.

Katliam Köşkü, krallığın başkenti ve stajyerlerin çoğunun geldiği Parıltılı Şehir'den tamamen farklıydı. Oradaki sefahat ve bolluk içindeki yaşam tarzı yeni işyerlerindeki –hatta çoğunun *ilk* işyerindeki– bu sefaletin tam anlamıyla zıddıydı. Evie çocukken şehre bir kere gitmişti. Kasabasından kuzeye yolculuk bir gün sürmüştü, o zamanlar orman hâlâ seyahat açısından güvenli sayılıyordu. Çok bir şey hatırlayamayacak kadar küçüktü ama havadaki bulaşıcı enerjinin titreşimlerini unutmamıştı. Ailesiyle birlikte bir büyü uzmanıyla tanıştıklarını ve tıpkı kasabasındaki çocukların ona anlattığı gibi çok kibar ve yardımsever davrandığını, paylaşacak sınırsız bilgisi varmış gibi göründüğünü hayal meyal hatırlıyordu.

Stajyerlerin büyük bir kısmının büyücü olması iyiydi, işlerini daha hızlı tamamlıyorlardı.

Tuvaleti temizlerken işlerine yarıyordur herhalde. Evie kendi kendine güldü.

Ama işin bütün zorluğuna rağmen başvurmaya, geri gelmeye devam ediyorlardı.

Bunun kanıtı, ıstırap yüklü kelimelerden ibaret mektup yığınındaydı, bir soylunun bahtsız oğlunun çok pahalı bir kerhanede borç batağına saplanışı gibi hikâyelerle doluydu. Her zaman *çaresizce* ikinci bir şans elde etmek isteyen biri vardı ve işin tehlikesi krallığın pek hoş olmayan bölgelerinde herkesçe bilinse de maaşı da bir o kadar ünlüydü.

Evie stajyerlerin kendisinden biraz daha az paraya çalıştıklarından neredeyse emindi. Başka bir durumda olsaydı buna fazlasıyla öfkelenirdi ama Kötü Adam için çalışıyordu. Kaçışma Günü'ne katılmasını gerektirmeyen yegâne işlerden birinde çalıştığı için müteşekkirdi.

Bu etkinlik, patron kötü bir gün geçirmiyorsa her haftanın sonunda gerçekleşiyordu. Başka durumlarda etkinlik haftanın başı, haftanın ortası, sabahın körü, öğle yemeği vakti ya da... Eh, sonu yoktu. En azından istikrarlı tarafı, patronun her Kaçışma Günü sırasında stajyerleri dışarı yollayıp bir şeylerden kaçmaya zorladığıydı. Şimdiye dek onların yaylı tüfekten ve sayısız büyülü yaratıktan kaçmaya çalışmalarını izlemişti. Ama Evie'nin kişisel favorisi, patronun onların saçmalıklarından bunalıp hepsini avluda kovalamaya başladığı gündü.

Stajyerler en hızlı o gün koşmuştu.

"Senin isteğin üzerine birkaç aydır hiçbir stajyeri öldürmediğimi hatırlatmak isterim."

Evie başını hiç umudu yokmuş gibi iki yana salladı. "Efendim, başarılarınızı küçümsemeyi hiç istemem ama hayatları boyunca *kimseyi* öldürmemeyi başaran insanlar da var."

Kötü Adam'ın yüz ifadesi ciddiyetini korudu. "Ne sıkıcı."

"Ayrıca aylar olduğunu söyleyemezsiniz, değil mi? Daha geçen hafta Joshua Lightenston'ı bu kale duvarlarından aşağı ittiniz ve boynunu kırdı."

"Aman, hak etmişti."

Pes ederek ellerini havaya kaldırdı. "Neden?"

Patron çenesini sıvazladı ve zihninde pek hoşlanmadığı bir hatıra belirmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Hoşuma gitmeyen bir şey söyledi."

"Benim böyle bir lüksüm olsaydı, Becky'yi defalarca buradan aşağı atmıştım." Evie duraksayarak düşündü. "Aslında, efendim..."

"Hayır."

"Peki ya inanılmaz profesyonel ve düzenli bir iyi ve kötü karşılaştırması listesi sunarsam?" diye yalvardı.

"Rebecka Erring'i çalışan olarak tutmamın kötü tek bir yanını söyle." Rüzgâr hızlandı ve patronunun saçındaki asi siyah tutamı yeniden alnına uçurdu.

"Bana düşmanlık etmekte kararlı."

Kötü Adam'ın yüzü birden yeniden ifadesizleşti, bu o kadar ani olmuştu ki Evie şaşkınlıkla keskin bir nefes aldığını duydu. "Düşmanlarını her zaman yakınında tut, Sage. Hayat böyle daha heyecanlı." Şimdi yüzündeki gülümsemede keyif değil, yalnızca zalim vaatler yatıyordu.

Evie sertçe yutkundu, geriye doğru yavaş bir adım atma ihtiyacı hissettiği için kendini hayal kırıklığına uğrattı. Onun alanından uzağa, kendi sağduyusuna doğru bir adım.

"Düşmanlardan bahsetmişken. Diğer çalışanlarım *seni* aşağıya attığımı düşünmeye başlamadan önce buraya geliş sebebimizi konuşmaya başlayabilir miyiz?" diye sordu.

Evie gözlerini devirdi ve ona eliyle devam etmesini işaret etti. "Söyleyin bakalım."

Ona sırtını çevirip karşılarındaki orman manzarasına doğru dönerken dudakları hoşnutsuzlukla büküldü. "Sevkiyatlarımızdan biri daha ifşa oldu."

Evie homurdanmamaya çalıştı ama gerginliği düpedüz ortadaydı. Bu sevkiyatları ayarlamak ve burasıyla Parıltılı Şehir arasında saptanması imkânsız rotalar belirlemek *haftalarını* almıştı. Ofis yasadışı malların giriş çıkışlarıyla, satışlarıyla, takaslarıyla ve çoğu zaman doğrudan Kral Benedict'ten çalınmasıyla işliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm, fazladan şeyleri görünce..." Evie işaretparmağıyla başının tepesine hafifçe dokundu.

"Erdemli Muhafızlardı."

Kral Benedict'in özel muhafızları mı? Onlar asla Kötü Adam'ın işine burunlarını sokmazdı. Kötü Adam'ın Benedict'in kaynaklarını araklayarak, her türden malını çalarak ona indirdiği darbelere rağmen Kral'ın hiçbir zaman karşı saldırıda bulunmaması Evie'ye hep çok tuhaf gelmişti hatta.

"O halde çalıntı malların hiçbirini kurtaramadık?" Bu takas anlaşması, Kral Benedict'in kişisel koleksiyonundan çalınmış silahlarla dolu en az dört kocaman sandık getirecekti. Onları yalnızca kılıçları ve ateşli silahlarından değil, silahların değerinden de mahrum bırakmak elbette ki saygıdeğer hükümdarlarını korkunç bir kayba uğratacaktı.

En azından iş boka sarmasaydı böyle olurdu.

"Kötücül Muhafızlarım iki sandığı kurtarmayı başarmış."

Kötücül Muhafızlar, Kötü Adam'ın işinin daha şiddetli yanlarıyla ilgilenen elit bir gruptu. Stajyerlerin bazıları bu işe *saha çalışması* adını koymuştu. Aralarında yalnızca en merhametsiz savaşçılar bulunuyordu, çoğu da farklı türlerde ustalaşmış ve farklı öğretilerle eğitilmiş büyü kullanıcılarıydı. Ofistekilerin büyük bir kısmı onlardan uzak dururdu ama Evie, Edwin'in onlara sandviç yapmasına yardım ederdi.

Ah, kahretsin, peynir stoğunu yenilemeyi unuttum. Lor peyniri için her şeyi yaparlar.

"Hiç yoktan iyidir," diye karşılık verdi Evie. Bir haritanın üstüne eğilip ormanın içinden geçen, doğal yollardan başka bir gizli ticaret yolu çizmesi gerekmediği sürece her türlü kazancı kabul edecekti.

"Hep iyi tarafından bakıyorsun, değil mi Sage?" Kötü Adam'ın ses tonu hafifti ama yüzü, bunun iyi bir şey olmadığını düşündüğünü gösterircesine kararmıştı.

"İyiyi beklemeyi severim, böylece yakalaması daha kolaylaşır... kötü bir şey yaşansa bile."

Patron ona yüzünde okuyamadığı bir ifadeyle baktı. "Keşke hepimiz dünyaya senin gözlerinle bakabilsek."

"Her yer renk şöleni olurdu." Evie kocaman gülümsedi ve yüzünü esintiye çevirdi. "Son iki ayda üç sevkiyat ifşa oldu yani."

"Hedeften üç fazla yani." Patronun sesi birden kısılmıştı. En cesur savaşçıları bile korkudan titrettiğini gördüğü ölümcül bir sesti. Evie'ye kalırsa iç rahatlatıcıydı ki bu da biraz... endişe veriyordu.

Tehlike çekici değildir, Evie, korkutucudur.

Belki de... ikisi birdendir, diye karşı çıktı zihni.

"Alt kattaki adam asmaca oyununu saymazsak, bununla nasıl ilgilenmeyi planlıyorsunuz?" Evie cevaptan korkuyordu ama bu durum oldukça belirgin bir şekle bürünmeye başlamıştı. Aylardır onların lehine çalışan sistemler birden başarısız olmaya başlamıştı ve ortak paydaları gitgide netleşiyordu.

"Aramızda bir hain var," dedi kısık bir sesle.

Evie keskin bir nefes aldı çünkü karşısındaki uzun adam karanlıkla ve yıkım vaadiyle dikilirken onun aklından tek bir şey geçiyordu...

"Nasıl yardım edebilirim?"

Evie duvardaki saatin, odaklanmaya çalıştığında özellikle daha fazla gürültü çıkardığından emindi. Saniye çubuğunun her hareketi kafatasında çınlıyor gibiydi.

Tik, tik, tik.

"Öff." Evie başını masasına vurdu. Son iki gündür en sevdiği altın kaplamalı defterinde çalışanların listesinin üstünden geçip duruyor, isimlerinin yanlarına küçük notlar yazıyordu. En ufak bir şüphe ya da bağlılıklarının diğer tarafa kaydığına dair belirtiyi not etmesi gerekiyordu. Ayaklarını kimin kaydırmaya çalıştığını çözecek ve patronuna gümüş tepside sunacaktı.

"Ne üstünde çalışıyorsun?" *Öff*, kafatasındaki öbür cırlama da gelmişti.

Evie başını kaldırıp defterini kapadı, neredeyse Rebecka Erring'in başıboş gezinen elini de araya sıkıştırıveriyordu. Tüy kalemini hemen en sevdiği mürekkep tentürüne geri koydu, babasının hediyesiydi.

"Seni ilgilendiren bir şey değil." Evie dudaklarını sertçe birbirine bastırarak gülümsedi, zihninde uçuşan kışkırtıcı kelimelerin hepsini orada tutmaya çalıştı.

"Neden çalışanların isimlerini listeliyorsun? Bu ofiste olan biten her şeyden haberim olmalı," dedi Becky kendini beğenmiş bir burun çekişle.

Evie kadına yakından baktı, ardından çenesini masaya yasladığı ellerinin üstüne koydu. "Ofis perilerinin kıçlarının portresini çizmek için mürekkeplerimizi kullandığından da haberin var o zaman?" Periler ofisteki ufak tefek işlerle ilgileniyor, çoğu zaman yazmanlık görevi görüyorlardı. Onlar için kolay bir işti çünkü sayıları oldukça çoktu ama dengesiz yaradılışları yüzünden mürekkebi yaratıcı şekillerde kullanmaya meyillilerdi.

Becky sinirle homurdanıp doğruldu ve başını iki yana salladı. "Yine mi ya?" Hızla arkasını döndü, etrafta uçuşan ufak yaratıkları görünce gözlüğünün ardındaki gözleri kısıldı. Odanın etrafına kâğıt saçarken hepsi kıkırdıyordu.

"Gelin buraya, sizi alçaklar!" Becky ateş püskürterek peşlerinden gitmeye başladı ve Evie rahat bir nefes verdi. Lyssa'nın ona verdiği tenekeden bir parça vanilyalı şeker alıp ağzına attı.

Aralarındaki bitmek bilmeyen düşmanlığa rağmen Evie kadının işini hiç kıskanmıyordu. Stajyerler ya da kadrolu çalışanlar arasındaki en ufak gerginliği, en ufak anlaşmazlığı çözmek onun sorumluluğuydu. Patron, Evie'yi diğer çalışanlarla tanıştırırken köşkün işleyişini ona açıklamıştı. Her çalışan farklı bölümlerdeki farklı işlerle ilgileniyordu. Sistem Evie'ye bir arı kovanını anımsatmıştı. Becky'nin uzmanlığı, insanların ve diğer varlıkların danıştığı kişi olarak patronun daimi dramlara maruz kalmamasını sağlamaktı.

En başta Evie, Becky'yle arkadaş olabileceklerini ve ilk karşılaşmalarında kadının içinde yatan gergin soğukluğun zamanla eriyeceğini düşünmüştü. Ama Evie'nin tüm çabalarına rağmen Rebecka Erring onu sevmemekte kararlıydı. Bunun sebebi hâlâ muammaydı.

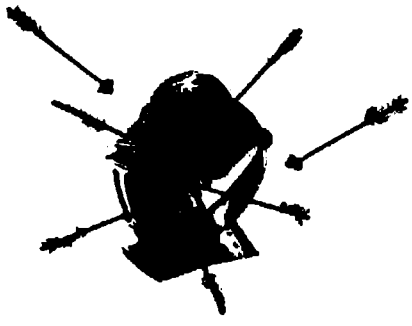
Evie'yi katlanılmaz derecede gıcık bulduğu için miydi yoksa stajyerlerden duyduğu dedikodu doğru muydu? Becky'nin bir zamanlar Kötü Adam'm asistanı olmak istediğine ve onun yerine bu pozisyonu Evie'nin aldığına dair söylentiler dolanıyordu etrafta.

Ne olursa olsun, Evie ve Becky'nin asla arkadaş olamayacağı oldukça açıktı ve bu, Evie için hiç sorun değildi.

Defteri bir kez daha kapadı ve elinde seramik kadehiyle birlikte masasından kalktı, Edwin'in fasulye suyunu ölüyü bile uyandıracak güçte yapmış olması için dua etti.

Fakat mutfağa doğru giderken Evie zihnindeki küçük sese engel olamadı ve aralarındaki düşmanlık masumane mi yoksa Becky'yi bambaşka bir yola sürükleyebilir mi diye merak etmekten kendini alamadı.

Hainlik yoluna doğru.

BÖLÜM 4

EVIE

Evie günün kalanını dertlerini kazan kaynatmasının büyülü etkilerinde boğarken iş arkadaşlarını temkinle izleyerek geçirdi. *Biri* suçluydu ve her ne kadar bunun Becky olmasını istese de kadının, böyle bir kandırmacayı beceremeyecek kadar sıkı bir kuralcı olduğunu biliyordu.

Sırtını dikleştirirken homurdandı, sırayla iki yanına doğru dönüp esnerken sırtının çatırdadığını hissetti. Kaslarındaki ağrı kendini göstermeye başlamıştı ve mesai bitmeden elindeki şüphe uyandıracak derecede az işini de bitirmişti.

Az kalmıştı, kuzey kulesindeki büyük zil birazdan çalacak ve odadaki herkes, bu yerin dışındaki hayatlarının monotonluğuna dönmek üzere hızla dağılacaktı. Periler ormana gidecek, stajyerlerin gününü artık hangi yaratık cehenneme çeviriyorsa geldiği mağaraya dönecek, stajyerler kendilerini paralarının yettiği virane odalara sürükleyecek, kalan çalışanlar da evlerine gidecekti.

Köşkte tam zamanlı yaşayan çok az kişi vardı; biri Tatianna, diğeri de Edwin'di. Bir de şu an avlularında bulunan ejderhayı sakin tutan Blade vardı.

Sanki onu anarak çekici ejderha terbiyecisinin yanında bitmesine sebep olmuş gibi, başını kaldırdığında adamı gördü. Alnında kocaman bir yarayla ofisin öbür ucundan hızla geliyordu.

"Tatianna hâlâ müsait mi?" Evie işe başladıktan kısa bir süre sonra edindikleri pullu yaratık onu her yaraladığında yaptığı gibi yine utana sıkıla sırıttı.

Evie başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Bilmiyorum, Bay Gushiken. Neden kendiniz sormuyorsunuz?"

Blade öne doğru eğildi, vücudunu sımsıkı saran yeleğin hemen üstünden kocaman ve kaslı göğsünü ortaya çıkardı. Evie tesadüfen mi denk geldiğinden hiç emin olamıyordu ama ejderha terbiyecisi sürekli birbirine inanılmaz tezat renkler giyiyordu. Bugünkü yeleği Evie'nin gözlerini acıtacak parlaklıkta bir yeşildi ve pantolonu da ona günbatımıyla kelebekleri anımsatan bir turuncuydu.

Adam şakayla göğsünü tutarak konuştu. "Ne kadar da ciddisin, benim tatlı Evie'm! Kalbimi kırıyorsun."

Evie ümitsiz flörtöze bakıp kıkırdadı ve isim listesini kapadı. Masasından kalkıp etrafından dolandı ve adamın tam karşısında durdu. Amber rengi gözleri sıcacıktı, tıpkı kişiliğinin kalanı gibi. Dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve elmacıkkemiklerinin sivri çıkıntılarıyla gamzeli çenesinin dar köşelerini yumuşattı. Blade ofiste yaşı ona en yakın kişiydi, Evie'den yalnızca bir yaş küçüktü.

"Ben *senin* hiçbir şeyin değilim, seni çapkın." Elini uzatıp adamın omuzlarına gelen siyah saçlarından birkaç tutamı alnından çekti, ardından kafasından kopan eti görünce yüzünü buruşturdu. "O şey bir gün seni öldürecek."

Blade aralarına ilk katıldığında ejderha Evie'nin avucu kadar bile değildi ve hatta yaratığı birkaç defa elinde tutmuş, korunmasız bir bebekmiş gibi yumuşak bir sesle onu sevmişti. Ama birkaç ay gibi kısa bir süre içinde yaratık büyüyerek korkutucu bir boyuta kavuşmuş, herkese dişlerini gösterip hırlamaya başlamıştı. Yalnızca Blade yanına yaklaşabiliyordu ama o bile bu karşılaşmalardan yaralanmadan kurtulamıyordu.

Doğudaki dağlarda yumurtasını bulan oydu. Her zamanki araştırmacı ruhuyla orada yürüyüşe çıkmıştı ve annenin terk ettiği bir

yuvayla karşılaşmıştı. Evie'ye yaratığın yumurtadan çıkar çıkmaz ona bağlandığını anlatmıştı.

Küçük yaratıkla birbirlerine öyle bağlanmışlardı ki ondan ayrılmaya dayanamıyordu ama bakımı Blade'in karşılayabileceğinden çok daha sıkıntılıydı. Neyse ki o sırada kendine "Kötü Adam" diyen birinin her türden büyülü yaratığı kabul edeceğine dair ilanlardan birine denk gelmişti. Böylece Blade, Evie'den iki hafta sonra ön kapılarında belirivermiş, ejderha karşılığında yatacak bir yer ve yaratığın eğitimcisi olarak bir pozisyon verilmesini talep etmişti. Patron onun isteklerini kabul etmişti ama şimdilik, bir sürü farklı sebepten dolayı ejderhaya uygun bir görev bulamamışlardı.

Bu sebeplerden biri, ejderhanın Evie'nin kafasını koparmaya çalışmakla meşgul olmadığı zamanlarda karşısında çıkan *her şeyden* ödünün kopmasıydı.

Blade'in sırıtışı büyüdü. "O *şey* ara sıra öfke patlamaları yaşayan minnoş bir bebek." Becky'nin elinde bir tomar kâğıtla yanlarından geçip duvarda asılı panoya yöneldiğini görünce gözleri parladı. "Tıpkı senin gibi, güzel Rebecka!"

Becky olduğu yerde donakaldı ve kocaman açtığı gözlerini onlara çevirdi. "İş arkadaşınıza böyle hitap etmeniz oldukça uygunsuz, Bay Gushiken." Memnuniyetsizliği her gözeneğinden yayılıyordu ama Blade'in hakkını vermek gerekirdi, kadının küçümsemesinden etkilenmişe benzemiyordu.

Hatta kınaması karşısında tuhaftır ki daha bir alevlenmiş gibiydi. "Bu konuyu gidip Herdemyeşil Tavernası'nda derinlemesine konuşsak mı?" Nasıl becerdiyse kadına göz kırpacak cesareti bulmayı başardı. "Şikâyetlerinin bitmek tükenmek bilmeyen listesini benimle paylaşabilirsin."

Becky gözlüğünü yukarı iterek burnunu çekti ve adama üstüne bastığı bok parçasıymış gibi baktı. "Boş zamanımda senin gibilerle sohbet etmektense boya içmeyi tercih ederim. Şu an konuşmamın tek

sebebi ise, hijyeninin berbat olduğunu söylemek için para alıyor olmam."

Blade'in yanağından akan kana baktı ve konuşmadan önce çenesini sıktı. "Kanın da kokun kadar rahatsız edici. İkisinin de çaresine hemen bak yoksa cuma maaşına veda edebilirsin."

Şeytan kadın hızla uzaklaşırken Evie gözlerini devirdi. "Niye onu kışkırtıyorsun ki?"

Blade omuzlarını silkti, gömleğinin deri kolunu kullanarak kanı biraz sildi. "Çünkü onu öfkelendirmek çok eğlenceli." Kapalı kapılara bakarak sesini alçalttı. "Sevkiyatlardan birinin daha patladığını duydum. Tepkisi nasıldı?"

"Girişi gördün mü?" diye sordu kuru kuru.

"Her zamanki gibi yani?" Blade kıkırdadı, ardından Kötü Adam'ın ofisine ne kadar yakın olduklarını hatırlayarak donakaldı.

"Rahatça konuşabilirsin. Son birkaç gündür vaktini ofisi dışında her yerde geçiriyor."

"Bugün kundakçılık yapmadın mı?" diye sordu Blade şakayla dudaklarını bükerek.

Evie güldü, gerçi bu biraz rahatsız ediciydi çünkü Blade'in pek şaka yaptığı söylenemezdi. İşe başladığından bu yana hem mecazi hem de gerçek anlamda birçok yangına sebep olmuştu. "Buradaki tek işimin bu olmadığını biliyorsun."

Blade onu hemen başıyla onayladı. "Ah, tabii ki biliyorum. Duyduğuma göre patronun yıkıcı nutuklarını haftada ikiye indirmeyi başarmışsın."

"Sabah kahvaltısını etmeden stajyerlerle konuşmasına izin vermiyorum, işin sırrı bu. Karnı açken sinirleri kolay bozuluyor," dedi, sadece kremalı bir hamur işiyle kaç çalışanın hayatını kurtardığını merak ederek.

Evie masasına yaslandı, bakışları duvardaki büyük saate döndü. Zilin gürültülü çalışı odada yankılandı, masalarındaki birkaç çalışanı

yerinden zıplatırken diğerlerinin sandalyelerinden fırlamalarına, sevdiklerinin yanına eve dönmeye hazır halde çantalarını kapmalarına sebep oldu.

Birkaçı durup Kötü Adam'ın ofisinin kapalı kapısına baktı. Gün sonunda patronun orada olmadığı pek görüldük şey değildi. Çoğu zaman kimseyi günlük kaçışları sırasında öldürmeyeceğini göstermek için kapısını açardı.

Evie onlara baktı ve sessiz bir otoriteyle başını yukarı aşağı salladı. "Gidin. Bugün ofisinde değil." Patron öfkeliyse sonuçlarını Evie çekecekti.

Hiç sorgulamadan herkes gizli kapıya doğru koşturdu ve arkalarında merdivenlerden yankılanan sert adımlarının sesini bıraktılar. Evie kendi çantasına uzanıp birkaç eşyasını topladı ve huzursuzluğunu bastırmaya çalıştı.

Ölütopraklar adına, Kötü Adam son zamanlarda nereye kaybolmuştu?

"Eminim iyidir," diye içini rahatlattı Blade, sonra koridordan açık odaya giren Tatianna'ya elini salladı. "Selam Tati!"

"Endişeleniyor değildim de..." diye başladı Evie.

Ama Blade çoktan şifacıya doğru koşmaya başlamıştı. Tatianna alnını inceledi, ardından yüzünde sabırlı bir ifadeyle şifacı odasını işaret edip hemen arkasından adamı takip etti.

Evie eşyalarının kalanını topladı, patronun ofisinin kapalı kapısına son kez özlem dolu bir bakış attı.

Gereğinden fazla önemseme, Evie.

İçini çekip merdivenlere doğru yöneldi.

Çok geç.

Kapının eşiğinden geçerken yeniden dönüp Kötü Adam'ın kapılı kapısına bakmaktan kendini alamadı ve günün birinde dönmeyebilir mi diye merak etti.

BÖLÜM 5

EVIE

"Çok sulu sanki," diye mırıldandı Evie'nin on yaşındaki kız kardeşi Lyssa.

"Şş." Evie parmağını kardeşinin dudaklarına bastırırken babaları yavaşça masaya doğru yaklaşıyordu, elinde bir kâse çorba vardı. Evie o gün eve döndüğünde babasının keyfi oldukça yerindeydi. Bu da yemek yapacağı anlamına geliyordu.

Babaları, hastalandığından beri çoğu şeyden keyif almaz olmuştu ama yapabilecek durumda hissettiği zamanlarda çocuklarına akşam yemeği hazırlamak onu neşelendiren yegâne şeylerdendi. Kendince onlarla ilgilenmenin bir yoluydu. Bu yüzden yaptığı yemeklerin tadı çoğu zaman sıvı ayakkabı derisi gibi olsa da Evie kendisinin de kız kardeşinin de tabaklarını silip süpürdüğünden emin olmakta kararlıydı.

Çünkü babasının yemek yapması, iyi hissettiği anlamına geliyor ve ailelerinin nasıl olduğunu hatırlatıyordu... Bir zamanlar.

Evie masadaki iki boş sandalyeye baktı, biri babasının karşısındaydı ve diğeri de onun yanındaydı. Annesiyle abisi Gideon bir zamanlar bu sandalyelerde oturmuştu ama bir daha asla kullanılmayacaklardı. Yine de sandalyeler onlara musallat olmuş bir hatıra gibi hâlâ oradaydı.

"Tadı nasıl, kızlar?" Griffin Sage devasa bir adamdı, sıcacık bir gülümsemesi ve gür kahverengi saçları vardı. Gençliğinde kasabanın yakışıklısıydı. Sıfırdan bir kasap dükkânı açıp işletmişti. Anneleri, Rennedawn'ın da diğer beş krallıkla birlikte yer aldığı Myrtalia

kıtasının güneydoğusundaki güzel ve sıra sıra uzanan krallıklardan gelmiş bir yabancıydı. Anneleri babalarına gözü kör olacak kadar âşıktı, ta ki kaza yaşanana dek... Ta ki onları terk edene dek.

Evie'nin en eski hatıraları, ebeveynlerinin küçük mutfaklarında birlikte kahkaha atıp dans etmeleriydi. Boğazını temizleyerek babasına gülümsedi.

"Çok lezzetli, baba." Küçük kardeşine gözlerini dikerek ekledi. "Lyssa ikinci tabağı alacak sanırım."

Masanın altından küçük bir ayak bacağına sertçe vurdu. Evie kıkırdayarak pütürlü sıvıdan kocaman bir kepçe daha alıp Lyssa'nın kâsesine döktü. Ailesinin hayattaki tüm üyelerinin sağlıklı ve mutlu olduğu bunun gibi anları, bu rahatlık hissinin devamlılığını umut edecek kadar cesur değildi. Ama bunun tadını çıkarmayı deneyemeyeceğine dair bir kural yoktu.

"Köşkteki işin nasıl?" Babası ona sıcacık gülümsedi, yanaklarında Evie'nin aylardır görmediği sağlıklı bir renk vardı.

Sert bir patatesi zorlukla yutarak kaşığıyla çorbasını karıştırmaya başladı, kayıtsız görünmeye çalışıyordu. "Eh, işler bayağı olaysız geçiyor."

"Keşke ben de şatoda çalışsam." Lyssa dudaklarını büktü, bir kaşık daha alırken yüzünü buruşturdu.

Evie öksürdü, yemeği neredeyse boğazında kalıyordu. "Orası... orası bir şato değil, Lyssa. Sadece bir köşk."

"Ama eminim bir şato kadar büyüktür, değil mi?" Kız kardeşi ona kocaman, meraklı gözlerle baktı.

Evie işi hakkındaki çoğu şeyi çok seviyordu: İnsanları, strateji yapmasını. Ama bu kısımdan nefret ediyordu. Yalan söylemekten.

Ailesine gerçekten ne yaptığına dair en ufacık bir detay bile veremezdi. Onların ve kasabanın geri kalanının bildiği kadarıyla Kötü Adam aşağılık, menfur bir yaratıktı. Onunla uzaktan bile

ilişkilendirilen herkes kanunun en sert yasalarıyla cezalandırılırdı. Ama bir gün yakalanabileceğini, krallığın bütün gazabını hızla üzerine çekebileceğini bilmek bile onu korkutmuyordu. Hatta onu heyecanlandırıyordu.

Tıpkı annesi gibi gözü karaydı.

"Kocaman, evet." Evie eve dönerken satın aldığı şaraptan güç almak için bir yudum içti ve konuyu elinden geldiğince değiştirmeye çalıştı. "Derslerin nasıl gidiyor?"

Neyse ki bu sorusu, Lyssa'yı sınıfındaki örgülerini çekiştirmekten asla vazgeçmeyen bir oğlan hakkında durmaksızın konuşmaya itti. Lyssa'nın masumane hayatının dikkatini dağıtması hoşuna gitti ve içini çekti. Bu çocukluk neşesinin en ufak kırıntısı için nelerini vermezdi.

Evie henüz yirmi üç yaşındaydı ve koca bir ömür geçirmiş gibi hissediyordu. Ailesiyle ilgilenmesi bir yana, kendisinden daha acımasız ve iri insanların ona korkunç muameleleri yüzünden saçlarının hâlâ ağarmamış olmasına şaşıyordu.

Kendini içine soktuğun saçma durumları düşününce yirmi üç yaşına gelmiş olman bile şaşırtıcı aslında.

Belki de işini zihninde bu kadar kolay aklamasının sebebi buydu. Kötü Adam'ın Kral'a kazık atmak dışındaki amaçlarına dair Evie'nin en ufak bir fikri yoktu. Ama önemli şeyleri biliyordu: Kadın çalışanlarından faydalanmıyordu, tüm çalışanlarına adil bir maaş ödüyordu ve kazan kaynatmasına en az yarım kilo şeker konmasını istiyordu.

Bu son bilgi diğer meziyetleri kadar konuyla alakalı değildi ama favorisi buydu. Evie'nin her sabah, patronunun istediği kadar şekeri soğutulmuş bir kutudaki kremayla birlikte mutfaktan gizlice çıkarması ve ikisini de içeceğine elinden geldiğince kimseye belli etmeden karıştırması gerekiyordu. Patronunun tercihleri konusunda neden bu kadar utandığından pek emin değildi ama böyle ufak şeylerden zevk almasının şöhretine zeval getireceğinden korktuğunu varsayıyordu.

Bunu bilen birkaç kişiden biri olmayı da çok seviyordu, o kadar ki kendini dalgınca duvara bakar ve kalp atışları hızlanırken gülümser halde buluyordu.

Babası tabağındaki yemeği bitirdi, masayı topladı ve tahta kâseleri ocağın yakınındaki bir kovaya koydu. Evie ayağa öyle hızlı kalktı ki sandalyesi bir süre sallanmaya devam etti. "Ben hallederim, baba!" Gülümseyerek şefkatle koluna vurdu ve somurtuşunu görmezden geldi.

"Evangelina, ben gayet de kendi başıma..."

"Neden hikâyelerinden birini anlatmıyorsun?" Lyssa kocaman bir sırıtışla babasının kolunu çekiştirdi, ardından Evie'ye öyle bilgiç bir bakış attı ki olduğundan çok daha büyük göründü. Kız kardeşi, Evie onu ne kadar korumaya çalışsa da dünyanın sertliğinden payını almıştı.

İkisi yeniden oturdular ve babasının annesinin sandalyesine yerleşmesini, Lyssa kucağına geçip ona bakarken babasının kötü adamlar ve onları yenen kahramanlar hakkındaki sayısız hikâyelerinden birine başlamasını izlerken Evie hafifçe gerildi. Babasının nefret ettiği insanlardan biri için çalıştığı gerçeğini yutkunurken boğazı düğümlendi.

Kovaya dönerek bez parçasını eline aldı ve bir çanağı sertçe ovalamaya başladı. Yanaklarının yandığını ve hızlı hızlı alıp verdiği nefeslerinin kalbini hızlandırdığını hissetti. Ellerinin altındaki suyu hissederek gözlerini bir anlığına kapadı ve annesinin bulaşıkları yıkarken söylemeyi çok sevdiği şarkılardan birini mırıldanmaya başladı.

Annesinin arkasında bıraktığı onca acıya rağmen şarkı nedense Evie'yi rahatlatıyordu. Bu melodi, annesinin o günden önce Evie'ye bıraktığı son iyi şeylerden biriydi; karahindiba çiçeği tarlalarından önce, sadece *önce*.

Evie karşısındaki cama akseden yansımasını, babasının uyuklayan Lyssa'yı odasına taşıdığını gördü. Kendi yüzüne bakarken dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Daha önce defalarca kez üzerinde çalıştığı bir gülümsemeydi. Ciğerleri sönecekmiş, kalbi zorlanmayı kaldıramayıp birden duruverecekmiş gibi hissettiği zamanlarda bile dudaklarını yukarı doğru bükmeyi her zaman başarıyordu.

Annesinin sesi zihninde yankılandı. *Endişe etme, hasibsi. Sen bozuk bir dünyayı sadece gülümseyerek bile düzeltebilirsin.*

Elbette yanılmıştı. Evie ne o gün ne de takip eden günlerde hiçbir şeyi düzeltmeyi başaramamıştı.

Ama yine de gülümsemeyi bırakmamıştı.

Ne olur ne olmaz diye.

Ve bir kez daha bunun sevdiklerini güvende tutmaya yetmesini umdu.

BÖLÜM 6

KÖTÜ ADAM

Yine şarkı mırıldanıyordu.

Trystan Arthur Maverine, halk arasındaki sevgi dolu adıyla Kötü Adam, uzun parmaklarıyla siyah masasında ritim tuttu. Mırıldanmasından rahatsız olmalıydı. Kulaklarını tırmalıyor olmalıydı. Diğer çalışanlarının kapısının hemen önünde kahkaha attıklarını duyduktan sonra zaten başına bir ağrı saplanmıştı. Şeytani olmanın şenlikli hiçbir yanı yoktu ve migreni de bunun kanıtıydı.

Ama öfkesini kontrol altında tuttu. Haftanın başında Erdemli Muhafızları zevkle katledip kafalarını herkesin görebileceği şekilde tavandan sarkıtarak zaten sinirinin büyük bir kısmını atmayı başarmıştı.

Yine sesinin hafifliği ofisinin kapısının küçük aralığından içeri süzüldü. Şarkıyı söyleyen başkası olsa, kapıyı ardına kadar açacağından ve onu öfkelendiren sesi hemen kesmesini talep edeceğinden emindi. Karşısındakini korkudan titretene ve kötü şöhreti zihnine bir kez daha kazınana kadar tehditler savurur, gözdağı verirdi. Onun adına en güvenlisi bu olurdu... *ve* karşısındaki kişi için de.

Ama o herhangi biri değildi, Sage'di ve onu sadece böyle düşünebiliyordu. Vanilya kokusunu alacak kadar yakın çalışmak zorunda kalmak kimsenin ihtiyacı olmayan bir aşinalığa sebep oluyordu. Salak gibi kapıya yaklaştı ve kulağını tahtaya yasladı. Hangi şarkı olduğunu öğrenmeliydi. Tınısını ezberlediğine göre Sage'in hoşuna gidiyor olmalıydı.

Ya da belki de...

Çat!

Geriye doğru savruldu, eliyle burnunu tutarken dudaklarından acı dolu bir bağırış kaçtı. Sage'in şarkı seçimiyle o kadar dikkati dağılmıştı ki sesin kendisine doğru geldiğini fark etmemişti.

Şimdi mırıldanma kesilmişti, yalnızca şaşkınlık dolu bir sessizlik ve yüzünün tam ortasına çarpan açık kapının öbür tarafında şaşkına dönmüş halde duran asistanı vardı.

Zarif burnunu kırıştırarak geriye doğru dikkatli bir adım attı, elleri önünde telaşla hareket ediyordu. "Aman." Ardından yay şeklindeki dudakları kocaman bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve birden yüzündeki acı, göğsünün sıkışmasının yanında bir hiç gibi gelmeye başladı.

"Çok özür dilerim, efendim. Kapınızı çalmam gerekirdi." Küçük omuzlarını, *Ne yaparsınız bu da benim işte*, dercesine silkti.

Kötü Adam'ın birkaç fikri vardı.

Başını iki yana sallayarak gözlerini ona dikti. "Ofisime bir gülle gibi girmenin herhangi bir sebebi var mıydı, Sage? Yoksa yalnızca bana kendi kapımla saldırmayı mı umuyordun?"

Kız açık renk gözlerini kocaman açıp etrafından dolaşarak daha da yakınına girdi. Sanki hayatının her alanına sızmayı başarmamış gibi. "'Saldırmak' biraz sert olmadı mı? Eminim daha kötü darbeler almışsınızdır, hem de çok daha hassas yerlerinizden."

Ağzından çıkanları yeniden düşünüyormuş gibi bir an duraksadı. Kötü Adam onun zihninin çalışma şeklinin eşine daha önce hiç rastlamamıştı. Sanki her düşünce, söylenen her kelime zihninin absürt çarklarını döndürüyor ve sadece ona özgü bir anlama ulaşana kadar da durmuyordu. Şaşırtıcı derecede merak uyandırıcıydı. Hatta...

Mide bulandırıcı seviyede dikkatini dağıtıyordu ve Kötü Adam bundan nefret ediyordu.

Sonra ona nasıl cevap vereceğini şaşırtan şeyler söylüyordu. Mesela, "Sizin hassas yerlerinizi düşündüğümden değil tabii! Yani şimdi

düşünüyorum çünkü bir kez ağzımdan çıktı ama hassas derken demek istediğim..." Duraksadı ve açıklanamaz bir sebepten ötürü, Kötü Adam o cümleyi nasıl bitireceğini öğrenmek *zorundaydı*. O yüzden bekledi... "Kulağınız falan?"

Aşina olduğu, rahatsız edici bir neşe içine doluverdi ve mutluluk gibi rezalet bir hisle beraber kaçınılmaz bir kahkaha ihtiyacı hissetmesine sebep oldu.

Gözlerini sertçe ona dikti. Kızın gözlerindeki keyifli parıltıya, yanaklarına, sanki her an gülümsemeye hazırmış gibi dudağının hafifçe yukarı doğru meyilli olmasına. Ağzından bir nefes verdi ve elini saçlarının arasından geçirip düzeltirken masasına doğru ilerledi. Bir nebze olsun kendine gelmesi gerekiyordu.

"Bu sabah sabrımın sınırındayım, Sage."

"Diğer sabahların aksine mi, efendim?"

Trystan masasının etrafından dolanıp sandalyesine oturdu, yavaşça Sage'e yaklaşan Kingsley'yi görmezden geldi. Kingsley neredeyse son on yıldır her gün masasında oturmuş, saçma tek kelimelik yazı tahtalarıyla Trystan'a sessizce istenmeyen fikirlerini sunmuştu. Amfibik hayvanın sinir bozabilmek için yalnızca tek kelimeye ihtiyaç duyması inanılmazdı. Yetenek sayılırdı.

Trystan eliyle Sage'e masasının karşısındaki daha küçük sandalyelerden birine oturmasını işaret etti. Beş ay gibi kısa bir süre önce –işe başlamasından önce– bu sandalyelerin orada olmadığından ona hiç bahsetmemişti. Çalışanlarının hiçbirinin onun karşısında sandalyeye oturacak kadar rahat hissetmesine izin vermek istememişti.

Fakat şimdi, gündelik olayları öğreneceği bir sağ kolu olunca sandalyeler pratik olmuştu. Durumun onun rahat hissetmesini istemekle hiç alakası yoktu.

Hem de hiç.

Sage siyah kaşlarından birini kaldırıp sandalyeye oturdu, parlak sarı etekleri bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Siyah saçları her zamanki gibi örgü yapılmıştı, bir tane bukle her zamanki gibi

aralarından kurtulup yanağına düşmüştü. Kingsley'nin zıplayıp ona yaklaştığını ve yeşil başıyla Sage'in elini dürttüğünü görünce kadının gülümsemesi ısındı.

"Günaydın küçük kralım," dedi Sage kurbağanın tacını düzelterek. "Bu sabah ne kadar yakışıklısın."

Kingsley boğazdan gelen bir vıraklamayla onayladı.

Sage nazikçe kurbağayı avuçlarının arasına alıp sevgiyle yanağına bastırdı. Trystan bu görüntü karşısında doğal olarak amfibik yaratığın korkunç sonunu hayal etmeye başladı. "Sage, tutsaklarıma evcil hayvan muamelesi yapma."

"O zaman bu kadar tatlı tutsaklar edinmeyi kes." Kingsley'ye göz kırpıp hain yaratığı yeniden masaya bıraktı.

Kötü Adam, "Anlaşıldı," diyerek boyun eğercesine ellerini havaya kaldırdı. İç çekti ve bu doğal afet misali insan hayatına girmeden önceki haline dönmeye çalıştı.

Sen şeytanın vücut bulmuş halisin. Bütün dünyaya korku salmaya yalnızca adın yetiyor. Sen soğukkanlı bir katilsin.

Kadından ani ve ufak bir ses çıktı, şüphe uyandırıcı derecede hapşırmaya benziyordu. Sage başım kaldırıp utanarak ona baktı.

Trystan eriyip yerdeki bir su birikintisine dönmüştü ve bu odadaki en ufak toz zerresi bile artık en büyük düşmanıydı.

"Devam et," dedi çenesini sıkarak.

Sage bunun üzerine beyaz ellerini masasının üstüne koydu ve bir kâğıt parçasını ona doğru itti. "Buradaki tüm çalışanların bir listesini yaptım ve onlar hakkında toplayabildiğim tüm bilgileri yazdım. Eğer ihtiyacınız olursa Becky ve Tatianna'nın daha çok şey bildiğinden eminim. Tatianna sırlara bayılır ve Becky'nin kayıtları o kadar muntazam ki krallık meclisinde çalışsa yeridir."

Sage'in Bayan Erring'e herhangi bir iltifatta bulunmasına şaşırmıştı, aralarındaki tuhaf rekabetin farkındaydı. İtiraf etmeyi ne kadar istemese de bu durum onu biraz eğlendiriyordu.

Yığının en üstündeki kâğıda baktı. Tertipli el yazısı sayfanın her yerini kaplıyordu ve tüm çalışanların isimleri, yanlarında birkaç anekdotla birlikte listelenmişti. İnanılmaz detaylarla doluydu ve muhtemelen saatlerini almıştı.

Boğazını temizleyerek Sage'e nadir bir onaylamayla baktı. "İyi iş, Sage." Kâğıtların kalanını aldı ve sayfaları yavaşça çevirdi. "Oldukça yardımcı olacak."

Sage ona kocaman gülümsediğinde içinde tiksintiyle iltihap gibi kabaran bir hissin midesini bulandırdığını hissetti. Kadının beynindeki o saçmalık çarklarının bir kez daha hareket etmesini izledi. "Efendim..."

Kâğıtları masaya koydu ve bütün dikkatini ona verdi. "Bir sorun mu var?"

Sage ellerini kavuşturdu, yerinde kıpırdanıyordu. "Merak ediyordum da, böyle geriye dönük bir iş yapmak yerine... neden suçluyu bulana kadar herkesi *sorgulamıyorsunuz?*"

İşte onu bu yüzden işe almıştı. Eh, sebeplerden biriydi en azından. Zekiydi, farkında olmasa da sinsiydi ama içinde öyle sessiz bir acımasızlık vardı ki insan nezaketi şekermişçesine herkese dağıtan birinden bunu hiç beklemiyordu. "Sormak istediğin şey... Neden çalıştırdığım herkese içlerinden biri yaptıklarını itiraf edene kadar işkence etmiyorum?"

Yanakları kızardı, bu da onda garip bir mahcubiyet yarattı. Sage'in kibar yüzünde şakacı bir öfke belirdi. "Ta-tabii ki hayır!" diye kekeledi.

Trystan boğazından yükselen kuru ve boğuk kahkahayı öksürüğüyle bastıramadı. Ardından dirseklerinin üstünde öne doğru eğildi. "Seni temin ederim, Sage, bu fikir aklımdan geçti. Ama uzun çalışmaların ürünü olan planlarımızı mahveden kişinin yalnızca kim olduğunu bulmak istemiyorum."

Duraksadı ve sanki Sage de ondan büyüleniyormuş gibi öne doğru eğilmesini izledi ama tabii bu imkânsızdı. "Onların peşinde olduğumu bilmelerini istemiyorum."

Kadın kaşlarını anladığını gösterircesine kaldırınca Trystan ekledi. "Şu an ofiste nerede oturuyorlarsa orada oturmaya devam etmelerini, kaçmayı başardıklarını düşünmelerini istiyorum. Kaçmayı *sürdüreceklerini* düşünmelerini. Onlar rahatlarken biz de seninle kapalı kapılar ardından kimliklerini çözeceğiz. Kendilerini güvende hissetmelerini istiyorum çünkü tam da gerçekten kurtulduklarını sandıkları anda onları mahvedeceğim."

Sage'in gözlerinde bir korku parıltısı görmeyi bekledi. Yüzüne bir iğrenme ifadesinin yerleşmesini. Ama kadının dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. Sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını kavuştururken gözleri parladı. "Ve hainin, onu aradığınızı öğrenirse beraber çalıştığı kişiye haber vereceğini biliyorsunuz. *Onları* da habersiz yakalamak istiyorsunuz."

Ağzının şaşkınlıktan açık kalmasını engelleyemedi. "Sen... Evet, tam olarak öyle."

Sage'in sırıtışı her zamanki kocaman ve parlak gülümsemelerinden birine döndü. Sanki onun zihnini çözmekten keyif alıyordu. "Buradaki kimse bir istisna değil, bu arada. Ben de o listedeyim."

Bu onu her şeyden daha çok şaşırtmıştı çünkü tabii ki onun da listede olması gerekiyordu. Kimse asla tam olarak masum değildi. Özellikle de karşısında oturan gizli manyak tufan. Her ne kadar hainin o olmadığını bilse de.

"Adını listeden çıkar," dedi homurdanarak.

Sage başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Bana özel muamele göstermemelisiniz. Kolaylıkla şüpheli olabilirim, size en yakın çalışan benim."

"Kelimenin tam anlamıyla sen olamazsın." Gözleri kadının serçeparmağındaki küçük, parlak altın işarette gezindi ve sonra tekrar yüzüne döndü.

Sage'in gözleri onun bakışlarını takip etti ve yüzü anlayışla parladı. "Ah, evet, çalışan pazarlığı."

Anlaşma bekçilerine denk gelmek zordu, tıpkı anlaşmaların kendisini yaparken kullandıkları büyülü mürekkep gibi. Trystan'm çalışanları arasında tuttuğu bekçi, ne zaman onu kullansa bir servete mal oluyordu. Bu yüzden çalışan anlaşmalarını çoğunlukla Kötücül Muhafızları için yeşil renkte yapıyordu.

Onlar, Kötü Adam'ın muhafızı ve gerektiği zamanlarda kişisel ajanları olarak çalışıyordu. Yeşil mürekkepli anlaşmalarla Trystan muhafızlarının kendisine asla ihanet etmeyeceğini garanti altına alıyordu. Yeni bir muhafız görevini imzasıyla kabul ettiğinde, mürekkeple çizilmiş yüzük üzerinden Trystan'ın hayat enerjisine bağlanırdı. Eğer Kötü Adam'a onlar bir zarar verirse bu yeşil mürekkep zehre dönerdi. Kanlarına karışır ve onları hızla öldürürdü.

Diğer tek seçenek ölüm olunca sadakati elde etmesi kolaydı.

Asıl planı Sage'e son aldığı partiden kalan az mürekkeple birlikte yeşil bir yüzük çizmekti. Ama anlaşma bekçisi geldiğinde bunu yapmaya eli gitmemişti.

Onun yerine altın rengini seçmişti.

"İstesem de sana ihanet edemem," dedi kesin bir dille ve hafif bir efkârla altın mürekkebe baktı. "Şüpheliler listesinden çıkarıldığım için üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Bu kişinin mahvettiği planlarımı düşünmek bile birilerine işkence etmemi istememe yetiyor."

Onu bazen biraz fazla zorlamak hoşuna gidiyordu ama artık ayaklarının altında ezmek istediği bir alışkanlığa dönmüştü. "Alt kattaki zindanlarda hâlâ birkaç zavallıcık var. Denemek ister misin?" Ciddi değildi.

Sage sandalyesinden kalktı, kapıya doğru ilerlerken rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Güzel.

Neredeyse kapıya ulaşmıştı ki duraksadı ve dönüp ona baktı.

"Yapardım, biliyorsun. İşkence etmeyi yani," diye açıkladı yüzünde korkutucu bir içtenlikle. "Sana yardımcı olacağını bilseydim,

eğer biri canını yaksaydı... yapardım ve muhtemelen biraz keyif de alırdım." Sözleri bitince topuklarının üstünde dönüp gitti, rengârenk elbisesi karanlık sözlerine sert bir tezat oluşturuyordu.

Trystan göğsünü ovdu, söylediği her kelimenin etrafına ördüğü duvarlardan parça parça söktüğünü hissetti. Kulaklarında gürleyen kana kadar vücudunda yayılan çatlakları hissetti. Küfrederek sandalyesinden kalktı ve köşedeki pencereye gidip ufku izledi.

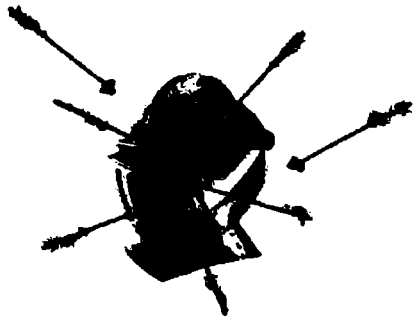
Geriye dönüp masasına baktı, Kingsley yüzünde neredeyse sempati dolu bir ifadeyle ona baktıktan sonra küçük yazı tahtalarından birini kaldırdı: BELA.

Sorma.

Trystan yeniden cama döndü ve nefesini yavaşlatmaya çalıştı.

Kaburgalarının arasındaki lanet olasıca organ amansızca atmaya devam ediyordu. Yeniden küfretti, pervazı eklemleri bembeyaz kesilene kadar sertçe tuttu ama kalbi bir türlü yavaşlamıyordu.

Sanki ona bir kalbi olduğunu hatırlatmak istiyordu.

BÖLÜM 7

EVIE

Evie çığlık atacaktı.

Bütün gününü ofis alanının farklı bölmelerinde çaktırmadan bir o yana, bir bu yana gidip gelerek geçirmişti. Sohbetlere kulak misafiri oluyor, *bir şeylerin* kokusunu almaya çalışıyordu. Ama çalışanların tek odak noktası, günün sonunda içmek için hangi tavernada buluşacakları ya da vestiyerde kimin kiminle yattığıydı.

İtiraf etmesi gerekirse Evie de ikincisini biraz merak etmişti.

Ofisteki köstebek meselesini Tatianna'yla paylaşmayı çok istemesine rağmen, içi kan ağlasa da onu şüpheliler arasından çıkarması mümkün değildi. En azından şimdilik. Hatta doğruyu söylemesi gerekirse, sürekli giydiği bir eldiven gibi alıştığı çevresine daha dikkatli bakmaya başladıkça Evie etrafında *güvenebileceği* tek bir insan bile olmadığını fark etmişti. En azından Kötü Adam dışında ve bu da inanılmaz ironikti.

Korkutucuydu. İhanetin çaresiz, midesine oturan hissi bütün vücuduna yayıldı. Çok *şahsi* algılıyordu. Baltalanan onun hedefi değildi ama öyle gibi geliyordu. Şirketin başarısı için emeğinin ve dikkatinin her zerresini harcadığı o kıymetli zamanının çoğu boşa gitmiş gibiydi.

Durum, işin kendisinden fazlasıydı aslında. Etrafındaki insanlardı. Burada "daha iyiymiş" gibi davranılmıyordu. Hepsi hayatta kalmak uğruna ahlaki değerler fantezisinden tamamen taviz vermeye hazır olacak kadar kusurluydu.

O yüzden Evie'nin trajik derecede yalnız hissetmesi için elinden geleni yapan bu dünyada, burasının güzel bir huzuru vardı.

İç çekip sandalyesinden kalktı, küçük not defteri elindeydi ve odada şöyle bir dolanıp ofisin şaşırtıcı derecede ferah mutfağına geçti. İçeri girerken Edwin'e selam verdi, fırından gelen sıcaklığın yüzüne çarptığını hissetti.

"Bayan Evie!" diye seslendi Edwin kibarca eğilerek. Ardından ocaktan bir tepsi gevrek ekmek çıkardı. "Bir tane alın, ısrar ediyorum!"

Diğer tüm devler gibi Edwin de neredeyse tavana değecek kadar uzundu ve ışıldayan turkuaz bir teni vardı. Gülümsemesi kocaman ve arkadaş canlısıydı, yüzündeki ona biraz küçük gelen gözlüğü görünüşünü tamamlıyordu. Sivri bir zekâsı vardı ve her defasında Evie'yi uzun süre düşünmeye iten şeyler söylüyordu, ayrıca ikisi de kitapları çok seviyordu.

Evie masanın üstünde açık duran kitabı başıyla işaret etti. "Birazdan belki. Bugün ne okuyorsun?"

"Ah, bunu seversiniz, Bayan Evie." Dev ona göz kırptı ve gözlüğünün metal çerçevesi bu hareketiyle zıpladı. "Romantik."

"Öyle mi?" Evie'nin yüzü aydınlandı.

"Siz pencerenizin yanına geçin, ben size bir kadeh bulayım." Başıyla mutfağın öbür tarafını işaret etti, içeri yumuşak bir ışık süzülüyordu. Evie bilmiş bir gülümsemeyle o tarafa doğru ilerledi.

Köşkte zarafetle tasarlanmış birçok pencere vardı ama bir köşeye saklanmış bu özel alan Evie'nin en sevdiğiydi. Gelişigüzel dizilmiş fayanslar uzaktan bakıldığında eski bir kitabı aydınlatan parlak bir güneş şeklini alıyordu. Evie'nin gözünde bu oldukça doğru bir tasarımdı çünkü çoğu zaman iyi bir kitap, insanın yanaklarını okşayan güneşin sıcaklığıyla aynı huzuru sunardı.

Zamanının çoğunu bu mutfakta geçirir, günün bütün sinirini Edwin'le paylaşırdı ama asıl geliş sebebi bu sanat parçasıydı. Bazen sessizliğin fısıltısında Evie'ye neredeyse cevap veriyormuş gibi

hissediyordu. Becky ara sıra mutfağa girer ve küçümseyici bir yorum yaparak Evie'yi de benzer bir cevap vermeye zorlardı. Tuhaftır ki bu alıştığı bir rutine dönmüştü artık.

Bir süre sonra Evie ayaklandı ve ofise doğru yol aldı. Masasına daha yeni ulaşmıştı ki açık odanın bir yerinden gelen hafif bir tıklama duyar gibi oldu.

Bakışları duvardaki kocaman saate kaydı, yelkovan kayarak ilerlerken içine kötü bir his doldu.

Evie başkasının sesi fark edip etmediğini görmek için etrafına bakındı ama konuşmaların kısık uğultusu ve masaya eğilmiş başları görünce sadece kendisinin fark ettiğini anladı.

Muhtemelen bir şey değildir.

Ama içindeki kötü his gitgide büyüyüp bir anksiyete girdabına dönerek başka hiçbir şeye odaklanmasına izin vermedi.

Patronunu çağırmayı düşündü. Hangi ölütopraklara kaybolduysa onu oradan çekip çıkarmayı. O sabahki konuşmalarının ardından aceleyle çıkmış, nereye gittiğini söylemeye tenezzül etmemişti.

Başka bir gün olsa bunu umursamazdı. Kötü Adam her zaman sır doluydu, karanlık şöhretini besleyen bir gizem havası içindeydi hep. Ama son zamanlarda Evie'ye bu kadar çok şeyle güvenirken bir yandan da hiçbir şey paylaşmıyor olması onu rahatsız etmeye başlamıştı. Kötü Adam'dan daha fazlasını istemeye cüret ediyordu ve sırf bu düşünce bile daha derinlerine inemeyeceği kadar tehlikeliydi.

Tik. Tik. Tik.

Evie sinirleri bozularak hafifçe homurdandı ve ritmik sesi daha iyi duyabilmek için odadaki diğer sesleri bastırmaya çalıştı. Gitgide yükseliyor muydu sanki? Test etmek için odanın önce bir yanına, sonra öbür yanına yürüdü. Sesi en yüksek duyduğu noktada durdu ve sesin en kısıktan en kulak tırmalayıcı noktaya gelmesini bekledi. Artan şüpheleri doğruysa –ki öyleydi– ses onu doğrudan masasına götürecekti.

Eh, doğrudan olmasa da yakınına.

Tik-tak sesini hafif bir vıraklama bastırıyordu ve Evie aşağıya bakınca Kingsley'nin ayakkabısının hemen yanında oturduğunu gördü. Kocaman gözleri onunkileri inceliyor, dile getiremediği bir şeyi anlatmaya çalışıyordu.

"Merhaba tatlı arkadaşım." Evie yavaşça yere diz çöktü ve elini uzattı, kurbağa ufacık bir zıplamayla avucuna yerleşti. "Ofisin yerlerinde hoplarken biraz daha dikkatli olmalısın, Kingsley. Dikkatsiz bir botun altında ezilseydin biz ne yapardık?" Kurbağaya gülümsedi, bir anlığına tıklama sesini unutmuştu ki yeniden duydu.

Kingsley de duymuş olmalıydı çünkü avucundan atlayıp Evie'nin bakmak zorunda olmayı istemediği yegâne yere doğru zıpladı. Masasının arkasındaki kapılarına ardına, patronun ofisine.

Evie içini çekip hafif aralık kapıya doğru ilerledi ve ardına kadar açtı.

Tüm içgüdüleri bir adım daha atmaması gerektiğini haykırıyordu. Ama kendisiyle gizemli sesin arasına bir ip bağlanmıştı sanki ve kaynağını bulana kadar da kopmayacaktı.

Kocaman oda, içinde Kötü Adam yokken küçülmüş gibiydi. Her gördüğünde kalbini tekleten masa bu sefer aynı etkiyi yaratmamıştı, çok büyük ihtimalle hemen arkasındaki sandalyede sahibi oturmadığı içindi. Oradan çıkmalıydı. Oradan *çıkacaktı.*

Ta ki Kingsley masaya atlayıp tahtalarından birini kaldırana dek. Bu seferkinin üstünde Evie'nin kanını donduran tek bir kelime yazılıydı. TEHLİKE.

Zihnindeki ufak bir ses, kurbağanın uyarısını dinlemesi gerektiğini söylüyordu. Zaten bu ofiste izin almadan bulunmaması gerekirdi ve patronunun masasını da kesinlikle karıştırmamalıydı, özellikle muhtemelen sadece bozulmuş bir saat yüzünden... Ya da acaba fazlasıyla gürültülü bir silah mıydı?

Ama bu kısık sesi dinlemek, beyninin çığlıkları her şeyi bastırırken çok zordu: *MASANIN İÇİNE BAK. KURBAĞA SENİ İSPİYONLAYACAK DEĞİL YA.*

"Öff," diye mırıldandı başını ovarken ve sesi sessiz odada yankılandı. Masaya yaklaştığında sesin kaynağını bulmanın vereceği tuhaf tatmine rağmen birden tüm sinirlerinin gerildiğini hissetti.

Aşağı eğildi, elbisesinin etekleri yeri süpürdü. Tereddüt ederek elini uzattı ve küçük, soğuk nesneyi kavrayarak dikkatlice olduğu yerden çekip incelemek için havaya kaldırdı. Nesne pek bir şeye benzemese de tik-tak sesi artık kulaklarını tırmalamaya başlamıştı.

Aldığı şeyi elinde çevirince Evie'nin anlık zafer hissi hızla boğucu bir dehşete dönüştü.

"Elbette," dedi sesi şaşırtıcı derecede sakin kalarak. Hoşnutsuzlukla dolu titrek bir nefes vererek kendi kendine mırıldandı: "Elbette bomba olacaktı."

BÖLÜM 8

EVIE

Başta her şey yavaş çekimde ilerliyor gibiydi. Etrafındaki hava gibi Evie de donakalmış, avuçlarında duran minik alete dehşet dolu gözlerle bakıyordu.

Ardından yaklaşan felaketin hızına ayak uydururcasına kalp atışları hızlandı ve birden göğüs kafesini o kadar sert dövmeye başladı ki Evie'nin nefesi kesildi. Boştaki elini göğsüne bastırıp kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Düşünemiyordu. *Hiçbir şey* yapamıyordu.

Alet altın rengi ve dikdörtgen şeklindeydi, bir saat alt kısmından hafifçe sarkıyordu. Titreyen elleriyle saati özenle döndürdü. Gözleri aradığı şeyi bulduğunda zaten donmuş kanı iyice çekildi ve kaskatı kesilmiş bedeni kıpırdayamaz oldu.

Üç dakika. Küçük, uçları altın rengine boyanmış okların en tepedeki on ikiye ulaşmasına yalnızca *üç dakika* kalmıştı.

Kulakları çınlamaya başladı, o kadar tizdi ki aleti yere fırlatıp iki elini de kulaklarına bastırmak istiyordu. Dudaklarından hafif bir hıçkırıkla karışık titrek bir nefes kaçtı.

İsterik hissediyordu ve...

Vakit kaybediyordu.

Kurtulsana şundan!

Aleti sıkıca tuttu ve saate bir kez daha baktı.

İki dakika ve otuz saniye kalmıştı.

Camdan dışarı atmayı düşündü ama Blade ve ejderhası Kötü Adam'ın penceresinin hemen altında eğitimlerini sürdürdüğünden bu seçenek dahilinde değildi. Belki patlamayı absorbe edebilirse birkaç kişiyi kurtarabilirdi. En azından kale ayakta kalırdı. Başını kaldırdığında Kingsley'nin elindeki ufacık tahtasında yeni bir kelimeyle kendisini izlediğini fark etti. KOŞ.

Tek eliyle kapıları açarak ana ofis alanına daldı, oldukları yerde durup ona bakakalan insanları göz ardı etti. Birkaçı soluk parmaklarının arasında tuttuğu aleti fark edip nefeslerini tuttu, Evie elindeki şeyden kurtulmanın yolunu ararken önünden hızla çekildiler.

Başka bir durumda olsa sinirlerine dokunacak bir ses şimdi tanıdıklığıyla içini rahatlattı. "Siperler!"

Evie dönerek Becky'ye baktı, kadın dışarıya çıkan kapıyı ardına kadar açmıştı ve hareket etmesi için ellerini aceleyle Evie'ye doğru sallıyordu.

Evie de hareket etti.

Koşmaya başladı ve soğuk, açık havaya çıkarken yanından geçtiği kadına nefes nefese teşekkür etti. Herhalde adrenalin zihninde bir tür sis yaratmıştı çünkü Becky'nin asık yüzünde endişe gördüğünü sandı.

Yaz güneşinin sıcağı Evie'nin başına vurdu, sabahtan beri bulutların arasından ilk defa kendini göstermişti. Kalbi hızla atıyor, aceleci her adımıyla eteği bacaklarına çarpıyordu. Vücut ısısının yükselmesine rağmen elindeki alet hâlâ soğuktu ve gaddar bir hatırlatmayla tik-tak ediyordu.

Tik-tak etmesini istiyorsun! diye hatırlattı kendine. *Tik-tak yoksa öldün demektir!*

Siperlerin sonuna bir ulaşabilse, aleti en uçtaki ufak yükseltiden fırlatabilirdi. En azından köşkü ya da büyük bir kısmını kurtarabilirdi. Daha da önemlisi, içindeki insanları kurtarırdı.

Sur duvarı hep bu kadar uzun muydu? Sonuna asla ulaşamayacakmış gibi hissediyordu. Bacaklarını sonuna kadar zorlayıp daha da hızlı koştu ve hedefinin gitgide yaklaşmasını izledi. Hâlâ yeterince

hızlı değildi ama kendini daha da zorladı, neredeyse sona ulaşmıştı ki... *Hayır!*

Botunun topuğu yerinden çıkmış bir betona takıldı ve tökezlerken bileğinin burkulmasına sebep oldu.

Evie dehşet içinde bombanın parmaklarının arasından kayıp gitmesini ve havada süzülmesini izledi. Göğe fırlamasını, neredeyse taş yükseltiyi aşacak kadar yükselmesini izledi ama siperlerin ötesine ulaşamadı. Bir tıngırtıyla yere düştü, patlamadan korunamayacağı kadar yakınındaydı.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadı Evie topuğunu sıkıştığı delikten kurtarmak için hızla eğilerek. O kadar sığ nefesler alıyordu ki görüşü bulanıklaştı ve botunun topuğunun sıkıştığı betona saldıran parmaklarının uçları kanamaya başladı.

Ama yerinden oynatamadı. Farkındalık vücuduna soğuk bir sis dalgası gibi çarptı. Siperlerin öbür tarafına, öteki uçta duran kapılara döndü.

Buraya kadarmış. Asla zamanında yetişemezdi.

O sabah Lyssa'yı okula yollamadan önce sarılmayı unutmuş, tabii ki başka bir şansı daha olacağını varsaymıştı. Babasına onu sevdiğini seslenmişti ama duymuş muydu acaba? Biliyor muydu?

Zihninde başka bir yüz belirdi: Patronu, Kötü Adam. Evie, adamı ona en çok ihtiyacı olduğu noktada yalnız bırakacağına inanamıyordu. Şimdi yüzüne o hiç istemediği gülümsemeyi kim yerleştirecekti?

Yanağından bir damla yaş süzülürken Evie hepsinin arasında en üzücüsünün bu olduğunu düşündü.

BÖLÜM 9

KÖTÜ ADAM

Biraz evvel...

Trystan yoluna çıkan şeyleri iterek Ceviz Ağacı Ormanı'nın batı yakasında ilerledi. Krallığın bu tarafında daha kayalıklı dağlar vardı ve insanın yolunu kaybetmesini kolaylaştırıyordu.

Saklanmasını da.

En azından güvenli evlerini ormanın yosun kaplı zemininin altına saklamaya başladığında Trystan böyle düşünmüştü. Kötücül Muhafızları engebeli zemin boyunca çeşitli noktalarda küçük saklanma yerleri kazmış, en kıymetli eşyalarını bölüştürerek buralara saklamışlardı.

Bunların çoğu, komşu krallıklardan Kral'a gönderilen sevkiyatlardan çalınanlardı. Hepsi de Kral Benedict'in saltanatını baltalamak için aşağı yukarı on yıl önce birden beliriveren "karanlık varlıkla" süregelen savaşında Kral'a "yardım etmek" isteyen müttefiklerindendi.

Trystan'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. İşini çok seviyordu.

Onca sene önce bu işlere başladığında böyle bir imparatorluk kurmayı hayal bile edemezdi. Onun için çalışacak, amacına ulaşmasında yardım edecek bu kadar insanın olacağını.

Rennedawn halkının gözünde bu amaç, krallığın ekonomisini sabote etmek ve yavaşça onunşa birlikte bütün krallığı yoksulluğa sürüklemekti. Trystan içinse bu, Kral Benedict'in ne pahasına olursa olsun istediği şeyi elde edemediğinden emin olmaktı.

Kötücül Muhafızları silah, içki ve çeşitli mallarla dolu sevkiyatları ele geçirmekte gitgide ustalaşmıştı ama Trystan'ın aklında daha büyük şeyler vardı, Benedict'in kıymet verdiği her şeyi rayından çıkaracak bir şeyler...

Atını tepenin eteklerindeki bir ağaca bağlayıp bıraktı ve önüne çıkan bir dalı ittirdi. Büyüsü, yaklaşmakta olduğu tehlikeyi sezmiş gibi teninin altında kıpırdandı.

Her ne kadar istemese de o sabah aceleyle çıkması gerekmişti. Casusları, daha doğrusu kendilerine verdikleri isimle kuzgunları, hayati önem taşıyan güvenli evlerinden birinin daha ifşa olduğunu aciliyetle haber veren bir resmî mektup yollamıştı.

Öfke içinde kükreyerek yükselirken alnına düşen saçlarını geriye itti. Gizli kapıya yavaşça yaklaştı, Erdemli Muhafızların zırhlarının gümüşi parıltısını görünce donakaldı.

Onlar. Öfkesi köpürdü ve sarsıldı.

Bir güvenli yeri daha nasıl bulmuşlardı? Bunların yerini yalnızca muhafızları biliyordu ve isteseler de sırlarını başkalarıyla paylaşamazlardı; Kingsley bariz sebeplerle ağzından tek kelime bile kaçırmazdı ve Sage de onun uğruna işkence etmeye hazır olduğunu söylemişti.

Şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi: Trystan en eski muhafızlarından birini kapının girişini gizleyen ağaçların arasında, sırtında bir hançerle yüzüstü yatarken bulmuşken değil. Muhafızlarının kalanı yerlerini koruyor, hâlâ hayattaki Erdemli Muhafızlarla savaşıyordu ve Trystan o sabah hepsinden, birilerinin kolayca kulak misafiri olabileceği uluorta bir yerde ekstra kargoyu buraya taşımalarını istediğini hatırladı.

Onun hatasıydı.

Trystan'ın büyüsü daha fazla bekleyemedi. Kendi başına karar aldı ve bir barajın çatlaklarından süzülen su gibi parmak uçlarından aktı. Başka kimse göremese de Trystan onun muhafızlarını, onun insanlarını mutlu mesut biçen Erdemli Muhafızların etrafını saran gri sisi görebiliyordu.

İlk Erdemli Muhafız başına geleni fark etmekte biraz geç kalmıştı ama gri sis etrafını sardığında Trystan adamın canım tam olarak nasıl

yakacağını apaçık gördü, sahip olduğu güç grinin içinde canlı renklerle parlayarak saldırması gereken en uygun noktaları aydınlatıyordu.

Muhafızın göğsündeki parlak kırmızı nokta Kötü Adam için en mükemmel saldırı yeriydi, muhafızın zayıf noktasıydı. Büyüsü içeri daldı, muhafızın etrafını sardı ve gri sis sivrileşerek tam o noktayı hedef aldı. Muhafız kan donduran bir çığlık atıp dizlerinin üstüne çöktükten sonra yere yığıldı.

Öldürme eylemi Kötü Adam'a güç veriyor, büyüsünü besliyor, onu güçlendiriyordu. Gri sisi kalan muhafızları sarmalayacak kadar genişletecek, hepsinin zayıf noktasını bulup teker teker katledecek kadar güçlendiriyordu. Kötü Adam, gümüş zırhlarla kaplı bedenlerin ayakta kimse kalmayana dek birbiri üstüne yığılmasını izlemekten iğrenç bir zevk aldı.

Muhafızlarının başı Keeley kenarda duruyor, acıyla gövdesinin yanını tutan bir silah arkadaşının durumunu inceliyordu.

Trystan hasarı tartmak için yanlarına gitti. "Bir şey aldılar mı?" diye sordu ölüleri sayarken ifadesiz bir yüzle. Dört.

Üç erkek ve bir kadın ölmüştü, onun yüzünden.

Çenesini sıktı ve bütün bedenine yayılan yakıcı suçluluğu göz ardı etti. Gereksiz bir histi. İnsanların onun için ölmesinin şiddetli baskısını hissetmenin, onların fedakârlıklarını hak etmediğini bilmenin verimli hiçbir yanı yoktu.

"Hayır," diye yanıtladı Keeley dikkati dağınık bir halde. "Ama her şeyin yerini değiştirmemiz gerekecek, efendim. Siz gelmeden önce muhafızlardan biri haber uçurmak için kaçmayı başardı."

Bilgiyi yavaşça hazmederken başıyla onayladı. Muhafızlarının kalanı ona bakıyordu, yas tutacak vakit yoktu. Emirlerini bekliyorlardı, Kötü Adam'a ihtiyaçları vardı.

"Her şeyi daha güvenli bölgelerimizden birine taşıyın," dedi. "Ölüleri köşke götürün ve hep birlikte..." Hissettiği insanlık onu duraksattı. "Onları gömelim."

Muhafızları başlarıyla onayladı, ona istemediği bir hürmetle bakıyorlardı. Sessizliğin içinden başka bir muhafız konuştu. "Bu durum hakkında ne yapacaksınız, efendim?"

Trystan'ın çenesi seğirirken gözleri hâlâ hayatta olan grubun, ölü yatan muhafızların ve onların yanında yatan Erdemli Muhafızların üzerinde gezindi. "Yapılması gerekeni," dedi esrarengiz bir sesle. Ardından son emirleri verip atına döndü.

Atının üstüne atlar ve onu köşke doğru döndürürken muhafızın sorusu zihninde bir kez daha yankılandı.

Bu durum hakkında ne yapacaksın?

Üzerine düşünmesine gerek yoktu, cevabını zaten biliyordu. Güneye doğru ilerlerken ensesinde tuhaf bir karıncalanma hissedince atını hızlandırdı ve bir yemin etti.

Benim uğruma acı çeken herkesin intikamı alınacak.

Nihayet köşke ulaştığında ve açık ofis alanına açılan hareketli duvardan geçtiğinde bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı, hissetti, bir şeyler... Daha iki adım atmamıştı ki Rebecka karşısında belirdi, her zamanki derli toplu görünüşünün yerini alışılmadık bir dağınıklık almıştı.

"Efendim!" dedi nefes nefese.

Ürperdi ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Bomba. Bomba vardı... Ofisinizde... Evie..."

Onun adını duyunca yeniden odaklandı ve minyon kadını omuzlarından yakaladı. "O nerede?" Sesinin boğuk ve sert çıktığını biliyordu ama nazik bir tınıyla yumuşatmanın vakti değildi.

"Siperler. Dışarı götürdü!"

Kollarını çekti ve son kelimeler kadının dudaklarından dökülmeyi bitirmeden koşmaya başladı. Kapıdan uçarcasına geçti ve durmadı. Merdivenlerden yukarı hızla koşarken siyah pelerini arkasında dalgalanıyordu. Sur duvarına varınca Evie'nin ufak bedenini uzaktan seçebildi, perişan ve pes etmiş duruyordu.

Bomba... Bomba neredeydi? Sage'in bakışlarını takip ederek siperin ucundaki kulenin tepesine baktı. Gözleri küçük, altın rengi aleti yakaladı, çok yakındaydı, fazla yakındaydı.

"Kaç!" Bacaklarını daha hızlı koşmaya zorladı, paniğin kendisini ona doğru iten güç olmasına izin verdi.

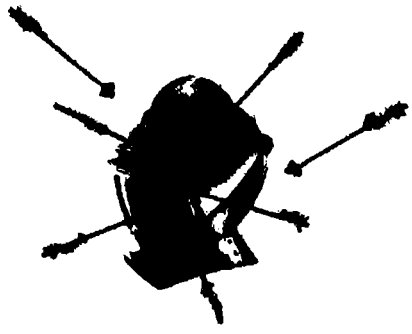
Evie'nin kocaman gözleri hızla ona döndü, sanki gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. "Ayağım takıldı!" diye seslendi, sesi neredeyse Trystan'ın hissettiği kadar çıldırmış ve yenik geliyordu.

Kulaklarına inanamayarak seslendi. "E çıkar o zaman!" Kelimeleri bir hırıltı halinde çıktı ve kadının bacağını çekiştirmesini ama uğraşlarının hiçbir işe yaramamasını izlerken nefesini tuttu.

Alnında ter damlacıkları birikmeye başladı ve bol siyah gömleği vücudunun çeşitli yerlerine yapışırken botlarının taş ve betona ritmik çarpışlarının sesi yankılandı. Korku hissedemeyecek kadar hızlı koşuyordu.

Ona neredeyse ulaşmıştı ki havadaki titreşimi hissetti. Yaklaşırken gözleri altın rengi alete kaydı. Patlayıcıdan sarkan saat titremeye başladı ve yanlarındaki kulenin sarsıldığını hissetti. Evie'ye ulaştığı gibi belinden yakalayıp yere bastırdı ve kendi bedenini siper ederek muhtemelen yetersiz kalacağını bilmesine rağmen toplayabildiği bütün büyüyle etraflarını sardı.

Sonra dünya kızıla boyandı.

BÖLÜM 10

EVIE

Evie kanıyordu.

Gözlerini yavaşça açarken sıcak sıvının kafasından aktığını hissedebiliyordu. Pek bir şey göremiyordu. Siyah bir kumaş ve kaslı bir göğüs görüşünü kapamıştı. Duman kokusu tüm duyularını doldurmuştu ama başka bir his de vardı. Sıcak ve rahatlatıcı bir his.

Biri başını koruyordu ve görüşü nihayet netleştiğinde ona bakan siyah gözleri gördü. Ama bakışların ardındaki duyguyu okuyamayacak kadar sersemlemişti.

"Sage?" Adının Kötü Adam'ın o yumuşak aksanıyla söylendiğini duyunca tüyleri diken diken oldu.

"Merhaba efendim," diye mırıldandı güçsüzce, beyninde fır dönen düşünceleri toparlamaya çalışıyordu.

Adamın çatık kaşları yumuşadı ve titrek bir nefes verdi. Başını tutan ellerinden birini yanağına koydu ve kanı görünce küfretti. "Başka nerenden yaralandın?" diye sordu, sesi sert ve hatta öfkeliydi.

Acının tam olarak nerelerden vurduğunu anlamaya çalıştı ama dürüst olması gerekirse, adam onu böyle tutarken huzur dışında pek bir şey hissetmiyordu. Kötü Adam sessizliğini acı olarak yorumlamış olacak ki onu oturur pozisyona getirdi.

Pelerininin bir parçasını yırtarak kanamayı durdurmak için başına bastırdı ve yürüyüş yolunun yıkılmış ucuna baktı. Bitişiğindeki küçük kuleden eser kalmamıştı.

"Lütfen konuş. Sessiz kalman huzursuz edici." Sesi kontrollüydü ama içinde bir şeyler sarsılmış gibi duruyordu.

"Patlamadığım için mutluyum."

Kötü Adam'ın bakışları ısındı ve dudakları yukarı doğru kıvrılırken utangaç gamzesi yeniden belirdi. "Hislerimiz karşılıklı."

Evie homurdandı, aklına adam üzerine kapandığında neredeyse ölümüne sebep olduğu gelmişti.

"Niye kaçmadın?" Sesi suçlamayla değil, merakla doluydu.

Evie ayak bileğine baktı. Bedeni katlanılmaz bir acı içinde olması gerektiğini hatırlamış gibi sızı vücuduna yayılmaya başlayınca aniden nefesi kesildi.

Kötü Adam geriye çekildi, Evie'nin elini başındaki yaraya bastırdığı kumaşın üstüne koyup kendi elini çekti. Nazikçe ayağını kaldırdı. "Bakabilir miyim?"

Evie nefesi kesilmiş gibi hissetse de başıyla onayladı.

Dumandan kirlenmiş sarı eteğini ayak bileğinin üstüne kadar kaldırdı. Aşınmış topuklu botunu dikkatle tutarak yavaşça çekti. Evie acı dolu bir tıslama koyverince donakaldı.

"Özür dilerim." Kötü Adam yüzünü buruşturdu, botunu ve yün çorabını çıkarıp altındaki kırmızı ve amansız şişkinliği gözler önüne serdi. Sıcak, nasırlı elleri yarasının hemen üstünden bacağını tuttu ve Evie, bırakırsa uçup gideceğinden korktu.

"Hareket ettirebiliyor musun?" Şu an onunla bambaşka bir adam konuşuyordu, aslında aynı adamdı ama hayatı buna bağlıymış gibi sürekli taktığı maskeden şimdi eser yoktu.

Tam şu an gerçekti ve uhrevi görkeminin güvenli bariyeri ortadan kaybolmuş, Evie'yi utanç verici derecede nefessiz bırakmıştı.

Adam cevabını beklerken dikkatle ona bakıyordu, Evie gözlerinin ardında sakladığı şeyleri görmemesi için aceleyle ayağını oynattı. "Evet ama acıtıyor."

"İyi, kırılmamış." Evie hayal görüyor olmalıydı çünkü adamın ellerinin ayak bileğinde biraz oyalandığını sandı. Ama oyalanmamıştı

tabii. Zavallı adam yalnızca ne kadar yaralandığını anlamaya çalışıyordu ve Evie dokunuşuyla bütün vücuduna yayılan titremeyi bir türlü bastıramıyordu.

Çıkardığı ayakkabıyı ona uzattıktan sonra Evie'nin elini tuttu. Yavaşça onu ayağa kaldırdı ve Evie ağrılığını sağlam ayağına verdi. Alışkanlıktan yanlışlıkla yaralı ayağının üstüne basınca nefesi kesildi ve adamın göğsüne doğru düştü. Elleriyle iki omzunu kavradı.

"Pardon," dedi tiz bir sesle.

Adam boğazını bir kere temizledi, ardından bir daha ve üçüncüsünden sonra –*ah, tanrılar*– elini kalçasına koydu. "Sorun... değil."

Etraflarındaki yıkıma bakınca Evie dehşetle titredi.

Toz ve duman dinmiş, ağır hasar almış kulenin görüntüsü ayan beyan ortaya çıkmıştı. Kulenin tepesi tamamen yok olmuş, büyük parçalar etraflarına saçılmışken diğerleri çok büyük ihtimalle avluya düşmüştü. Kulenin ötesinde, köşkün batı yakasının büyük bir parçası tamamen yıkılmıştı. Uzaktan bakınca Evie bir çalışma odasının ya da kütüphanenin kalıntılarını seçebiliyordu.

Kitaplar olmasın. Her şey olur ama kitaplar olmasın.

Sur duvarının ucu yok olmuştu. İki adım atsalar kenardan aşağı düşeceklerdi. Evie saçlarının uçlarında yıkıntı saçmaları gördü, muhtemelen başının tepesini de kaplıyorlardı. Patronuna baktığında adamın saçlarının külden neredeyse tamamen beyaza boyandığını fark etti.

Gözleri sıcak yaşlarla yandı ve Evie son birkaç dakikanın dehşetinin bedeninin her zerresine işlediğini hissetti. "Olamaz, köşk."

Ağlamaktan nefret ederdi, özellikle de başkalarının önünde. Özellikle *patronunun* önünde.

Ama çok geçti, gözyaşları şimdiden yanaklarından sıcacık akmaya başlamıştı. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Kim niye böyle bir şey... Keşke olmasaydı da... İnanamıyorum... Çok özür dilerim." Evie'nin elleri hâlâ adamın omuzlarındaydı, yani ne kadar titrediğini hissediyor olmalıydı ama kendini ona bakmaya zorlayamadı.

Patlama kontrol altına alınmıştı. Etraflarını saran yıkıntılar üzücüydü tabii ama köşk hâlâ ayaktaydı. Çok daha kötüsü olabilirdi. Ama yine de bir kısmı yok olmuştu ve burası adamın eviydi; Evie o kadar korkmuştu ki.

Bir hıçkırık bütün bedenini sarstı ve Evie devamının gelmesini engellemek için elini midesine bastırsa da tam tersi bir etki oluşturdu. Ağzından bir hıçkırık daha kaçtı. Kötü Adam ellerini onun omuzlarına koydu ve yüzünü inceleyebileceği kadar geriye itti. Evie'nin ona karşı koyacak enerjisi yoktu.

"Sen... ağlıyor musun?" Kötü Adam dehşete düşmüştü, bu sesinden o kadar net duyuluyordu ki Evie ondan uzaklaşıp saklanmayı çok istemesine rağmen bileğindeki yara yüzünden hiçbir yere kıpırdayamadı.

"Hayır. Yorgun ya da gergin olduğumda gözlerimin fazladan tuzlu sıcak su üretmesine sebep olan bir hastalığa yakalandım."

Patronu cevabını tamamen duymazdan gelerek sakince cebine uzanıp bir mendil çıkardı. Mendilin adamın tüm giysileri gibi siyah değil de parlak bir mavi oluşu Evie'yi şaşırttı. "Al." Mendili nazikçe avcuna bıraktıktan sonra elini kulenin yıkıntılarına doğru salladı. "Orada kıymetli bir şey yoktu zaten, şeyden daha kıymetli... Yani önemli değildi."

Söylemediği bir şeyler olduğu barizdi. Ama Evie, patronu ani duygu patlamasını yok saymayı seçtiği için o kadar mutluydu ki bu konuda üstüne gitmeyecekti. Burnunu çekti, gözlerinde yaşlarla hafifçe gülümsedi ve bir anlığına sanki adamın gözlerinin içinde derin bir yas gördüğünü sandı.

O kulede her ne varsa oldukça kıymetli olmalıydı.

Adam tekrar boğazını temizleyip bir kolunu Evie'nin bacaklarının altına, diğerini de sırtına doladı. "Sıkı tutun," dedikten sonra başka uyarıda bulunmadan onu havaya kaldırıp göğsüne bastırdı.

"Oha!" Evie şaşkın bir nefes verip kollarını adamın boynuna doladı. Tabii ki boynu kalın ve kaslıydı, yüzü ondan birkaç santim uzakta olduğu için boğazındaki damarın düzenli atışlarını görebiliyordu.

Evie başını iki yana sallayarak ellerini boynuna sıkıca tutundu ve içinde bulundukları durumu elinden geldiğince sakin karşılamaya çalıştı. "Herkese tepeden bakmana şaşmamak gerek. Etrafa bu kadar yüksekten baksam ben de aynısını yapardım."

Adam siyah gözlerini devirerek açık kapıya doğru ilerledi. Orada kalabalık bir izleyici grubu toplanmıştı, Kötü Adam'ın bakışları sertleşince birkaç keskin nefes eşliğinde herkes tıpış tıpış içeri geri döndü.

"Ortalama bir erkekten daha uzun sayılmam," dedi patronu düz bir sesle.

"Sanki beni bir ağaç taşıyormuş gibi." Bacaklarına ve sırtına dokunuşu Evie'nin beynini eriten sıcak bir ağaç.

Patronu, Evie'yi biraz daha yukarı kaldırdı. O kadar ki dudakları yanlışlıkla omzuna değdi ve Kötü Adam buna öyle şaşırıp öyle iğrendi ki Evie'yi neredeyse düşürecek kadar sertçe sendeledi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yüzü alev alırken.

"Özür dilemeyi kes," dedi adam dişlerinin arasından. Öfkeli olduğu her halinden belliydi, bu durum onun için katlanılmaz olmalıydı. "Çok özür diliyorsun. Sinirlerimi bozuyor."

Artık neredeyse kapıya ulaşmışlardı ama dedikleri Evie'nin dönüp ona bakmasına sebep oldu. Yüz ifadesi gergindi, bakışları dimdik ileri odaklanmıştı.

"Elimde değil. Bir şeyler için özür dilemeye çok alışkınım."

Bu durum onu daha da kızdırmış gibiydi. "Bir daha gerekmedikçe özür dileme yoksa maaşından keserim."

Evie ne diyeceğini bilemeden kekelerken kapıdan içeri girdiler, bir daha göremeyeceğini sandığı açık ofis alanına girdiklerinde içini çekti.

Kötü Adam hâlâ onu kollarında taşırken bütün alanda otoriteyle yankılanan yüksek bir sesle konuştu. "Görünüşe göre biri yanlışlıkla ofisime bir patlayıcı koymuş." Sözlerine devam ederken bütün oda buz kesti. "Neyse ki Bayan Sage, kalıcı bir hasara sebep olmadan bombayı bulmayı başarmış."

Evie onun bacaklarını daha sıkı tuttuğunu hayal ediyor olabilirdi.

"Bu konuya dair bilgisi olan varsa lütfen gelip beni bulsun. Aksi takdirde... onu ben bulacağım."

Sözlerinde su götürmez bir tehdit vardı. Öyle ki Evie'yi Tatianna'nın odasına götürmek için yanlarından geçerken çalışanların koşturarak masalarına dönmesine sebep olmuştu.

Ofisten çıkarlarken arkalarında kâğıt hışırtıları yankılanıyordu. Evie bir kez daha ona yaslandı ve kollarında geçireceği son birkaç dakikanın tadını çıkarmaya çalıştı. "Biri seni öldürmeye çalıştı."

Patronu dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırdı. "Evet."

"Bu konuda fazla rahatsın," dedi inanamayarak.

"Görünüşe bu kadar kolay aldanma, Sage."

"Öfkeli misin yani?"

Tatianna'nın kapısının hemen önünde durup ona baktı, yüzü o kadar yakındı ki Evie'nin gözlerini kaçırmamak için kendini zorlaması gerekti. Kötü Adam'ın bakışları bir kez daha başındaki yaraya kaydı, kanaması devam etse de artık yavaşlamıştı.

"Öfkemin haddi hesabı yok," diye itiraf etti. "Ama aynı zamanda... şaşırmadım."

Evie kaşlarını kaldırdı. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

Adam iç çekerken şifacının kapısını iterek açtı. Tatianna içeride değildi, o yüzden odaya girip Evie'yi muayene masasına nazikçe yerleştirdi, gözleri bir kez daha patronunun göğsüyle aynı hizadaydı.

"Hayır fakat birinin ofisime patlayıcı yerleştirmesiyle aynı gün çağırılmamın ve ifşa olmuş başka bir güvenli yerle ilgilenmem gerekmesinin bir sebebi vardı. Bunu kim yaptıysa, patlama sırasında burada olmamı istemiyordu." Sinirli bir tavırla yüzünü ovuşturdu. "Tam acıtacağı yerden vurmak istediler."

"Masandaki zımbırtıları patlatarak mı?"

Hafifçe oflayarak gülünce sol yanağındaki gamze yine belirdi ve başını iki yana salladı. "O ve birkaç şey daha."

Evie daha fazlasını duymak istiyordu ama başka bir soru sormasına fırsat kalmadan Tatianna bir fırtına gibi kapıdan içeri girdi, toz pembe elbisesi bileklerinin etrafında uçuşuyordu. "Blade'in yarasını dikmek için beş saniye yanınızdan ayrılıyorum ve stajyerlerden biri gelip elinde bombayla dışarı koştuğunu söylüyor."

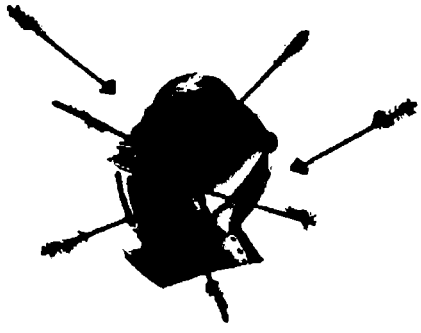
Tatianna adam orada değilmiş gibi patronunu iterek yanından geçti ve Evie'nin yüzüne düşen saçlarını çektikten sonra ona sıkıca sarıldı. "Seni cesur ahmak."

"Stajyerler de pek dramatikmiş," dedi Evie, sesi Tatianna'nın omzuna gömüldüğünden boğuk çıkıyordu.

"Bileği incinmiş, Tatianna." Kötü Adam'ın sesi uzaktan geliyordu. Evie dönüp baktığında onun kapıya doğru ilerleyen sırtını gördü. "Olabildiğince çabuk iyileştiğinden emin ol, sonra Bayan Sage'e evine kadar eşlik edeceğim."

Bunu duyunca iki kadın da başlarını çevirip ağızları açık halde adama bakakaldılar. "Yaşadığım yere mi yani?" diye sordu Evie.

"Genelde insanlar ev derken bunu kasteder, değil mi Sage?" Onun cevap vermesine fırsat bırakmadan topuklarının üstünde dönerek odadan çıktı. "Dışarıda bekliyorum," diye seslendi dönüp bakmadan.

BÖLÜM 11

EVIE

Araba sürekli sallanıyordu, ne zaman vurduğu omzunu çarpsa yüzünü buruşturuyordu. Evie şanslıydı, hem de çok şanslıydı çünkü elbisesinin altından yarasının parıltısı belli olmuyordu. Bileğinin ve başının acısı –tıpkı daha öncekiler gibi– yaranın kalın kumaşın altına bakan birini kör edecek kadar parlamasına sebep olmuştu. Ama Tatianna işini hızla halletmiş, sadece Evie'nin tedaviye ihtiyaç duyduğu yerlere odaklanmıştı.

Evie'nin büyüyle açılmış yaraları da bıçak yarasını yok saydığı gibi görmezden gelerek uzun bir süre tedavi ettirmemesi çok sorumsuzca bir davranıştı. Ama insan bir şeyi çaresizce ardında bırakmaya çalışırken faydasız fiziksel sınırlamalarla geriye çekilmek çok sinir bozucuydu. Eğer yarasını tedavi ettirirse insanlar soru soracaktı ve bununla yüzleşmeye henüz hazır değildi. Yapacaktı, yapacağına dair kendine söz vermişti, sadece hazır olacağı zamanı bekliyordu.

Evie'nin bir önceki işvereniyle arasındaki minik mesele, çoğu genç kadının sarkıntı patronlarından gelen uygunsuz teklifler sonucunda deneyimlediklerinden farksızdı. Aslında şimdi düşününce, o tartışmadan yalnızca büyülü bir kesikle kurtulduğu için şanslı sayılırdı.

Yalnızca ufak bir yarayla kurtulduğu için *şanslı* olduğu düşüncesi –ki hiçbir kadın böyle hissetmemeliydi– o kadar dehşet verici derecede gülünç ve adaletsizdi ki birinin kıymetli bir eşyanızı çalmasını izleyip sonra ona teşekkür etmeye benziyordu.

Evie'nin damarlarına öyle ani bir öfke akın etti ki çığlık atmamak için nefesini tutmak zorunda kaldı. Başını geriye yatırdı, yanaklarına vuran soğuk öğleden sonra rüzgârı onu sakinleştirdi. Yarasının ve hislerinin onu bu kadar incitmediği bir gün Tatianna'ya söyleyecekti. Kendini savunmasız bir konuma soktuğu için utanması çok saçmaydı. Yaşanan şey onun hatası değildi. Belki de yardım istemesinin vakti gelmişti.

Başını iki yana sallayıp yarasını zihninden uzaklaştırdı ve dikkatini dağıtacak bir şeyler aranmaya başladı. Yolda ilerledikleri şık, açık tavanlı siyah arabanın basit bir tasarımı vardı ve dikkat çekmek için fazladan süslemeye ihtiyacı yoktu: Tıpkı patronu gibi.

Etraflarındaki kuşların cıvıltısı ve diğer yabancı hayvanların sesleri, sabahları köşke yürüyüşleri sırasında duyduklarından daha farklıydı. Orman artık tamamen uyanmıştı.

Tatianna ayak bileğini iyileştirdikten ve Evie'ye milyonlarca soru sorduktan sonra patronu ona kapıya kadar eşlik etmiş ve kendilerini bekleyen atlı arabaya götürmüştü.

O zamandan beri konuşmamışlardı.

Kötü Adam'ın gözlerden saklı kalesine herkesin kullandığı yollardan değil de gizli kestirmelerden gittiği zamanlarda bile Evie her sabah ve akşam bir saatini yolda geçiriyordu. Ama şimdi toprak patikayı takip ederek uzun yoldan gidiyorlardı ve Evie'nin gergin sessizliği bozmaktan daha çok istediği hiçbir şey yoktu.

Sessizlikten nefret ediyordu.

Erkek kardeşini son gördüğünde sessizdi. Annesinin çekip gittiği gün sessizdi. Babası hasta olduğunda sessizdi. Sessizlik ona çok acı getirmişti. Evie'nin ilkel bir yanı ondan korkuyor, bir sonraki darbesini bekliyordu.

Kötü Adam'ın siyah eldivenli elleriyle atın deri dizginlerini çekişine odaklanarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Arabayı kasvetli bir kararlılıkla sürüyordu, yüzü önlerinde uzanan yola ve hızla batan güneşe dönüktü.

Evie gözlerini adamdan ayırdı ve yalnızca onun kullanımı için oraya konduğundan emin olduğu küçük oturağın üstündeki Kingsley'ye baktı. "Kingsley'yle araba yolculuğuna sık çıkar mısınız?" diye sordu.

Patronu ona ya da perdeli ayaklı arkadaşlarına dönüp bakmadan cevap verdi. "Ona biraz olsun... güneş yüzü göstermeyecek kadar şeytan değilim." Duraksadı, cümlesinin ortasında sesi çatlar gibi olmuştu. "Her neyse, ona ne kadar özgürlük sunarsam küçük baş belası o kadar az kaçmaya teşebbüs ediyor." Kötü Adam ve kurbağanın arasında mânâlı bir bakışma geçti. Bakışını ilk kaçıran Kingsley oldu ve ufak bedenini tekrar manzaraya çevirdi.

"Beni bıraktığın için teşekkür ederim ama bileğim iyileşti artık, yürüyebilirdim." Örgüsü neredeyse tamamen açılmıştı, siyah saçlarının dağınık tutamları boynunu gıdıklıyordu.

"Yürüyerek geldiğini fark etmemiştim," dedi patronu ona bakmadan ve dizginleri daha sertçe sıktı.

"Bir iki defa atla geldiğim oldu ama ailemin bana bir binek alacak maddi durumu yok. Zaten zavallı hayvanın barınacağı bir yer de yok. Hem ben yürümeyi seviyorum."

Kötü Adam başını yukarı aşağı salladı ama Evie'ye cevap vermekten çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Tabii. Kim her gün iki saat boyunca yürümeyi sevmez ki."

Evie buna en uygun cevabın ne olacağını bilemedi, hatta uygunsuz bir cevap bile bulamadı ki durumun ciddiyeti de buradan belliydi.

Ama patronu da sessizliğe en az Evie kadar dayanamıyor gibiydi çünkü başka bir gaf yapmasına fırsat bırakmadan konuştu. "Botundaki hançer hâlâ orada mı?"

Onun ne sorduğunu, Evie'nin yegâne silahını nereden bildiğini çözmek bir dakikasını aldı ama ardından aylar önceki tanışmalarını hatırladı. "Evet... orada ama aynısı değil. Geçen seferden sonra elime hiç..."

O daha cümlesini bitiremeden Kötü Adam başıyla onayladı. "İyi. Bu ormanda tek başına korunmasız yürümemelisin." Nihayet Evie'ye

döndüğünde dudaklarında kurnaz bir gülümseme vardı. "Karşına tekinsiz tipler çıkabilir."

Şakayla karşılık vermek istedi ama kelimeler ağzından istediğinden daha ciddi çıktı. "Ah, orasını bilemeyeceğim. İlk seferinde benim için iyi sonuçlandı."

Yanlış şeyi söylemişti.

Patronunun gülümsemesi kayboldu ve aralarındaki havaya birden o gün yaşadıklarının ağırlığı çöktü. "Ölümle burun buruna gelmeye 'iyi' demezdim, Sage."

Hafifçe dilini şaklatıp atları hızlandırdı. Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

"*Ah,* ama ölmedim. İşimin sorumlulukları düşünülecek olursa bundan daha iyisini umut edemezdim. Yeni iş aramaya başlamam iyi olmuş, değil mi?" *Kapa çeneni, Evie.*

Patronu bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi, düşüncelerini anlamlandırabilmek istercesine başını yana yatırmıştı.

"İstifa etmek istersen... benim için *inanılmaz* bir sıkıntı yaratırsın. Ama iş performansını ve şirkete olan sadakatini göz önünde bulundurursak bir çözüm bulmaya çalışırım."

Midesinde bir panik dalgası gürlemeye başladı ve zehirli bir sarmaşık misali göğsüne tırmandı.

"İstifa etmek istemiyorum!" Diyeceklerini hemen söylemeye çalışırken birden hararetle ayağa fırladı, araba yoldaki derin bir çukura girip çıkarken az kalsın düşüyordu. Evie sendelerken Kingsley vırakladı.

Kötü Adam dizginleri hızlı bir hareketle tek eline alırken diğer eliyle Evie'nin kolunu tutup onu yeniden oturttu. "Seni üzmek istemedim. Yalnızca bir seçenek sunuyordum."

"Eh, üzdün ama! Bu işe *ihtiyacım var,* seni bencil piç kurusu." Sözleri karşısında patronunun kaşları şaşkınlıkla saç çizgisine fırladı ama Evie'nin umurunda değildi; fazlasıyla üzgündü, ailesinin

önüne yemek koyamadığı ya da babasının ilaçlarını alamadığı düşüncesi kalbinin deli gibi atmasına sebep olmuştu.

"Elbette yüklü bir tazminat veririm. Yeni bir iş bulana dek senin ve ailenin önümüzdeki birkaç sene boyunca rahat yaşamanızı sağlar." Bunu o kadar alelade bir tavırla söylemişti ki sanki önceden provasını yapmış gibiydi.

Bu, Evie'yi daha da öfkelendirdi.

"Senin sadakana kalmadım," dedi sert bir sesle.

"Başkalarına sadaka dağıtacak biri olduğum izlenimini nereden edindin?" En az Evie kadar içerlemiş görünüyordu. "İyi çalıştığın ve sadık olduğun için sana bir seçenek sunuyorum sadece. Ayrıca bugün ofisimi ve çalışanlarımı bir bombadan kurtardın. Teklifim kişisel değil, öyle de algılamamalısın."

Sözleri Evie'nin öfkesini dindirmeye yaramadı; yalnızca ona öfkeli değildi, kesinlikle cömert ve hayatını kurtaracak bir teklifi reddettiği için kendine de kızıyordu. Fazladan parayla belki Lyssa'ya özel bir hoca tutar, hatta babası için uzman bir şifacı bulabilirdi ama içinde bu öneriye karşı minnet hissetmiyordu.

Bir daha asla Ceviz Ağacı Ormanı'nda yürürken sabahın serin havasının, merdivenlerin sinir bozucu ama tanıdık yorgunluğunun, ofisin karmaşasının, Blade'in ofisteki herkesi kendine âşık etmesinin, Kingsley ve ufak yazı tahtalarının tadını çıkaramama fikri... Hatta Becky'nin ona dair her şeyden nefret etmesinin bile.

Orası... eviydi.

Oraya ihtiyacı vardı. Orası ona aitti. Diğer her şeyi babası ve kız kardeşiyle paylaşmak zorundaydı. Ama Kötü Adam'la çalışmak ona kendine ait bir şeye sahip olma şansı tanımıştı.

İsterse bencilce olsun, bundan vazgeçmeyecekti.

"Hayır. Teklifin için teşekkürler ama reddetmek zorundayım." Bir tür kozmik güç ona acımış olmalıydı çünkü patronu onun kararını daha fazla sorgulamadı, yalnızca sert bir nefes verip çenesini gevşetti.

"Nasıl istersen."

Hareketli kasaba meydanının tanıdık sesleri birden etraflarını sararken Evie yoldaki küçük çatalın sol tarafını işaret etti. "Şu arka yolu kullan, doğrudan evime çıkıyor ve kimse bizi görmez."

Kötü Adam sorgulamadan dediğini yaptı ve arabayı Evie'nin ailesiyle paylaştığı küçük eve giden tanıdık yola çevirdi. Eve çıkan patikayı süsleyen sarı laleler Evie'nin şu an oturduğu yerden farklı görünüyordu: Arabanın içinden... İhtişamlı bir katilin arabasının içinden.

Hayat ne tuhaftı.

Kötü Adam arabayı yolun kenarında durdururken Evie birden onun kendisini eve kadar bıraktığını fark etti. Bu çok *saçmaydı* çünkü bunun olacağını bütün yol boyunca biliyordu ama zihni nedense içinde bulunduğu durumun absürtlüğünü gerçek olarak kabul etmeyi reddetmişti.

Tanrılar aşkına, patronu onun *evine* bakıyordu. Yetmezmiş gibi, evin yan tarafındaki çamaşır iplerini görmüştü, birkaçında Evie'nin iç çamaşırları rüzgârda dalgalanıyordu.

Evie'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve ona dönerek dikkatini çamaşırlardan uzaklaştırmaya çalıştı. "Birileri seni görürse ne olacak?"

Kötü Adam başını ona çevirdi, yüzü içten bir eğlenmeyle yumuşarken birden gençleşti. "Çalışanlarım dışında kimse nasıl göründüğümü bilmiyor. Beni gören olursa alelade bir soylu olduğumu düşünürler."

Alelade.

Bu kelime onu tarif etmekten öylesine uzaktı ki Evie neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Ama gülemeden aklına bir şey geldi. "Tanıştığımız gün senin peşinden gelen adamlar peki?"

Sırıtırken yüzündeki şakacı ifade değişmedi. "Kötü Adam olduğum için peşimde değillerdi ki. Kingsley'yi istedikleri için beni takip ediyorlardı. Biliyorsun ki büyülü hayvanlar çok iyi paraya satılır. Ama ellerindeki silahları yanlış tahmin etmişim."

"Neyse ben sana artık teşekkür edeyim..."

"Evie! Erkencisin!" Kız kardeşinin birden gelen sesiyle yerinden zıpladı.

Tanrılar aşkına...

Evie homurdanırken Lyssa karşılarında belirdi, siyah saçları darmadağın ve toprak içindeydi. "Emmaline seni çok hoş bir arabada gördüğünü söyledi, ben de ona yanlış gördüğünü söyledim ama..." Kız kardeşi yanındaki adamı görünce durdu.

"Ah, merhaba." Lyssa eteklerini kaldırıp selam verdi ve Evie acaba öldüm de cehennemde işkence mi görüyorum diye merak etmekten kendini alamadı.

Kötü Adam sırtını dikleştirdi, arabadan atladı ve Evie'ye dönerek ona elini uzattı. Evie iki ayağı yere basınca kardeşine döndü. "Şey, Lyssa, bu benim... Yani o... Şey..."

"Trystan Maverine." Tok sesi sakin ve rahatlatıcıydı ama dudaklarından bir isim döküldüğünü duymak Evie'yi sarstı. *Nasıl bu kadar çabuk uydurdu?*

Patronu yere kadar eğildikten sonra konuştu. "Ablanızın işvereniyim. İşyerinde ufak bir kaza geçirdi, o yüzden ona evine kadar eşlik ettim."

Lyssa'nın kahverengi gözleri kocaman açıldı ve yeniden eteklerini kaldırıp reverans yaptı. "Ah! Evet, Evie çok kaza geçirir."

Kız kardeşinin de birazdan kaza geçirecek olması ne komikti... Evie onu boğazladığında.

Ama patronu, on yaşındaki baş belasından Evie kadar rahatsız olmuşa benzemiyordu çünkü dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını görebiliyordu. "Ne kadar üzücü."

Lyssa hızını kesmeden devam etti. "Ah evet, sürekli düşer. Bir keresinde kuyuya düştü! İnanabiliyor musun? Bayağı bayağı kuyuya düştü! Bir kuşu kurtarmaya çalışıyordu ve pat diye düşüverdi. Saatlerce orada kaldı, sonunda onu çıkardığımızda sırılsıklam olmuştu ve kuru üzüm gibi buruş buruştu!"

Patronu yavaşça ona doğru döndü, edindiği bilgiler karşısında yüzünde tuhaf bir memnuniyet ifadesi belirmişti.

"Çok tatlı bir kuştu," dedi Evie kendini savunurcasına.

Adam başını yukarı aşağı salladı, etkilenmişe benzemiyordu. "Kesin öyledir."

"Sen prens misin?" Kız kardeşi onlar gelmeden önce bir kova şeker mi yemişti?

"Değilim." Kötü Adam'ın sesi duygusuzdu. Bu konuşma hiç de sinirlerini bozmuş gibi görünmüyordu, gerçi Evie'nin her gün konudan konuya atlamasından alışık olmalıydı.

Lyssa onu duymuşa benzemiyordu, sessiz bir hayranlıkla gözlerini ona dikmişti.

Evie kız kardeşinin dağınık kıyafetlerine bakıp gözlerini kıstı. "Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

"Tatiliz," dedi kız kardeşi hemen yüzünde suçlu bir ifadeyle.

"Öyle mi?" Evie parmağıyla çenesine vurdu, sonra dizlerinin üstüne çöküp kız kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Ne tatiliymiş bu?"

"Saçın dağılmış, Evangelina," dedi Lyssa burnunu buruşturarak.

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Ne olmuş yani? Sen bunu hep yapıyorsun."

"Bilerek değil!" Evie ellerini havaya savurdu, birden kimin izlediğini hatırladı. Kötü Adam, ya da *Trystan*, hayvanat bahçesindeymiş gibi onlara bakarken kara gözlerinde hafif bir ışıltı dans ediyordu.

"Bunu sonra konuşacağız. Babam nerede?" Evie şakaklarını ovarak kendini göstermeye başlayan baş ağrısını bastırmaya çalıştı.

"Arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye kasabaya gitti."

"İçmeye mi?" diye sordu Evie duyduklarına inanamayarak. Son birkaç gündür babasının ruh hali ve sağlığı iyileşmeye başlamıştı ama *yıllardır* kasabanın şifacısını ziyaret etmek dışında kasabaya inecek enerjiyi ya da isteği bulamamıştı.

Böyle devam etmeyecekti ve Evie bunun olacağını umma iznini kendine veremezdi. Ama nihayet sağlıklı bir ebeveyne kavuştuğunu hisseden Lyssa'dan yayılan neşeyi görebiliyordu ve sırf kendi şüpheleri yüzünden onun neşesini öldürmeyi reddediyordu. "Bu... harika."

Lyssa başıyla onayladı, Kötü Adam'a bir silah gibi yönelttiği kocaman bir sırıtışla baktı. "Akşam yemeğine kalacak mısınız, Bay Maverine?"

At arabasına bağlı görkemli atlar sabırsızlıkla kıpırdandı ve patronu dönüp onlara baktı.

"Maalesef kalamam. Yapacak çok işim var ve gün daha bitmedi." Siyah eldivenlerinden birini çıkarıp elini Lyssa'ya uzattı. Kız kardeşi onun elini tutarken küçük kıza doğru eğildi.

"Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Leydi Lyssa."

Kız kardeşi kıkırdadı ve Evie kalbinin göğsünden dışarı fırlayacağını sandı.

At arabasından yükselen bir vıraklama Lyssa'nın dikkatini çekti ve eğilip Evie'yle Kötü Adam'ın arkasına baktı. Yüzünü buruşturmuştu ama genç gözleri zevkle parlıyordu. "O taç takan bir kurbağa mı?"

Evie ve patronu at arabasına döndü. Kingsley yazı tahtalarından birini tutuyordu, üstünde tek kelime yazılıydı: YARDIM.

Kötü Adam arkaya uzanıp tahtayı hızla hayvanın elinden alıverdi. "Ver şunu, seni küçük hain." Sesi bir hırlama gibi çıkmıştı ama Evie'yle kız kardeşinin bunu komik bulduklarını gösteren yüz ifadelerini görünce hemen öksürüğe çevirdi.

Lyssa eteklerini kaldırıp hafif bir reverans daha yaptıktan sonra topuklarının üstünde döndü ve iki küçük kızın onu beklediği eve doğru koşmaya başladı. Hepsi beraber kıkırdayarak uzaklaştılar.

"Başı büyük belada," diye homurdandı Evie huysuzca.

"Üstüne çok gitme, daha çok küçük," dedi Kötü Adam uzlaşmacı bir tavırla.

Evie ona döndü, ellerini beline koyarken yüzünde şakacı bir öfke belirdi. "Senin kötü olman gerekmiyor muydu?"

"Çocukların eğitimlerini aksatmalarını desteklemek kötülüğe uygun değil mi?" Kötü Adam bunu düşünüyormuş gibi başım yana yatırdı.

Evie yürüyüş yolunun kenarındaki birkaç yabani otu koparırken, "Trystan adı nereden geldi bu arada?" diye sordu.

"Annemden, sanırım."

Evie sopa yutmuş gibi birden doğruluverdi, elindeki otları yavaşça bırakıp ayağa kalktı ve gözlerini kocaman açarak adama baktı. "Demek istediğin... kız kardeşime verdiğin isim... *gerçek* ismin miydi?"

Adam kafa karışıklığıyla gözlerini kısarken Evie'nin şaşkınlığı daha da arttı. "Bu kadar büyük tepki vermene gerek yok, küçük fırtına. İsim sadece."

"Alakası bile yok!" diye kekeledi. Trystan. *Trystan Maverine* onun adıydı.

"Nöbet falan geçiriyorsan bayılıp laleleri ezmeden önce yere oturmanı önerebilir miyim?"

"Bu konuda fazla rahatsın şu an. Okulunun tatile girdiği hakkında bile yalan söylemeyi başaramayan on yaşındaki bir kıza gerçek adını söyledin, 'patronumun' kimliğini nasıl saklasın?" Yürüyüş boyunca volta atmaya başladı, sakinleşip dengesini bulmaya çalışıyordu ama çılgına dönmüş beyni bir türlü susmuyor, mantıklı düşüncelerini tamamen bastırıyordu.

"Bir isim verdim sadece. Başka kimse bu ismi bilmiyor. Kötü Adam kimliğimle Trystan Maverine ismi hiçbir zaman birbiriyle bağlantılı olmadı." Yüzünde sakin bir maske vardı, sesi kontrollüydü. "Benim için çalışıyor olmanın, Kötü Adam için çalıştığın anlamına geldiğini kimse bilmeyecek. Kendini strese sokma."

"Beni endişelendiren o değildi," dedi. "Seni sokabileceği tehlikeden endişeleniyordum."

Trystan, tokat yemiş gibi başını sertçe geriye attı. "Benim güvenliğim için endişelenmeyi görevin bilme, Sage. Senin işin kelimenin tam anlamıyla talep ettiğim konularda 'asistanlığımı' yapmak. Benim güvenliğim bu konulara dahil değil."

"İyi, endişelenmeyeceğim," diye ofladı ve evin giriş kapısına doğru döndü ama adamın ismini zihninde bir kere daha söylerken öfkesinin dindiğini hissetti. "Trystan?" Adama doğru döndü.

Adının Evie'nin dudaklarından döküldüğünü duymak onu rahatsız etmiş olmalıydı çünkü eldivensiz elini yumruk yaptığını, eklemlerinin harcadığı güçten bembeyaz kesildiğini gördü.

"Gerçekten... *Trystan* mı?" Evie kaşlarını çattı.

"İsmimi beğenmedin mi?" diye sordu kuru bir sesle.

"Hayır... sadece... beklediğim gibi değil." Topuklarının üstünde geriye doğru eğildi ve ufukta yükselen kara bulutları fark etti.

"Bunu sorduğum için ciddi ciddi pişman olacağım ama *ne* bekliyor olabilirdin ki?" Trystan sanki ondan tokat yiyecekmiş gibi başını hafifçe geriye çekmişti.

Evie çarpık bir gülümsemeyle ona doğru bir adım attı ve ilk tokadı vurdu. "Pofuduk."

Tepkisi çok güzeldi.

Trystan sudan çıkmış balık gibi ağzı açık kalakaldı. Ağzını bir kapayıp bir açıyor, söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyordu. Ama tabii ki bulamadı. Evie ellerini arkasında kenetleyip adamın cevabını bekledi.

Evie'nin ilk defa rahatsız olmadığı birkaç dakikalık sessizliğin ardından Trystan sonunda konuştu. "Pofuduk mu? Bana baktın ve içinden *Pofuduk'a benziyor* mu dedin?"

Bu adı adamın pürüzlü, gırtlaksı sesinden duymak ve öfkesiyle sesinin gitgide tizleşmesi Evie'yi gülümsetti.

"Pofuduk çok güzel bir isim. Bir zamanlar Pofuduk diye bir köpeğim vardı." Başını yukarı aşağı salladı ve ardından ifadesiz bir sesle ekledi. "İplik tiftiği görünce hırlardı."

Adamın çıkardığı sesler, Evie'nin bildiği hiçbir dile benzemiyordu.

"Trystan da fena bir isim değil gerçi," diye devam etti. "Gerçi benden önce kız kardeşimle paylaştığın için biraz içerledim."

Bunu duyunca adam kendine gelmiş gibi başını iki yana salladı, biraz sersemlemiş görünüyordu. "Sana söylemem gerektiğini düşünmedim. Gerçek adım masamın üstündeki küçük plakette yazıyor."

Evie dudaklarını büzdü. "Hayır, yazmıyor. Fark ederdim."

Adam kendi kendine Evie'nin duyamadığı bir şey fısıldadı ama "İnsan öyle sanıyor tabii," gibi bir şeydi galiba.

Evie ofisi zihninde canlandırdı ve masasının üstündekileri hatırlamaya çalıştı. Doğruyu söylemek gerekirse adamın varlığı bütün dikkatini kendine çekerken başka *herhangi bir şeye* bakmak imkânsızdı. Ama sanki arkadaki bir köşede küçük, siyah bir dikdörtgen görmüş gibiydi ve...

"Ah, belki *gerçekten* vardır."

"Belki değil," dedi Trystan inanamayarak. "Var."

Evie elini şöyle bir salladı. "Evet, evet, neyse."

"Ben..." Adam duraksadı ve vücudunu at arabasına doğru çevirdi. "Başım dönmekten kopmadan önce geri dönmeliyim."

Evie onu başıyla onayladı. Görev başarılıydı. "Peki. İyi yolculuklar. Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim. Ah, tabii bir de hayatımı kurtardığın için."

"Eğer hayatını tehlikeye sokan şey benimle çalışmak olmasaydı teşekkürünü kabul ederdim." Trystan at arabasına bindi ve Evie onun gidişini izlerken içine dolan hüzün karşısında şaşırdı.

"Bugünü telafi etmek için yarın erkenden işyerinde olacağım, efendim."

"Gerek yok, Sage. Yarın ofise gelme." Çıkardığı eldiveni yeniden takıp pelerininin ipini sıkılaştırdı.

"Niye ki? Ben iyiyim," diye karşı çıktı.

"Farkındayım. Fakat yardımını istediğim iş ofiste değil, sahada."

Bu sözler karşısında Evie donakaldı. "Sahada mı? Bana boş bir kulübe falan mı yaktıracaksın? Köpek yavrusu mu çalacağım? Yoksa daha... iğrenç bir şey mi?"

Trystan kıkırdadı. "Sakin ol, Sage. Mide bulandırıcı bir şey değil. Zihnindeki dehşet verici kan ve yıkım hayallerini silebilirsin."

"Kan ve yıkım hayallerime dehşet verici demezdim," diye onu düzeltirken burnunu kırıştırdı.

"Senin için de uygunsa yarın akşam Kızılbahar Taverna'sında, saat sekizde yardımın gerekecek."

Kızılbahar Tavernası kasabadaki en köhne yer değildi ama bir saray da sayılmazdı. Evie bir kere on sekizinci doğum gününde kasabadan birkaç kızla gitmişti oraya. Bira tatsızdı, şarabın tadı sirke gibiydi ve insanlar kokuşmuş ve gürültücüydü. Gecenin sonunda keyifli vakit geçirmişti.

"Peki. Ama bir tavernada bana neden ihtiyacın olabileceğini sorabilir miyim?"

Trystan çenesini sıvazladıktan sonra dizginleri ellerine aldı. "Ofisime yerleştirilen bomba hakkında."

Patlayıcının bahsinin açılması Evie'nin zihnine dumanı, paniği, kalbinin sert atışlarını geri getirdi ve derin bir nefes aldı.

"Saati tanıdım. Patlayıcılara takılıp bağlanabilen türden saatler yapan ve satan yalnızca bir adam var."

"Ve o adam Kızılbahar Tavernası'nda mı çalışıyor?"

Trystan'ın dudakları aşağı doğru kıvrıldı, tepedeki kara bulutlar onu solgun gri bir ışığa boğuyordu. "Oranın sahibi."

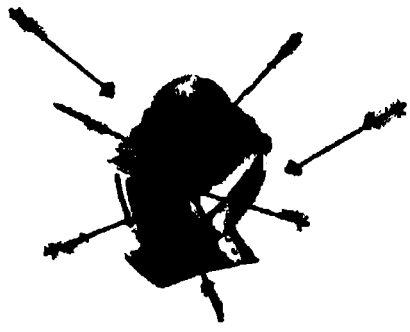
Evie'ye her zamanki temkinli beklentiyle baktı. Sanki onu bekliyor, kadının ona sırtını dönmesine ya da kaçarak uzaklaşmasına neden olacak isteğin bu seferki olup olmadığını merak ediyordu.

Ama inatçılığı ve kendini koruma güdüsünün sıfır olması Evie'yi buraya kadar getirmişti. İleri doğru bir adım atıp onu başıyla onayladı. "Yarın akşam görüşmek üzere, efendim."

Yüzünde anlık bir rahatlama belirdiği gibi duygusuzluk maskesinin arkasında yeniden kayboldu. Aniden dilini şaklatarak atları hareketlendirdi ve uzaklaştı.

Evie at arabasının biraz önce durduğu yere baktı. Trystan'ın durduğu yere. Evinin bahçesi bir daha asla aynı olmayacaktı.

Ardından yağmur yağmaya başladı ve bunun kötüye işaret olduğuna dair içine dolan hissi üzerinden atmayı başaramadı.

BÖLÜM 12

EVIE

O gece soğuktu.

Evie kahverengi pelerinini etrafına sıkıca sardı. Kendini şımartmak için doğum gününde aldığı fildişi rengindekini değil, on altı yaşından beri giydiği pelerini seçmişti.

Yıpranmış ve yama yamaydı, tam anlamıyla değersizdi. Böyle bir yere giderken giyebileceği en mantıklı kıyafetti. Kapıları açtı ve duvarın öbür ucundaki saate baktı. Erken gelmişti ama yalnızca birkaç dakika.

Yakınındaki masadan yükselen gürültülü bağırışlara bakılırsa biri elindeki iyi kartları kaybetmişti, başkasının şehvetli kahkahasıysa o gece birinin kumarda olmasa da başka bir şeyde şansının yaver gideceğine işaret ediyordu.

Odanın en uzak köşesinde, pencerenin yanındaki bir masaya gidip bir sandalye çekti ve omuzlarındaki kahverengi pelerini çıkardı. Tıpkı pelerin gibi, en göze çarpmayacak elbisesini seçmişti. Tek tehlikesi, bu modelde korsenin elbisenin altına değil üstüne giyilmesi gerekiyordu ve ufak memeleri resmen arşa fırlamıştı.

Normal şartlar altında bundan rahatsız olmazdı. Zaten memeleri varla yok arasındaydı, bu yüzden daha büyük görünmeleri için korse giymekten keyif alıyordu. Ama tekinsiz bir tavernadaydı, birden fazla insanın müstehcen bakışlarına maruz kalıyordu ve fazla göze batmaması gereken bir durumdaydı.

Sonuçta buraya iş için gelmişti.

Siyah pelerine sarılmış bir figürün içeri girdiğini görünce kalp atışları hızlandı, adam pelerininin kapüşonunu indirdiğinde onun patronu olmadığını görünce nefesini bıraktı. Kötü Adam'ı her gün görüyordu ve sinirleri hiç bu kadar gergin olmuyordu ama nedense bu farklıydı.

Adamı evinin hemen önünde görmek yeterince kötü olmuştu ama şimdi, kahkaha ve içkiyle dolu bir yerdelerdi. Çiftlerin her karanlık köşede birbirine dolandığı ve...

Yanakları neden kızarıyordu?

"Yalnız mısın, aşkım?" Ses acı verecek derecede tanıdıktı ve Evie başını kaldırıp baktığında şüphesi doğrulandı.

"Rick," diye ciyakladı Evie, kalbinin göğsünde daha hızlı attığını hissetti. Yüzü yanmaya başlarken kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Burada ne işin var?"

Rick, Evie'nin yüzünü buruşturmasına sebep olacak bir kahkaha attı. Kısa süreli ilişkileri, Evie'nin annesini ve abisini kaybettikten sonra bir türlü üstünden atamadığı yalnızlık hissinden doğan bir gençlik hatasıydı. Bazen yalnız kalmanın, bunu hiç hak etmeyen birine partnerliğini ve enerjini sunmaktan çok daha iyi olduğunu ona öğreten sert bir ders olmuştu.

"Onu sana sormalı." Adam kolunu sandalyesinin arkasına atınca Evie fark ettirmeden bedenini ondan uzaklaştırdı. Rick çirkin biri değildi. Hatta objektif bakılacak olursa çok yakışıklıydı.

Ama kişiliği, dış görünüşünün bütün cazibesini silip süpürüyordu. Onu baştan çıkarmak için adamın yüzünde beliren gülümseme Evie'nin midesini bulandırdı. "Ne zamandır böyle yerlere geliyorsun, Evie?"

İçini çekti, sabrının son demlerini de tüketirken omuzlarını döndürdü. "Biriyle buluşacağım." Sözlerini kasten kısa ve öz tuttu, adamın sesindeki küçümsemeyi fark edip uzaklaşmasını umuyordu.

Ama maalesef ki onu apaçık reddetmesi Rick'i daha da cesaretlendirmiş gibiydi. "Ah, öyle mi?" Elini uzatıp bir parmağını Evie'nin

yanağında gezdirdi ve Evie ona vurunca güldü. "Eskiden bu kadar sert değildin, değil mi?" diye sordu. "Bilseydim *arkadaşlığımızı* biraz daha uzatırdım."

Evie, adamın ne kadar bencil bir göt olduğunu fark edince ilişkilerini bitirenin kendisi olduğunu belirtme gereği duymadı. İlişkilerinin fiziksel tarafı hiçbir zaman etkileyici olmamıştı, en sevdiği kitaplardaki sonu gelmez romantik sahnelerle alakası bile yoktu. Peşinde bu kadar kızın koştuğu bir adamla beraber olmanın ilk heyecanı geçtikten sonra Evie kendini içi boş hissetmişti. Bundan kısa süre sonra da ondan ayrılmış ve Rick ona tam bir zaman kaybı olduğunu söylediğinde doğru kararı verdiğine emin olmuştu.

"Hayat pişmanlıklar üzerine kurulmuş olsaydı, boyları devlere rakip olacak anıtlarımız olurdu." Müşterilerden biri kart oyununu kazanınca kalabalıktan yükselen keyifli sesler Evie'nin sözlerinin yarısını yuttu.

Rick güldü, Evie yüzünü buruşturdu ama tabii ki adam bunu fark etmedi. "Her zaman öyle hoş şeyler söylüyorsun ki." Evie'ye sanki insanın bir yandan mideye pamuk şeker indirirken büyülenmiş bir merakla gözünü ayıramadığı komik bir sergi parçasıymış gibi bakıyordu.

Rick'in gitmesi gerekiyordu, mümkünse patronu gelmeden önce. Kötü Adam'ın, Evie'nin kararlarının *bu kadar* yanlış olduğunu bilmesine hiç gerek yoktu.

"Neyse, seni yeniden görmek güzeldi ama dediğim gibi biriyle buluşacağım." Evie'nin sesi kesin ve özgüvenli çıkmıştı. Rick'le son konuşmasından bu yana bambaşka bir kadına dönüştüğünü hissediyordu. Sanki daha iyisini hak ettiğini sadece bilmekle kalmıyor, buna gönülden inanıyordu.

Sakindi, soğukkanlıydı, kontrollüydü.

Rick konuşmaya devam etmese böyle hissetmeye devam edebilirdi. "Sevgilin... değil ya?" Gözlerinde Evie'nin sinirlerini bozan bir hayret vardı. "Söylemem gerek, şaşırdım."

"Neden?" Evie'nin sesi tatlı, hatta neredeyse uysal bir tondaydı. Ama onu daha iyi tanıyan herkes, sorusunun arkasındaki tehlikeyi ve gözlerinin içinde gitgide kabaran öfkeyi sezebilirdi.

"Öyle işte." Rick, sanki sorusunun cevabı oldukça barizmiş gibi başıyla onu işaret etti. "*Senden* bahsediyoruz." O kadar basit, görünürde masum olan bu kelimeler Evie'nin yelkenlerindeki rüzgârı çat diye kesmişti. Bir sürü farklı şekilde yorumlanabilirlerdi ve Evie'nin beyni ona kelimelerle saldırmaya başladı.

Sinir bozucu. Mantıksız. Başarısızlık abidesi.

Eğer o kendini bir şey sanan piç kurusu düşüncelerini kendine saklamayı başarabilseydi, Evie büyük bir intikam arzusuyla başını kaldırıp bakmak zorunda kalmazdı. Patronunun kara saçlarının üzerine çektiği peleriniyle kapıdan içeri girişini görmezden gelebilirdi. Kötü Adam masasına ulaşmadan önce Rick'ten kurtulmak için büyük bir çaba harcayabilirdi.

Ama bunlardan hiçbiri olmadı. Rick ona bir kız arkadaş için fazla yük olduğuna dair kesin bir damga vurmuştu. İçindeki çalkantılı duygular şu an onu haksız çıkarmaktan başka bir şey umursamıyordu.

Kötü Adam onu gördüğünde başıyla selam verdi ve kapüşonunu yavaşça indirdi. Rick'in Evie'ye gözlerini diktiğini görünce kaşlarını çattı. Ona doğru o kadar kararlı adımlarla ilerlemeye başladı ki Evie'nin ayak parmakları zevkle kıvrıldı. Derin bir nefes çekti, masayı bir kere sıkıp güç aldı ve oturduğu yerden birden fırlayıverdi.

İki koca adımda patronuna ulaştı ve kolunu adamın beline dolayıp ona sokuldu.

Patronu aniden kaskatı kesildi, o kadar hareketsizdi ki bir anlığına Evie artık her nasılsa adamın buz kesmesine neden olacak bir büyü yapıp yapmadığını merak etti. Ardından başının ona doğru eğildiğini hissetti ama adama bakmaya cesaret edemedi. Yavaşça, "Sage... neden bana ahtapot gibi dolandığını sorabilir miyim?" diye sorduğunda bile.

Ona cevap vermedi, dönüp ağzı bir karış açık kalmış Rick'e baktı. Evie kolunu kaldırdı ve Kötü Adam'ın göğsüne eğreti bir şekilde hafifçe vurdu. "Bu şey... benim sev... gilim." Son kelimeyi söylerken kekeledi ve patronu boğulurcasına bir ses çıkardı.

Evie işte o zaman dönüp adama baktı ve yüzündeki içten dehşeti gördü. Ağzı hafifçe açık kalmıştı ve kaşlarını o kadar sert çatmıştı ki

birbirlerine değiyorlardı. "Bu da Rick," dedi Evie kocaman açtığı gözleriyle yalvararak. "Eskiden görüştüğüm biri."

Kötü Adam onun yüzünü inceledi ve Evie kendini gülümsemeye zorlayarak hissettiği paniği gizlemeye çalıştı. Ama patronu başını kaldırıp Rick'e baktığında yüzü sakin bir maskenin arkasına saklanmıştı.

"Merhaba." Sesinin keskinliğinde açık bir uyarı yatıyordu.

Rick, Kötü Adam'ı tepeden tırnağa süzdü ve yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı silecek sağduyuyu gösterebildi. "Ah, merhaba."

Patronu, Evie'nin omzunun hemen üstünde havada duran eliyle ne yapacağına karar veremiyormuş gibiydi. En sonunda kolunu kaskatı bir hareketle omzuna dolayınca Evie gülmemek için kendini zor tuttu. Rick'in gözlerinin kolunu takip ettiğini fark edince Kötü Adam dudaklarını sertçe birbirine bastırdı.

"Eh, Rick, seni görmek çok güzeldi ama artık gitsen iyi olur," diye tekrarladı Evie. "Yapacak çok şeyimiz var!" Rick'in sorgulayan bakışları karşısında kıpırdandı. "Seks gibi mesela!" Evie bir kahkaha patlattı ama patronunun sanki ona tokat atmışçasına irkildiğini hissedebiliyordu.

Rick önce öksürüp ardından başını iki yana salladı ve sinsi sinsi güldü. Yanlarından geçip giderken durdu ve bir elini Kötü Adam'ın omzuna koydu. "İyi şanslar."

Evie arka arkaya şiddetle vuran yoğun utanç dalgaları yüzünden oturmak zorunda kaldı. Yavaşça masaya doğru yöneldi ama Ricky'nin acı içinde bağırdığını duyunca hızla arkasını döndü.

Kötü Adam, elini Evie'nin eski sevgilisinin omzuna koymuştu ve o kadar sert sıkıyordu ki geri kaçmaya çalışan Ricky'nin yüzü korkuyla gerilmişti. "Eğer ki bir daha onu rahatsız edecek olursan *şansa* çok ihtiyacın olacağı kesin." Sesindeki karanlık hırıltı, Evie'nin kolundaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu.

Ricky onu öfkeli bir baş hareketiyle onayladı, tam uzaklaşmaya başlamıştı ki kendi ayağına takılıp tökezledi.

Barmen kadın yanlarına yaklaşırken Evie yavaşça masaya oturdu. "Şarap, viski, rom, neyiniz varsa hepsinden getirin."

"Bana da aynısından." Kötü Adam derin derin içini çekerek Evie'nin yanına oturdu.

Evie saçının dağılan tutamlarını geriye atarak öne doğru eğildi ve başını ellerine yasladı. "İyi akşamlar efendim. Beni kurtardığınız için teşekkürler."

Patronunun gözleri birden kocaman açıldı ve eline öksürdü. "İyi akşamlar Sage. Lafını... lafını bile etme."

Evie kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı, ta ki adamın bakışlarının sanki ona bakmaktan kaçınıyormuş gibi tavana çevrildiğini fark edene dek.

"Sorun ne..." Ama düşüncesini bitirmesine fırsat kalmadan elbisesinin ne kadar açık olduğunu hatırladı ve sandalyesine o kadar sert yaslandı ki neredeyse devrilecekti. Neyse ki adam hızla uzanıp sandalyesini tuttu ve ön ayaklarının yeniden yere sağlamca basmasına yardım etti.

Evie yere güvenle döner dönmez elini sandalyeden çekti. "Bana bu konuda yardımcı olduğun için teşekkürler. Cuma akşam yapacak çok daha farklı işlerin olduğundan eminim."

Evie alayla homurdandı. "Tabii. Lyssa bana yeni yazdığı *Trystan ve Kayıp Prenses* romanını okuyacaktı."

"İlginç bir hikâyeye benziyor." Patronu yüzünü buruşturdu, barmen kadının elindeki tepsiden içkileri aldı ve birini Evie'ye uzattı.

"Ah, evet ve sonra da çay içip gerçek bir kitap okuyacaktım." Evie, Lyssa'nın kitabının kapağı için yaptığı çizimleri hatırlayınca gülümsedi. Kardeşini patronuna kocaman, tüylü bir şapka vermeye ikna ettiğini hatırlayınca gülümsemesi daha da büyüdü.

"Nasıl bir kitap?" diye sordu Kötü Adam içkisinden bir yudum alırken.

"Bilmem. Romantik kitapları severim, genellikle erotik olanları." Bunu demesiyle Trystan'ın içkisi boğazına kaçtı ve bir kısmını masanın üstüne püskürttü.

Başka bir parlak renkli –bu seferki sarı– bir mendili çıkarıp ağzını sildi. "Kusura bakma... Bu kadar dürüst bir cevap beklemiyordum."

Evie başını iki yana salladı ve onaylamaz bir sesle cık cıkladı. "Ama *benimle* konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

Adam başını yukarı aşağı salladı, pes etmişe benziyordu. "İyi bir noktaya parmak bastın."

Evie, tahta bardaktaki sıvı artık her neyse ondan mide bulandırıcı bir yudum aldıktan sonra etrafını inceledi. "Ee, neredeymiş bu gizemli taverna sahibi ve yarı zamanlı saat ustası... bombacı?"

"Burada olacak." Dudakları mutsuz bir çizgi halini aldı. "Her zaman saat sekizi biraz geçe gelir."

"Daha önce buraya geldin mi?" diye sordu Evie şaşkın bir sesle.

"Hayır, çalışanlarım geldi."

Ah, muhafızları.

"Şikâyet ettiğimden değil ama bu durumda ben nasıl işe yarayacak olabilirim ki?" Bütün gün aklına takılıp durmuştu bu soru. Doğruyu söylemek gerekirse, son birkaç aydır bir sürü gizli yeteneğini keşfetmişti. Sosyalleşip sohbet etmenin bu listede yer almaması hiç de şaşırtıcı değildi.

"*Sen* daha önce buraya geldin," dedi imalı bir sesle.

"Sen nereden... Her neyse. Ee, ne olmuş ki?" diye sordu.

"Eesi, yabancı birinin tek başına burada belirip tavernanın sahibiyle görüşmek istemesi şüphe uyandırabilir ve planı riske atmak istemiyorum."

Patronunun biraz abarttığım düşündü ama etrafına şöyle dikkatle bir bakınca birçok insanın meraklı gözlerle onları, özellikle de *adamı* izlediğini fark etti. Gerçi tavernadaki diğer herkes tıpkı onun gibi gözlerini Kötü Adam'ın yüzünden alamıyorsa Evie buna çok da şaşırmazdı.

Patronunun yüzüne bakıp durma, Evie!

"Ama neden ben?" diye ısrar etti. "Eminim çalışanlarından başkaları da buraya sıklıkla geliyordur."

Evie bunun neden önemli olduğundan emin değildi ama faydalı hissetmeye bağımlı olmuştu. İşe yaramıyorsa ne değeri kalırdı ki?

"Çünkü şu an güvenebileceğim çok az çalışanım var ve sen de onlardan birisin." Tam bu övgüyle koltukları kabaracaktı ki adamın parmağındaki altın yüzük dövmesine baktığını gördü.

Evie'ye güvenmek istemiyordu. Ona güvenmek zorundaydı. Evie bu farkın neden ağzında kötü bir tat bıraktığından emin değildi ama bırakmıştı işte.

Yüzüne kocaman bir sırıtış yapıştırıp içkisinden hayatını değiştirecek kadar güçlü bir yudum aldı. "Yani insanlar seni benimle birlikte görecek ve benim ne kadar sıradan olduğumu fark eder etmez *puff!* İlgilerini kaybedecekler."

Tam yerinde özetiyle gurur duyarak kıkırdadı ama bakışlarını yukarı çevirdiğinde adamın gözlerinin buz kestiğini görüp donakaldı.

"İnsanlar tarafından sürekli hafife alınıyorsun." Nihayet pelerinini çıkarıp kirli beyaz, kolalı keten gömleğini gözler önüne serdi. Siyah saçları ve gözleriyle büyük bir tezat oluşturan gömleği, ortama uyum sağlamak için bariz bir çabaydı ve ancak uçurumdan aşağı yuvarlanan bir el arabası kadar başarılıydı. "Bunu kendi yararımıza kullanacağız."

"Sanki o insanlardan biri değilmişsin gibi konuşuyorsun," dedi gergince bir tutam saçını parmağına dolarken.

"Senin gibi bir kadını hafife almak gibi bir hatayı asla yapmam. Ölümcül olurdu." Kötü Adam'ın gözleri alev alevdi, çenesi sert ve inatçıydı.

Evie'nin kalbi göğsünde sertçe atıyordu. Hayatı boyunca aldığı en güzel iltifattı bu.

Kötü Adam'ın sırtının dikleştiğini ve bütün bedeninin kaskatı kesildiğini görünce daldığı hayallerden çıktı. "Burada."

Patronu ona bakmamasını fısıldasa da Evie çat diye başını arkaya çevirdi, karşısında hayal ettiğinden o kadar farklı bir adam buldu ki şaşkınlığını dile getirmemek için dilini ısırması gerekti. Tavernanın sahibi gençti, arkadaş canlısı bir yüzü ve gamzeli bir çenesi vardı. Gülümsemesi kocaman ve davetkârdı. Kibar birine benziyordu.

"O mu?" diye sordu Evie inanamayarak.

"Sanki tanışıyormuşsunuz gibi yapıp yanımıza çağır," dedi Kötü Adam, keskin gözlerini odanın öbür ucundaki adamdan asla ayırmıyor, tavernadakilere selam verip gülüşmesini dikkatle izliyordu.

"Adını bile bilmiyorum," diye fısıldadı Evie.

"Malcolm," dedi Kötü Adam, her bir heceden zehir damlıyordu. "Normal bir şeymiş gibi çağır, belki şey diyebilirsin..."

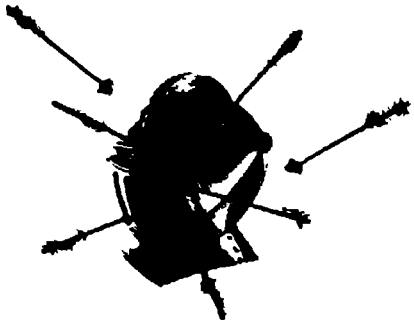
"Malcolm! Gelsene!" diye bağırdı Evie, sandalyesinden kalkıp ellerini ağzının iki yanına koyarak.

Kötü Adam iki parmağını şakaklarına bastırdı. "Denemeye kalktığım için kendime kızıyorum sadece."

Evie, dikkatlerini üstüne çektiği için ona ters ters bakan insanları görmezden geldi. Birine dilini çıkarınca patronunun bayılacağını sandı.

Malcolm parıldayan gözlerini grubundan ayırıp Evie'yi buldu ve yanlarına doğru gelirken bir kupa bira aldı.

Masalarına ulaşması çok vakit almadı ve yüzünde keyifli bir gülümsemeyle selam verdi. "İyi akşamlar hanımefendi!" Fakat gülümsemesi, Kötü Adam'ın yüzünü görür görmez silindi. "Ah, tanrılar aşkına." Malcolm'ın gözleri kocaman açıldı. "Burada ne halt ediyorsun, kardeşim?"

BÖLÜM 13

KÖTÜ ADAM

Erkek kardeşi ona hor gören gözlerle bakıyordu ama bu kadarını bekliyordu zaten. Son görüştüklerinde Trystan ona mızrak saplamaya çalışmıştı sonuçta.

Gerçi çoğu zaman görüşmeleri tam olarak böyle geçiyordu.

Şu an, üstünde çalıştığı her şeyi neredeyse ufacık parçalara ayıracak bombanın arkasında kardeşinin olduğunu hatırlayınca aynı dürtü baskın geliyordu. Neredeyse onu öldüreceğini hatırlayınca...

Hayır, Trystan bunu düşünmeyecekti.

Evie hâlâ buradaydı, nefes almaya devam ediyordu ve kafa karışıklığıyla kocaman açılmış gözlerle ve biraz daha bakarsa aralarındaki masayı kırmaktan kendini alamayacağı o elbisesiyle hâlâ karşısındaydı.

Trystan ayağa kalktı, dimdik durunca kardeşinden biraz daha uzundu. Gözlerini kısarak, "Konuşmamızın vakti geldi sanıyorum," dedi alaycı bir sesle.

Malcolm'm kahverengi gözleri kocaman açıldı, bakışları Trystan'ın omuzları arasında gidip geldi. "Ne yani? Bu sefer mızrak yok mu?"

"Sana zarar vermek için öyle şeylere ihtiyacım olmadığım gayet iyi biliyorsun."

Malcolm'ın gözleri karardı. "Ah, inan bana kardeşim, biliyorum."

Kötü Adam'ın büyüsünün yıkıcı doğasının iması artık eskisi gibi

canını acıtmıyordu. Yerini öfke almıştı. Sage'in gözleri bir ona bir kardeşine bakarken durumu anlamaya çalıştığı çok barizdi.

"Neden burada olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Trystan karanlık bir tınıyla.

Hatasını kelimeler ağzından dökülür dökülmez fark etti. *Biz.*

Malcolm'ın dikkati hemen Evie'ye döndü, Trystan'ın hakkını vermesi gerekirdi ki kadın, kardeşinin meraklı bakışlarının altında sakinliğini korumayı başardı. "Neden burada olduğunuzu bildiğim söylenemez ama yanında getirdiğin bu çekici hanımı daha iyi tanımayı çok isterim." Kardeşi, Evie'nin narin elini eline alıp dudaklarına götürdü.

Evie gergince güldü ve Trystan elini bileğinden koparıp odanın öbür ucuna fırlattığında kardeşinin içki koymaya nasıl devam edeceğini merak etti.

"Adım Evie." Gözleri Trystan'a kaydı, içlerinde bir soru vardı ama ne olduğunu anlayamadı. "Ben onun... kardeşinin asistanıyım," dedi dikkatle, sanki bunun doğru cevap olup olmadığından emin değildi.

Malcolm'm gözlerinde büyüyen meraka bakılırsa değildi.

"Asistanı mı?" Malcolm dikkatini ona vurmamak için yumruklarını sıkmış Trystan'a çevirdi. "İşler o kadar iyi gidiyor yani?"

Trystan'ın bakışları kalabalık tavernada gezindi. "Senin işler de öyle anlaşılan."

Malcolm bir adım gerileyerek ellerini iki yana açtı. "Şikâyet edemem. Umabileceğim tüm içkiler, kadınlar ve kartlar burada. Benim gibi biri bundan daha fazlasını dileyemez."

Trystan kendini gülümsemeye zorladı ama Malcolm'm dudaklarının kıvrımındaki kötü niyeti görebildiğinden emindi. "Kendini bu kadar hafife alma, saat yapmakta büyüleyici bir yeteneğin var."

Malcolm'ın burun delikleri genişledi ve yüzünden anlamlandıramadığı bir ifade geçti. Suçluluk muydu yoksa yakalandığı için utanç mı?

Kötü Adam kardeşini duvara fırlatmak ve gözlerindeki hayatın sönüp gitmesini izlemek için yanıp tutuşuyordu ama hainlerin bir stratejisi olduğunu biliyordu, özellikle de kendi ailesinden

gelen hainlerin. Kardeşinin bir tuzağa yakalanmış fare gibi acı çekmesini istiyordu. Bu manzaranın tadını çıkaracak, izlerken tarif edilemez bir keyif alacaktı.

Malcolm da onun gözlerindeki kana susamışlığı görmüş olmalıydı ki geriye doğru dikkatli bir adım attı. "Sakin, Trystan. Ne bildiğini sandığından emin değilim ama seni temin ederim yanılıyorsun."

Trystan içindeki karanlık gücün hareketlendiğini, kardeşinin bedenindeki zayıf noktaların her birine odaklandığını hissedebiliyordu. Kardeşinin etrafını başka kimsenin göremediği gri bir sis sardı ve canını acıtabileceği her noktada ufak, renkli ışıltılar belirdi. Sis kıvrılarak dağılırken adamın dizindeki mavi ışığı fark etti. Çocukluklarından kalma bir yaraydı ve şimdi doğru şekilde vurmayı başarırsa kardeşine katlanılmaz ve kalıcı bir acı çektirebilirdi. Her zamanki gibi boğazındaki nokta simsiyah parlıyordu, ölümcül nokta. Dakikalar içinde hayatını kaybederdi.

Sage'i buraya getirmemeliydi.

Trystan, Malcolm'ı öldürmek istiyordu ama iş oraya varırsa asistanının buna şahit olacak olması talihsizdi. Zaten en başından kadını neden buraya davet ettiğinden de emin değildi, bu mide bulandırıcı tavernada dikkat çekmeden gezinmenin bir yolunu kolaylıkla bulabilirdi. Ama o yakınındayken daha iyi kararlar veriyor gibiydi; daha az fevri, daha stratejik davranıyordu. Trystan başıboş bir gemiymiş Evie de çapaymış gibi onu dizginliyordu. Nefretinde boğulmamak için onu yakınlarında tutma dürtüsüne karşı gelemiyordu.

Ona doğru bir bakış atıp da yüzünde en ufak bir korku ifadesi görmeyince bu kararından hemen pişman oldu.

Kadının yüzünde *asla* korku olmuyordu. Bu da sersemletici ve kafa karıştırıcıydı. Trystan'ı gücünün dumansı gölgelerinden uzaklaştırıp kardeşini saran gri perdeyi kaldırmasına, Malcolm'ın nefes nefese dizlerinin üstüne çökmesine izin vermesine sebep oldu. Tavernada yaşam her zamanki halinde devam ediyordu. Çıplak gözle bakınca Trystan parmağını bile kıpırdatmamıştı.

"Beni öldürecektin!" dedi Malcolm nefes nefese, yüzü farkındalıkla şaşakalmıştı.

Trystan kardeşinin üstüne eğilirken tükürürcesine konuştu. "O düşüncesiz numaradan sonra daha azını hak etmiyorsun."

Malcolm ayağa fırladı ve Trystan'ı omuzlarından itti. "Kahrolasıca ölütopraklar adına, neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok!"

Kardeşinin güçlü itişine rağmen biraz olsun kıpırdamadı. "Bu bir hataydı," diye hırladı ve ona vurmak için yumruğunu kaldırdı. Fakat tam o sırada sıcak bir elin onunkini tuttuğunu ve aşağı indirdiğini hissetti. Teni tenine değince koluna yayılan şok dalgasıyla gardını indirdi.

"Efendim, eğer kardeşinizi öldürecekseniz bunu herkesin önünde yapmamanızı önerebilir miyim?" Sage'in sesinde hiçbir kınama yoktu, yalnızca endişe ve belki de biraz merak vardı.

Başını eğip asistanına baktı, aralarındaki boy farkından dolayı boynundaki kaslar gerildi. Kadının dudaklarında ufak, rahatlatıcı bir gülümseme vardı ve eli hâlâ yumruğunu tutuyordu. Başparmağıyla elinin arkasını bir kere okşadığını hissedince Trystan'ın dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu.

Boğazını temizleyip elini silkerek kurtardı ve bu hissi kovmak için parmaklarını esnetti. "Baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu kardeşine.

"Cinayet teşebbüsü demenin yaratıcı bir yolu ama aile olduğumuz ve yanında güzel bir kadın getirdiğin için karşı çıkmayacağım." Malcolm ensesini ovdu, çocukluğundan beri gerginken hep böyle yapardı. Trystan içindeki anlayışı silkeleyip attı.

"Buradan." Malcolm barın arkasındaki kapılara işaret etti. "Mutfağı geçince arka tarafta."

Trystan, Sage'e dönerek ağzını açtı...

"Geliyorum," dedi Trystan konuşamadan. "Burada beklememi söyleme. Cuma cuma beni buraya sürükledikten ve görmeye

geldiğimiz kişinin kardeşin olduğunu söylemeye tenezzül bile etmedikten sonra olmaz."

Trystan, kadının sesindeki yabancı ve alışık olmadığı keskin ton karşısında ne yapacağını şaşırdı. "Sen... kızgın mısın?" Evie'nin bu hissi bildiğini şu an öğrenmişti. İlginç bir gelişmeydi ve kadının burnunu kırıştırması karşısında bedeninin verdiği tepkiye bakılırsa oldukça da uygunsuzdu.

"Tabii ki kızgınım!" Evie gözlerini devirdi, ellerini şakaklarına koyarken yanakları kızardı. "Bana yalan söyledin!"

"Yalan söylemedim," dedi düz bir sesle. "Yalnızca gerçeği sakladım."

"Aynı şey."

"Hayır, değil." Trystan kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Yalan söylemiş olsaydım bir maskeli baloya gittiğimizi ve peri kralıyla buluşacağımızı söylerdim."

Sage bir adım geri atıp gözlerini kıstı. "Biraz fazla spesifik bir örnek oldu." Başını yana eğerken açık mavi gözlerinde bir anlayış belirdi. "Peri krallarına dair bir tür fantezin falan mı var?"

Birkaç dakika önce tek erkek kardeşini öldürmek üzereyken şu an kendini hayatı boyunca karşılaşmadığı varlıklara dair fanteziler kurmakla suçlanırken bulunca ağzından istemsiz bir kahkaha koptu.

Bu o kadar nadir oluyordu ki ses kendi kulaklarına bile yabancı geldi. Sahiplerinin terk ettiği bir evin kapısı gibi pürüzlü ve alçaktı.

Ama asistanının gözlerinde öfkenin son kırıntılarının da keyifle yok olduğunu görünce aynı kapının sertçe açılıp evin tüm duvarlarını titrettiğini hissetti ve artık nasıl kapayacağını bilemediğini fark etti.

"Geliyor musunuz?" diye seslendi Malcolm ve onları, birbirlerine sataşıp gülüşen iki insana dönüştüren bir tür büyüyü kırdı.

"*Geliyoruz*," dedi Evie kendinden memnun bir gülümsemeyle onun yanından geçip giderken. Trystan hemen dönüp kadının pelerinini aldı, koluna attı ve somurtarak peşinden gitti.

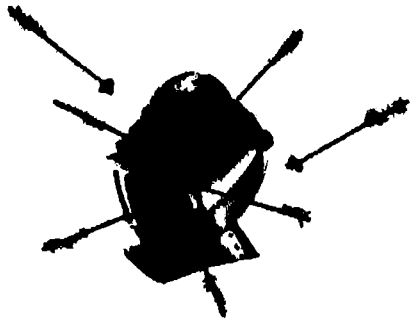
Malcolm elini önüne uzatıp mutfak kapısından önce Sage'in geçmesine izin verdi. Trystan onun koyu buklelerinin kapının arkasında kayboluşunu izlerken peşinden gitmeye yeltendi ama Malcolm elini kaldırıp göğsüne dokundu, yüzünde fazlasıyla sempati dolu bir ifade vardı.

"Güldün."

"Biliyorum," dedi Trystan ve başını iki yana sallayarak gitgide artan baş ağrısını gidermeye çalıştı.

"Hapı yutmuşsun."

Trystan, Malcolm'ı sertçe kapıya itip içeri geçti ve omzunun üstünden seslendi. "Kapa çeneni."

BÖLÜM 14

EVIE

Evie tavernanın arka duvarını oluşturan tahta payandalara gözlerini dikip diğer iki *çocuğun* soğukta ona katılmasını bekledi.

Önce patronunu gördü; meşalelerin ışığı altında ruhunu almaya gelmiş bir ölüm tanrısı gibi duruyordu.

Ruhumu ve istediğin her şeyi alabilirsin.

Eline doğru hıçkırıp içinden homurdandı. "Birayı fazla kaçırmışım."

Kötü Adam kafası karışmış bir halde ona baktı. "Şarap içtin."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve neredeyse Malcolm'ın onlara katıldığını gözden kaçıracaktı. "Hadi ya."

Malcolm ellerini birbirine vurup etraflarındaki bomboş, sessiz alana işaret etti. "Eh, beni öldüreceksen burası bence gayet uygun bir nokta. Sadece gömmeden önce gerçekten öldüğümden emin ol yeter."

Evie karşı çıkmak için ağzını açtı ama Trystan çoktan Malcolm'ı duvara yapıştırmış, kolunu adamın boğazına bastırmıştı. "Beni sabote etmek isteyen kişiyle birlikte mi çalışıyorsun yoksa bütün operasyonun arkasında sen mi varsın?"

Malcolm kekeledi ve yüzü morarmaya başladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi hırıltılı bir sesle. "Eğer birkaç hafta önce sattığım saatten bahsediyorsan, ne için kullanılacağına dair en ufak fikrim yoktu."

Kötü Adam'ın alnındaki bir damar atmaya başladı ve dudakları bir hırlamayla büküldü. "Ağzından çıkan tek bir kelimeye neden inanayım?"

"Çünkü," dedi Malcolm nefes nefese. "Ben senin kardeşinim."

Kötü Adam birkaç saniye daha kolunu kıpırdatmadı. Evie elini uzattı, bu durumda ne yapacağından hiç emin değildi. Patronunun Evie'nin bir saat önce varlığından bile haberdar olmadığı aile üyesini öldürmesini izlemek dışında.

Ama hayat Malcolm'ın gözlerini terk etmeden hemen önce Trystan onu bıraktı ve zor bastırdığı bir öfkeyle sırtını ona döndü.

Malcolm öksürüp boğazını tutarken Trystan'ın sırtına kocaman gözlerle baktı. "Sen... bu sefer beni gerçekten öldüreceğini sandım, Tryst."

"Ben de öyle, seni küçük pislik." Kötü Adam döndü ve sanki sersemlemiş gibi Evie'ye doğru yürüdü. Pelerinini kadının omuzlarına sarıp düğmesini çenesinin hemen altında ilikledi. "Hava soğuk," diye mırıldanıp kardeşine geri döndü.

Evie soğuğu hissetmemişti bile, alkolün ve patronunun kişiliğine tamamen aykırı davranmasının karışımıyla ayakta bile duramaz haldeydi.

Patronu, Malcolm'ın yüzündeki şaşkınlığı görmemiş olabilirdi ama Evie görmüştü.

"Yani saatin ne amaçla kullanılacağını bilmediğime inanıyor musun?" diye sordu Malcolm.

Trystan yeniden Evie'ye döndü. "Sence doğruyu söylüyor mu?"

"O *senin* kardeşin... Ben nereden bileyim?" Evie gözlerini kırpıştırıp ona baktı ve kara gözlerinin ardındaki huzursuzluğu fark etti. Onun bu cevabı vermesine ihtiyacı vardı. Malcolm'a döndü ve ona gerçekten baktı.

Malcolm abisine öyle bir hürmetle bakıyordu ki sanki Kral Benedict'in karşısındaydı ama başını meydan okurcasına kaldırışı ve sertçe sıktığı çenesiyle bunu gizlemeye çalışıyordu.

Evie bir adım atıp Malcolm'a yaklaştı, şimdi abi kardeşin yüzündeki benzerlikleri görebiliyordu. Her gün siyah, cilalı masanın arkasında

gördüğü yüzdü bu. "Bir bombaya bağlanacağını bildiğin o saat var ya? Neredeyse beni öldürüyordu."

İki kardeş de keskin bir nefes aldı. Evie konuşmaya devam etti.

"Arkamda başka hiçbir geçim imkânları olmayan hasta bir baba ve küçük bir kız kardeş bırakırdım. O yüzden senden dürüst olmanı istiyorum çünkü yaptıkların sadece benim ölümüme sebep olmayacaktı, onların hayatını da mahvedecekti."

Bir adım daha yaklaştı, sesi kontrollü ve güçlü çıkarken gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı. "Biliyor muydun?"

Malcolm doğrudan gözlerinin içine baktı. "Hayır. Bilmiyordum."

Evie başıyla onayladı ve hafifçe gülümsedi. "O zaman lütfen bize ne *bildiğini* anlat da kimin yaptığını çözelim. O kişiye söyleyecek iki çift lafım var."

Malcolm onun gülümsemesine karşılık verdi, şimdiye dek yüzünde beliren kendini beğenmiş sırıtışların aksine bu seferki içten bir gülümsemeydi. Parmağını ondan tarafa doğrulturken Trystan'a bakarak konuştu. "Onu sevdim."

"Herkes aynı fikirde gibi. Şimdi hanımefendinin sözünü dinle ve *konuş*," dedi. Evie, adamın sesindeki alaycı tavrı kişisel algılamamaya çalıştı.

Malcolm başıyla onaylayarak bir hikâye uydurmaya koyuldu ama her kelimenin altında gerçeğin yattığı belliydi. "Geçen hafta bir ara adamın teki bana geldi. Biraz... kafam güzel sayılırdı..."

"Bok gibi sarhoştun yani," diye araya girdi Trystan. "Devam et."

Evie kahkahasını bastırırken Malcolm devam etti. "Evet, neyse, adamın yüzünü göremedim. Kafasında kapüşonu vardı ve dediğim gibi, aklım pek yerinde değildi. Hâlâ 'özel saatlerimden' yapıp yapmadığımı sordu ve ben de o savunmasız halimle ofisimde bir tane olduğunu söyledim. Parayı nakit verdi ve o kadar, ben soru sormaya fırsat bulamadan saatle birlikte kaybolmuştu.

"Ertesi sabah korkunç bir baş ağrısıyla ve daha fazla soru sorup adamın kimliğini öğrenmeden ölümcül bir aleti yaratmanın

anahtarını verdiğim için büyük bir pişmanlıkla uyandım. Son yaptığım saati o korkunç çocuklar büyükannelerine şaka yapmak için kullandıktan sonra bir daha asla onları satmamaya yemin etmiştim."

Evie duyduğu vahşet karşısında nefesini tuttu.

Çünkü birinin kardeşini öldürmesini izlemek normal ama yaşlı kadınların tehlikeye atılması senin için sınırı aşıyor, öyle mi? Bu noktaya mı geldik?

Malcolm devam etti. "Bir sonraki akşam tavernadaki müşterileri bile soruşturdum, hatta çalışanlarıma da sordum ama kimse kapüşonunun altını görmemiş. Adam hayalet gibi hareket ediyordu."

Evie'nin içine boş, buz gibi bir his yayıldı. Ellerinde hiçbir yanıt, hiçbir yüz, hatta tasvir bile yoktu. Daha da kötüsü, bunu kim yaptıysa teşebbüsünün başarısız olduğunu yakında öğrenecekti. Vermeye çalıştığı zararın başarıya ulaşmadığını görecek ve yine patronunun peşine düşeceklerdi.

Evie bunun olmasına izin veremezdi.

"Başka bir şey daha olmalı," dedi. "Bir şeyler hatırlamalısın, en ufak detay bile işimize yarayabilir." Kendi sesindeki yalvarışı duyabiliyor ve bundan nefret ediyordu ama çaresizdi.

Malcolm başını iki yana salladı, önce ona sonra da omzunun üstünden abisine baktı. "İkinizden de özür dilerim, gerçekten. Tryst, arada sırada *atıştığımızı* biliyorum ama bir zamanlar aramızdan su sızmazdı. Sana hiçbir zaman gerçekten zarar vermem. Yıllardır birbirimizi öldürmeye çalışmamıza rağmen ikimizin de başarılı olmamasının bir sebebi var."

"Öldürmeyi beceremediğin için mi?" dedi Kötü Adam sertçe.

"Hayır." Malcolm oflayarak güldü, abisine doğru bir adım attı ve elini omzuna koydu. "Çünkü ikimiz de gerçekten bunu istemiyoruz."

"Ah, ben istedim. Hatta her gece bunun hayalini kuruyorum."

Malcolm bilmiş bilmiş gülümsedi. "O zaman neden hâlâ ölmedim, kardeşim?"

Kötü Adam gözlerini devirdi ve kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutan Evie'ye döndü. Ne yapabilirdi ki, bütün bu sahne çok tatlıydı. Tabii birbirlerini öldürmekle tehdit ettikleri kısmı hariç. Patronu, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Şarap ya da bira ya da artık ne içmişse Evie'ye inanılmaz bir özgüven patlaması yaşatıyordu. "Eğer küçük kardeşinle oynamayı bıraktıysan," dedi sırıtışına engel olamayarak.

Kötü Adam gözlerini kısıp ona baktı ve duvarın öbür tarafına doğru yürümeye başladı. "Bir boka yaramadığın için sağ olasın, Malcolm."

"Başka bir gece içmeye beklerim. Söz veriyorum seni öldürmeye çalışan insanlara başka bomba satmayacağım," diye seslendi kocaman bir sırıtışla. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Evie. Yakında tekrar görüşürüz umarım."

Evie ona hafifçe eğilerek selam verdi. "İçkilerin çürümüş sirke gibi tatmadığı zaman görüşürüz." Burnunu kırıştırdı ve Malcolm gülerken dönüp gecenin içinde kaybolmadan patronuna yetişebilmek için koştu.

Ama Malcolm arkasından bir kere daha seslenince durdu.

"Evie!" Dönüp adama baktı. Gözleri kocaman açılmıştı, o kadar ki neredeyse düşüncelerinin şekil buluşunu görebiliyordu. "Parmak uçlarında mavi mürekkep vardı. Saati benden alırken parlıyordu ve elinin her yanma bulaşmıştı."

Kalbi umutla kabardı. "Mavi parlayan mürekkep mi? Eh, bu da bir şeydir."

Malcolm başıyla onayladı ve bir kez daha kardeşine seslendi. "İkimiz de bunu kimin sattığını biliyoruz, Tryst. Tesadüf olamaz."

Malcolm'a son bir kez daha gülümseyip koşarak patronunun peşinden gitti, gece havasının soğuğu onu canlandırmıştı. Kötü Adam bir salyangoz hızında yürüyordu, o yüzden adamın yanından geçip gitmemek için aniden durmak zorunda kaldı.

"Duydun mu?"

"Evet."

"Ee?" diye ısrar etti.

"Mürekkep izi çok büyük bir ipucu değil ama parlayan mavi mürekkep... Bizi bir yere götürebilir." Uzun birkaç ağaca yaklaştıklarında adımları hızlandı, siyah atı ağacın hemen yanında sadakatle onu bekliyordu. Elini atın burnunda gezdirdi ve hayvanın ağzından memnun bir ses çıktı.

"Büyü olmalı, değil mi? Nasıl bir mürekkep parlar ki?" Evie durakladı, düşünceli düşünceli çenesini ovdu. "Tabii kardeşin bahsettiğinden daha da sarhoş değildiyse."

Kötü Adam'ın çenesi kasıldı ama atını nazikçe sevmeyi kesmedi. "Ah, Malcolm kesin sarhoştu ama bu konuda yanıldığını sanmıyorum. Düşününce oldukça mantıklı hatta."

Evie başını yana yatırdı. "Ne demek bu?"

Ama patronu sorusuna yanıt vermedi ve atını ağaçlara doğru çekti. "Eve sağ salim ulaşabilecek misin?"

Evie başını ona doğru eğdi, kitabın bir sonraki sayfasına taşan kelimeler gibi adamın sesine sızan endişe kafasını karıştırmıştı.

"Evet, yolu biliyorum. Fenerlerle aydınlatılmış ve oldukça güvenli bir yol."

Kötü Adam ata binmeden önce onu başıyla onayladı ve Evie'ye okuyamadığı bir ifadeyle baktı. "Bu akşam bana eşlik ettiğin için teşekkürler."

Evie başıyla onayladı, dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Tabii ki, efendim. İşim bu."

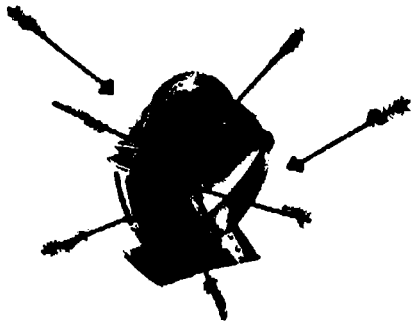
Trystan daha fazlasını söylemek istercesine ona baktı ama ardından dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Başıyla kısa bir selam verip arkasını döndü ve gecenin içinde kaybolup Evie'yi karanlıkta yalnız bıraktı.

Ama Evie eve doğru yürürken Kötü Adam'ın yakınlarda olduğuna, evine güvenle ulaştığından emin olmak için onu takip ettiğine dair hissi üstünden atamadı. Ya da kötü şaraptan fazla içtiği için kurduğu

bir hayaldi. İki türlü de bu, adımlarının hafiflemesine ve yüzünde bir gülümseme belirmesine sebep oldu.

Ta ki evine varana ve birinin yalnızca Kötü Adam'ı öldürmeye çalışmadığını fark edene kadar. Onu yok etmek için kardeşini, ona yakın birini kullanmak istemişlerdi.

Üstünü değiştirip yatağa girdikten sonra saatlerce öylece uzandı, tek bir düşünceyle midesi büzüldü. Bu düşman bir dahaki sefere ona ulaşabilmek için Evie'yi kullanmayı deneyecek miydi?

BÖLÜM 15

EVIE

Kötü Adam, Evie oradayken gündoğumunu hiç kaçırmazdı.

Evie o sabah ofise erken gitmeye karar vermişti. Hafta sonunu kasabanın fazlasıyla küçük kütüphanesinde geçirmişti. Sayfaları karıştırırken burnuna hep toz dolmuştu; büyülü mürekkebe dair bulabileceği her şeyi araştırmış, üstüne bir de patlayıcılar hakkında tonla şey okumuştu. Ama kısıtlı raflarda büyü üzerine yalnızca bir kitap bulabilmişti.

Kasabası küçüktü, bu yüzden fiyatlar yükseldikçe bilgilendirici büyülü yazıları bulmak zorlaşıyordu ve zaten çok az insan büyü kullanabiliyordu. Bunlardan daha da azı büyüde uzmanlaşıyor, büyülü dünyanın eğitmeni oluyordu. Eğitmenler, birinin büyüsü uyandığında bunu belgelemek, o kişiye yardımcı olmak ve büyülerini anlamalarını sağlamakla görevliydi. Evie kendi kasabasında yeni bir büyücü çıktığını duymamıştı ama Parıltılı Şehir dışında herhangi bir yerde uzman bulmanın büyük bir lüks olduğunun da farkındaydı.

Zavallı kütüphanesinde bulabildiği kitap da işe yaramazdı. İçindeki bilgiler genel geçer özetlerdi, çevresindeki insanlardan duyduklarından fazlası yoktu. Asıl kopma noktası, büyüyü o sizi kontrol etmeden önce nasıl kontrol edebileceğinizi özetleyen o son beş sayfaydı.

Evie kitabı sertçe kapadı, rafa geri koydu ve annesinin zaptedilemez varlığının gölgesini göz ardı etti. Büyü, Nura Sage'i kontrol etmekle kalmamıştı; onu mahvetmiş ve beraberinde Evie'nin güven

duygusunu da yok etmişti. Göz açıp kapayıncaya dek çocukluğu elinden alınıvermişti.

İçinde edepsiz kelimelerin olmadığı kitaplar okursan olacağı bu işte.

Kuşların cıvıltısı onu şimdiye döndürdü, o günü iyi geçirmekte kararlıydı.

Lyssa bir önceki geceyi arkadaşının evinde geçirmişti ve Evie'nin babasının keyfi o kadar yerindeydi ki Evie o sabah biraz kendine vakit ayırabileceğini düşünmüştü.

Asıl planı bir süre öylesine dolanmaktı. Sabah havasının koyu sisi daha kalkmamıştı, bu yüzden o dolaşırken hava ısırıyordu. Ama ateşe uçan bir güve gibi, Evie'nin başıboş dolanmaları onu aslında olmak istediği yere götürmüştü: İşe.

Ne kadar üzücü bir hayatın var, Evie Sage.

Daha önce de bu kadar erken geldiği, birkaç işin ucundan tuttuğu ya da köşke gelen silah sevkiyatını kontrol ettiği olmuştu. Evie, ufkun renklendiğini görünce başını eğip saatine baktı. Ofis saat dokuzdan önce hareketlenmeye başlardı ama saat daha beş buçuktu. Başını iki yana sallayarak parmak uçlarının altında oluşmaya başlayan parıltılı bariyere dokundu, avucunun şeklini tanımasını bekledi ve en çok kendisi gibi hissettiği yere hızla girdi.

Evie işkenceden beter merdivenleri nihayet çıktığında patronunu sabahın bu erken saatinde her zamanki yerinde buldu.

Büyük balkon, ana ofislerin bir kat altındaydı ve Evie'nin bildiği kadarıyla neredeyse hiç kullanılmıyordu. Büyük ihtimalle ulaşabilmek için muhafızların ve çalışanların kalanının talim yaptığı odadan geçmek gerektiği içindi. Birbiriyle dövüşen insanların arasında temiz havanın tadını çıkarmanın pek kolay olduğunu sanmıyordu. Buradaki büyük pencerelerinin camları, köşkün geri kalanındakiler gibi vitraylı değildi ve güneş gökyüzünde iyice yükseldiğinde içeriyi tamamen aydınlatıyordu. Beyaz ahşap kapılar tonozlu tavana kadar uzanıyordu ve normalde olduğunun aksine bugün ardına kadar açılmışlardı.

Evie'nin Kötü Adam'ın her sabahını *böyle* geçirdiğini bilmesi imkânsızdı. Ama kendini güneşin ışınlarının gri taş korkuluklara

vurmaya başladığı saatlerde bu noktada bulduğu birkaç seferinde adam oradaydı.

Onu rahatsız etmek istemediğinden topuklarının üstünde döndü ve yavaşça uzaklaşmaya başladı.

Daha iki adım atmıştı ki arkasından bir ses geldi. "Sage, eğer yanıma gizlice yaklaşacaksan belki de daha sessiz ayakkabılar giymelisin."

Evie kaşlarını çatarak döndüğünde adamın ona baktığını gördü ve nefesi kesildi. Siyah gömleği o kadar boldu ki V yakasından neredeyse bütün göğsü görünüyor, sıkı kaslarını kışkırtıcı bir ipucundan fazlasını gözler önüne seriyordu. Ama gözlerinin kocaman açılmasına sebep olan adamın saçlarıydı.

Uykudan darmadağın olmuştu ve Evie onun saçlarını daha önce bir sürü farklı şekilde görmüş olmasına rağmen hiç böyle, dağılmış ve biraz da vahşi halde görmemişti. En azından ilk tanıştıkları günden beri. Çenesindeki kirli sakal biraz uzamıştı ve Evie içinden sessizce gamzesinin belirmesi için yalvardı.

"Birine sessizce yaklaşmak isteyen kimse öbür tarafa yönelmez, efendim," dedi Evie tek kaşını kaldırarak. Hafta sonunun kalanını, Malcolm'la buluştuktan sonrasını nasıl geçirdiğini sorma dürtüsünü bastırdı.

Ama patronu ona doğru yürüdü ve Evie, sabahın altın ışıklarının yanağına vurduğunu ve yüzünün yalnızca yarısını aydınlattığını görünce kaskatı kesildi. "Karşısındakine yalancı bir güven hissi vermek istemiyorlarsa tabii. Sakin ve huzurlu kalmalarını sağlayıp saldırmak için fırsat kollamayı," dedi dudakları hafifçe yukarı bükülürken. Gamzesi çıkmamıştı.

Lanet olsun.

Evie'nin sırıtışı büyüdü. "Sakin ve huzurlu hissetmenizi sağladığımı mı söylemek istiyorsunuz, efendim?" Başını bir yana eğip neşeli bir şefkatle ona baktı. "Ne kadar tatlı."

Adam başını iki yana salladı ve ona tam olarak anlayamadığı bir ciddiyetle baktı. "Seninle tanışana dek kendimi hiç bu kadar tepetaklak olmuş hissetmemiştim, Sage."

Ve gamzesi belirdi.

Gündoğumunun renkleri yüzünün kalanına yayılmaya başlamış, sırtını sarmıştı. Onu içten dışa aydınlatıyordu.

Kötü Adam bir uykudan uyanırcasına başını iki yana salladı ve Evie'nin adamın en sevdiği dört kelime olduğuna inandığı sözleri söyledi.

"Kazan kaynatması vakti, Sage."

Patronunun masasına sıvı şekerden farkı olmayan içeceği koyduğunda bile vakit hâlâ o kadar erkendi ki ofistekilerin gelmesine epey vardı, o yüzden Evie canının istediğini yapmaya karar vererek yeniden mutfağa dönmüştü. Bir yandan sabah çayını yudumlarken bir yandan da Edwin'in yeni tariflerinden birini deniyordu. Bir çeşit halka tatlısıydı. Üstünü kremayla kaplamıştı ve Evie, şimdiye dek yediği en güzel şey olduğundan neredeyse emindi.

Bir sonraki ısırığını alırken ortalığın yıkıldığını ve Blade'in öfkeyle haykırdığını duydu.

Ejderha uyanmış.

Evie arkadaşı için de bir bardak kaynatma alıp selam vermek için arka avluya yöneldi. Gözleri Blade'i ve ejderhayı anında buldu.

Yaratık kocamandı, bütün omurgası parıltılı koyu mor ve yeşil pullarla kaplıydı. Tasmasını çekiştirip debelenirken ejderhanın gözleri kocaman açılmıştı, Blade tek eliyle zar zor tasmanın zincirini tutarken diğer eliyle zavallı yaratığı sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Selam Blade. Selam *Ejderhaaaa.*"

Son kelimesi bir çığlığa dönüşmüştü çünkü yaratık birden ona doğru fırlamış, Blade karşısında durup ona kızana dek de durmamıştı. "Hayır! Arkadaşlarımızı yemiyoruz; bunu daha önce konuşmuştuk!"

Blade'in azarlamasını duyunca ejderhanın yüzü düştü ve biraz sakinleşti, ikisine de sırtını dönüp yüksekteki balkonlardan birinin gölgesine kendini pat diye bırakarak ayaklarının altındaki yeri titretti.

"Kusura bakma." Blade ona kocaman, göz kamaştırıcı bir sırıtışla baktı. Bugünkü yeleği en pembe güllerin rengindeydi ve kırmızı deri pantolonuyla çok hoş bir tezat oluşturuyordu.

Evie'nin kalp atışları biraz sakinleyince titrek bir gülümsemeyle karşılık verip adama getirdiği seramik bardağı uzattı; tek bir damla bile dökmemiş olması bir mucizeydi.

"Harikasın!" Blade ona gülümseyerek bardağını kaldırıp selam verdi.

"Neden bu sabah bu kadar gergin?" Evie hayvana bakıp tek kaşını kaldırdı. Yaratığın doğrudan ona bakıp gözlerini devirdiğine yemin edebilirdi.

Fazla büyümüş bir kertenkeleden trip mi yiyorum şu an?

"Fare gördü," dedi Blade ciddi bir sesle ve Evie birden kahkahalara boğuldu.

"Uçmaya yaklaşabildi mi?" diye sordu Evie kahkahasını kontrol altına alınca.

Blade'in yüzüne dolan anlık panik hemen kibirli bir ifadeyle silindi. "Ah, merak etme, öğrenecek. Sadece yavaştan alıyor, o kadar."

"Ateş üflemesi ne durumda?" diye sordu Evie.

Blade'in yüz ifadesi değişmedi ama Evie arkadaşının yumruklarını sıktığını gözünden kaçırmadı. "Geçen hafta birkaç mum yakacak kadar hapşırmayı başardı."

Evie tek kaşını kaldırdı ve cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı. "Eh, hiç yoktan iyidir, değil mi?"

"Aslında, Evie, senden bu konuya dair kitabımı odamdan getirmeni isteyebilir miyim? Kendim de giderdim ama bu haldeyken onu yalnız bırakmak istemiyorum," dedi Blade hayvana suçlayıcı gözlerle bakarak.

"Tabii ki, odan nerede?" diye sordu Evie etrafa bakarak.

Blade köşkün batısındaki bir sarmal merdiveni işaret etti. "Şu merdiven doğrudan oraya çıkıyor. Yatağımın hemen başucunda olacak. Kırmızı bir kitap, başlığı altın varaklı."

Evie başıyla onayladı ve Blade yanağını öptü. "Hayatımı kurtarıyorsun, canım Evie!"

"Tamam. Yeter." Evie kıkırdadı, abartılı bir hareketle yanağından öpücüğünü siler gibi yaptı ve sarmal merdivene doğru yöneldi.

En tepede bir kapıyla karşılaştı ve hafifçe iterek açınca içeride hoş bir yaşam alanı buldu.

Pencerenin hemen altında tahta bir masa vardı, yalnızca bakarak bile gıcırdadığını tahmin edebildiği dar bir yatağın hemen yanına yerleştirilmişti. Başucundaki komodinde, neredeyse tamamen erimiş bir mumun yanındaki küçük örgü ejderhayı görünce gülümsedi.

Kırmızı kapaklı, üstünde *Büyülü Hayvanların Terbiyesi: Başlangıç Seviyesi* yazan kitabı görünce bir zafer çığlığı attı. Başını iki yana sallayıp kalm kitabı eline aldı ve akşamları böyle kitaplar okuyorsa Blade'in her türden büyülü hayvanla "üstün deneyimlerini" özgeçmişinde biraz abartmış olduğunu fark etti. Kitabı kolunun altına sokuşturdu, sevgi dolu yıllar geçirmiş gibi duran örgü ejderhayı dikleştirdi ve kapıya doğru döndü.

Ama camdan içeri sızan ışık birden Blade'in masasının altındaki altın bir kâğıt ağırlığını aydınlattı. Evie oraya gitti, kaldırıp yerine koymak için eğildiğinde hemen altında bir parşömen parçası buldu. Başını hafifçe eğip parşömeni pencerenin ışığına tutarken donakaldı.

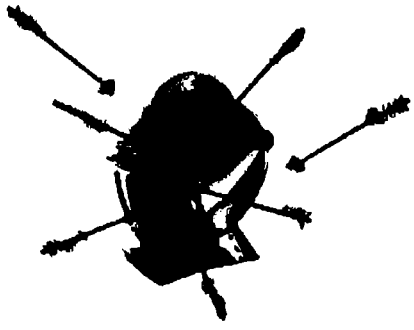
İş başvurusu mektubuydu ve hemen altındaki imza Evie'nin kanını dondurdu.

Kral Benedict.

Sertifikayı okurken Evie'nin kalbi hızla atmaya başladı. Blade mi? Blade olamazdı, neden böyle bir şey...

Bir el ağzını kapadı ve Evie donakaldı.

"Lütfen çığlık atma."

BÖLÜM 16

EVIE

Evie çığlık atmadı.

Bunun yerine kolunu geriye savurup dirseğini Blade'in karnına sertçe geçirdi.

"Of!" Blade homurdandı ve onu bırakıp iki büklüm oldu. Evie hızla arkasına döndü, sertifikayı elinde sıkıca tutuyordu.

"Bu. Ne?" dedi dişlerinin arasından.

"Düşündüğün gibi değil, tamam mı? Açıklayabilir miyim?" Blade'in gözleri hızla etrafa bakındı, paniklemişti. "Lütfen patrona söyleme, Evie. Sana yalvarıyorum." Çaresizliği elle tutulabilir noktadaydı ve Evie bir saniyeliğine yumuşadı ama Blade hızla atılıp sertifikayı ellerinden almaya çalıştı. Evie çevik bir hareketle adamdan uzaklaşınca Blade'in eli yanağına vurmuş oldu.

"Ahh!"

Blade geri çekildi, yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı.

"Yüzüme vurdun!" dedi Evie keskin bir nefes alarak.

"Çok özür dilerim, bilerek olmadı! İyi misin?" Blade ona doğru uzandı ama Evie bir adım geri çekildi.

"Yüzüme vurdun," diye tekrar etti yanağını tutarak.

"Biliyorum, özür dilerim!" dedi Blade başını iki elinin arasına alarak. "Tamam." Derin bir nefes aldı ve yüzünü ona doğru eğdi. "Açık çek, istediğin gibi vur."

Evie ona bıkkın bir ifadeyle baktı. "Sana vurmayacağım."

Blade ona çılgın gözlerle baktı. "Hayır! Vur! Hak ediyorum."

"Blade, ben sana..."

"Vur bana!" diye haykırdı.

"Hayır!" diye bağırarak karşılık verdi Evie ve ellerini havaya savurdu. "Saçmalık bu. Bu neden sende?" Mektubu havaya kaldırıp bekledi.

Ve bekledi.

Ve bekledi.

Nihayet Blade içini çekip yatağına oturdu –gerçekten de gıcırdadı– ve ona mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Şöyle ki, doğuda çıktığım doğa yürüyüşünde ejderha yumurtası bulmadım aslında."

Evie adamın ne söylediğini anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Bulmadın mı?.."

Blade yatağının başucundaki ejderha oyuncağım eline aldı ve gergince çıkmış ipliklerle oynamaya başladı. "Parıltılı Şehir'de büyüdüm."

"Kıyı tarafından geliyorsun sanıyordum?" Evie'nin beyni çalkalanıyordu, damarlarına birden dolan adrenalin dinmeye başladığından başı dönüyordu.

"Yalan söyledim. Mecbur kalmıştım," diye itiraf etti Blade ve Evie, adamın sıcak kahverengi gözlerinin kenarlarında yaşların parladığını gördüğüne yemin edebilirdi. "Ejderhayı götürecek bir yere ihtiyacım vardı, onu saklayabileceğim ve koruyabileceğim kadar büyük bir yere. Patron gerçeği bilseydi beni asla işe almazdı."

"Gerçek... ne peki? Kral Benedict için mi çalışıyordun?"

"Hayır!" diye ısrar etti Blade. "Hayır, alakası bile yok. Parıltılı Şehir'de büyüdüm ve babam Kral'ın siyasi danışmanlarından biriydi. Kral'la tanışmadım bile, yalnızca çocukken birkaç defa gördüm. Oradan nefret ediyordum."

Evie'nin midesi kasıldı, daha fazla soru sormak istedi ama Blade'in sözlerini bitirmesini bekledi.

"Babam meclisin bir parçasıydı ve benim de öyle olmamı istiyordu. Her gün krallıkta siyasi bağlantılar kurmakla ilgilenmemi, kasabada evimizin dışında gezinen yaratıklardan başka bir şeye merak göstermemi bekledi. Ama insanları hiçbir zaman anlamadım, hayvanları anladığım şekilde değil."

Evie kollarını kavuşturdu, patronunu incitmeyi planlıyor olma ihtimaline karşı adama sempati duymayı şimdilik reddediyordu. "Ben de insanları anlamıyorum ama bu, onlara ihanet edeceğim anlamına gelmiyor."

Blade alayla burnundan gülerek başını iki yana salladı. "Evie, senin insanlarla aran harika. Herkes seni seviyor..."

"İnsanlar seni de seviyor!" diye araya girdi Evie kafası karışarak.

"Evet, ben de onları seviyorum ama günün sonunda onları anlayamıyorum," dedi Blade ayakkabısının ucunu tahta zemine sürterek. "Ama hayvanları her zaman anlayabildim. Kuralları var, içgüdüleri onlara ne söylerse tam olarak onu yapıyorlar ve hiçbir zaman fikirlerini değiştirmiyorlar. Dürüstler."

Evie mektubu yeniden kaldırdı. "İroniye bak."

"Biliyorum!" Blade bir inleme koyverdi ve avucuyla yüzünü sıvazladı. "Babamın Kral'ın meclisinde bana iş bulmaya çalışmaktan vazgeçtiğini sanmıştım ama birkaç hafta önce en azından onunla gidip bir toplantıyı *izlemem* konusunda ısrar etti. Ben de gittim ve çok sıkıcıydı. Dikkatimi veremedim, aklım sürekli dağılıp durdu, ta ki Rennedawn'ın hazinedarlarından biri daha önce adını bile duymadığım uzak krallıklardan birinden getirdikleri ejderha yumurtasını satıp krallığa büyük bir gelir sağlayabileceklerinden bahsedene dek."

Evie, Blade'in hikayesinin nereye gittiğini anlamaya başlamıştı.

Blade devam etti. "Gerçek bir ejderha yumurtasını ellerine geçirdiklerine inanamıyordum. Üstelik onu öylece satacaklardı... sırf para için!" Blade başını iki yana salladı. "Tek bir şey düşünebiliyordum: *Eğer benim bir ejderha yumurtam olsaydı onu asla bırakmazdım. Hayvanın*

güven içinde, sevgi dolu büyüdüğünden emin olmak için her şeyi yapardım. Ama sonra yumurtayı getirdiler."

Evie ona doğru yaklaşıp yanına oturdu, yanağındaki acıyı göz ardı etti.

"Hayatım boyunca hiçbir şeye bu kadar çekildiğimi hissetmemiştim, böylesi bir korumacılık deneyimlememiştim. O benimdi; hazinedar onu masaya koymadan önce bile bunu biliyordum. Onu almam gerektiğini biliyordum. Onu almalıydım ve ortadan kaybolmalıydım."

"Ejderha çaldın... hem de Kral'dan?" dedi Evie kalbi göğüs kafesinde sertçe atarken.

"Yumurtayı transfer edecekleri günü öğrendim ve gizlice içeri girip yalan söyledim, babamın bir işi için orada olduğumu uydurdum. Kimsenin bakmadığı bir anı bekledim, sonra da içinde yumurtanın olduğu kutuyu kaptığım gibi kaçtım. Kimse beni durdurmadı, kimse tek kelime etmedi ve ben de ortadan kayboldum."

"Ve buraya geldin," diye bitirdi Evie.

"Kötü Adam'ı babam vasıtasıyla tanıyordum, Kral'dan korkmayan tek kişi olduğunu da oradan biliyordum. Tabii ki o yaşlı heriflerin konuşmalarını duyduktan sonra ona yaklaşmaktan biraz korkmuştum. Ama bunu denemesem olmazdı. Ejderha yumurtadan çıkınca onu bulmak daha da acil hale geldi ve açık bir pozisyonla ilgili kulaktan kulağa yayılan haberleri duyunca bir özgeçmiş uydurdum, patron da beni o gün işe aldı."

"Blade, ona gerçeği söylemelisin. Bunu bilmeli. Yani... Belki de bu yüzden..." Evie ağzından bir şey kaçırmadan önce dudaklarım birbirine bastırdı ve odada volta atmak için ayağa kalktı.

"Bu yüzden mi birisi onu sabote etmeye çalışıyor?" diye bitirdi Blade.

Evie ağzı açık halde ona bakakaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Stajyerler meseleyi çözmüş... ve hiç susmazlar, biliyorsun," dedi Blade kıkırdayarak. Evie sırtını dikleştirdi ve sertçe nefesini verdi.

"Komik değil! Hain sensin sandım, geri zekâlı!" Evie duvara yaslanmış bir yastığı kaptığı gibi adamın kafasına attı.

"Ben mi?" Blade eğilerek yastıktan kaçtı ve güldü. "İstesem bile başaramam ki."

"Ama kocaman bir yalanı devam ettirmeyi *başarıyorsun!*" diye ısrar etti Evie.

"Kocaman denemez. Ufacık bir yalan. Gerçeğin biraz süslenmiş hali diyebiliriz. Patrona yumurtayı nereden aldığımı hiç söylemedim, o da sormadı. Bunun aramızda kalması bence en iyisi olur, Evie, lütfen."

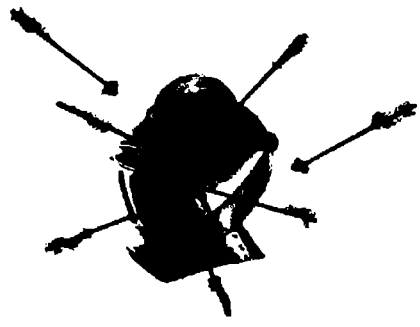
Evie derin bir nefes alarak seçeneklerini tarttı. "Sana inanıyorum," dedi. "Gerçekten. Ama bunu patrondan saklayamayız, Blade. Kendisi öğrenirse daha da suçlu duruma düşeceksin ve günün birinde *öğrenecek*."

Blade içini çekti ve örgü ejderhayı daha da sıkıca tuttu. "Biliyorum, biliyorum. Bana biraz daha zaman tanıyamaz mısın? Belki önceden onu biraz yumuşatabilirsin hatta?"

Evie iş mektubunu açık yeşil elbisesinin cebine tıkıştırdı. Blade'in hain olmadığına inanıyordu ama o kâğıt parçasını onda bırakarak risk alamazdı. "Kötü Adam'ı yumuşatmak gibi bir yeteneğim yok, Blade. Ona söyle ve fazla uzatma, yoksa ben söylerim."

Evie kapıya doğru ilerledi, sarmal merdivenden inmeden önce Blade'in kendi kendine mırıldandığını duydu. Tam olarak ne dediğini anlamasa da az çok çıkarabilmişti: "Hiç fikrin yok, değil mi?"

Evie arkadaşına güvenmeye devam etmenin hepsinin sonu olup olmayacağını merak ederken midesi kasıldı.

BÖLÜM 17

EVIE

"Hayır."

Kötü Adam içini çekti ve yüzündeki bitkinlik karşısında Evie'nin yüreği şefkatle sızladı. "Tatianna, bir daha sormayacağım. Bu çocukça öfkeni bir kenara bırak ve Clarissa'yla konuşmak için içeri gel."

Üçü köşkün uzağında, yemyeşil çimenler ve parlak renkli çiçeklerle dolu bir açıklıkta duruyordu.

Güneş tepelerinde parlıyordu, Evie çimlere uzanıp bir çiçek gibi havanın o tatlı sıcağını içine çekmek istiyordu.

"Çocukça öfkeden bahseden sen misin, *Kötü Adam*?"

Tatianna adamın adını boğazına takılmış gibi vurgulamıştı, örgülerindeki parlak sarı boncuklar güneşin altında parıldıyordu. Evie geriye doğru bir adım attı ve birbirini öldürmek üzere gibi görünen iki güzel insanı uygunsuz bir keyifle izlemeye koyuldu.

"Clarissa'nın tam olarak *kim* olduğunu bana söyleyebilir misiniz rica etsem?" diye araya girdi Evie. İkisi de başlarını sertçe ona çevirip sert ve alev alev yanan gözlerle ona baktı. Bir adım geriledi.

Blade'le yüzleşmesini aklından çıkarmak için elinden geleni yapmıştı. Blade en sonunda gerçeği itiraf edecekti ve o gün geldiğinde ikisinin arasında tampon görevi görecek, patronun Blade'i oracıkta öldürmediğinden emin olacaktı. Ama bu başka bir günün sorunuydu.

Evie o sabah masasına döndüğünde perilerin birkaç günde bir yeniden düzenlediği belgeleri gözden geçirecek kadar zamanı vardı.

Ta ki patronu masasına gelip ondan Ceviz Ağacı Ormanı'nda büyülü ve şifalı bitkilerinin yetiştiği Gülağacı Çayırı'na kadar kendisine eşlik etmesini isteyene dek. Tanrılardan biri olan Ashier'in diğer tanrılar ve tanrıçalar topraklarını çizerken tam o noktaya yanlışlıkla biraz fazla büyü döktüğü düşünülüyordu. Gülağacı Çayırı bu büyüyle ve gözalıcı parlaklıkta renklerle doluydu.

Oranın görkemine dair tüm bildiklerine rağmen Evie daveti reddetmek istemişti. Ofiste kalmak, diğer çalışanlarla ilgili bir şeyler öğrenmenin tek yoluydu. Ama patronuna baktığında isteğinin arkasında anlık bir kırılganlık gördüğüne yemin edebilirdi. O yüzden utanç verici bir çabuklukla kabul etmişti.

Evie köşkten çıkıp da Tatianna'yı yakınlardaki bir ağaca yaslanır halde, bu küçük gezintinin bir parçası olmaktansa kirpiklerini teker teker koparmayı tercih edermiş gibi bir ifadeyle onları beklerken bulunca şaşırmıştı.

Ölümcül bir sessizlik içinde neredeyse bir saati aşkın süre boyunca yürümüşlerdi ve Evie bundan daha büyük bir işkence hayal edemiyordu. Soracağı bir sürü soru vardı ama havaya patlatmak istemediği türden bir gerginlik hâkimdi. Ne zaman dilinin ucunda bir kelime belirse onu sertçe yutuyordu.

"Clarissa, Rennedawn Krallığı'nda Malcolm'ın gördüğü türden mürekkebi satan tek kişi," dedi Kötü Adam, şifacıya doğru bir adım atarken elleri belindeydi.

Evie adamın omzunun üstünden karşılarındaki küçük kulübeye baktı, tuhaf bir hoşluğu vardı. Çatının kırık üst kısmını mantarlı sarmaşıklar sarmıştı ve üzerine sarı papatyalar çizilmiş ahşap bir kapıya sarkıyorlardı. Evie'nin kendi evi olsa o da tıpkı böyle dekore ederdi.

Geri çekilip Kötü Adam'a baktığında soru dudaklarından yağmur damlaları gibi saçılıverdi. "Mürekkep zanaatkârı orman perisi mi?" Yalnızca kısmen şaka yapıyordu, perilerin ormanın bu tarafında gezindiğini herkes bilirdi.

"Öyle olsa yeridir," diye homurdandı Tatianna kısık sesle ve başını gökyüzüne çevirip kollarını kavuşturdu.

"Kes şunu. Ondan bazı yanıtlar almamız gerek ve bunun için yardımına ihtiyacım var." Adamın alnındaki damar yeniden kendini gösterdi ve öfkeyle atmaya başladı.

Tatianna, "Romantik geçmişimi bana karşı kullanıyorsun," diye karşı çıkıp kollarını havaya kaldırdı, etrafındaki çimenler bu hareketine cevaben hareketlendi. "Hem de kendi kız kardeşine karşı bir kalkan olarak."

Evie bunu duyunca nefesini tutup Kötü Adam'ın koluna vurdu. "Kız kardeşin mi var?"

Kötü Adam onun vurduğu yeri ovdu ama ani saldırısıyla ilgili bir yorumda bulunmadı. "Bu kadar şaşırmana gerek yok, Sage."

"Tabii ki var. Bir yumurtadan çıkmadığına inanmakta hâlâ zorlanıyorum."

Adamın dudaklarını gerildi, buna ne cevap vereceğinden emin olmadığı her halinden belliydi ve Evie dönüp Tatianna'ya baktı.

"Ve sen! Seni pislik! Seninle o kadar sırrımı paylaştım ve bana patronun kız kardeşiyle bir geçmişin olduğunu söylemek aklına gelmedi mi?"

Evie'nin ensesine bir sıcaklık yayılıyordu. Normalde bir konuşmadan dışlandığında ya da kendini bir bilgiyi hak etmiyormuş gibi hissettiğinde böyle olurdu ama hiçbir zaman onu şimdiki kadar rahatsız etmemişti. Aynı sıcaklık şimdi bütün vücuduna yayılıyor, boğazına takılıyor ve yutkunamadığı bir düğüme dönüyordu.

"Üzerinde konuşulacak bir şey yok. Ruhunun üstünde tepinen ve insanlığını kemiklerinden koparıp atan korkunç, bencil bir yaratık." Tatianna'nın her zamanki sakinliği dağılmaya başlamıştı ve Evie onu bu halde görünce ona sarılası geldi.

"Bir de çocukken toprak yerdi." Kötü Adam'm yüzü ifadesizdi ama kelimelerindeki soğuk alaycılık, Evie'nin gülmek istemesine neden oldu ve Tatianna onu koparmadan önce dilini ısırarak kendine engel oldu.

"Yalnızca bir kere yedim." Yeni yağan kar kadar yumuşacık bir ses onlara doğru süzüldü ve üçünün de o tarafa dönmesine sebep oldu.

Kötü Adam'ın kız kardeşi zayıf, uzun boyluydu ve Evie bir an için ona yalan söylediklerini, karşılarında gerçekten bir orman perisi durduğunu sandı.

Siyah saçları omuzlarının üstüne dökülüyordu ve yan taraflardan güllerle tutturulmuştu. Elbisesi sadeydi, omuzlarından süzülen kahverengi tiril tiril bir kumaş parçasından ibaretti ve açık yeşil korsesi önden gevşekçe bağlanmıştı. Çimenlerin arasından onlara doğru ilerlerken ayakları çıplaktı ve siyah gözlerinde meraklı bir parıltı vardı.

"Eski nişanlım ve benimle bağlarını koparan erkek kardeşim aynı gün ziyarete mi geldi? Bir şişe şarap açsam iyi olur," dedi şakıyan bir sesle ve yanlarından geçip küçük evin kapısını açtı. İnce koluna taktığı, tuhaf görünen bitkilerle dolu sepeti biraz yukarı kaldırdı.

Kötü Adam hemen arkasından içeri girdi, uzun pelerini Evie'nin ayak bileklerine değince kollarındaki tüyler diken diken oldu. Derin bir nefes aldıktan sonra Tatianna'nın bileğini yakaladığı gibi kaskatı kesilmiş kadını içeri sürükledi.

"Kendinizi evinizde gibi hissedin," diye seslendi Clare küçük kemerli girişten geçtiklerinde. İçeriyi gördüğünde Evie'nin gözleri kocaman açıldı. Bu eve nasıl bir büyü yapılmışsa içi dışından daha büyüktü ve kapısının ardında görkemli bir ihtişam saklıyordu.

Oda yerden tavana uzanan pencerelerle çevriliydi, raflarla dolu bir duvara bakan kocaman bir yaşam alanına açılıyordu. Rafların hepsinde tıpkı Tatianna'nın odasındakiler gibi farklı şişeler diziliydi.

"Ne kibarsın, özellikle de bunun *benim* evim olduğunu düşünürsek." Tatianna sırıttı, küçümseyen bir bakışla odada gözlerini gezdirirken dudaklarını düzdü. "Dekorasyonu mu değiştirdin? Beğenmedim."

"Güzel," dedi Clare keyifli bir sesle, gözleri deli deli bakıyordu. "Sen gidince tam da bunu hedeflemiştim."

"Beni evden kovduğunda," diye düzeltti Tatianna.

"Kardeşim için çalışmaya karar verdiğinde!" Clare'in yumuşak sesi, yükselince tizleşmiş ve biraz da cırtlak çıkmaya başlamıştı.

"Bunu yapmamın tek sebebi *senin* beni kendinden uzaklaştırman ve bana başka seçenek bırakmamandı." Tatianna, Clare'e doğru ilerlerken bir sandalye onun yoluna çıkma hatasını gösterdi. Tatianna onu sertçe duvara itti ve bir ayağı kırılan sandalyenin sonu hazin oldu.

"Seni pislik! O en sevdiğim sandalyeydi!" Clare çığlık atıp Tatianna'ya doğru atıldı ama Kötü Adam arkasında belirdi, kardeşini omuzlarından yakalayıp debelenmesine rağmen sıkıca tuttu.

"Eğer sakinleşirsen sana aynı sandalyeden yirmi tane daha alırım." Sesindeki amirane ton her zamankinden daha yumuşaktı.

"Senden emir falan almıyorum, göt herif. O kanlı paranı da asla istemiyorum." Evie, kız kardeşi tırnaklarını ellerine geçirirken patronunun yüzünü buruşturmasını izledi.

"Tüm paralar kanlıdır," deyip kadını bıraktı. Bırakırken Clare hâlâ debeleniyordu ve çat diye dizlerinin üstüne düştü. Tatianna içgüdüsel olarak ona yardım etmek için hafifçe öne doğru çıksa da kendini hemen durdurdu.

Ama Evie onun küçük hareketini çoktan yakalamıştı ve anlayışla gülümsedi. Anlaşılan ikilinin arasındaki hikâye daha sonlanmamıştı.

"Merhaba Clare." Evie elini kadına uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Ben Evangelina, kardeşinin asistanıyım."

Clare'in gözleri oyuncu bir ışıltıyla parlarken kardeşine baktı, dudaklarına bilmiş bir sırıtış yayılmıştı. "Elbette. Malcolm senden bahsetti."

Evie'nin yanakları yandı. Malcolm kadına ne anlatmışsa, gözlerindeki muzipliğe bakılırsa duydukları pek iyi değildi. "Gururum okşandı," dedi Evie hiç de öyle hissetmediği halde. "Neden onu görmeye gittiğimizi de anlattı mı peki?"

Clare gözlerini kıstı, Evie'nin tahminine göre onlar üzerinde kurabileceği üstünlüğü kaybetmek hoşuna gitmemişti. "Patlama gibi bir şey dedi ama?" Kardeşine döndü. "Biri seni öldürmeye çalışmış?"

"Hiçbir şey bilmiyormuş taklidi mi yapacaksın?" Kötü Adam'm sesi kısıktı ama tonunda tehlikeli bir tını vardı.

"Taklit yaptığım falan yok. Çok az şey biliyorum zaten." Clare yalancı bir anlayışla Kötü Adam'm omzunu sıvazladı ve topladığı otları duvarın önündeki büyük masaya bırakmak için yanından geçip gitti.

Öfkeli gözlerini dikmiş onu izleyen Tatianna bir hışımla yanına gitti, ardından ellerini masanın iki yanına koyarak eğildi. "Tehlikede olan sadece kardeşin değildi, Clarissa." Clare'in gözleri bir anlığına Evie'yle Tatianna arasında gidip geldikten sonra umursamazlığı bir kalkan gibi kuşandı.

"Neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü bu insana daha önce satış yapmışsın," dedi Trystan sertçe. Çenesinin kasılmasına bakılırsa sabrı tükenmek üzereydi. "Malcolm asistanıma o kahrolasıca saati ondan alan kişinin parmaklarında mürekkep lekesi olduğunu söyledi."

Clarissa gülünce kahkahası tavanda yankılandı. "Ne olmuş yani? Bu krallıkta mürekkep satan çok insan var."

"Ama herkes tuhaf renklerde mürekkep satmıyor, özellikle de *parlayanından*," diye araya girdi Evie. "Mürekkep pahalı ve siyah mürekkep bile zor bulunurken mavi gibi renkler..." Evie gözüne ilişen bir şişeyi daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Altın mı o?"

Tatianna sırıttı. "Altın mı, Clare? Gözün yükseklerde galiba?"

Tatianna alamadan şişeyi kapan Clarissa onu demin üstüne geçirdiği önlüğün ceplerinden birine tıkıştırdı. "Bir pazarlık yapmayı düşünür müsünüz? Birkaç damlası için iyi bir fiyat verebilirim."

Evie şişenin uhrevi parıltısını görünce geriye doğru yalpaladı ve kendisiyle grubun kalanı arasına güvenli bir mesafe koydu. "Ben şimdilik almayayım. Büyülü bir mürekkebi ele geçirmeyi nasıl başardın ki?"

"Seçtiğim herhangi bir objeye büyü yükleyebilirim: Mürekkep, üstünde çalışmayı en kolay bulduğum şey sadece." Küçük kıvılcımlar saçarak havada gezinen parmakları canlı ışıklara benziyordu.

"Çok güzel," dedi Evie hayran kalmış bir halde ve büyünün sıcaklığını hissetmek için elini uzattı. Işık birden kesiliverdi ve Clarissa, Evie'nin sol elini yakaladı.

"Bak sen. Anlaşılan sana doğum gününde yolladığım mürekkebi boşa harcamamışsın, değil mi Trystan?"

Evie kadının bakışlarını takip edip serçeparmağını saran altın rengi halkaya baktı: İş pazarlığı.

"Senin mürekkebinle mi yapıldı?"

Kötü Adam'ın dövmeyi yapması için tuttuğu anlaşma bekçisi ürkek, yaşlı bir adamdı ve mürekkebi, dilediği gibi eğip bükebileceği bir sıvı gibi hareket ettirmişti. Evie patronuyla yaptıkları anlaşmanın büyü barındırdığını biliyordu ama sözkonusu büyünün mürekkebin içinde yaşadığından haberi yoktu.

Clare gözlerini kıstı ve ağzı kulaklarına vardı. "Evet. Bu amaçla kullanacağını fark etmemiştim." Evie'nin elini döndürüp öbür taraftan da inceledi.

Elini kadının elinden çekip yan tarafına bastıran Evie'nin içinde patronunu koruma dürtüsü kabarmıştı. "Bu gerekli bir adım tabii, onun pozisyonunda birisi için."

Kötü Adam odanın öbür ucundan ona baktı, yardım ettiği için neredeyse minnettar görünüyordu.

Evie'nin söyledikleri, Kötü Adam'ın kız kardeşinin bir kulağından girip ötekinden çıkmış gibiydi. "Evet, eminim sana yaptığı her şeyin gerekli olduğunu söylüyordur. Her şeyin bir sebebi vardır, ne kadar kötücül olursa olsun."

"Kötücüllük iş tanımında var. Şimdi konuyu uzatmayı kesip son üç ay içerisinde senden mavi mürekkep alan herkesin adını benimle paylaşmak istersin belki." Kötü Adam dişlerini sıktı ve sırtını tamamen dikleştirdi. Öfkesi etrafında gölgeler oluşturdu.

Geldiklerinden beri Clare ilk defa kardeşine korkulması ve kaçılması gereken birisiymiş gibi baktı. Evie, adamın istediğinin tam olarak bu olduğunu biliyordu.

"Geçen ay yalnızca iki şişe sattım, Trystan. İlki zavallı bir dula, ikincisiyse..."

"Ne? İkincisi kimdi?" diye üsteledi Tatianna.

Clare yüzünü buruşturup yerdeki parkelerin arasından parça parça bir defter çıkardı. "Adını yazana kadar kim olduğunu bilmiyordum."

Kötü Adam elini sertçe masaya vurdu. "Söyle. Şimdi."

"Adam kendini Lark Moray olarak tanıttı." Clare dudağını ısırdı ve adın hemen altındaki imzayı işaret etti. "Ama imzasını Erdemli Muhafızların mührüyle attı."

Patronu defterin üstüne eğilip sayfaları karıştırdı, ta ki birden kaskatı kesilene dek. Ardından topukları üstünde döndü ve ikisinin de yanından geçip gitti. Kapıyı ardına kadar açıp dışarı çıktı.

Clare peşinden gidip gömleğinin siyah kumaşı üzerinden kollarını tuttu. "Ne zaman duracaksın, Tryst?" Her kelimeyle sesi daha da yükseliyordu. "Ne zaman yetecek de duracaksın?"

Evie ve Tatianna ikiliyi dışarı kadar takip etti, yapacak bir şey olmadığından durup olanları izlediler.

Patronu bir anlığına olduğu yerde sessizce durduktan sonra Clare'in parmaklarını nazikçe kolundan ayırdı. "*Kral* Benedict senin, Malcolm'ın ve ona karşı çıkmak için kurduğum her şeyin peşine düştü. O gün geldiğinde yalnızca birimizin hayatta kalacağını biliyordum. Bununla yaşamayı öğrendim."

"Nefret ve intikam hırsıyla dolu on yıl geçirdin ama bu sona erebilir. Sen sonlandırabilirsin! Artık seni tanıyamaz bile. Hayatına devam edebilirsin." Clarissa'nın sesindeki çatlama, Evie'nin kalbindeki bir şeyi paramparça etti.

"Kral Benedict'i tanıyor muydun?" diye sordu Evie usulca.

Adamın kaşları çatılırken koyu gözlerine karanlık bir bulut düştü. "Onun için çalıştım... Bir süreliğine." Kendini gelecek bir acıya karşı hazırlar gibi derin bir nefes aldı.

Evie başını şaşkınlıkla geri çektikten sonra ona kocaman gözlerle baktı. "Kral Benedict *için mi* çalıştın? Ne zaman?"

Trystan, Kötü Adam, Evie'ye kalbini sıkıştıracak bir ciddiyetle baktı. "Öncesinde."

"Neyin öncesinde?" diye sordu Evie. Hem çileden çıkmıştı hem de tükenmişti ve alacağı cevaptan biraz korkuyordu.

"Şimdiki halime... dönüşmeden önce." Cümlesinin keskin bir tınısı vardı, sanki bunu düşünmek bile canını acıtıyordu.

"Bir canavara," diye patladı Clarissa, yüzünde acı dolu, kırgın bir ifade vardı. Evie patronunun tepkisini çözemeden Clarissa arkasını döndüğü gibi hızla evine girdi. Kapıyı arkasından sertçe çarptı, tahtaya çizilmiş papatyalar kadının kullandığı güçle yerinden zıplamış gibi göründü.

"Efendim bu... Sizin şey olduğunuzu... Yani..." Evie ne diyeceğini bilemiyordu, o yüzden aklındaki soruyu sormaya karar verdi. "Kral Benedict'le aranızda ne geçti?"

Kötü Adam'ın yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. "Bunu bilmenin *senin* için önemini görmekte zorlanıyorum, Sage."

Bunları acımasızlık etmek için söylememişti, duygudan yoksun bir mantık kurduğunu Evie görebiliyordu. Ama yine de kelimeleri iğneleyici gelmişti ve canını yakmıştı. Hisleri yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü adamın maskesi ufacık da olsa çatladı.

"Sage, demek istediğim..."

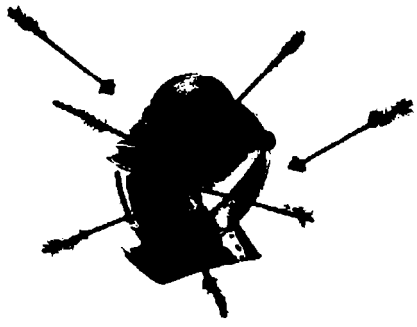
"Geri dönsek iyi olur, değil mi?" dedi Evie ve içlerinden birinin onu takip edip etmediğine bakmadan ormanın içine doğru ilerlemeye başladı. Omuzlarını dik tuttu, boynuna ve yanaklarına yayılan karıncalanma hissini görmezden geldi. Yürürken botlarının altında ezilen çimenler hışırdayarak Tatianna'nın beklemesini haykıran sesini bastırdı. Evie, dudaklarından saçma bir şey daha dökülmeden köşke dönmek istiyordu sadece.

Tatianna'nın sesi gitgide uzaklaştı ama Evie onu hâlâ duyabiliyordu. "Hep bu kadar salak mıydın, Trystan? Yoksa yeni geliştirdiğin bir yetenek mi bu?"

"Her zamanki gibi yardımların için teşekkürler, Tati," diye yanıtladı Kötü Adam botlarının ağır adımları Evie'ye yaklaşırken.

Güneş Evie'nin yanaklarını okşadı ama artık sıcaklığını eskisi kadar keskin hissetmiyordu. Bilmediği şeyler yüzüne bir tokat gibi çarparken etrafındaki dallar kollarına sürtündü.

Durdurmanın bir yolunu bulmazsa, bu bilmedikleri Trystan'ın ölümüne sebep olabilirdi. Acele etmeliydi.

BÖLÜM 18

KÖTÜ ADAM

Asistanından çıt çıkmıyordu.

Korkunç başka bir aile buluşmasının ardından "Katliam Köşkü'ne" doğru yavaşça yürüyorlardı. Trystan hangi kindar tanrıyı sinirlendirmişti de bu kadar kısa süre içinde aile üyelerinden sadece birini değil ikisini birden görmek zorunda kalmıştı acaba?

Trystan omzunun üstünden Tatianna'ya baktı ama tanıdıkları arasında katlanabildiği yegâne insanlardan biri olan şifacısı özlem dolu gözlerle kız kardeşinin kapısına bakıyordu.

Omuzlarını silkti ve hızla uzaklaşan asistanının peşinden gitmeye devam etti. Tatianna hazır hissettiğinde peşlerinden gelebilirdi.

Daha da önemlisi, haini Trystan'ın aile üyeleri üzerinden göndererek Benedict'in amacı gitgide açığa çıkıyordu. Canını mı yakmak istiyordu? Muhtemeldi ama o kadar da değil. Kral, Trystan'ın acınası güç oyunlarıyla incinecek bir kişiliği olmadığını gayet iyi biliyordu.

Canını yakacak bir şey varsa o da Clarissa'nın ona "canavar" dediğinde içinde uyandırdığı öfkeydi. Bu kelimeyi ilk defa duymuyordu. Hatta oldukça alışmış, duymaktan keyif almayı öğrenmişti. Ama Clare'in annesine tıpatıp benzeyen yüzünden ve sesinden duymak, kalbini ortadan ikiye ayırmıştı.

Trystan'ın en derin, en gizli düşüncelerinde erkek kardeşinin tavernasına bambaşka biri olarak girmenin nasıl olacağının hayali yatıyordu. Clare ve Tatianna el ele tutuşmuş halde orada oturuyor olurdu, onu

yanlarına çağırır ve bir kadeh şarap ikram ederlerdi. Trystan onlarla oturur, yanlarında olmanın tadını çıkarır ve ailesine ait hissederdi.

Ama bu asla olmayacaktı.

Duygularının her fırsatta kenara itilmesi gereken lüzumsuz bir zahmetten ibaret olduğunun bir başka kanıtıydı. Onlar yüzünden her şey kelimenin tam anlamıyla ters gidip duruyordu. Malcolm barışma yolunda olduklarını sanıyor, kız kardeşi ayağının altına bulaşmış bok parçasından farksız olduğunu düşünüyor, çalışanları kapıdaki tehlikeler yüzünden gün geçtikçe geriliyordu ve asistanı da...

Asistanı kocaman adımlarla ilerliyor, kollarını iki yana o kadar sert savuruyordu ki değirmene benziyordu. "Sessizsin... alışılmadık bir durum," dedi durup dururken ve neredeyse avucunu alnına vuracaktı.

Kadın birden durdu ve ona inanamayan bir bakış attı.

Evet, salakça bir laf ettim. Fark ettiğin için teşekkürler.

Hissettiği pişmanlık, asistanıyla bu kadar çok vakit geçirmenin doğrudan bir sonucu olmalıydı çünkü elinde olsaydı böyle bir duyguyla vaktini asla kaybetmezdi.

Trystan gözlerini kırpıştırarak düşüncelerinden sıyrılıp Sage'in dudaklarından dökülen kelimeleri dinlemeye çalıştı. Ama kadın burnunu kırıştırmıştı ve bu belli ki Trystan için büyük bir dikkat dağınıklığı kaynağıydı.

"Dinliyor musun?" dedi adamı hayallerinden uzaklaştırarak.

Kılıcımın ucuna kendimi şöyle bir atsam ne güzel olur.

Saf gözleme dayanarak asistanının güzel bir kadın olduğunu söyleyebilirdi. Bunu reddetmeye kalkması bile yanlış olurdu. Ormanda ilk karşılaştıklarında, güneş ışıkları omuzlarına düşerken ve gözlerindeki keskinlik yersiz bir nezaketle yumuşarken de böyle düşünmüştü. Ama güzelliğin onun gözünde bir önemi yoktu. Eh, en azından normalde.

O tarz bir şey aradığı zamanlarda kendisine yakınlaşma iznini verdiği kadınlar dünyaya kendisine benzer bir soğuklukla bakıyordu. Seksi tıpkı karnını doyurmak ya da uyumak gibi bir gereksinimi

karşılamak olarak görüyordu. İlgi ya da hayranlık duymak ona mantıksız geliyordu ama asistanının yüzüne bakarken göğsünün iki hisle birden sıkıştığını hissediyor ve panikliyordu.

Gerçi şimdi asistanı ona kendisini tekmelemiş gibi bakmaya devam ediyordu.

Ve nedendir bilinmez bu... katlanılamazdı.

"Kusura bakma." Boğazını temizledi. "Arı vardı da dikkatimi dağıttı."

Öbür dünyaya göçmüşlerin gezindiği ölütopraklar adına, kadının ona inanmasının imkânı yoktu.

"Kesin öyledir." Gözlerini kıstı ve Trystan onun bakışları altında biraz sararıp solduğunu hissetti.

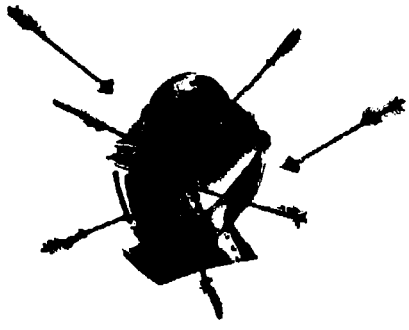
Derin bir nefes aldı, elini saçlarının arasından geçirdi... ve pes etti. "Kral Benedict'le aramdaki hikâye çok uzun. Yalnızca ailem hikâyenin tamamını biliyor. Seninle paylaşmak istemiyor değilim. Sadece nasıl paylaşacağımı bildiğimi sanmıyorum." Dürüst davranıyordu, elinden başka şey gelmediğinde en azından bunu yapmaya çalışırdı.

Sage'in bakışları yumuşadı ve sanki göğsüne bağlı bir ip varmış da sıkıca çekiliyormuş gibi hissetti. "Benim de geçmişimde böyle şeyler var. Anlıyorum."

İşte *bu,* adamın içinde o kadar güçlü bir merak uyandırmıştı ki neredeyse dengesini kaybedecekti ama yalnızca başıyla onaylamakla yetindi. "O zaman barıştık mı, Sage?" Ona tereddütle elini uzattı ve karşılığında kadının gülümseyişi zihninde alarm zilleri çalmasına neden oldu. Ama elinin sıcaklığı dikkatini dağıttı.

Sage öne doğru hafifçe eğildi, mavi gözleri ışıldıyordu. "Bunun neresi eğlenceli olurdu, efendim?" dedi abartılı bir fısıldamayla, ardından elini bırakıp arkasını döndü.

Birden, peşinden koştuğu haindense asistanının intikamını nasıl alacağından daha çok korkmaya başladı. Gerçi muhtemelen ikisi de yakında onun sonu olacaktı.

BÖLÜM 19

EVIE

Düşecekti.

Parmak uçlarında yükseldi, dengesini korumak için bir kolunu yana kaldırdı. Diğer kolunu da uzatmış, patronunun masasının hemen üstündeki havalandırmayı açmaya çalışıyordu. Birkaç santimle yetişemeyince sinirlenip homurdandı. Köşkün her tarafına yayılan havalandırma sistemi, tüm odaları rahat bir ısıya gelene kadar ısıtıp soğutmakla görevliydi ve havalandırma borularının hepsi taştan yapının en derin noktasında toplanıyordu.

Ama nadiren kullanılır ya da açılırlardı çünkü denizinsanlarından çaldıkları büyüyle doldurulmuş ateş-ve-buz asasının ne yapacağını tahmin etmek zordu. İhtiyaca yönelik ısıtıp soğutması gerekiyordu ama asa, canı hangi ısıda olmak isterse birden ona dönmekle lanetlenmiş gibiydi ve bu nadiren olması gereken ısıydı.

Bu yüzden asayı kilitlemişlerdi ve havalandırmaları kapamışlardı. Yalnızca bu çalışıyordu; Evie'nin bunu açması gerekiyordu. Köşkün yapı planını incelerken patronunun masasının üstündeki havalandırmanın diğer çalışanların çoğunun öğlen yemeklerini yedikleri yerdeki havalandırmaya doğrudan bağlı olduğunu keşfetmişti. Lanet şeyi açmayı başarabilirse, aradıkları bilgilerin doğrudan patronunun masasına düşmesi ihtimali vardı.

Kelimenin tam anlamıyla hem de, hâlâ masanın üstünde duruyordu nasılsa.

Fikir aklına geldiğinde patronu ortalıkta yoktu ve çalışanların büyük bir kısmının ofis alanında olmadığını düşününce tek şansının bu olacağına karar vermişti. Geriye dönüp bakınca yanında merdiven getirmesinin daha mantıklı olacağını görebiliyordu. Onun masaya tırmanmasını öbür taraftan izleyen Kingsley bir elinde KÖTÜ, diğerinde de FİKİR yazan iki yazı tahtasıyla bunu ona hatırlatmıştı.

"Çok negatifsin şu an," dedi Evie inatçı bir zıplamayla ve çoraplı ayakları masadan havalandı. Havalandırmanın parmaklarının altında biraz gevşediğini hissetti ve ayakları yeniden masanın üstüne düşerken havalandırmadan içeri sesler dolmaya başladı.

"Oha. İşe yaradığına inanamıyorum."

"Ben de."

Soğuk bir ses zafer anını gölgeledi ve Evie arkasını dönüp açık ofis kapısına, patronunun tek kaşını kaldırarak duvara yaslanmış onu izlediği yere baktı.

"Havalandırmayı açtım," diye haber verdi zaten ortada değilmiş gibi havalandırmaya işaret ederek.

"Görebiliyorum." Adamın gözleri yere atılmış ayakkabılarına, ardından masasının üstündeki çoraplı ayaklarına ve en sonunda da yüzüne kaydı.

"Ayakkabılarımla masanıza basmak istemedim. Kabalık olur diye düşündüm," diye açıkladı mantıklı mantıklı.

"Evet, başka insanların eşyalarının üstüne çıkmanın da görgü kuralları var tabii."

Evie başıyla onayladı ve sesindeki alayı ciddiye alıyormuş gibi cevap verdi. "Gerçekten öyle. Havalandırmayı açtım ki siz odada değilken çalışanların ne konuştuğunu duyabilelim."

"Umarım kötü şeylerdir," dedi adam ona doğru ilerlerken. O sabahtan sonra temizlenmiş olmalıydı çünkü bol siyah gömleğini deri pantolonunun içine sokmuş, ince belini gözler önüne sermişti. Evie öksürerek başını havalandırmaya doğru kaldırdı ve konuşmaları anlayabilmek için parmak uçlarında yükseldi.

"Anlayamıyorum ki." Yeniden adama baktığında kendisini anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle izlediğini fark etti. "Aslında siz çıksanız daha iyi olur, benden iyi duyarsınız çünkü..." Ama ayağı bir parşömene takılıp kayınca sözü yarım kaldı ve kendini düşerken buldu.

Ufak bir çığlık attı, yere çarpmayı bekledi ama patronu öne doğru atılıp onu tutmaya çalıştı. O zaman da Evie tabii ikisini de düşürmüş oldu. Yere çarptıklarında Kötü Adam yerdeydi, darbenin büyük bir kısmını o yemişti ve Evie de onun üstündeydi.

Utancı o kadar elle tutulabilirdi ki uzansa dokunacaktı sanki. Elleri adamın başının iki yanındaydı, kendini havada tutuyordu. "Upps."

"Evet. Upps." Kelimeleri çakıl taşları üzerinde sürüklenmiş gibi çıksa da canı acımış gibi durmuyordu. İçini çekti ve başını yere koydu. "Canın yandı mı?"

"Hayır, düşüşümü kestiniz."

"Ne şanslıyım," dedi düz bir sesle, elini kaldırıp saçlarını geriye taradı. Evie onu saçlarıyla oynarken çok görmüştü. Sanki gergin bir tik gibiydi ama adam endişelenecek biri gibi durmuyordu.

Evie hafifçe doğrulurken, "Kelleşiyor musunuz siz?" diye sordu masum masum ve başını yana yatırıp çenesini sıvazladı.

"Ne?" diye bağırdı patronu, o kadar paniklemiş görünüyordu ki Evie dalga geçmeyi sürdüremedi.

"Şaka yapıyorum, Kötü Efendi. Mükemmel saçınız hâlâ yerinde."

"Saç sadece, önemli değil." Ama sesindeki çocukça homurdanma Evie'yi gülümsetti ve odaya birden açık havalandırmayla hiçbir alakası olmayan bir sıcaklık yayıldı. Bir süre kıpırdamadan öylece durdular, ardından adamın dudaklarında çarpık bir sırıtış belirdi ve Evie o kadar kocaman gülümsedi ki yanakları kopacak gibi hissetti.

"Sage?"

"Evet?" dedi sesinin nefesi kesilmiş gibi çıkmasından biraz utanarak.

"Acaba, şey, üstümden kalkabilir misin?"

"Ah, tabii ki!" diye ciyakladı, kendini hızla adamın üstünden atıp kenara bıraktığı ayakkabılarını almaya gitti. Gergince kıkırdadı. "Üstünüzde olduğumu az kalsın unutacaktım."

Kötü Adam yavaşça ayağa kalktı, tamamen doğrulabilmek için masasından destek aldı. Konuştuğunda ona bakmıyordu. "Senin adına sevindim."

"Havalandırmayı açmadan önce izin almalıydım." Evie yüzünü buruşturdu. Adamın ona kızdığı çok belliydi.

"Hayır," dedi onu şaşırtarak. "İyi fikirmiş. Sadece biraz dikkatim dağınık... geçmiş yüzünden sanırım."

Evie'nin göğsü sıkıştı ve adamın yüzünü görebilmek için masanın etrafından dolandı. "İsterseniz konuşabiliriz." Serçeparmağını kaldırdı. "Ne de olsa gizlilik yemini ettim, değil mi?"

Patronunun kara gözleri gözlerini buldu, bakışları ardından gülümsemesine kayıp tekrar gözlerine döndü. "Sanırım anlatabilirim..."

Tam o sırada Becky içeri daldı.

Evie, ne zaman biri mutlu olsa kadının kafasında çanlar çaldığına yemin edebilirdi.

"Ah!" dedi Becky, ikisini birbirlerine o kadar yakın yakalayınca gözlerini kocaman, masumca açarak. "Özür dilerim. Kapıyı çalmıştım aslında. Önemli bir şeyi mi bölüyorum?"

"Aslında..." diye başladı Evie.

"Elbette hayır," dedi patronu, ikisini de eline geçiren büyüden sıyrılmış gibiydi. "Sage günlük saygısızlığını yerine getiriyordu, ben de ona ayak uyduruyordum."

Evie ona sertçe baktı ve adamın gözlerinden geçen pişmanlığı görmezden geldi.

Becky'nin gözleri bir anlığına fal taşı gibi açıldı ama yüzündeki şaşkınlık yerini hızla doğrucu bir zafere bıraktı. "Çok özür dilerim, efendim. Evie'nin bunu isteyeceğini düşünmüştüm. Biraz evvel eteğinin cebinden düştüğünü gördüm." Becky bir kâğıt parçasını kaldırdı ve Evie ne olduğunu görünce midesinin kasıldığını hissetti.

Blade'in odasında bulduğu, Kral Benedict'ten gelen iş teklifi mektubuydu.

Evie patronunun başını kâğıda doğru uzatmasını, Becky'nin ellerinden mektubu almasını ve öfkeyle okumasını izlerken içine dehşet doldu.

"Sage, açıkla bunu." Adamın sesindeki bütün rahatlık veya şakacılık ortadan kaybolmuştu. Evie içini çekti.

Blade'in yalanını ortaya çıkaran kişi olmak istememişti ama elinde başka seçenek yoktu. "Efendim bu... Yani aslında..."

Ama doğru kelimeleri bulamadan Kötü Adam sözünü kesti.

"Benim geçmişime dair sırları öğrenmeye bu denli istekliyken bu kadar çok sır saklıyor olman ne ilginç." Patronunun yüzündeki alaycı ifadeye aşina değildi ve Evie'nin içinde öyle büyük bir öfke dalgası kabardı ki diğer tüm duyguları kenara çekilip ona yer açmak zorunda kaldı.

"Eğer açıklamama izin verirseniz, efendim, mektuptan size daha önce bahsedebilirdim ama bana düşmezdi. Başkasına... sizinle konuşma fırsatı vermek istemiştim."

Evie'nin mektubun tamamını okuma fırsatı olmamıştı ama iyi görünmediğinden emindi. Mektubun başındaki hitapta Blade'in adı geçmiyordu ve işin yükümlülükleri yeterince spesifik değildi.

Patronunun gözlerindeki suçlamayı görünce Evie, adamın nasıl bir sonuca ulaştığının anladı ve bunu kişisel algılamaması gerektiğini bilmesine rağmen sanki biri iç organlarını kavramış da sertçe sıkıyormuş gibi iki büklüm olmak istedi.

Evie kendine gelme fırsatı bulamadan Kötü Adam sözlerine devam etti. "Sana teşekkür etmeliyim. Yeminle güvence altına alman güvenin bile yıkılabileceğini bana kanıtladığın için."

Evie parmağındaki altın rengi mürekkebe baktı ve Kötü Adam'ın görmesi için kaldırdı. "Güvenilmez olduğumu nasıl söyleyebilirsin?"

Kötü Adam dişlerini sıktı. "Büyü yalnızca bana zarar vermeni engelliyor. Bana kimin yalan söylediğini umursayalı uzun zaman oldu."

Evie keskin bir nefes aldı, başı dönüyordu. "*Bana* güvenmiyor musun?"

Küçük bir yanlış anlaşılma nasıl buraya, Evie'nin şimdiye dek Kötü Adam'la paylaştığı her anın, aralarında karşılıklı saygı olduğunu hissettiği her anın aslında tek taraflı olduğunu fark ettiği bu noktaya gelebilmişti? Eğer ona güvenmiyorsa, onun hakkında *başka* ne düşünüyordu?

Evie'nin babası ona her zaman insanları bir arada tutma yeteneği olduğunu söyler, bu armağanı kullanması için onu her fırsatta cesaretlendirirdi. Annesi Lyssa'yı doğurduktan ve büyüsü ortaya çıktıktan sonra babası sırtını hep Evie'ye yaslamıştı. Nura Sage içinden çıkılmaz bir karanlığa gömüldüğünde onu yataktan kaldırmak, ona iyi gelmek Evie'nin göreviydi. Babasından ya da abisi Gideon'dan bile yardım almamıştı.

Evie, Kötü Adam'ın ona değer verdiğini düşünmüştü. Onu yararlı bulduğunu. Yardımlarına kıymet verdiğini.

Ama ailesinin nasıl yıkıldığına, paramparça olduğuna, Evie'nin basıl başarısız olduğuna bakmak yeterdi. Belki de Kötü Adam yalnızca ona acımıştı, başka kimse istemediği için onu yanına almıştı. İlk tanıştıklarında işe ihtiyacı olduğunu söyleyen *kendisiydi* sonuçta...

Evie hızla geri çekildi ve içine dolan öfke, çaresizlik ve utanç her şeyi bulanıklaştırırken eliyle ağzını kapadı. Kötü Adam irkilmiş gibi göründü. Evie derin derin nefesler alırken Becky bile donakaldı.

Ama Kötü Adam bu anlık dengesizliğin üstünden çabucak geldi ve sertçe konuşurken kaşları çatıldı. "Ee? Ne söyleyeceksin?" Yumruğundaki mektubu o kadar sıkıyordu ki buruşmaya başlamıştı ve Evie daha fazla orada durup onun acı sözlerini dinleyebileceğini sanmıyordu.

Patronunun gözlerinin içine baktı, midesi kasılıyordu. Başını iki yana sallayarak yanından geçip gitti ve olabildiğince hızlı adımlarla masasına ulaşmaya baktı. En azından yanından geçerken Becky biraz üzgün görünecek kadar zarifti.

"Ölütopraklar adına, nereye gittiğini sanıyorsun, Sage?" diye seslendi patronu arkasından.

"Eve gidiyorum!" diye bağırdı adımlarını yavaşlatmadan.

Evie patronunun ofisinden bir hışım çıkarken etraflarındaki hareketlilik kesildi ve insanlar ölümcül bir sessizliğe büründü. Adam da hemen arkasından geliyordu.

"İş gününün ortasında mı?" diye sordu öfkeden köpüren bir sesle.

"Artık benim için iş günü değil," dedi boğazında düğümlenen acı yumruyla.

"Öyle mi?" dedi adam duyduğuna inanamayarak.

"Öyle," dedi Evie, sözlerinden ve kalbinden zehir akıyordu.

"Nereden çıkardın bunu? Diğer tüm çalışanlar onlara *söyleneni* yaparken hem de?" Neredeyse karşısına gelmişti ama Evie elini kaldırıp adamı olduğu yerde durdurdu.

Ağzından çıkan sözler odadaki bütün havayı emdi. "İyi ki artık çalışanın değilim öyleyse." Gözünün kenarlarında yaşlar birikmişti ama gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı ve yüzünü ifadesiz tuttu.

"Ne dedin sen?" Adamın sesi kısık ve mesafeli geliyordu.

"İstifa ediyorum."

Masasının çekmecesini hızla açtı ve çantasını kaptığı gibi omzuna atıp askıdan pelerinini almak için hızla yürüdü. Boğazından kaçmak isteyen bir hıçkırığı yuttu, kapıya ulaşana kadar çenesini havada tuttu... ve koşarak uzaklaştı.

Basamakları koşar gibi inip arkasında acıdan başka hiçbir şey bırakmazken Evie yerin yarıldığı ve içine girip belki de bir ağaç olarak yeniden doğduğu, kendisinden beklenen tek şeyin göğe kadar uzamak olduğu bir hayat yaşadığının hayalini kurdu.

Pelerinini omuzlarına doladı, her zamanki gibi her hareketini ve söylediği her sözü zihninde defalarca oynattı. Tekrar ve tekrar, ta ki bir yerde kendi yansımasını bulup yüzünün parçalara ayrıldığını görmek için onu kırmak isteyene kadar.

Şimdi gözyaşları yanaklarından hızla süzülüyordu ve elinin tersiyle yüzünü sildi. Kapıdan geçerken yürümeye devam etti, sonra yeniden

koşmaya başladı. Göğsü, ciğerleri yanıyordu ve gözyaşlarının alnından damlayan terle karıştığını hissedebiliyordu ama umurunda değildi, kendi kararlarının ağırlığını hissetmek istiyordu.

Serçeparmağını görmek için elini kaldırdı, mürekkebin bozulan anlaşmayla zonkladığını hissederken damarlarına korku yayıldı. İstifa etmişti. Kötü Adam için çalışmaya ve ona sadık kalmaya yemin ettiğinde sonuçlarının ölümcül olacağını biliyordu. Kötücül Muhafızlara göre anlaşmalarında kullanılan mürekkep hızla zehre dönüşebiliyor, en ufak bir ihanet belirtisinde vücuda yayılabiliyordu.

İşinden istifa ederek Evie kendi ölüm fermanını imzalamış olabilirdi.

BÖLÜM 20

KÖTÜ ADAM

Ertesi sabah Blade Gushiken'in sesi içten bir keyifle doluydu. "Yerde delik açacaksın, patron, az kaldı."

Trystan az kalsın adamın kellesini koparacaktı.

Ama ofiste volta atmayı kesti, çalışanlarının kapı aralığından ona attığı gergin bakışları umursamadı. Yoksa umursuyor muydu?

Elini saçlarının arasından geçirdi. Bu durumda doğru düzgün düşünemiyordu.

Sage olmayınca kazan kaynatmasını yine kapkara içmeye başlamıştı çünkü Edwin onun böyle sevdiğini düşünüyordu. Dev, Trystan daha küçük bir çocukken kasabasının fırıncısıydı ve Trystan'ın içinde saf iyilikten başka hiçbir duygu olmadığına içtenlikle inandığı birkaç varlıklardan biriydi. Sage'in kaynatmanın içine her sabah gizlice şeker katmasının sebebi buydu. Eğer Edwin, yapmak için o kadar zahmete girdiği kaynatmayı Trystan'ın sevmediğini öğrenirse kalbi kırılabilirdi.

Başkalarını umursamak çok sinir bozucu.

Asistanını düşündü ve yeniden volta atmaya başladı. Trystan kadının o sabah kapıdan fırtına gibi içeri dalmasını, dudaklarından ağırbaşlı bir özür dökülmesini ve belki ona bir parça hamur işi getirmesini beklemişti.

O mektubun onda ne aradığına dair mantıklı bir açıklama getirirdi ve her şey eski haline dönerdi.

Trystan bütün geceyi aklını toplamakla geçirmiş, Sage'in yakarışlarına mantıklı ve adil bir kararla karşılık vermeye kendini hazırlamıştı. Ne de olsa kadınla neredeyse başka *kimseye* sesli söylemediği bir sırrını paylaşmak üzereydi.

En kötüsü de birisine güvenmek *istiyor* olmasıydı. Eğer kayıtsız kalırsa potansiyel hatalar onu hiçbir zaman gafil avlayamazdı ve güvende kalırdı. Trystan ona güvenmek *istemişti* ve bu, Sage'in değil onun hatasıydı.

Bu yetmezmiş gibi ofis de paramparça oluyordu sanki.

Rebecka bu sabah üç stajyerin zindanda aynı temizlik ekibine verildiği için birbirlerini öldüresiye dövdüklerini söylemişti. Sage'in stajyerleri aralarında sürtüşme çıkmasına meydan vermeyecek kadar iyi tanıdığını fark etmemişti. Zekiydi ama Trystan'a kuralları bariz bir şekilde çiğnemesini yeniden düşündürtecek kadar zeki değildi.

Rebecka sonra çalışanlarından birinin nişanlısının kuzeniyle yattığına dair ağlak bir hikâye anlatmıştı ve Trystan bu dramdan beyni erimeden önce İnsan ve Büyülü Varlıklar Kaynakları müdürünün dediklerini dinlemeyi kesmişti.

Fakat bunlar daha günün ilk sorunlarıydı. Sage'in orada olduğu birkaç ay içinde kadın organizasyonunun her departmanının çalıştırma dişlisi olmayı başarmış gibiydi, sanki çok eski bir evin her yanını saran sarmaşıklar gibi onun bir parçası olmuştu. Kötü Adam ondan önce de tıkır tıkır işleyen bir şirket kurabilmişti, değil mi? Sabahtan beri gökyüzü her fırsatta parçalanıyormuş gibi geldiğinden bu soruya verebilecek bir cevabı yoktu artık.

Silah sevkiyatı gelmişti ama yalnızca Sage'in, altın varaklı defterinde sürekli not tutan kadının, hangi sevkiyatı beklediklerine dair bir fikri vardı. Yirmi çalışanı o anki işlerinden almak ve kolilerin hepsini teker teker açıp içindekileri belgeletmek gerekmişti.

Efsunlu alanına giren her belgeyi alfabetik olarak sıralayabildiği için herkesin gözünün kaldığı büyülü belge dolapları kırılmıştı. A'ların olması gereken yerde X'ler vardı ve L, M, N, O ve P dosyaları da... ahşaba yem olmuştu.

Trystan dolabı tamir etmeyi bilen kimse olup olmadığını sormak için kendini ikna ettiğinde herkes, sanki adamın işkencesine kendilerini hazırlamış gibi bir ağızdan yanıt vermişti. "Normalde Bayan Sage bilir."

Tatianna'dan mümkün mertebe uzak durmuştu ve bunun için iyi bir sebebi vardı, kadın işini ofisteki dedikodularla yürütüyordu. Ama bir saat önce Trystan, asistanına güvenmemekte haklı olduğunu kanıtlamaya duyduğu çaresizlikle şifacısının bölgesine girerek ofisteki kimsenin onunla Sage hakkında suçlayıcı bir sır paylaşıp paylaşmadığını sormuştu. Şifacısı ona o kadar zehirli bir nefretle bakmıştı ki Trystan, gözleriyle onu zehirlediğinden neredeyse emindi.

Bütün bedeni yanıyor gibiydi.

"Hayır," diye cevap vermişti düz bir sesle. "Duymadım."

Kötü Adam başını yukarı aşağı sallamış, boğazını temizlemiş ve şifacısının odasından ayrılırken neredeyse... utanmış mıydı?

Tam bir kâbustu.

Sanki her şey dikiş yerlerinden sökülmüyormuş gibi Blade, zaten kötü olan modunu daha da beter edeceğini şimdiden bildiği bir şeyle Trystan'ı meşgul ediyordu.

"Ehlileştirmen gereken bir yaratık yok mu senin?" dedi Trystan sertçe, bu tavrının ejderha terbiyecisinin onu huzurla surat asıp homurdanması için yalnız bırakacağını umarak, tanrılara dua ederek.

"Tam da bu yüzden geldim aslında..." Rebecka, Kötü Adam'ın masasına doğru yürüyüp mide bulandırıcı, şekersiz içeceği bırakırken Blade döndü. "Güzel sabahlar, Rebecka."

"Öyle, değil mi?" Kadın mutlulukla başını yukarı aşağı salladı ve yüzünde beliren büyük gülümseme gözlüğünü yukarı kaldırdı.

Blade arkasından kaşlarını çatarak bakarken kadın yeni masasına doğru ilerledi; Trystan'ın ofisinin hemen dışındakine. Ejderha terbiyecisi kapıya gidip kadının arkasından kapadığı gibi Trystan'a döndü. "Ne kadar yalvarman gerekecek umurumda bile değil ama yap gitsin,

lütfen. Dehşete düştüm resmen." Sanki Bayan Erring'in mutluluğu dünyanın sonunun geleceğine dair bir işaretmiş gibi titredi.

"Ben yalvarmam. Hiçbir şey için," dedi Kötü Adam, kollarını kavuşturduğunda gömleğinin çamaşırcılarla Sage ilgilenirken olduğu kadar yumuşak olmadığını fark etti. Bugün gömlekleri kaşındırıyor ve rahatsız ediyordu.

"Birden dramatik bir patlama yaşayıp istifa eden Sage'di. Özür dilemesi gereken o, tabii o mektupla beni kandırdıktan sonra burada çalışmasına izin verirsem."

Ejderha terbiyecisi kaskatı kesildi, gözleri Trystan'ın normalde sinekkaydı tıraşlı çenesindeki uzamış sakalına kayarken elleriyle oynadı. "Zor bir gece miydi?" diye sordu Blade.

"Dilini kestirme bana," diye tehdit etti Trystan.

"Tamam." Blade başını yukarı aşağı salladı. "Haklısın. Kesmeden önce benim için bir sorunu çözebilir misin?"

Trystan burnunun köprüsünü sıktı ve yükselmeye başlayan baş ağrısını bastırmaya çalıştı. "Neymiş?"

"Ejderhaya adını vermek için iznini istiyorum."

Kafası karışarak gözlerini kıstı. "Zaten isim vermedin mi?"

"Kitaplar eğitimlerini tamamlanmadan önce ejderhalara isim vermemek gerektiğini söylüyor," dedi Blade.

"Fikirlerine bu kadar değer verdiğin kitap ne kadar güvenilir peki?"

"Şey..." Blade gergince kıkırdadı ve ensesini kaşıdı. "Emin değilim. Şimdiye kadar yapmamı söylediği her şey hayvanı sinirlendirmekten ya da ödünü koparmaktan başka işe yaramadı. Ama ben de kendime nasıl hitap edeceğimi bilmesem huysuzun teki olurdum diye düşünüyorum."

"Benim sana hitap ederken kullanmak istediğim bazı kelimeler var aklımda." Trystan sesine tehditkâr bir hava vermeye çalıştı ama bu sabah tüm duyuları biraz körelmiş gibiydi, sanki uzun süre karanlıkta kalmıştı.

"Önce ejderha için birkaç isim önersen?" Terbiyecinin gözlerindeki umutlu bakışlar, Trystan'a camdan dışarı bir sandalye fırlatmadan önce düşünmeyi kesmesi gereken birini biraz fazla anımsatıyordu.

"Bilmiyorum." Trystan duraksadı, aklına tuhaf bir düşünce geldi. "Pofuduk. Adını Pofuduk koy."

Blade'in başı şaşkınlıkla geriye savruldu, ağzı hafifçe açık kaldı. "Pofuduk... mu, efendim?"

"Bana gayet uygun bir isim olduğu söylendi," diye homurdandı kendini korurcasına. Trystan, terbiyecinin gözlerindeki tartan bakışları hiç beğenmedi. "Şimdi gözümün önünden kaybol, Gushiken. Çok işim var."

Blade başıyla onaylayıp geriye doğru bir adım attı. "Hemen, efendim." Kapıya doğru döndü ama duraksadı, eli kapının kulpunun üstünde durdu. Kaslı adam sertçe yutkundu, sonra Trystan'a bakmak için döndü, öğle yemeğini çıkarıverecekmiş gibi görünüyordu.

"Ne var?.."

Ama Trystan cümlesini bitiremedi çünkü Blade'in kelimeleri ağzından o kadar hızlı dökülmeye başladı ki adamın alnında birkaç damar beliriverdi.

"Bendim, patron! Kral Benedict'in yolladığı iş teklifi... banaydı."

Trystan donakaldı, kanı buz kesmişken kalbinin nasıl bu kadar sertçe atmayı başarabildiğinden emin değildi.

"Açıkla," dedikten sonra Blade'in kelimenin sertliği ve soğukluğu karşısında titremesini izledi.

Gushiken öne doğru bir adım attı, omuzlarını dikleştirmesine bakılırsa cesaretini toplamaya çalışıyordu. Hikâyesi dudaklarından dalgalar halinde döküldü ve Trystan, ejderha terbiyecisinin sözlerinin bittiğinden emin olana kadar konuşmadı.

Blade krallığın başkentinde geçen çocukluğundan, babasımn Rennedawn meclisindeki siyasi kariyerinden, kendisinin hayvanlara ve büyülü yaratıklara duyduğu yakınlıktan bahsetti. Buraya gelerek doğru seçimi yaptığını kendine hatırlatmak için mektubu sakladığını söyledi.

Blade'in hikâyesine Evie katılınca Trystan'ın vücudu kasıldı. Blade konuşurken Trystan yüzünü ifadesiz tuttu ama zihni hızla çalışıyor, vücuduna adrenalin doluyordu.

"Sana her şeyi anlattığımdan emin olmak için mektubu sakladı. Kibar ve iyi bir arkadaş olduğu için hikâyemi kendim anlatmama fırsat vermek istedi. Ama lütfen yanlış anlama, patron, o sana tamamen sadık. Tüm bunlar benim hatam. Eğer beni kovmak istersen ya da hani... öldürmek falan? Gerçekten anlarım."

Başkasına... sizinle konuşma fırsatı vermek istemiştim.

Sage'in sesi Kötü Adam'ın zihnini ele geçiren karanlığı delerek geçti, sert bir fırtınanın tam kalbinden yükselen bir gökkuşağı gibiydi.

Sana teşekkür etmeliyim. Yeminle güvence altına alınan güvenin bile yıkılabileceğini bana kanıtladığın için.

Sage adam sanki ona tokat atmış gibi geriye doğru sendelemişti... *Çünkü o tokadı atmıştı.* Ama Kötü Adam inatçıydı, geçmişte uğradığı ihanetlerden gözü kararmış ve kendi kalp kırıklığının arkasını görmeyi başaramamıştı.

Trystan onu ikiyüzlülükle suçlarken bunu yapan kişinin kendisinden başkası olmadığını gitgide daha net görebiliyordu.

Onun kendisine yeterince güvenmesini, sırtını yaslamasını istemiş, bunun yerine kadını cezalandırmıştı. Trystan gözlerini Blade'e dikti. "Bunu benden saklamamalıydın, Gushiken."

Blade başını yukarı aşağı sallayıp yere eğdi. "Sebep olacağı sorunları bilseydim, inan saklamazdım."

"İnanmak mı?" Trystan, hatalı olmanın ne demek olduğunu istemeyerek fark ederken sesine karanlık bir şey doldu. *Korkunç* bir histi bu. "Şu an neye inanacağımı bilmiyorum. Ama sen şuna inanabilirsin: Eğer bana bir kez daha yalan söyler ya da düşüncesizliğinle başka bir çalışanımın daha başına bela açarsan, kelleni çatıdan sallanırken bulursun."

Blade midesi ağzına gelmiş gibi duruyordu ve Trystan, adamı camdan dışarı fırlatmamak için kendini tuttu.

Gushiken ellerini yüzünün önünde salladı. "Hayır, hayır! Yemin ediyorum ki senden bir daha asla sır saklamayacağım, patron! Şimdi şifacıya gidip tenime büyülü bir yemin damgalatacağım hatta." Bunu söyler söylemez Blade, Tatianna'nın odasına gitmek için arkasını döndü. Kapıyı açarken utangaç gözlerle dönüp Trystan'a baktı, yüzündeki ifadede kırılgan bir şey vardı.

"Şey, patron... Bu, işime devam edebileceğim anlamına mı geliyor? Ejderha ve ben kalabilir miyiz?"

Trystan'ın sonraki sözleri merhametten değildi ama buna tehlikeli derecede yakındı. "Evet. Yanlış olduğunu bilmeme rağmen kalmanıza izin veriyorum."

"Teşekkür ederim, patron!" dedi Blade, sesi uzaklaşmıştı çünkü Trystan sırtını dönüp vitraylı cama yaklaşmış ve pencereyi açıp yaz havasının içeriye dolmasına izin vermişti.

Güneş yüzüne çarptı ama hiçbir sıcaklık hissedemiyordu, sanki Sage beraberinde güneşin bütün gücünü alıp götürmüştü.

Ejderha terbiyecisinin hâlâ odada olduğunun farkında bile değildi, ta ki adam neredeyse Trystan'ın duyamayacağı kadar sessiz ve küçük bir sesle sorana kadar.

"Patron... Evie ne olacak?"

Trystan cevap vermeyince Blade ayak sesleri tamamen kaybolana kadar uzaklaştı.

Ama ejderha terbiyecisinin sesi zihninde o kadar fazla yankılandı ki Trystan başım koparmak istedi.

Evie ne olacak?

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 21

EVIE

Evie her zaman kendi salaklığından öleceğini biliyordu. Kendini istemeden o kadar çok tehlikeli duruma sokmayı başarmıştı ki şansının bir noktada tükenmesi kaçınılmazdı.

Patronunun üstüne düşmüş ve işten istifa etmişti, hem de aynı günde.

Yüzünü ellerine gömüp homurdanarak yatakta döndü, tereddütle kapısını açan Lyssa'yı görmezden geldi.

"Okula gitmem gerek." Evie'nin yatağının başucundaki küçük masaya bir şey bıraktı. "Babama iyi gelen bir çay yaptım sana... hastayken yani."

Kardeşine bakmak için çabucak arkasını dönen Evie, kızın yüzündeki perişan ifadeyi silmek için çaresizce kendini kötü hissetmediğine dair içini rahatlatmaya koyuldu. "Ben iyiyim, Lyssa, emin ol babam gibi hasta değilim."

Kız kardeşinin omuzları rahatladı. "Nasıl bir hastalık o zaman? Sen hiç işe gitmemezlik etmezsin."

Evie avucunun içiyle göğsüne vurdu, boğazındaki düğümün hareketlenip elinin altına oturduğunu hissetti. "Burada hasta hissediyorum. Kalbimde." Hislerini kendisinin bile çözmesi zorken on yaşındaki birine açıklamak neredeyse imkânsızdı.

"Ah, üzgünsün," dedi kız kardeşi başıyla onaylayarak.

"Şey..." Duraksadı ve söyleyeceği kelimelerini düşündü. "Aslında evet, sanırım durumu gayet güzel özetledin."

"Basit şeyleri açıklamak için çok fazla kelime kullanıyorsun, Evie." Kız kardeşi başını okşayıp yere bıraktığı kitabını kaldırdı. "Birkaç kelime yeter. İnsanlar o zaman daha iyi anlar."

Gülümseyip kendini biraz hafiflemiş hissederek Evie yataktan kalktı ve kız kardeşinin arkasından el salladı. Lyssa okuluna doğru koşarken camdan izledi. Ardından çıplak ayak mutfağa gidip fıçının tıpasını çekerek kendine bir bardak su doldurdu.

Serçeparmağındaki çalışan anlaşmasına bakıp gözlerini kıstı. Sözüne karşı geldiği için bir tür ceza bekliyordu. Ne de olsa *istifa etmişti.* Ne zaman hesap verecekti? Yoksa yavaş bir ölüm müydü? Gününü normal geçirirken birden kalbi mi duracaktı? Bunu düzeltmesi gerekiyordu yoksa Lyssa tek başına kalacaktı ve...

Arkasından kuru bir öksürük duyunca yerinde zıpladı ve bardağını yere düşürdü. "Özür dilerim," dedi babası hırıltılı bir sesle, kendini sertçe sandalyesine bırakırken yüzünün rengi atmış ve yanakları çökmüştü. "Seni korkutmak istemedim."

"Baba." Adamın yanma gidip önünde diz çöktü. "Arkadaşımın senin için yaptığı ilacı içiyor musun?"

Babası suçlu suçlu gülümsedi, titreyen elini kaldırıp alnındaki teri sildi. "Gerek olduğunu düşünmedim. Çok daha iyi hissediyordum."

Evie başını iki yana salladı ve babasını azarlamamaya çalıştı. Adam gereken yerlere dikkatini vermeyi hiç başaramıyordu. Gideon öldüğünde ve anneleri kısa süre sonra onları bıraktığında babası o kadar yoğun bir kedere kapılmıştı ki Lyssa'yı kucağına almaya bile eli gitmiyordu. Ailecek Evie'nin okuldan ve arkadaşlarından ayrılarak eğitimine evden devam edip kız kardeşinin bakımına yardımcı olmasına karar vermişlerdi.

Evie'nin ailesini, annesini, Gideon'ı yarı yolda bırakmasının karşısında çocukluğunu feda etmesi ceza bile sayılmazdı. Bu kadar ani kararlar vermesinin ve inatçılığının sebebinin bu olup olmadığını

merak etti. Çocukluğunun her parçasının serpilip büyümeye hakkı olmalıydı. Ama bunun yerine bastırılmıştı, tam açacakken koparılmış bir çiçek gibiydi.

Babasının gözleri kocaman açıldı ve titreyen bacaklarıyla kalkmaya çalıştı. "Lyssa hâlâ burada mı? Onu korkutmak istemedim. Beni iyi gördüğü için çok mutluydu."

"Çoktan okula gitti," diye adamın içini rahatlattı Evie. Babasının kolunu kendi omzuna doladı ve ona yatak odasına kadar eşlik etti. "Baba, kendine daha iyi bakmalısın. Kendin için değilse bile Lyssa için."

Evie onun yatağa oturmasına nazikçe yardım edip battaniyeyi çenesine kadar çekti, ardından komodininin gözüne uzandı. Küçük ilaç şişesini hemen bulup birkaç damla ölçtü. "Aç ağzını," diye emretti.

İlacın vücuduna yayılmasına birkaç dakika izin verdikten sonra babasının gözleri kapanmaya başladı. "Neden işte değilsin bugün, hayatım?"

Evie babasının yatağının başındaki koltuktan örgü battaniyeyi aldı ve beline sarıp oturdu.

"Patronumla kavga ettim," dedi babasına en azından bir parça bile olsa dürüst davranabildiği için mutlulukla.

Adam dudaklarını büzdü. "Sorun neyse eminim o kadar kötü değildir." Ona gülümseyip devam etti. "Belki de gidip özür dilemelisin."

Evie, babasının onun hatalı olduğunu varsaymasının sebep olduğu acıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Bu duruma çok yardımcı olacağını düşünmüyorum maalesef."

Babası ona şüpheyle baktı, gözleri yine kapanıyordu. "Eğer yaşlı bir adamın tavsiyesini istersen, dürüst olmalısın." Boğazını bir kez daha temizleyip elini göğsüne koydu, yüzünde dalgın bir ifade belirdi. "Dürüstlüğün çözebileceği çok şey var, tabii onu kullanacak cesaretin varsa. Annene karşı da keşke dürüst davransaydım."

Nura'dan bahsetmesi Evie'yi şaşırttı. "Ben... Annemden hiç bahsetmezsin."

Babası ona kederle gülümseyince Evie'nin göğsü hafifçe sızladı. "Şimdi bile annenin kardeşine yaptıklarını düşünmek acı veriyor. Sana ve Lyssa'ya yapabileceklerini."

"O gün bizi incitmek istediğini düşünmüyorum, baba." Annesi Lyssa'yı doğurduktan sonra büyüsü kutsal bir ışık patlamasıyla belirivermişti. Nura Sage'e tanrılar tarafından yıldız ışığı gücü bahşedilmişti. O kadar saf ve nadir bir büyüydü ki, büyü uzmanı onu değerlendirmeye geldiğinde Kral Benedict'in kendisinden kutlama mesajı getirmişti. Ama kutsal bir nimet olması gereken şey, ailelerinin sonu olmuştu.

Lyssa'nın doğumunun ardından geçen aylar sonsuz bir mutsuzlukla doluydu. Annesinin büyüsü kadının bütün hayatını emiyor gibiydi, Nura Sage'in yanaklarındaki renk bile solup gitmişti. Evie'nin babası ona annesinin dikkatini dağıtma, omuzlarındaki yükü hafifletme görevini vermişti. Gideon'ın ödevlerine odaklanması gerekiyordu; Evie de bunu yapmak isterdi ama Gideon bunu bilmiyordu. Oynamak istediğinizi fark ettiği anda size oyuncağını verecek türden bir abiydi o. Evie isteseydi onun çok fazla şeyi feda edeceğini biliyordu, o yüzden hiç istememişti.

Sonra her şey daha da kötüleşmişti.

"O günü *düşünmekten bile* nefret ediyorum." Babasının yüzünde acılı bir ifade belirip kayboldu. "Annen siz üçünüzü karahindiba tarlasına götürdüğünde hâlâ işteydim ve o sabah işe erken gittiğim için hayatımın her günü pişmanlıkla yaşıyorum."

Evie'nin annesi, yataktan nihayet çıktığı gün Lyssa'yı boynuna astığı bir anakucağına koymuştu. Gözlerinde deli bir bakış vardı ama canlanmış görünüyordu. Bu yüzden Evie'yle Gideon, Lyssa doğmadan önce annelerinin en sevdiği yere kadar onunla sabah yürüyüşüne çıkmayı kabul etmişlerdi. Annesi o kadar güzeldi ki. Esmer teni doğan güneşin altında parlıyordu, gözlerine sürme çekmişti ve dudaklarını kırmızıya boyamıştı.

"Büyüsüyle oynamak istiyordu. O kadar," dedi Evie sessizce, neredeyse fısıldamıştı.

Annesi karahindibaları parlatmış, ışığın çiçeklerle birlikte hareket etmesini sağlamıştı. Elinde ufak bir yıldız ışığı topu yaratmış ve Gideon'a gidip yakalaması için yalvarmıştı.

Evie, erkek kardeşinin tarla boyunca koşmasını izlemiş, ışığın gitgide büyüdüğünü çok geç fark etmişti. Gideon'un çığlıkları bütün tarlada yankılanıp arkasında yanık bir toprak parçası bırakana kadar kimse ne olduğunu anlamamıştı.

"Erkek kardeşini öldürdü, Evie," dedi babası, sesi o kadar sertti ki Evie olduğu yerde büzüşmek istedi.

Öldürmüştü. Bilerek olmamıştı, Evie bundan emindi ama öldürmüştü. Gideon oracıkta ölüvermişti ve Evie şok olmuş çığlıklarla dizlerinin üzerine çökmüştü. İki eliyle yere sıkıca tutunmuş, Lyssa'nın ağlayışını duyana kadar başını kaldırmamıştı. Kız kardeşi, annesinin boynuna dolayıp ana kucağı yaptığı kumaşın içinde hemen yanında duruyordu.

Annesi ortalıkta yoktu.

Evie gözlerini sıkıca kapayıp derin bir nefes verdi, kalbini mengene gibi sıkan acıdan kurtarmaya çalıştı. "Ondan nefret ediyor musun, baba?"

Babasının kırışıklıklarla dolu yanağından tek bir gözyaşı aktı. "Bazen nefret etmeyi diliyorum." Gömleğinin içindeki madalyonu çıkarıp parmaklarının arasında ovdu. "Bunu bana ilk tanıştığımızda vermişti. Hâlâ saklıyorum çünkü her şeye rağmen onu özlüyorum."

"Ben de bazen." Annesinin gülüşünü ve o varken evin daha sıcak bir yer oluşunu özlüyordu ama asıl özlediği, eski hayatlarıydı.

Hayat bu kadar sertleşmeden, koşullar çaresiz hale gelmeden, Evie geri dönülemez şekilde değişmeden öncesini. Geçen bu son on yıldan önce o kimdi?

Babası da aynı soruyu düşünüyor gibiydi. "Ama bu aynı zamanda bir hatırlatma, Evie. Kalbini korumalısın çünkü çok kolay kırılabiliyor."

Trystan'a, *Kötü Adam'a* dair düşünceler zihnini doldurdu. İstifa etmeseydi nerede çalıştığına dair bu sırrı ne kadar uzun süre saklayabilirdi, bu dünyada her şeyden çok sevdiği insanların gözlerinin içine bakıp yalan söylemeye ne kadar devam edebilirdi merak etti.

Evie'nin aklına Lyssa'nın birkaç sene önce pencere pervazındaki bir vazoya çarpıp düşürmesi geldi, Sage kızları yan yana oturup parçaları birbirine yapıştırmakla nasıl da uğraşmışlardı.

Ama tüm uğraşları sonunda anlamsız çıkmıştı.

Bundan bir ya da iki ay sonra aynı vazoya Evie de çarpmış, ikinci kez parçalanmasına sebep olmuştu.

"Düzeltebilir miyiz?" diye sormuştu Lyssa. "Yapışkanla?"

"Hayır, canım." Evie iç çekmişti. "Bir şeyi bir kez eski haline getirmek zaten yeterince zor. İkinci defa tamir etmek maalesef ki nafile bir umut."

Parçaları çöpe atmışlardı.

Zihni ve kalbi o ana takılıp kaldı, nefes alıp vermek zorlaştı ve alnında ter birikmeye başladı. O kadar yalan söylemişti ki. İkili bir hayat yaşamak başka bir şeydi; güvenilmediği, fikirlerinin ve sırdaşlığının hiçbir anlam ifade etmediği bir hayat yaşamak ise bambaşka bir şey.

Daima kendine önemli bir yer bulmaya çalışmak Evie'nin peşine düştüğü en tüketici amaç olmalıydı.

Gerçekten de *tükenmişti.* Rahat koltukta arkasına yaslanıp gözlerini kaparken bunu tüm eklemlerinde ve gözkapaklarının ağırlığında hissedebiliyordu.

Biraz zaman geçtikten sonra babasının homurdanmasıyla sıçrayarak uyandı. Oturduğu yerden fırladığı gibi adamın üstüne eğildi. Gözleri kapalıydı, rengi solgundu. "Baba?"

"Merak etme. Daha canımı almadı." Babası hafifçe gülümseyip açık mavi gözlerini açtı.

"Komik değil, baba." Yine de güldüler ve Evie uzanıp babasının elini tutarak arkasına bir öpücük kondurdu.

Babası güçlüydü. Erkek kardeşi öldükten ve anneleri gittikten sonra kasapta kendini elinden geldiğince meşgul tutmuş, kalan iki çocuğunun hiçbir eksiklik çekmediğinden emin olmuştu. Evde onu çok görmüyorlardı ama sorun değildi. Evie okula gitmek ve ona geçmişini hatırlatan, artık hiçbir ortak noktasının kalmadığı kızlarla konuşmak zorunda kalmasın diye ona özel bir hoca tutmuştu.

Trajedi, aileleri izole ederdi. Babası yaşamla bağını koruyan tek kişiydi, kasabadaki pek çok dostu yanındaydı ve gelecek aylarla yıllar boyunca onu teselli etmeye hazırdı. Evie ise hayaletlerle yaşamaktan memnundu.

Bebekken tanık olduğu trajediden etkilenmeyen Lyssa sosyalleşmekten keyif alan, gördüğü herkesi büyülemeyi başaran bir kıza dönüşürken Evie her zamanki gibi kalmıştı. Tuhaf.

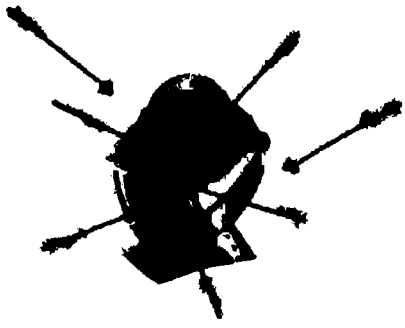
Her zaman yanlış şeyi söyleyen, aklı ve düşünceleri kibar ortamlara ayak uyduramayan. Her sohbet girişiminde Evie'nin içine o kadar yoğun bir endişe yayılıyordu ki o da en sonunda denemekten, yaşamaktan vazgeçmişti.

Babası hastalanınca bu durum daha da kötüleşmişti. Kendine insan olmaya ve yaşamaya izin vermek yerine işine gömmek için bir bahanesi olmuştu. Ta ki Kötü Adam için çalışmaya başlayana dek.

Ölümle bu kadar içli dışlı bir adamın onun kendini yeniden yaşıyormuş gibi hissetmesini sağlaması ne kadar ironikti. Ama artık bitmişti. Evie yavaşça eskiye dönecekti, ta ki tüm parçaları yanıp kül olana ve kararmış karahindibalara dönüşene dek.

Evie'nin gözleri yaşlarla doldu ama kirpiklerini kırpıştırarak akmalarını engel oldu ve babası için kocaman gülümsedi. "Her şey yolunda," dedi, onca yıl önce yanmış dilekler tarlasında Lyssa'ya söylediği kelimeleri tekrar ederek.

Her şey yolundaydı.

BÖLÜM 22

KÖTÜ ADAM

"Ölütopraklar adına, nedir bu?"

Ufak adam, Trystan'ın masasından dikkatli adımlarla uzaklaştı. "Bu... kazan kaynatması, efendim."

Mide bulandırıcı siyah sıvının yüzdüğü gümüş kadehi tuttu.

Krema yoktu, şeker yoktu, Sage'in sütle üstüne yüz yapmaya çalışırken ortaya çıkardığı gülünç şekiller yoktu. Hepsi yanlıştı.

"Kazan kaynatması istemedim," dedi sert bir sesle.

"Elbette, efendim ama şey, on dakika önce dediniz ki, 'Bana acilen kaynatma getir, Stuart, yoksa derini kemiklerinden ayırırım.'"

Ah, evet, demişti, değil mi? İçine gizlice biraz süt koymanın yolunu bulana kadar kaynatma içmemeye karar verdiğini sanmıştı ama öğle vakti gelince başına öyle bir ağrı saplanmıştı ki çaresizliğe bürünmüştü.

"Bu karışımı istemiyorum. Gözümün önünden *hemen* al!" Ayağa kalktı, kadehi ödü kopmuş adamın eline sertçe tutuşturdu ve zavallının hızla koşarak uzaklaşmasını izledi.

Trystan dönüp Kingsley'ye baktı. Kurbağa elinde bir yazı tahtası tutarak vırakladı: GERZEK.

Kurbağa ilk defa her şeyi mükemmel özetlemişti.

Amfibi hayvanı görmezden gelerek masasına yeniden yerleşti ve şeytani planlarına odaklanmaya çalıştı. Yıkım ve dehşet hayalleri sıkıntılı ruh halini rahatlatırdı mutlaka, değil mi?

Öğleden sonra olduğunda Trystan, ofisinin hâlâ ayakta durduğuna şaşırıyordu.

Köşkün güney koridorunda yangın çıkmış ve resmî haritalarla dolu koca bir odayı neredeyse yakıp kül etmişti. Yangın, iki ateş perisinin anlaşmazlığıyla başlamış ve hızla yayılan alevlerle sonuçlanmıştı. Sage, işe başladığı ilk ay almaları için ısrar ettiği sulama aletlerinin yerini bilen tek kişiydi.

"Onları asla görmeyeceksiniz bile!" demişti Sage, sulama makinesinin yerleştirilmesine duyduğu heyecanla zıplarken bukleleri dans ediyordu.

Trystan'ın alması için ısrar ettiği, "kauçuk" adı verilen bir materyalden yapılmış hortumu duvara itmişti. Mekanizma yerine kilitlenmiş, kauçuk hortum dönerek beyaz tuğlaların arkasında kaybolmuştu.

"Köşkün her yerinde saklılar! Bu kadar büyük bir ev olunca, yangın çıkma ihtimaline karşı hazır olmak lazım, özellikle de bu kadar insanın hayatı sizin sorumluluğunuzdayken." Gülümsemiş ve çantasından defterini çıkarmıştı. "Şimdi, otuz hortumun hepsinin de nerede olduğunu not aldım ve sizi her birine götürüp tam olarak nasıl bulabileceğinizi göstereceğim."

Otuz mu?

"Sage, hortum turu kulağa ne kadar güzel gelse de yapmam gereken daha önemli işler var."

Kadın kaşlarını çatmıştı ve bu, göğsüne yabancı ve rahatsız edici bir hissin yayılmasına sebep olmuştu. "Ama yangın çıkarsa ne yapacaksınız?"

"Sana hortumların nerede olduğunu soracağım," demişti Trystan düz bir sesle.

Sage sık sık yaptığı gibi burnunu kırıştırmıştı ve ona neredeyse... sevgi dolu bir merakla bakmıştı. Trystan'ın bedeninden bir ürperti geçmişti. "Ama ben yoksam ne yapacaksınız?" diye sormuştu.

"Sen her zaman burada olacaksın, Sage."

Trystan gözlerini kırpıştırdı, gözlerinin yandığını hissediyordu. Ofisini uzun adımlarla geçti ve ahşap kapıları açıp zarar görmüş sur duvarına çıktı. Kapılar arkasından sertçe kapandı ve havadaki nemli sıcak karşısında gözlerini kırpıştırdı. Karşı taraftaki yapı, yapılan onarıma destek olan ahşap kirişlerle kaplanmış ve dayanaklı hale getirilmişti.

Parçalanmış ucun hemen yanında durdu, havadaki sıcaklık yine gözlerini yakıyordu. Gidişini umursamamaya karar vermişti. Onun arkasından gitmeyecekti, onunla konuşurken kullandığı acımasız sesin ardından kadın da dönmeye cesaret etmezdi zaten.

Sıcaklık artık katlanılamaz durumdaydı, nem çok fazlaydı ve yanağından bir damla aktı. Öfkeyle sildi ve elindeki ıslaklığa mide bulantısıyla baktı.

"Efendim?"

Bayan Erring'in sesi sessizliği bölüp geçti, gözlerindeki ıslak sıcaklığı saniyeler içinde kuruttu. Kötü bir koku almış gibi burnunu çekerek yüzünü ekşitti ve başını hafifçe kadına çevirdi.

"Yine ne var?" diye sordu sertçe.

Kadın her zaman biraz somurtkandı ama şimdi yüzü o kadar çarpılmıştı ki dilini yutmak üzereymiş gibi duruyordu. Başını iki yana sallayınca gözlüğünün büyük çerçevesi burnundan aşağı kaydı. "Köşkün mali işleriyle ilgilenmesi için aldığınız adamlardan biri çıldırmak üzere çünkü ekspertizin el yazısını okumayı beceremiyor."

Trystan kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Ekspertiz neye değer biçiyor ki?"

"Kral Benedict'e giden mücevherlerle dolu birkaç sandık. Kuzey krallıklarından biri olan Roselia'nın gönderdiği destekmiş. Kötücül Muhafızlar bu sabah yolunu kesmiş."

Ne zekice bir hamle. Ne yazık ki böyle bir plan yaptığına dair en ufak bir hatırası yoktu. "Bunu kim planladı ki? Kuzey krallıkları normalde sevkiyatlarını bir muhafız ordusu eşliğinde yollar."

Bayan Erring'in dudakları aşağı doğru büküldü ama konuşurken gözlerinin içine baktı. "Evangelina planları bir ay önce hazırlamıştı ve siz de onaylayıp imzalamıştınız, efendim."

Olamazdı... Ama olmuştu, değil mi? Sage birkaç Kötücül Muhafız'ın Roselia üniforması giyerek aralarına karışmasını ve gerçek Roselia muhafızlarını teker teker indirmelerini önermişti.

İntihar göreviydi ama kendinden çok emin görünmüştü. Bu yüzden planı imzalamış, en iyi muhafızlarını bunu yapmakla görevlendirmişti. Acemileri erken bir ölüme yollamanın anlamı yoktu. En azından daha deneyimli muhafızlarının hayatta kalma şansı olurdu.

Ama hayatta kaldıkları gibi bir de başarılı olmuşlardı. "Eh, ne kadar harika. Ama hâlâ sorunu anlayamıyorum. Neden mali danışmanımız ekspertizi el yazısını okuyamıyor?"

Onu tanıdığı iki yıl boyunca Rebecka Erring'i sükûnet zırhını düşürmüş halde asla görmemişti. Onunla ilk tanıştığında, o nahoş durumda bile kayıtsızlığını korumayı başarmıştı. Ama kadın gözlerini devirerek Trystan'ı şaşırttı. "El yazısı korkunç, efendim. O karmaşanın içinden tek bir harfi bile anlamak için çevirmen lazım."

Sinirleri o kadar yıpranmıştı ki ayaklarının altındaki zeminden bir farkı yoktu. "Daha önce nasıl okuyorduk peki?" diye sordu sabırsızlıkla.

Ama kadının yüzünde rahatsız bir ifade belirmeden önce bile cevabı biliyordu. "Evie her zaman sorunsuzca okuyabiliyordu," dedi. "Edwin ona okurken hamur işi verirdi." Sesine bakılırsa ciddi kadın ikinci kısımdan pek hoşlanmıyordu.

Trystan bunu umursayacak gücü kendinde bulamadı. O noktada Sage olmadan artık bir ofisi olamayacağı gerçeğiyle yüzleşmekle meşguldü. Ya da aslında vardı. Ama dürüst olmak gerekirse doğru düzgün ayakta durmayı başaramayan bir faciadan ibaretti.

Sabah hissettiği tüm o doğrucu hisler eğilip bükülmüş ve gerçek hallerini almıştı: Zihninin hissettiği pişmanlığa anlam verme çabası. Hatalı olmaktan gerçekten nefret ediyordu ama eğer haklılık

konumunu birine vermesi gerekiyorsa, o da Sage olurdu. Kadın muhtemelen bir daha asla bu köşke adım atmayacaktı... O zaman kendisinin *ona* gitmesi gerekiyordu.

Trystan içindeki bu fırtınanın kelimelerine yansımamasına dikkat ederek Bayan Erring'e döndü. "Mali işlerdekilere yazıyı bir kenara ayırmalarını söyleyin, el yazısını ben elimden geldiğince çevireceğim."

Kadın başıyla onaylayıp uzaklaşmak için döndü ama gitmeden önce siperlerin sonundaki yıkıntıya baktı. "Bazı şeyleri düzeltmekte diğerlerinden daha hızlı davranmamız ne kadar ilginç, değil mi?"

Sözlerinde öyle bir suçlama vardı ki Trystan gözlerini kısarak kadına baktı. "Ne ima ediyorsunuz, Bayan Erring?" Sesindeki sert tınıyı kendisi de duyabiliyordu ama Rebecka'ya hakkını vermesi gerekirse, birazcık irkilmeden sırtını dik tutmayı başarmıştı.

"Gururunuzu bir kenara koyup açıkça düzeltilmesi gereken şeyleri görmeye başlamanız gerektiğini, efendim."

Kadının kendisiyle konuşurkenki dobra tavrından dolayı Trystan ona saygı duyuyordu. Rebecka Erring, haklı olduğuna inandığında hiçbir şeyden korkmazdı. Bu saygıdan dolayı kurtulmuştu.

"Benim sorunlarımdan önce kendinizinkilere odaklanmalısınız, Bayan Erring. Göreviniz çalışanlarıma tavsiye vermek, bana değil."

Kadın görev bilinciyle başını yukarı aşağı salladı, baş kaldırışı geldiği gibi kayboldu ve Trystan'ın kafası karıştı. Rebecka Erring, Sage'in istifasını düzeltilmesi gereken bir şey olarak mı görüyordu? Trystan kadınlar arasındaki sürtüşmenin iki taraflı olduğundan emindi.

"Bayan Erring, Bayan Sage'in dönmesini mi istiyorsunuz?" diye sordu merakla.

Kadın ona bakmadı, ağır kapıyı açarken sırtı ona dönüktü. "Hayır, istemiyorum," dedi sessizce. "Ama dönmeyi hak ettiğini düşünüyorum."

Sözleri o kadar düz ve dürüsttü ki Trystan taş duvara yaslandı, kadının arkasından kapanan kapının sesi kulaklarında boğuk ve kısıktı. Eliyle ağzını sıvazladı ve elini çenesine kadar indirdi.

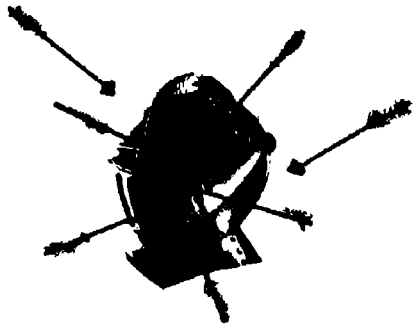
Ofisine dönmeden önce etrafındaki yıkıntıya son bir kez daha baktı.

Düzelt bunu.

Maalesef ki Trystan'ın hiçbir şeyi düzeltebilecek yeteneği yoktu. O, dokunduğu her şeyi mahvetmekte çok daha başarılıydı.

O yüzden bu korkunç gün sona erdiğinde geriye bir köşk kalacağından bile emin değildi.

BÖLÜM 23

KÖTÜ ADAM

Trystan'ın kapısının hafifçe çalınması bardağı taşıran son nokta olmuştu.

Günün bitmesine neredeyse bir saat kalmıştı ve güneşin batmasını, günün geceye dönmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Gecenin içinde boğulmak istiyordu.

Sandalyesini iterek kalktı, yürüyerek camdan dışarı baktı. Kapının yine de açıldığını duyunca patlamamak için kendini zor tuttu.

"Yine bir yangın yoksa rahatsız edilmek istemiyorum," dedi sertçe.

İçindeki karanlık büyü zonklamaya, onun bölgesine davetsiz giren her kimse onun zayıf noktalarını bulup yok etmek için can atmaya başladı.

"Geçen hafta sur duvarının yarısını patlattım." Vücudunun her yeri taş kesildi ama arkasındaki ses konuşmaya devam edince derinlerindeki ilkel bir tarafının rahatladığını hissetti. "Bu sayılır mı?"

Kadını görme ihtiyacıyla dönünce göğsünde bir şeyin çırpındığını hissedip rahatsız oldu ve donakaldı. Ellerini pantolonunun ön ceplerine sokup gözlerini kadına dikti.

Eski asistanı her zamanki gibi görünüyordu, hâlâ kısaydı ve hâlâ saçları karaydı. Gözleri hâlâ çok şey biliyor gibi bakıyordu, dudakları hâlâ daima hafifçe gülümsüyor gibiydi. Araya hafta sonu girdiğinde onu daha uzun süre görmediği olmuştu, o yüzden bedeninin şu anki tepkisinin hiçbir açıklaması yoktu.

Ama onu gördüğü için çok *mutluydu*. Ne kadar mide bulandırıcı, gereksiz bir duygu olsa da oradaydı işte. Mutluydu... Ne kadar iğrenç.

Kadın konuşmaya başlayınca göğsündeki hafiflik daha da arttı. "Bir şey yapamıyor gibi hissetmeyi sevmiyorum." Kelimeler dudaklarından döküldü, önceden hazırlanmış gibi değil de dürüsttü.

"Peki..." dedi ifadesizce.

"Mantıksız hareket etmeme sebep oluyor. Sanki içimdeki bir şey kopuyor da..."

"Dur." Araya girmek için elini kaldırdı, omzunun üstünden açık kapıya baktı. "Düşünceni unutma." Hızla kapıya doğru gitti, aralıktan onları görmeye çalışan kalabalığa öfkeyle baktığında herkes kaçıştı.

Blade dışında herkes. O, başına sarılmış yeni bir bandajla oradan geçerken Sage'i fark etmişti ve Trystan'a dönüp yumruğunu kaldırarak selam verdi.

Trystan ona ortaparmağını kaldırdıktan sonra kapıyı kapadı ve masasının üstünde kıpırdamadan duran Kingsley'ye baktı. En azından sabahki yazı tahtasını tutmuyordu.

"Başka bir yerde... olsan olmaz mı?" diye sordu Trystan ve yaratık masadan aşağı zıplayıp pencerenin pervazına hoplayınca içini çekip Sage'e döndü. "Devam et."

"Bazı konularda bana güvenmek istemediğinizi biliyorum. Elimden hiçbir şeyin gelmeyeceği konular olduğunun da farkındayım."

Trystan bundan fazlasıyla şüpheleniyordu ama bir şey demedi.

Sage her zamanki sandalyesine geçti, Trystan ayakta kalmayı tercih ederek masasına yaslandı. "Ama yapmam gereken şeyi başaramamak, bakmam gereken insanlara bakamamak... ödümü koparıyor."

Trystan'ın merakı gitgide artarken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Elbette bu kadın *herhangi bir şeyi* yapamayacağını düşünüyor olamazdı. Ayrıca Trsytan'ın abartılı tepkisinin ve ona davranışının hatalı olduğunu, mektup konusunda yanıldığını biliyordu. Neden kendini açıklıyordu ki?

"Her şeyi bilemeyeceğimi biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Sizin bir sürü sırrınız var, benim aksime." Cümlesinin sonunda hafif bir kahkaha attı. Kendisini aşağılayan tarzda bir gülüştü, Trystan bunu iyi bilirdi.

Sage devam ederken açık renkli gözleri onun kara gözlerini buldu ve Trystan uzuvlarına yayılan, neredeyse gıdıklanmaya benzeyen hissi rahatlatmak için ellerini iki yanında gergince sıkıp açtı. "Ama beni yalan söylemekle suçlayınca..."

Trystan'ın omuzları dikleşti.

"Kalbim kırıldı. Bana kendimi açıklama fırsatı bile vermedin."

Kalbim kırıldı.

Trystan eğer kendisini şu an camdan atarsa kadının hayat boyu travmatize olup olmayacağını merak etti.

"Yine de." Duraksadı. "O kadar aniden istifa etmemeliydim. Duygularıma yenik düştüm ve kalp kırıklığımı düzgünce içselleştirmek için kendime fırsat tanısaydım vereceğim karar bu olmazdı."

Derin bir nefes aldı, gözlerini ondan ayırmadı. "Bu yüzden içtenlikle özür diliyor ve işime dönmem için izin vermenizi istiyorum."

Birbirlerine bakarken aralarında sessizlik çınladı. Trystan o konuşurken kendi dudaklarının aralandığını ve şu an delirmiş bir balık gibi ona baktığını fark etti. Yutkunup çenesini ileri geri oynatarak gerginliğini yatıştırmaya çalıştı. "Dönmek mi istiyorsun?"

Sesindeki hevesi bir böcek gibi ayaklarının altında ezmesi gerekirdi.

Sage başıyla onayladı, güneşin son ışıkları da içeri dolarken gözleri parıldadı. "Burada çalışmayı gerçekten çok seviyorum."

Konuyu burada kapamalıydı. İkisi de Trystan'ın haklı olduğunda, kadının absürt davrandığında ve hayatlarının parçalarının bozulmadan ait oldukları yere oturmalarına izin vermeleri gerektiğinde hemfikirdi.

Kalbim kırıldı.

Suçluluk. Suçluluğu o kadar sert ve ham bir halde hissediyordu ki buna katlanamıyordu. Sage'i orada oturmuş açık açık ve mantıklı

konuşurken, etrafını saran cesur umutla görmek. Tenini karıncalandırıyor, kafatasının ön tarafının zonklamasına neden oluyordu.

Trystan sandalyesini buldu ve yavaşça oturdu, sessizliğin daha fazla uzamasına izin vermedi. "Sage, ben..." Tatianna onun kazan kaynatmasına zehir koymuş olmalıydı, sorun kesin buydu. Kadına baktığında hissettiklerinin başka hiçbir açıklaması olamazdı.

Trystan'ın gerginliği, dönüp Kingsley'ye baktığında ve kurbağanın odanın öbür ucundan tuttuğu yazı tahtasını gördüğünde daha da arttı: KONUŞ.

Birden ayağa kalkınca ikisi de yerlerinde zıpladı, ardından Sage de hızla ayaklandı. Trystan gözlerini ondan ayırmadan masanın etrafından yavaşça dolandı. Bir şeyde başarısız olacağını bilmeyi, bir yola çıkmak için ne kadar dirense de yolun bir şekilde onu bulmasını özetleyebilecek tek bir kelime olup olmadığını merak etti.

Evangelina Sage onu bulmuştu.

"Özür dilerim." Özrü ağzından hızla çıktı ve sesinin bir perde yükseldiğinden neredeyse emindi; bu sadece inanılmaz utanç verici değildi, aynı zamanda kendisini camdan atma fikrini yeniden düşündürtmeye yetmişti.

"Sen... özür mü diledin?" Sage'in ağzı o kadar açılmıştı ki Trystan yerdeki toz doluyor mudur diye merak etti.

"Abartmaya gerek yok. Gece lambasıyla uyuduğumu söylemedim ya."

Sage'in bakışları bunu duyunca keskinleşti ve Trystan fısıltıyla küfretti.

Yaşlı büyü uzmanları gibi çenesini sıvazlarken bakışlarındaki muziplik onu ele verdi. "Nasıl yani? Gece lamban mı *var* gerçekten?"

Trystan başını iki yana salladı ve elinin tersiyle gözlerini ovarken mırıldandı. "Yok... diyemem."

Kadının kıkırdaması o kadar yüksek ve tizdi ki kuşları pencere pervazına çağırıp kardeşlerini aramaya itmesi gerekirdi ama çok tatlıydı ve Trystan bir daha duyabilmeyi umdu.

Siktir.

"Gece lamban var! Ne için? Böcekleri mi öldürüyor? Yoksa birilerini ölümüne çağırmak için mi?" Kelimeler ağzından o kadar hızla dökülüyordu ki dili dolaşmaya başlamıştı.

Adam içini çekip başını iki yana salladı, bunu cezası olarak kabul etmişti. "Gece lambasını yapılma amacına göre kullanıyorum, yani geceler daha... aydınlık olsun diye." Yüzünü buruşturdu.

Tanrılar aşkına, ne kadar saçma konuşuyordu böyle.

"Bugün hayatımın en güzel günü." Sage burnunu kırıştırdı ve heyecandan sanki kahkahası onu güneşe fırlatacakmış gibi yine hafifçe yaylanmaya başlarken güldü. "Neden 'gece aydınlık olsun' istiyorsun ki?" dedi adamın sesini taklit ederek.

Bir elini kalçasına koyup diğerini alnına bastıran Trystan kendini tükenmiş hissetti. "Karanlıktan korkuyorum, özellikle yalnızken ya da yatak odamdayken... ya da ikisi birden."

Sage'in çenesi yine yerle kavuşmuştu, şaşkınlıktan sessizliğe bürünmüştü. Kadın için bu endişe vericiydi.

Trystan sırtını dikleştirdi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Elbette yok," dedi eğlencesi yerini yumuşak bir sese bırakırken. "Ne zamandır karanlıktan korkuyorsun?"

"Karanlıktan *korkmuyorum*, Sage. Ben Kötü Adam'ım, karanlık benden korkar." Sözlerini kanıtlamak için göğsünü kabarttı, bu da kadını yeniden kıkırdattı.

"Özür dilerim, efendim," dedi pişmanlıkla. "Ne zamandır karanlıktan korkuyorsunuz... *yatak odanız özelinde?*" Son kısmı söylerken yeniden sesini kalınlaştırarak adamı taklit etti.

"Çocukluğumdan beri," diye itiraf etti ama yıllar geçtikçe ne kadar ya da neden kötüleştiğini açıklamadı. Sage yine de hissetmiş olmalıydı ki elini uzatıp adamın elinin üstüne koydu. İnsanlar ona her dokunduğunda olduğu gibi Trystan dokunuşu hissedince kaskatı kesildi ve başını hızla aşağı indirip kadının, elinin üstündeki ufak eline baktı.

"Ben de uğurböceklerinden korkarım," dedi Sage ciddiyetle başını yukarı aşağı sallayarak.

Trystan ağzını açıp bakakaldı, başını tavana çevirdi ve bu noktaya nasıl geldiğini anlamaya çalıştı. Çalışanından özür diliyordu, çok da kötü bir özürdü belli ki, sonuçta konuşma bir şekilde böceklere kaymıştı.

Adam cevap vermeyince Sage devam etti. "Üstlerindeki noktalar ödümü koparıyor."

"Tabii," dedi tükenmiş bir sesle. "Sage, özür dilemeye çalışıyordum?"

"Ah, evet! Pardon, devam et!" Bir adım geri atıp elleriyle devam etmesini işaret ederken utanmış göründü.

Trystan içini çekerek devam etti. "Güvenime değmeyeceğini ya da bunu hak etmediğini bana gösterecek hiçbir şey yapmadın. Mektuba fazla tepki verdim ve bu fazlasıyla adaletsiz bir davranıştı..."

Sage hızla araya girdi. "Mektup aslında..."

"Biliyorum," dedi Trystan bir elini kaldırıp onu durdurarak. "Blade anlattı."

Sage'in dudakları bir somurtuşla büküldü. "Efendim... siz yoksa... Yani demek istediğim, Blade?.."

"Hâlâ nefes alıyor."

"Tamam da sizin buraya getirdiğiniz adamlara nasıl işkence ettiğinizi gördükten sonra bu içimi rahatlatmıyor ki," dedi düz bir sesle.

"Hayatta, zarar görmedi ve hâlâ bizimle çalışıyor." Trystan gösterdiği merhametten daha fazla bahsetmek istemiyordu çünkü midesini bulandırıyordu. "Tıpkı senin gibi. Eğer yeniden baştan başlamak istersen," diye hızla ekledi.

Kadının her zamanki gibi hafifçe yukarı kıvrılmış dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüp tüm yüzünü aydınlattı. Bunu görmek Trystan'ın kasılmış eklemlerinin rahatlamasına sebep oldu, sanki kadın tüm kemiklerini eritmişti. Sage ona doğru bir adım atıp elini uzattı.

Bir anlığına tereddüt ettikten sonra Kötü Adam, Sage'in elini tuttu.

"Benim adım Evangelina Sage. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Size 'efendim' mi demeliyim? Yoksa Şeytan Hazretleri mi uygun olur?"

Trystan başını iki yana sallayıp sırıttı ve Sage'in gözleri sol yanağına kayıp kendinden memnun bir ifade takındı. Kadının yüzündeki gamzeye sağlıksız bir takıntısı vardı. "İkisini de kullanabilirsin ama önce mutfaktaki şu kızartmalardan getirmen gerek. Yanında da bir kadeh şekerli kazan kaynatması."

"Anlaştık!" dedi tiz bir sesle, kapıya doğru koşarken neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti.

"Sage?" Trystan arkasından seslendi ve kadın dönüp beklentiyle ona baktığı an pişman oldu. "Yalnızca anlamak istiyorum... neden güvenimi kazanmak istiyorsun ki?"

Kadın elini yanağına koydu ve bir kaşı düşünceli bir ifadeyle kalktı. "Seni tanımak istiyorum, o kadar."

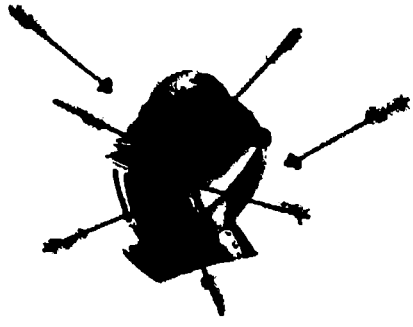
Bu kadarcık mıydı? Sanki bu cümle onu tamamen yörüngesinden çıkarmamış gibi. Sage kapıların arkasında kayboldu ve Trystan duvara yaslandı, yerde oturana kadar kaydı ve kollarını dizlerinin üstüne koydu.

Seni tanımak istiyorum.

Trystan orada otururken saf bir korku hissetti çünkü on yıldır ilk defa bu fikirden nefret etmemişti.

Ama yine de derinlerinde bir yerde, kadının en nihayetinde onun sonu olacağını biliyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 24

EVIE

Her şey fazla sessizdi.

Geçen bir buçuk hafta içinde her şey gündelik, düzenli ritmine kavuşmuştu. Patronu, onun hâlâ bilmediği sebeplerle kir pas içindeki adamları kulaklarından çekerek zindana sürüklemeye devam ediyordu. Roselia'dan gelen iki silah sevkiyatı ve başka çalıntı eşyalar en ufak bir pürüz çıkmadan köşke ulaşmıştı.

Ofisteki köstebekleri tutunamıyordu.

Evie vanilyalı şeker yiyip çok sevdiği mutfak camının başında dikiliyordu, son zamanlarda burayı ziyaret etmek için pek vakti olmamıştı. Edwin'in daha yeni yaptığı kapkekler ve mükemmel krema kaplamaları da yardımcı olmuyordu. Sohbetlerinin keyfini çıkarırken Becky birden hepsinin içine etti.

"Bu kadar profesyonellik dışı davranmana rağmen hiçbir şey olmamış gibi geri dönmek güzel olsa gerek."

Evie gözlerini devirdi. Kapının yanında kavuşturduğu kollarıyla bekleyen Becky'ye baktı.

"Peşin hükümlü bir cadaloz olmak ve ben böyleyim deyip kurtulmak da güzel olsa gerek." Evie kocaman sırıttı.

Sırıtışına karşılık verip kaynayan kazana doğru ilerleyen Becky, doldurması için kadehini Edwin'e uzattı. Dev onun iki katı büyüklüğündeydi ve yine de kadının gözlerine bakmaktan korkuyordu.

"Başını sürekli belaya sokan bir saf salak olacağıma peşin hükümlü bir cadaloz olmayı tercih ederim."

Evie'nin gözü seğirmeye başlamıştı. "Senin işin gücün yok mu? Bebeklerden şeker falan çalman gerekmiyor mu?"

Becky gözlerini kısıp sıcak içeceğini eliyle alarak mutfaktan çıktı, yürürken etekleri zıplıyordu.

Mutfağa giren Blade, hayatı buna bağlıymış gibi sıçrayarak kadının yolundan çekildi ve Evie'ye doğru yürürken başını bir an çevirip gözlerini hızla aksi yöne ilerleyen Becky'den ayırmadı.

Kocaman gülümsedi. "Sen yokken Becky gerçekten katlanılmazdı. Yine kendisi gibi davrandığını gördüğüme nasıl seviniyorum anlatamam."

İnanması zordu.

"Ah, evet, kesin bütün hafta şeker gibidir." Evie elindeki kaynatmayla masasına dönerken Blade hemen arkasından takip etti.

"Tatlı Rebecka'yı unut şimdi. Sana göstermek istediğim harika bir şey var." Blade kocaman sırıttı, esmer tenine giydiği beyaz kıyafet ona sağlıklı ve canlı bir ışıltı veriyordu. "Patron yirmi dakika sensiz yapabilir mi dersin?"

"Eminim umursamaz, bugün köşkte değil nasılsa." Evie iç çekip endişesini bastırdı. "Ne gösterecektin?"

"Gel benimle," diye ısrar etti elini tutup onu peşinden sürükleyerek. Tatianna yanlarında belirdi, yüzünde sıkkın bir ifade vardı.

"Nereye gidiyoruz? Bugün çok yavaş geçiyor."

"Tedavi edecek stajyer yok mu?" diye sordu Evie üçü birlikte merdivenlerden inerken. "Ya da patronun kız kardeşi?" Tatianna onu hafifçe itince kocaman sırıttı.

"Patronun nesi?" diye sordu Blade kaşlarını kaldırarak. Kaslı bir kolunu Tatianna'nın omuzlarına dolayıp kadına doğru eğildi. "Sınıfla da paylaşsana, dedikoduya bayılırım."

"Bu maceraya sorgulanmak için atılmadım, biraz eğlenmek istiyorum sadece."

Evie bir elini havaya kaldırdı. "Ben oldukça eğleniyorum açıkçası." Tatianna'nın onu bakışlarıyla şişlediğini görünce elini yeniden indirdi.

Avluya çıktılar ve Blade'in heyecanı bedeninden dalga dalga yayılmaya başladı. "Pofuduk'la ne kadar yol katettiğimizi görene kadar bekleyin. Aylardır denediğimiz her şeyi çok aştı."

İki kadın da girişte donakaldı ve kafa karışıklığıyla birbirlerine baktılar. "Sen az önce... Pofuduk mu dedin?" diye sordu Evie.

Blade kendi kendine kıkırdadı. "Biliyorum ama diyeceğim şeye inanın... Patron!"

Evie'nin kalbi hızla attı ve hemen arkasında heybetli bir varlığın belirdiğini acı verecek kadar keskin hissetti. Derin bir sesin kulağına fazla yakın bir yerden konuşmaya başlayınca şüpheleri doğrulandı. "Günün ortasında işten mi kaçıyorsunuz, sizi nankörler?" Adamın sesinde öfke yoktu, yalnızca temkinli bir bıkkınlık vardı.

Evie dönünce adamı hemen arkasında buldu, yüzünde karanlık bir bakış ve gözlerinin altında siyah torbalar vardı. "Blade bize bir şey gösterecekti." Evie duraksadı ve elini kaldırıp göz altı torbalarından birini hafifçe ovdu. Kendisi de Kötü Adam da bu cesur hareketini beklemiyor olmalıydı ki aynı anda donakaldılar. "Son zamanlarda uyumuyor musun?"

Tatianna bir kaşını kaldırıp sırıttı ve Blade birden ayakkabılarını çok ilginç bulmaya başladı.

"Sorun uyku değil," dedi Kötü Adam, nihayet kadının elini yakalayıp yan tarafına indirerek. Evie parmaklarının parmaklarına gerektiğinden birkaç saniye daha fazla değdiğini hayal etmiş olmalıydı.

Evie elini beline koydu. "Siz bir makine değilsiniz, efendim. Geceleri güzel bir uyku çekerek de şeytani ve somurtkan olmaya devam edebilirsiniz."

"Bilmiyorum. Yorgun görünüşü patronu daha korkunç kılıyor bence." Blade başını yukarı aşağı salladı, Kötü Adam'ın omzuna

hafifçe vurdu ve bu hareketi karşısında iç organlarını söküp almaya hazırlanan bakışlarını görünce elini hızla geri çekti.

"Bence yalnızca yorgun görünmesine neden oluyor," dedi Tatianna düz bir sesle, daha iyi görebilmek için başını yana yatırarak.

"Uyku düzenimi tartışmaya artık bir son verip neden sözde saygıdeğer çalışanlarımın görev yerlerinden ayrıldıklarını açıklamaya başlayabilir miyiz?" Bir kaşını kaldırdı ve açıklama beklerken kollarını kavuşturdu.

Blade ağzını açtı ama arka kapıdan bir rüzgâr dalgası gelince donakaldı. Başını döndürünce yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Duydunuz mu?"

"Havayı mı?" diye sordu Kötü Adam alaycı bir sesle.

Rüzgâr kapıya çarptı, bu sefer daha güçlüydü. Kapının sarsılması Tatianna'yla Evie'yi oldukları yerde zıplattı ve Kötü Adam'ın Evie'yi yakaladığı gibi arkasına çekmesine sebep oldu.

"Ölütopraklar adına, o da neydi?" diye hırladı.

Blade keyifle kapıya doğru yürüdü ve Kral Benedict'i tanıtırcasına kolunu dışarı uzattı. "Bu, canım arkadaşlarım, Pofuduk."

BÖLÜM 25

KÖTÜ ADAM

Sage'in dikkatli bakışlarını üstünde hissedince Kötü Adam'ın kalp atışları kulaklarında yankılandı. Boğazını temizleyip yavaşça kadına döndü ama o çoktan Tatianna'nın koluna girmiş, yanından geçip gidiyordu.

Şifacı hayretler içinde seslendi. "Zavallı hayvana neden bu adı verdin?"

Blade'in bakışları ona kaydı ve Trystan adama doğru gözlerini kıstı. Eğer onlara söylerse... "Ah, aklıma daha saçma bir isim gelmedi! Başıma açtığı tüm belalardan sonra biraz intikam almak istedim."

Ve... tam olarak söylememesi gereken şeyi söylemeyi başardı. Harika. Sage'in omuzlarının gerildiğini fark edince, Blade'in ismi Trystan'ın bulduğunu açıkça itiraf etmiş olmasını bile dileyecekti neredeyse.

Kadın, Tatianna'nın kolunu bırakıp hızla avluya doğru yürüdü, şifacı da hemen arkasından takip ediyordu. "Zavallı yaratığın adını nasıl olur da garez gibi bir duyguyla koyarsın, Blade Gushiken!" Ejderha terbiyecisi yediği azar yüzünden süklüm püklüm görünüyordu.

Trystan arkalarından giderken kendini bir tek boynuzlu atın götü gibi hissediyordu.

Arka avlu, köşkte en sevdiği yerlerden biriydi. Büyük alan komple taşla kaplıydı, aralarındaki boşluklardan çimenler ve bitkiler fışkırıyordu. Yaratık büyümeye ve boynundaki zinciri günlük sinir krizleri esnasında etrafındaki her yere vurmaya başladığından beri taş kemerler oldukça zarar görmüştü.

Şimdiyse yaratık korkutucu derecede sakin duruyordu.

Fazla sakin. "Zinciri nerede?" diye sordu Kötü Adam ateş üfleyen yaratık karşısında soğukkanlılığını korumaya çalışırken. Yaratık gözlerini Sage'den ayırmıyordu, burun delikleri genişlemişti. Trystan gücünün bir kara bulut gibi üstüne çöktüğünü, ejderhanın pullu derisinin altındaki hassas ve ölümcül noktaları görebilmesi için görüşünü değiştirdiğini hissetti.

Pençelerinden birinin sol yanında zayıf bir noktası vardı. Eğer doğru açıyla vurmayı başarabilirse yere yıkılır, sonsuza dek felç olurdu. Ama yaratığın boynunda zincirlerin bıraktığı yaraları görebiliyordu, üstü kabuk bağlamış yaralar parlıyordu. Bunu görünce duraksadı.

Gücünü kendine çekti, tam o sırada Sage titreyen bir elini yaratığa doğru uzattı. "Sage," diye fısıldadı olabildiğince kısık bir sesle. "Ben olsam yapmazdım."

Ama kadın büyülenmiş bir halde yaratığa bakıp fısıldadı. "Selam ejderha." Yaratık burnundan üfleyince hafifçe irkildi.

"Sorun yok," diye rahatlattı Gushiken. "Ona bir isim verdikten sonra rahatladı. Evcil bir kedi kadar zararsız."

"Kanatları olan... ve ateş üfleyen bir evcil kedi kadar," diye düzeltti Tatianna, *Pofuduk*'tan uzağa doğru dikkatli bir adım atarken.

"Zinciri çıkarmanın yardımı olmuştur." Kötü Adam yaratığa doğru yaklaştı, kendini hafifçe Sage'le hayvanın arasına yerleştirdi. "Eminim yatıştırmıştır. Farkında değildim..." Göğsünün suçlulukla sıkıştığını hissetti. "O kadar canını yaktığının."

Blade kaşlarını çattı, dilini şaklatıp yaratığı kendine doğru çağırdı. Pofuduk arka bacakları üstünde sakarca doğruldu ve burnunu Gushiken'in eline bastırdı. "Ben de fark etmemiştim ama fiziksel olarak acı vermese bile bir yere zincirlenmek kimsenin hoşuna gitmese gerek. Daha önce fark etmeliydim."

Trystan bunu herkesten daha iyi bilirdi ama bu anıyı tam olarak canlanıp onu uzak tutmak için etrafına ördüğü tüm duvarları yıkıp geçmeden önce bastırdı. "Neyse ki... daha iyi hissediyor gibi

görünüyor." Yaratık ona döndü, yarık irislerinde derin bir bilgelik yatıyordu. Kötü Adam neredeyse belini büküp selam verecek, yaratığa hak ettiği saygıyı gösterecekti.

Ama bacakları düz tuttu, yüzündeki hürmeti bir kayıtsızlık maskesinin arkasına saklamaya çalıştı. Bunun yerine köşkün kapısına doğru döndü, ona zarar verdiğini bilirken yaratığa daha fazla bakmaya gönlü el vermiyordu.

"Bekle, patron, en iyi kısmını duymadın daha!" diye bağırdı Blade. Kötü Adam arkasını dönmedi, olduğu yerde durdu ve sırtı onlara dönük halde bekledi. "Zincirleri çıkardığımda içlerine ilginç bir şey yazıldığını gördüm."

Metalin sesini duyunca boynunu çevirdi. Ejderha terbiyecisinin taşıyabilmek için kollarını iki yana açması gerekecek kadar büyük bir gümüş zincir halkası taşıdığını gördü. Kötü Adam'ın ayaklarının dibine bırakıp küçük harflerin yazıldığı içine işaret etti.

KÖTÜ ADAM DÜŞECEK

Parmağıyla kelimelerin üstünden geçti, diğer eli o kadar sıkı bir yumruk olmuştu ki tırnakları avuçlarına batıyordu. İki kadın da yazıyı okuyup nefeslerini tuttu.

Sage hemen yanında diz çöktü, koluna nazik bir el koyarak yükselen büyüsünü sakinleştirdi. "Zincirleri Blade gelmeden önce depoda saklıyorduk. Birisi silah ve erzak dolu bir sevkiyatı imzalayarak onaylamıştı ve bu da içindeydi. Kral Benedict'in Groena'yla takasındaki sevkiyatlardan birinden gelmişti. Doğudaki krallıklardan biri. Buradaki ilk haftamdı."

Bir şey Kötü Adam'ı rahatsız ediyordu, gözden kaçırdığı bir nokta vardı ama bu karmaşık gizemin parçaları çözülmeyi reddediyordu. Onu hiçbir cevaba götürmeyen kopuk uçlar bulup duruyordu ve en büyük düşmanının casusu hâlâ bu köşkte, koyun postuna bürünmüş bir kurt gibi pusuya yatmıştı.

Saldırıların arkasında Kral Benedict'in olduğunu biliyordu. Ne de olsa aralarındaki bu küçük savaşı Kral başlatmıştı. Ama gemileri ilk

yollayan Benedict olsa bile, bombayı ilk patlatan Trystan'dı ve yine olsa yine yapardı. Ne de olsa Kötü Adam'ın işi buydu.

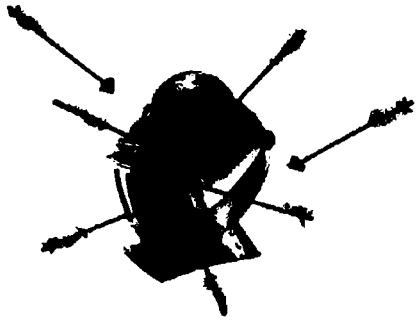
"Benedict bunun bana geleceğini biliyordu. Blade'in ejderhayı alacağını biliyordu, bu zinciri yaptırdı ve hainiyle birlikte buraya getirdi." Zincirleri tekmeledi, öfkesinin anlık yükselişi gücünü avlunun dört bir ucuna yayarken büyüsü yakalayabileceği, öldürebileceği bir zayıf nokta aradı. "Benimle oynuyor."

"Ama bu oyunu kazanacağım ve onun kellesini koparacağım," diye ekledi sert ve soğuk bir sesle.

Bunu söylediği gibi yeniden köşkün kapısına doğru ilerledi, her adımında karanlık bir amaç vardı. Benedict'in şimdiye dek ele geçirdiği azıcık avantajla mutlu olduğunu umuyordu çünkü zaferleri ani bir kesintiye uğramak üzereydi.

Boğazını ovup kendi zincirlerinin sıkılaştığını hissederken Kötü Adam gülümsedi. Benedict'in ve tüm destekçilerinin kalplerinde taşıdığı her umut kırıntısını yok edecekti. Zavallı hayatlarını kurtarmak için kaçışırlarken üstlerine ölüm yağdıracaktı.

Benedict, Trystan'ın yüzüne bakıp ona canavar diyen ilk insandı ve Kral'a bunun tam olarak ne demek olduğunu hatırlatmak, hayatının en büyük zevki olacaktı.

BÖLÜM 26

EVIE

"Bu o! Kötü Adam!" diye bağırdı Jayne Fairmond meydandaki birkaç kasabalının dikkatini üstüne çekerek.

Yoğun bir satış günüydü ve satıcılar caddeleri doldurmuştu. Tepeye renkli brandalar gerilmişti, Lavanta Denizleri ve yerlisi denizinsanlarından alınmış materyaller güneş ışığında ışıl ışıl parlıyordu. Taze ekmek kokusu –her ne kadar Edwin'inkilerle yarışamayacak olsalar da– Evie'nin burnuna doluyordu.

Ama huzuru, tatil gününde birinin patronundan bahsettiğini duyunca dağıldı. Şimdi rol yapmak zorundaydı.

"*Kötü Adam'ın* resmi mi?" Şüpheleri üstüne çekmek istemiyorsa korkmuş gibi davranmalıydı. Krallıktakiler, Kötü Adam'ın destekçileri olduğundan haberdardı ve onları da kötü pislikler olarak görüyorlardı. Evie posteri gördüğünde çığlık atmasının yerinde olacağına karar verdi ve çizerin yansıtmak istediği artık her neyse onu görünce neredeyse gerçekten bağıracaktı.

ARANIYOR posterindeki kişi artık her kimse ona yaşlı demek yetmezdi, neredeyse antikaydı. Burnun gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu ve saçı asla doğru çizememişti, öncelikle alevler içindeydi. Dili dışarı çıkmış ve bir yılanınki gibi çatallıydı, Evie sayfanın alt kısmının neredeyse tamamını kaplayan uzun sakalı görünce ciyakladı.

"Bundan başka var mı?" Gülümsemesini o kadar güçlükle bastırdı ki gözleri doldu. "Hainin yüzünü asla unutmayacağımdan emin olmak istiyorum," diye ekledi öksürerek.

Jayne başını yukarı aşağı sallarken gözleri onayla ışıldadı ve çantasına uzanıp Evie'ye korkunç posterlerden birini uzattı. Çerçeveletip patronunun masasına koyacaktı.

"Teşekkür ederim." Burnunu çekti, gözünden hayali bir yaşı sildi. "*Gerçekten* katlanılmaz."

"Merak etme, Evie. Bir gün Erdemli Muhafızlar bu haini yakalayacak ve sebep olduğu bütün yıkıma bir son verecek," diye ısrar etti Jayne, posteri o kadar sıkı tutuyordu ki kâğıt kırışmıştı.

"Ne yıkıma sebep oldu acaba?" diye sordu Evie masumca.

Jayne yüzünde hayretle geri çekildi. "Bunu nasıl sorarsın, Evangelina?" Elini abartılı bir hareketle göğsüne bastırdı, bayılacak gibi duruyordu. "Suçları o kadar fena ki ağza bile alınmaz."

Ah, Evie şimdi anlıyordu. "Bir tanesini bile söylemezsin, değil mi?"

Jayne kollarını kocaman memelerinin üstünde kavuşturdu. "Tabii ki söyleyebilirim! Yalnızca söylemeyecek kadar aklım var." Jayne ona sertçe baktı, sanki posteri Evie'nin elinden koparıp almak istiyordu. "Şu an çalışabiliyor olmanın sebebi, Kral Benedict'in cömertliğidir. Kötü Adam'a kalsaydı kesin işin bile olmazdı."

"Çok haklısın, Jayne. Çok haklısın." Evie bilgece başını salladı, ardından bir saniye daha tutmaya dayanamayacağı gülümsemesini görmesin diye hızla arkasını döndü. Bunun yerine kasabanın merkezine, kalabalığın daha az olduğu yere doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra, kasabanın merkezine yerleştirilmiş büyük çeşmenin kenarına oturmuştu. Bir haftanın daha sonuna gelmişti ve kendini hâlâ boğuluyormuş gibi, sanki tüm endişeleri ayaklarına sarılmış ağırlıklarmış da onu aşağı çekip nefes alamayana dek bırakmayacaklarmış gibi hissediyordu.

Babasının en azından daha iyi olduğunu görebiliyordu, şimdi birkaç arkadaşıyla meydanda oturuyordu. Keyifle sohbet ederken bugün yüzünde sağlıklı bir ışıltı vardı, Lyssa'nın kolları bir bacağına dolanmış ve başı babasının her kelimesini duymaya çalışırken yukarı doğru kalkmıştı. Birlikte mutlu ve sağlıklı bir aile tablosu çiziyorlardı, sanki başlarında kaçınılmaz katliamı bekleyen akbabalar gibi gezinen karanlık sırları yoktu.

Dudaklarını birbirine bastırıp ayağa kalktı. Gün bitmeden evvel hâlâ birkaç saati vardı. Belki notlarını bir daha okuyabilir, gözden kaçırdığı bir şeyler yakalamaya çalışabilirdi.

Jayne şimdi okula giderken beraber çocukluğunu geçirdiği bir grup kızla birlikte dikiliyordu. Bu kızlar ona bakmış, olanlardan sonra Evie'nin arkasından annesi hakkında fısıldaşıp gülüşmüştü. İşlerine geldiğinde sempati gösterir gibi davranmışlardı.

Evie içini çekti, başını iki yana salladı ve eve doğru yürümeye başladı. Arkadaş canlısı davranacak enerjisi kalmamıştı.

Babasının omzuna dokundu, öbür elini de Lyssa'nın örgülerinin üstünden geçirdi. "Ben eve geçiyorum, baba. Lyssa'yla ikiniz idare eder misiniz?"

Babasının sohbet ettiği adamlar ona arkadaşça selam verirken babası başıyla onaylayıp yanağını okşadı. "Elbette, canım. Bana cüzdanı bırakır mısın? Arkadaşlarıma birkaç içki ısmarlamak istiyorum."

"Ah, şey. Olur tabii." Cüzdanı babasının bekleyen avucuna bırakırken paraların birbirine çarptığını duydu. "Yalnız lütfen dikkat et..."

Ama babası hikâyelerinden birine dalıp Lyssa'yla etraflarındaki adamları kahkahalara boğarken Evie çoktan unutulmuştu.

Ayaklarını sürüyerek ve attığı her adımla toprak ve taş kaldırarak yürümeye başladı; bir yandan kendi kendine mırıldanıyor, etrafındakilerin aklının almayacağı güçler taşıyan bir büyücü olduğunu hayal ediyordu.

Bir de bu senaryo, koca bir yardım çığlığı değilmiş gibi davranıyordu.

Yüzüne düşen bir saç tutamını itip homurdandı. O gün saçlarını açık bırakmış, beline dökülmelerine izin vermişti ve yüzüne her düşüşlerinde bu karardan pişman olmuştu. Büyücüler muhtemelen dış görünüşlerini düşünmekle uğraşmazlardı, parmaklarını şaklattıkları gibi güzel ve mükemmel görünebilirlerdi.

Parmaklarını şaklatırlar mıydı?

Evie hiçbir zaman büyüsü olsun istememişti. Fakat bazen insanların büyülerini kullanırken ne kadar rahat göründüklerini, daima yanlarında olan bir dost gibi taşıdıklarını her gördüğünde kendi büyüsünün sabırla bekleyip beklemediğini merak ederdi. Tıpkı annesininki gibi. Ya da bir gün onu tüketip tüketmeyeceğini.

Fazla güçlü büyüler her zaman taşıyıcılarına sırtlarını mı çevirirdi yoksa bu, taşıyıcının büyüyü kontrol edememesinden mi doğuyordu bilmiyordu. Kötü Adam'ın büyüsü nasıldı?

Meydandan çıktı, sıra sıra uzun ağaçları takip ettikten sonra sağa dönüp kocaman bir papatya tarlasına çıktı. Yürümeye devam edip açıklığın tam ortasındaki, çocukken tırmandığı muazzam ağacın karşısına gelene dek durmadı. Ağacın gövdesine yaslanıp bütün ağırlığını ona verdi ve içini çekti.

Kötü Adam'ın kara büyü –annesininkinden bile kara– taşıdığını biliyordu ama tam olarak nasıl işlediğini anlamıyordu. Yine de *anladığı*, büyüsünün adamı ölümcül kıldığıydı. Büyüsünün onu kontrol etmemesi için savaş mı veriyordu? Bu yüzden mi bu kadar ölümcül bir iş seçmişti kendine?

Oturana kadar kayıp başını ağaca yasladı ve gözlerini kapadı.

Patronu Kötü Adam olmadan önce nasıl biriydi? Şimdi yürüdüğü yolu seçmesine ne sebep olmuştu? İçindeki büyüyü nasıl bir travma uyandırmıştı?

Evie yine içini çekti ve başını iki yana salladı. Zihninde kurmaya başladığı üzücü hikâye, eldeki gerçek sorunlardan dikkatini dağıtmak için kullandığı bir bahaneden ibaretti.

Sorun bir: Patronuna duygusal olarak bağlanmaya başlamıştı.

Sorun iki: Patronu krallıkta en nefret edilen adamdı.

Sorun üç: Biri patronunun ölmesini istiyordu ve bu durum, birinci sorunu doğrudan etkiliyordu.

"Bağlanma sorunları olan bir salaksın," diye mırıldandı.

"Ağaçla mı konuşuyorsun kendi kendine mi?" diye sordu tanıdık bir ses.

"Efendim?" dedi Evie ayağa fırladığı gibi, kalbi hızla atmaya başlamıştı. "Burada olamazsın!" diye tısladı adamı ağacın arkasına iterek, ardından koçaman bedenini hareket ettirebildiği için şaşırdı.

"Sage, ne yapıyorsun?" Adam tek kaşını kaldırdı ama ikisi de gözlerden saklanana dek geri geri yürümeye devam etti.

"O şeytani küçük bezelye beyninden kalan son kırıntıları da kayıp mı ettin?" Onu yeniden itince adam ellerini yakaladı ve nazikçe durdurdu. Bu sefer tenleri arasında eldiven yoktu ve avucunun sıcaklığını elinin arkasında hissedince bütün bedeni ürperdi. Onu tuttuğu açıdan, dudaklarının doğrudan göz hizasında olması da yardımcı olmuyordu.

Biraz aşağı doğru eğilip yaklaşır gibi görünen dudakları.

Ama patronu göz açıp kapayıncaya kadar onu bıraktı ve geriye doğru attığı iki büyük adımla uzaklaşarak sanki dokunuşu onu rahatsız etmiş gibi ellerini gerdi. "Bir şey kaybettiğim yok. Daha önce de kasabana geldim. Neden bu kadar abartılı tepki gösteriyorsun?"

Gömleğinin yakasını düzeltti, özenle dikildiği belliydi. Çok göze çarpan bir şey değildi ama pantolonunun siyah derisi ve gömleğinin temiz ütüsü, parası olduğunu ve rahat yaşadığını gösteriyordu.

"Kral Benedict'in Trystan Maverine ve Kötü Adam'ın aynı kişi olduğunu fark etmediğini mi düşünüyorsun? Kim olduğunu biliyor, değil mi? Nerede, kimi araması gerektiğini biliyor ve eminim yakınlarda devriye gezinen tüm Erdemli Muhafızlarına seni gördükleri yerde kılıçtan geçirme emrini çoktan vermiştir." Adam nasıl bu kadar düşüncesiz ve ürkütücü derecede rahat olabiliyordu?

Kötü Adam sadece orada dikilmeye devam etti, gözlerini Evie'den ayırmıyordu ama karanlık bakışlarından kullanabileceği hiçbir şey okunmuyordu. "Benedict, adamlarının beni aramasını isteseydi yalan isimler ve yanlış çizimlerle aranıyor posterleri yapılmasına izin vermezdi." Patronu, Evie'nin arkadaşından istediği posteri aldı, bir şekilde o fark etmeden çantasından çıkarmıştı.

Evie sırıtmamak için dudağını ısırdı. "Bilmiyorum, bence gayet benzetmişler. Çerçeveletecektim hatta."

Patronunun yüzü dümdüz ve memnuniyetsiz bir ifadeye büründü. "Çok komiksin, Sage." Posteri buruşturup kenara attı. "Benedict aramızdaki oyunların devam etmesini istiyor. Bu yüzden ben de serpiştirdiği ekmek kırıntılarını takip edeceğim ve ona kazandığını düşündürene kadar salağa yatacağım." Gülümsemesi şeytaniydi. "Sonra onun sonunu temelli getireceğim."

Evie'nin kafasının üstünde bir yerde bir kuş cıvıldadı, aşağıda dönen oyunlardan bihaberdi. "Çok sevilen bir hükümdarı yerinden etmek korkutucu derecede kolay bir şeymiş gibi konuşuyorsun, efendim."

"Kral Benedict'le aramda çok bariz bir fark var."

"Nedir o?" diye sordu Evie temkinle.

"Ben sevilmeyi umursamıyorum ve doğru şeyi yapmayı önemsemiyorum. İşimin devam ettiğinden ve düşmanlarımın mahvolduğundan emin olmak için gerekirse ruhumun her parçasını karartmaya hazırım." Arkasında fırtına bulutları mı beliriyordu yoksa Evie hayal mi görüyordu?

Evie yeniden ağaca yaslanıp kayarak oturdu ve başını dizlerinin arasına koyup içini çekti. "Anlamıyorum ki. On yıldır bu şeytanilik işleriyle uğraşıyorsun. Krallığı sabote ediyor, neredeyse on yıldır onun düşmanı olarak faaliyet gösteriyorsun. Neden şimdi içeri birini yerleştirip seni öldürmeye çalışıyor?"

"Belki de artık iyice başını ağrıtmayı başardım ya da nihayet kıtanın tamamı benim korkunç ve mide bulandırıcı bir canavar

olduğumu duyduğu için çok saygıdeğer kralımız işine geldiği bir noktada kellemi halkına gümüş tepside sunmanın kendisini bir kahraman kılacağını düşünüyor." Trystan pat diye Evie'nin yanına oturdu, bir yumruk dolusu çimen yoldu.

"Ya da sana karşı gizlice çalışmaya cüret edebilecek birini bulması on yılını aldı," diye fikir yürüttü Evie. "En sonunda kimliğinin keşfedilme riskini almayı gözü yiyecek birisini."

Kötü Adam başıyla onayladı. "Bu artık her kimse, Kral'a bilgi taşımak için inanılmaz derecede dikkatli bir yol kullanıyor olmalı. Muhafızlarıma birkaç ipucunu gözetlemeleri emrini verdim ama şimdilik kimse şüpheli davranmadı."

Bilgileri paylaşırken şifreli bir dil kullanmanın yolunu bulmadılarsa.

"Aranızdaki bu savaşa sebep olacak ne yapmış olabilir?" diye sordu neredeyse kendi kendine. "Tahta herhangi bir bağlılığım olduğundan değil tabii. Kimin için çalıştığım düşünüldüğünde." Devam etmeden önce Kötü Adam'ı işaret etti. "Ama Kral Benedict herkes tarafından saygı görüyor, hatta seviliyor. Gazetelerden okuduğum kadarıyla günlerini meclisle beyin fırtınası yapıp büyü eğitimini krallığın kalanında da erişilebilir kılmakla uğraşarak geçiriyor. Kadınların çalışmalarına *izin verilmesinin* sebebi o. Daha geçenlerde kadınların kendi işlerinin sahibi olmaları için meclise öneride bulunduğunu duydum. Ona saldırdığın için hatalı olduğunu söylemiyorum çünkü o da açık açık sana saldırıyor ama tüm bunları başlatan ne? Böylesi bir gazabı hak edecek ne yapmış olabilir?"

"Bir keresinde ayağıma basmıştı. Aşamadım," dedi Trystan düz bir sesle.

Evie güldü ve başını iki yana salladı.

Trystan bir kez daha ayağa kalktı ve elini ona uzattı. Yavaşça onu yukarı çekip kasabaya doğru giden yola döndü. "Şimdi gidip kasabanın demircisiyle konuşmanı ve nadir bir kılıç yapması için beni işverenin olarak onunla tanıştırmanı istiyorum."

Evie'nin damarlarındaki kan dondu ve bacakları kaskatı kesildi. "Demirciyle mi?" Elleri o kadar titriyordu ki eteğinin ceplerine sokmak zorunda kaldı. "Onunla neden tanışmak istiyorsun?"

"Otto Warsen?" dedi Kötü Adam ön cebinden bir parça kâğıt çıkararak. "Blade bu adı ejderhanın tasmasının alt köşesine kazınmış olarak buldu. Çoğu zanaatkâr bunu işlerine imzasını atmak için kullanır. Bir tür reklam gibi düşün, böylece işi beğenenler belki bir gün kendileri için de bir şeyler yaptırmak isterlerse nereden geldiğini bilirler."

Evie boğazındaki kocaman yumruyu yutkundu, bacakları nihayet yeniden çalışmaya başlamıştı ve adamı yol boyunca takip ederken tenine mide bulandırıcı bir soğukluk yayılıyordu. "Tasmayı kim sipariş ettiyse, içindeki yazıyı ekletmek için kendisi gelmiş olmalı." Sonra ekledi. "Ya da en azından demirci bunu başkasının adına yapmak için yüklü bir rüşvet almıştır. Hainimiz o da olabilir."

Kötü Adam başıyla onayladı. "Sorularımızı sorarken yaratıcı olmalıyız. Adamın senin işin hakkında yakışıksız fikirler edinmesini ve özel hayatının zorlaşmasını istemem."

Evie'nin çaresizce unutmak istediği o an yüzüne bir tokat gibi çarpmak üzereyken bunun gerçekten bir önemi yoktu. "Ne kadar düşüncelisin."

"Bay Warsen'i tanıyorsun sanırım?"

Evie yeniden meydana çıktıklarında tanıdık yüzler gördü ama hiçbiri dönüp onlarla konuşmaya çalışmadı çünkü sokak performansları başlamıştı.

"Aslına bakarsan eskiden onun yanında çalışıyordum," diye itiraf etti sessizce. "Seninle çalışmaya başlamadan hemen önce."

Patronu onun sesinden bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı çünkü bakışları ona kaydı ve kaşları hafifçe çatıldı. "Neden ayrıldın?"

"Fikir anlaşmazlığı," dedi Evie hafifçe gülümseyerek. Ellerini eteğinin derin ceplerinden çıkarmadan yürümeye devam etti, geçmişindeki hisleri arkada bırakmaya çok hevesliydi ve bu dünyayı yaratan tüm tanrılara aylar önce yapmak istediği şeyi şimdi yapmasını

önlemesi için dua ediyordu. Eski işvereninin kafasına bir balyozla vurmamak için.

Özellikle de yeni patronunun önünde. Ama öfkesi hâlâ tazeydi, acısı hâlâ içine saplanmış bir hançer gibiydi.

Kurtuluşu yoktu.

BÖLÜM 27

EVIE

Bu yolculuğun iyi bir fikir olmadığını söylemek az kalırdı. Demirhaneye doğru attıkları her adımla Evie'nin boğazına dolanmış görünmez halat gitgide sıkılaşıyordu. Hayır demesi gerekirdi, herhangi bir bahane yeterli olurdu. En meraklıları bile kandıracak yalanlar uydurmakta genelde çok yetenekliydi. İşi sayesinden bu konuda inanılmaz pratik yapmıştı.

Ama tüm uzuvlarını bir şok ele geçirmişti ve şimdi, olmak istediği son yere gitmek ve bir daha asla görmek istemediği tek adamla yüzleşmek üzereydi. Kaçıp gitmesi için zihninde ona haykıran tüm sesler sanki kalın bir camın arkasında boğuluyordu. Hem onları dinlemeyecekti.

Bunu yapabilirdi. Trystan için.

Sakinleşmek için bir nefes alıp terli avuçlarını ceplerinden çıkardıktan sonra ellerini eteğinin iki yanına sildi. Ama Otto Warsen'in iriyarı gövdesini gördüğü anda bütün bedeninden bir mide bulantısı dalgası geçti.

Yüzü ocaktan gelen isle kararmıştı. Elinde bir kumaş parçasıyla evinin dışındaki çardakta oturmuş güzel bir kılıcı parlatıyordu. Evie, Bay Warsen'in onun patronuyla birlikte gelişini izlediğini görmekten ziyade hissetti.

Kötü Adam'ın.

Tek başına değildi, güvendeydi ama neden kurbanlık koyun gibi hissediyordu?

Demircinin bakışları yapış yapıştı, onu tepeden tırnağa süzerken teninin örtülü olmayan her yanını kaplıyordu ve Evie'nin arkasını dönüp eve giderek kaynar suyla duş almamak için bütün iradesini kullanması gerekti.

İstifa ettiğinden beri Bay Warsen'i ilk görüşü değildi. Rom kokan nefesiyle ona eşlik etmesini istediği geceden beri. İlgilenmediğini söylediğinde adamın yüzünün öfkeyle çarpıldığını görmüştü ve kalkıp kaçması gerektiğini anlamış, bu sırada omzunu kesen bıçağı neredeyse hissetmemişti. Ama durmamıştı. Koşmaya devam etmiş, koşmuş ve koşmuştu.

Olanları kimseye anlatmamış ve bir daha oraya dönmemişti. Bay Warsen'i kasabada ne zaman görse adam ona gülümsemiş ve arkadaş canlısı bir tavırla elini sallamıştı, Evie de boğazına yükselen safrayı yutkunup hayatına devam etmişti.

Ama bakışlarında hep bir parıltı vardı, sanki ikisi bir sır paylaşıyorlardı ve Bay Warsen bundan çok memnundu. Evie, adamı boğmak istiyordu.

Dahası, Kötü Adam onun kellesini köşkün girişinden sallandırsa nasıl hissedeceğini kafasında canlandırdı.

Birden patronuyla beraber adamın yanına yaklaşırken Evie'nin yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Günaydın Bay Warsen," dedi Kötü Adam, sesi sanki yumuşamıştı. Demircinin elini sıkmak için elini uzattı, adam da hızla elini deri eldivenlerinden çıkardı.

Evie kıpırdamadı.

"Tanıştığıma memnun oldum, Bay?.." diye sordu Otto, kel kafası güneşin altında parlıyordu.

"Arthur," dedi Kötü Adam rahatlıkla. "Çalışanlarımdan birini tanıyor olmalısınız, Bayan Sage'i?"

Otto temkinle gözlerini kısıp Evie'ye baktı. "Size ne anlattığının bir önemi..."

Adam daha fazlasını söyleyemeden Evie araya girdi. "Patronumun nadir kılıç koleksiyonunu temizlerken sizin ne kadar harika işler çıkardığınızdan bahsetmiştim."

Demircinin yüzünde hâlâ temkinli bir ifade vardı ama satış yapacağı umuduyla ilgiyle aydınlanmıştı. "Ah, tabii ki!" Kocaman sırıttı. "Evangelina benim için çalışırken kılıcımı ne kadar iyi kullandığımı doğrudan görme şansına erişti."

Evie tırnaklarını avuçlarına geçirdi. "Kesinlikle." Yalancı içtenliğine hafif bir nefret sızdı ama iki adam birbirlerini süzmekle o kadar meşguldü ki fark etmediler.

"Ne yaptırmak istiyordunuz, Bay Arthur?" Otto bitmemiş işlerinden birkaçını işaret etti. "Eğer hemen istiyorsanız maalesef pahalıya patlayacak. Halletmem gereken çok iş var."

"Ah, ne kadarsa o kadar ödemeye hazırım." Patronunun sözleri kısık, neredeyse öfkeli çıktı ama sonra yeniden yumuşadı. "Özellikle de sizin için oldukça büyük bir iş olacağını düşünürsek, Bay Warsen. Tabii bu meydan okumayı kabul edecek cesaretiniz varsa."

Evie, Otto'nun gözlerinde altın paraların dans ettiğini görebiliyordu. Boncuk boncuk gözleri bir an Evie'ye döndü ve "Meydan okumaları severim," diye yanıtladı. Ardından dönüp demirhanenin kapısını açtı ve ocaktan dışarı bir sıcak hava dalgası yayıldı. "Lütfen, içeri gelin."

Kötü Adam kapıdan geçerek onu takip etti ve Evie de patronunun yakınından ayrılmamaya çalıştı ama Otto'nun koluna girdiğini hissedince donakaldı. Adam eğilip kısık bir sesle fısıldadı. "Aramızda yaşananları kişisel algılamadığın için çok mutluyum, Bayan Sage. Ne de olsa bir yanlış anlaşılmaydı."

Evie'nin boynundaki damar attı. "Yanlış anlaşılma, tabii. Benden uzak durmanı söyledim..." Patronu odanın öbür ucunda asılı duran zincirleri incelemekle meşguldü. "Sen de bunu 'bana saldır' olarak yanlış anladın."

Kolunu adamın elinden çekti ve ona tatlı tatlı gülümsedi. "Kafanın neden karıştığını anlayabiliyorum."

Demircinin aklı, Evie'nin sözleri karşısında paniklemiş görünecek kadar yerindeydi. İyi. Evie tüm iç organları birden yere boşalacakmış gibi hissetmesini umuyordu. Çünkü kendisi tam olarak öyle hissediyordu.

Öğle yemeğini birinin ayakkabılarına çıkaracaksan şimdi zamanıdır...

Omuzlarını dikleştirip doğrudan cılız adamın gözlerinin içine baktı. "Ama profesyonel davranabilirim. Umarım senin de kapasiten buna yeter."

Kötü Adam oyalandıklarını fark edip kapının yanında dikilen ikiliye döndü, koyu renkli gözlerinde bir soru vardı.

"Bay Warsen'e son aldığınız şeyden neden bahsetmiyorsunuz, Bay Arthur?" Evie patronunu yanına gitti, gözlerini Trystan'dan ayırmayarak en korkunç kâbuslarını süsleyen odaya bakmamaya çalıştı.

Patronu başını hafifçe yana eğdi ama hızla ne demek istediğini anladı. "Tabii ki. Bay Warsen, vahşi yaratıklara dair ne biliyorsunuz?"

"Dürüst olmam gerekirse pek bilgim yok, lordum." Otto mütevazi bir dükkân sahibi gibi davranmaya çabalıyordu. Rolünü iyi oynuyordu. "Belli ki sizin kadar görmüş geçirmiş biri değilim." Güldü, eski püskü kıyafetlerini ve isle kaplı yüzünü işaret etti.

Kötü Adam da gülümsedi, o kadar kocamandı ki yanağındaki gamzesi belirdi. Evie'nin karnında korkunç bir öfke kaynamaya başladı. Otto Warsen bu kadar kıymetli bir şeyi görmeyi hak etmiyordu.

Ama patronu onun öfkesini fark etmeden konuşmaya devam etti. "Yakın zamanda büyük bir şans eseri elime bir guvre geçti."

Yılanımsı bedeni ve yarasayı andıran kanatları en az dehşet verici özellikleri olan ölümcül yaratığın adı anılınca odadaki bütün sıcaklık birdenbire çekildi. Guvre'nin nefesleri kâbusları doğururdu. Ejderhalar ateş üflerken guvre etinizi kemiklerinizden eritecek bir zehir püskürtürdü. Isırıkları o kadar ölümcül olmasa da daha az korkunç değildi.

"Nadir ve yakalanması zor bir yaratık, lordum," dedi Bay Warsen gergince. "Terbiye etmesi neredeyse imkânsız sayılır."

"Evet, vahşi yaratıkları terbiye etmekte oldukça yetenekli bir terbiyeci tuttum. Yaratık elime geçtiğinde başarılı olacağından hiç şüphem yok."

Evie az kalsın gülecekti.

İyi şanslar, Blade.

Patronu köşeye yerleştirilmiş ufak masayı ve tahta sandalyeyi görünce ikinci kez bakmak için başını çevirdi. "Burada mı çalışıyordun, Sage?" Masaya doğru yürüyüp elini üstünde gezdirdi, bir yıl önce üstüne kazıdığı ufak kalbi görünce yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Evie soruya cevap vermedi, buraya geldikleri işi bitirmeye kararlıydı. Hatıralara kapılmaya hiç niyeti yoktu, zira o yolun sonu hep sarp bir uçurumdan aşağı yuvarlanmaktı.

"Patronum bu yaratık için bir tasma yaptırmak istiyor, Bay Warsen." Evie ileri doğru bir adım attı ve sağ omzunda birden sert bir acı hissedince nefesi kesilecek gibi oldu. Adamın onu keserken kullandığı bıçağın büyüsünü, teninin nasıl parladığını hatırladı anında. Muhtemelen kıyafetlerinin altında şimdi bile parlıyordu.

Yüzünü buruşturup yarasını ovarken Bay Warsen'in elini takip ettiğini gördü. Adam gülümsedi.

Ondan nefret ediyordu.

Bay Warsen tanıdık bir hançeri kaldırdı, kutsal bir eşya gibi ellerinin arasında tutuyordu. Benzersiz beyaz renkli bıçağı her ne kadar güzellikle ışıldayıp parıldasa da Evie'nin gözünde yalnızca bir tehditti. "Sen gitmeden önce üstünde çalıştığımız son proje, Evangelina." Hançer ona yaklaştıkça omzu daha da kötü zonkluyordu. Adam da bunu biliyor olmalıydı çünkü Evie'nin irkildiğini görünce yüzünde tatmin dolu bir ifade belirdi.

Evren Evie'ye ufak güzellikler bahşetmeyi seçmiş olmalıydı ki patronu eski masasının üstüne kazıdığı ufak şekillere bakarken düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

"Hatırlıyorum," dedi düz bir sesle, sesinin titremesini engellemişti. "Bu kadar büyük bir tasmayı sizin yapabileceğinizden emin olmadığımı söyledim, Bay Warsen ama belki de yanılıyorumdur?"

Adam oltaya salak bir balık gibi hemen geldi. "Elbette yapabilirim!" Göğsünü kabartıp kollarını iki yana açtı. "İşlerime bir baksanıza, lordum."

İkisi de odayı şöyle bir inceledi, duvarların her yerinden kılıçlar ve metaller birer ödül gibi sarkıyordu. "Çok etkileyici," dedi Kötü Adam onlara doğru yürüyüp Evie'nin yanında dururken. Adamın sıcak varlığı ve tarçın kokusu, Evie'nin rahat bir nefes vermesini sağladı. "İşi yapabileceğini düşünüyor musun yani? Seni yormak istemem, özellikle aşina olmadığın bir işin zorluğuyla."

"Aşinayım!" diye karşı çıktı Otto, ardından sesini yüksek bir fısıltıya çevirdi. "Aramızda kalsın, lordum ama bir keresinde gerçek bir ejderha için tasma yapmışlığım var." Evie döşemeden bir parça tahta koparıp adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye geçirdiğini hayal etti.

"Öyle mi?" diye sordu patronu merakını gizlemeye çalışarak.

"Gizli bir projeydi, Kral Benedict'in Erdemli Muhafızlarından biri istedi." Bay Warsen'in yüzündeki sırıtış kocamandı, kendinden o kadar memnundu ki patronunun onu parmağında oynattığının farkında bile değildi.

Evie kendisine inanamıyordu ama gülmek istiyordu. Kötü Adam durumu öyle kolaylaştırmıştı ki Evie onun yanağını öpmemek için kendini zor tuttu. Adamın böyle bir alışkanlığı vardı işte, Evie boğulacağını sanırken gökte süzülmesine sebep oluyordu.

"Özel bir çalışan mı?" diye sordu Evie şaşırmış gibi davranarak. "Kral'ın elinde bir ejderha olduğunu bilmiyordum."

Otto ona baktı ama bakışları yeniden Kötü Adam'a kaydı, muhtemel müşterisinin ilgisini kaybetmek istemiyordu. "Hayır, saygıdeğer Kralımız öyle bir yaratıkla asla haşır neşir olmaz." Demircinin gözleri kocaman açıldı ve Evie'nin patronuna bakıp başını iki yana salladı.

"Tabii nadir yaratıklara sahip olmanın kötü bir tarafı olduğundan değil, lordum!"

"Kralımız Benedict gibi saygıdeğer ve cömert bir lidere uygun bir hobi olduğu söylenemez," dedi Kötü Adam yüzünde hürmetli bir ifadeyle.

İnanılmaz bir oyuncuydu. Evie onun yüz ifadesindeki ufak değişiklikleri iyi tanımasa adamın krallığın başındaki ezeli düşmanına gösterdiği saygı ve hayranlığa gerçekten inanabilirdi.

Ama Evie patronunun yüzünü incelemekle gereğinden fazla vakit geçiriyordu ve bu yüzden çenesinin hafifçe seğirdiği, sözlerinin arkasında tehlikeli bir tını yattığı gözünden *kaçmadı*.

"Sizin gibi aklına koyduğunu yapan bir soylu için mükemmel, lordum!" dedi Otto odanın öbür ucunda asılı duran bir kumaş parçasını kapıp alnındaki teri silerken.

"Belki biraz eğilsen iyi olur, kıçını yalaması daha kolay olur," diye fısıldadı Evie patronuna.

"İşi kolaylaştırırdı, değil mi?"

Adamın kolunu sertçe tuttu. "Şakamın üstüne şaka yapacağın zaman haber vermen gerek, şaşkınlıktan bayılacaktım az kalsın."

"Aklımda bulunsun," dedi Kötü Adam düz bir sesle ve gözlerini devirdi. "Bay Warsen!" diye demirciye seslendi. "Kral Benedict'in bir ejderhası yokken neden bir ejderha tasması yaptırmak istemiş olabilir bilmek istiyorum."

"Gerçekten merak uyandırıcı bir istek," diye katıldı demirci, ardından hâlâ yalnız olduklarından emin olmak istercesine etrafa bakındı. "Tabii bütün hikâyeyi bilmiyorsanız."

"Bütün hikâyeyi öğrenmek ne kadara patlar peki?" Kötü Adam elini ön cebine soktu ve altın paralarla şakırdayan, ağır görünen bir kese çıkardı.

Otto'nun ağzından salyalar mı akmaya başlamıştı?

"Bana kalırsa on altınla hikâyenin tamamını hatırlayabilirim." Pantolonunun askılarını çekiştirip gözlerinde açgözlü bir bakışla Kötü Adam'ın cevabını bekledi.

"Beş," dedi Kötü Adam, demirciye doğru yaklaşıp Otto'nun onu görebilmek için başını kaldırmasına sebep olarak. "Beş tanesiyle de hatırlayabilirsin, değil mi?"

Demirciye bir soru sormuştu ama yaydığı his hiç de öyle değildi. Kimsenin karşı çıkmaya cüret edemeyeceği türden bir emir gibiydi.

Sesindeki korkuyu bir öksürükle bastırmaya çalışan Bay Warsen bir adım geri atıp elini uzattı. "Ta– Tabii ki, lordum. Ne kadar cömertsiniz."

Altın parçaları adamın avucuna düşerken çınladı, ardından hemen cebinde kayboldu. "Oturun lütfen, lordum!" Demirci sallanan bir tabureye oturdu ve hemen karşısındaki tabureye işaret etti.

Kötü Adam tabureyi tutup yanlarına, Evie'ye doğru çekti. "Buyur, Sage." Başka kelime etmeden taburenin öbür yanına geçti ve kollarını kavuşturarak tahta bir kirişe yaslandı.

Evie otururken taburenin, ağırlığı altında sallandığını hissetti ve kucağındaki parmaklarını birbirine kenetledi. Otto ikisinin arasındaki mesafeye bakarken yüzünde hafif bir memnuniyetsizlik belirdi ama hızla neşeli bir ifadeyle gizledi.

"Nereden başlasam?" Kalın parmaklarıyla çenesini sıvazladı. "Yarım sene önceydi sanırım."

"Beş altın karşılığında her şeyi doğru hatırladığından emin oluyorsundur umarım."

Evie, Otto'nun Kötü Adam'ın bakışları altında gergince kıpırdanmasını izlemekten çok keyif alıyordu. "Tabii ki lordum, evet, altı ay önceydi, neredeyse günü gününe! İşimin başındaydım, erken bitirip kendime bir kadın bulmak istiyordum." Patronuna arkadaşça göz kırptı ama Kötü Adam yalnızca tek kaşını kaldırıp piç kurusunun konuşmaya devam etmesini bekledi. "Geç olmuştu. Biraz fazla içmiştim, anlarsınız ya. Geceleri sıcak kalmanızı sağlar."

"Gün içinde de üşüyor olmalısınız," dedi Evie masumca. "Bu yöntemi çok sık kullanıyordunuz ya hani."

Sesindeki kin daha belirgin olmalıydı çünkü Kötü Adam'ın ona bakmak için başını eğdiğini, inceleyen gözlerinin yanağını okşadığını hissetti.

Otto neyse ki onu duymazdan geldi, sanki sözleri rahatsız edici bir sineğin vızıltısından daha fazlası değildi.

"Hafta yeni başlamıştı. Elimde birçok sipariş ve tamir vardı. Ama içeri bir adam girdi, çok özel bir iş istiyordu. Kral için çalıştığını söyledi."

Bir adam.

Elbette tasmanın yapılmasını isteyen kişinin ofislerine sızanla aynı kişi olduğunun garantisi yoktu ama o her kimse, aradıkları kişiyle doğrudan irtibatta olmalıydı.

"Bu adamın nasıl göründüğünü gördünüz mü?" diye sordu patronu, hedefi ve dikkati tamamen bu küçük gizemi çözmeye odaklanmıştı.

"Görmedim, yüzünde maske vardı. Üstünde Kral'ın sembolü vardı, aslanın tepesindeki çapraz kılıçlar."

"Ve Kral için bir ejderha tasması yapılmasını mı istedi? İhtiyacı olmamasına rağmen?" Kötü Adam belindeki kılıcın kabzasında parmaklarıyla ritim tutmaya başlamıştı. Şiddet arzuluyordu, Evie bunu sezebiliyordu. "Oldukça beklenmedik, değil mi?"

"Anlaşılan..." Demirci öne doğru eğildi, bir sır paylaşıyor gibi duruyordu. "Bir tür gizli görevdeymiş. Herkes konu Kötü Adam olduğunda Kral Benedict'in fazla pasif kaldığını düşünüyor."

Adının kullanıldığını duyunca Trystan dikleşti. "Öyle mi?" Ama Evie, onun bu gelişme karşısında memnun olduğunu görebiliyordu.

"Ah, evet. Ne kadar güçlü olursa olsun, Kral Benedict'in kalbi fazla iyi. Kötü Adam'ın bir zamanlar Kral'm çırağı olarak çalıştığına ve bu yüzden kötülüklerine devam etmesine izin verdiğine dair söylentiler var."

"Tabii ki Kral'ın cömertliğinden dolayıdır, kendi başarısından kaynaklanıyor *olamaz,*" dedi patronu karanlık bir sesle. "Kötü Adam'ın onu alt edecek zekâsı yok."

Otto hararetle başını sallayıp bu dediğini onayladı, Kötü Adam'ın kellesini koparmanın farklı şekillerini hayal ettiğinin farkında değildi. "Ama anlaşılan iyi Kralımız hepimizi kandırmış. Kötü Adam'la bunca zamandır içeriden ilgileniyormuş."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Evie.

"Çünkü buraya gelen adam, tasmanın doğrudan Kötü Adam'ın sığınağı olan Katliam Köşkü'ne gideceğini söyledi. Kral bir şekilde Kötü Adam'ın eline ejderha geçeceğini öğrenmiş ve tasma ona gizli bir mesaj gönderecekmiş. Yıkım getirdiği günlerin sayılı olduğunu söylemek için."

İşte buradaydı. Aradıkları saf gerçek tam önlerine serilmişti. Buna rağmen hainin kim olduğunu anlamak yönünde tek bir adım bile atmamışlardı... Ya da Kral'ın asıl planını.

Evie'nin kalbi hızla atıyordu. Aslında komikti, buraya girerken büyük bir öfkeyle korku hissediyordu ve bilmek istedikleri her şeyi öğrenmiş olmalarına rağmen çıkarken de yine aynı duygularla, hatta daha kötü hissederek çıkacaktı.

Böyle olmazdı.

Ayağa kalkarken tabure gıcırdadı. Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak Otto Warsen'in gözlerinin içine baktı. "Çok yardımcı oldunuz, Bay Warsen, teşekkür ederim. Maalesef ki patronumun sizin hizmetinize ihtiyacı olmayacak."

Demirci kekelerken neredeyse taburesinden düşecekti. "Sen... Ben... Üstünle nasıl böyle konuşursun seni kendini beğenmiş piç kurusu!"

Evie bir anlığına adamın kulaklarından ve burnundan duman çıktığını hayal etti ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Kontrol edememişti.

Otto'nun gözleri dudaklarının hareketini yakalayınca öfkesi iyice köpürdü. Ama sinir krizi, Kötü Adam bir adım ileri çıkıp elini olduğu yerde durması için havaya kaldırınca yarıda kesildi. Bay Warsen'e baş ağrısından ibaretmiş gibi bakıyordu.

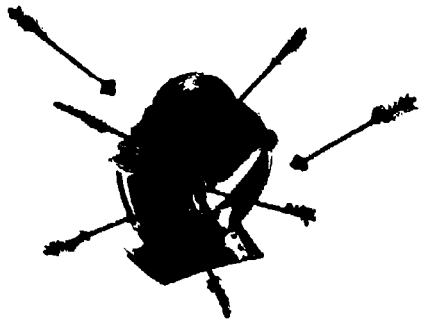
"Asistanımın dediği doğru. Artık hizmetinize ihtiyaç duymuyorum. Anladığım kadarıyla ihtiyacım olanı bana sunmanız mümkün değil ama zamanınızı ayırdığınız için teşekkürler." İşvereninin sesinde dikkatli bir sakinlik vardı, fırtına öncesi sessizliğe çok benziyordu.

"Tabii ki. Umarım size daha iyi hizmet verecek birini bulursunuz," dedi demirci sıktığı dişlerinin arasından.

Kötü Adam dönüp Evie'ye baktı. "Gitmeye hazır mısın?"

Başıyla onayladı, gördükleri karşısında şaşakalmıştı. İkili birlikte kapıya doğru döndü ama o sırada Evie, Bay Warsen'in elinde fazlasıyla tanıdık bir hançerle Trystan'a doğru atıldığını gördü.

Ve bağırmaya başladı.

BÖLÜM 28

EVIE

"Efendim..." Ama onu tüketen, yakıcı bir acıyla dizlerinin üstüne çökerken bu kelime ağzından boğulurcasına çıktı.

Önemi yoktu gerçi. Evie'nin tek kelime etmesine fırsat kalmadan patronu demirciye doğru dönmüş, bileğini yakalamıştı. Otto bağırdı, hançeri Kötü Adam'ın ayaklarının dibine düşürdü ve patronu bıçağı tekmeleyip odanın öbür ucuna yolladı.

"Lütfen, lordum, çok özür dilerim. Öfkem, anlarsınız ya... kontrol edemiyorum. Sanki bir yaratık beni ele geçiriyor."

Evie dizlerinin üstünden kalkmadı, Kötü Adam'ın bu adamı paramparça etmesini izlemek sanki tapındığı kutsal bir sahneydi.

"Neyi komik buluyorum, biliyor musun Bay Warsen?" Kötü Adam'ın sesinde keyifli hiçbir şey yoktu. Fırtına başlamıştı. "Hareketlerin ve seçimlerin sana ait değilmiş gibi davranıyorsun."

Evie az denilemeyecek bir keyifle izlerken demircinin bileğindeki kemikler Kötü Adam'm parmaklarının altında kırıldı. Warsen acı dolu bir çığlık attı. "Lütfen, lordum! Hayatım ellerime bağlı. Onlarsız ben bir hiçim!"

"Bak, Bay Warsen," dedi Kötü Adam hipnotize edici bir sesle. "İşte bu... bunu benim üstüme atabilirsin, bileğinin kırılmasını yani. Bunun sorumlusu benim." Yine sıktı.

Otto hıçkırırken dizleri onu daha fazla taşımadı ve yere düştü. "Yalvarırım."

Kötü Adam'm etrafını bir karanlık sarmaya başlamış, hıçkıra hıçkıra ağlayan adama bakarken kara gözlerinde insanlık dışı bir bakış belirmişti.

Buraya geldiklerinden beri Evie ilk defa korkmuyordu.

"Suçlamak ilginç bir şeydir." Kötü Adam'm sesi sanki havadan sudan bahsediyormuşçasına kontrollü ve sakindi. "Çoğu insan suçu başkasına atmak ister, sanki hatalarımız bizi güçsüz kılıyormuş gibi."

"Haklısınız, lordum!" Otto'nun sesi çaresiz çıkıyordu. "Güçsüzüm. Çok güçsüzüm!"

"Kendi şeytanlarıyla yüzleşmek istemezler, onların korkulacak ya da utanılacak şeyler olduklarını sanırlar." Kötü Adam, Otto'nun bileğini bir kere daha sıktı ve adamı gitgide yere itti. "Bu yüzden korkaklardır."

Otto daha da sert hıçkırmaya başladı, yanağı yerdeki tahtaya yapışmıştı.

"Seninle aramızdaki fark tam olarak bu, Bay Warsen." Patronu diz çöküp karşısında mahvolmuş adama yaklaştı. Evie karşısındaki görüntüye bakarken içinde en ufak bir dehşet kırıntısı aradı ama içinde tek hissedebildiği, keyifle rahatlamanın bir karışımıydı.

Tam anlamıyla büyüleyiciydi.

"Ben şeytanlarımdan kaçmıyorum. Onları *kucaklıyorum.* Beni kollarının arasına almalarına izin veriyorum, ta ki daha da güçlenene kadar." Kötü Adam, Otto'nun bileğini bıraktı ve adamı yere yığılmış, titrer halde bırakıp odanın öbür ucuna tekmelediği hançeri almaya gitti. Yavaşça eğilip aldıktan sonra nihayet Evie'ye döndü.

Biliyordu.

"Zayıf bir adam, suçluluğunu bir hastalık gibi, bir zehir gibi kendi üzerinden atıp hiçbir şeyden haberi olmayan dünyaya saçar."

Evie ayağa kalkarken dengesini korumaya çalıştı. "Dikkatli olun... o hançerin bıçağına büyü katıldı," diye uyardı geriye doğru bir adım atarken.

Ama artık yalan söylemek için çok geçti çünkü patronu hançeri birkaç santim kaldırınca ateş gibi keskin bir acı tüm sinir uçlarına yayıldı. "Ah!" Evie boştaki eliyle omzunun arkasını tutarken bütün oda dönmeye başladı.

Patronunun hançeri en uzaktaki duvara fırlattığını gördü, hançer kınına kadar duvara saplandı. Acısı bıçak gibi kesilirken Evie nefes nefese kaldı, bir anlığına sendelerken adamın kollarını tuttuğunu hissetti.

"Neden?" diye sordu patronu kısık bir sesle ama gözlerinin kenarları hafifçe yumuşamıştı.

Kötü Adam onun buradaki geçmişini öğrenmek istiyordu ama Evie utancını itiraf edemezdi. Yaşadıklarını *ona* anlatamazdı. Bu yüzden de en iyi yaptığı şeyi yaptı: Konuyu değiştirdi.

"Yani birinin bileklerini suyunu çıkarana kadar sıkınca kemiklerin kırılması normaldir," dedi Evie, adamın başparmağı kolunu hafifçe ovarken hissettiği yeni his karşısında hafifçe kasılarak.

"Sage."

Evie içini çekti ve geri çekildi, Otto Warsen'in yerde hıçkıran bedenine yaklaştı, ayakkabısını adamın yaralı bileğine bastırma isteği bütün bedenini ele geçirmek üzereydi. Ama adama yaklaştıkça bunun bir anlamı olmadığını daha da fark etti.

Adam bayılmıştı ve Evie başka bir insana bilerek zarar vermeyi seçecekse, tamamen ayık olmalarını tercih ederdi.

"Sage," dedi patronu yeniden. "Buradan gerçekten neden ayrıldın?"

"Omzumdaki acıya toleransım şu hançere yakınlığımla şüphe uyandırıcı derecede ilişkili olduğu için mi soruyorsun?" diye şaka yaptı güçsüzce.

"Omzunda bir ölüm darbesi var," dedi. "Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

"Ben..."

"Bu demek oluyor ki, omzundaki o yaraya büyümle doğru açıdan vurursam ölürsün." Sesi gitgide sertleşiyordu, kızmıştı.

Ama Evie'nin umurunda değildi çünkü şu an daha önemli işleri vardı. "Buraya gelip siparişi veren kişinin Katliam Köşkü'ndeki köstebeğimiz olduğuna bahse varım. Şimdi dikkatimizi o kişiyi bulmaya, sonra Kral Benedict'e dair bilgi almak için onu kullanıp *bizim* köstebeğimiz haline getirmeye odaklamalıyız."

Adamın gözlerinden kendisiyle savaştığını görebiliyordu ama hangi tarafların savaştığını, kimin kazandığını anlamak imkânsızdı.

"Bildiklerimiz ışığında, aradığımız şahsın erkek olması kuvvetle muhtemel, Malcolm ve Bay Warsen'in verdiği bilgiler buna işaret ediyor." Evie işini garantiye almak için hançerin saplandığı duvardan biraz uzaklaştı. "Ama diğer olasılıkları da tamamen göz ardı etmemeliyiz."

"Rebecka Erring'i mi kastediyorsun?" dedi Kötü Adam, şimdilik diğer sorularını sormaktan vazgeçmiş gibiydi.

"Mümkün."

Yerde zavallı yığından hafif bir inilti yükselince etraflarını yeni yeni sarmaya başlamış sükûnet illüzyonu bozuldu.

"Konuşmaya çalışıyoruz şurada, kapa çeneni." Evie içini çekti ve sallanan tabureye tekrar oturdu. "Onu ne yapacağız?" Bütün bedeni yorgunluktan bitkin düşmüştü, sanki maraton koşmuştu ki bu pek muhtemel değildi. Koşmak ve o, su ve yağ gibiydi.

Biri seni takip etmiyorsa tabii.

"Öldürelim?"

"Senin her soruna cevabın bu mu?" diye sordu Evie bitkin bir sesle.

"Hayır, en etkilisi bu sadece."

"Bu sefer değil." Ellerini beline sarıp tekrar iç çekti. "Eğer onu öldürürsek birkaç saat içinde bütün kasabanın haberi olur. İçeri girdiğimizi gören olmuşsa başım belaya girer."

"Tamam. O zaman kasabadan ayrılsın."

"Bunu yapmasını nasıl sağlayacağız?"

"Onu öldürelim ve herkesin kasabadan ayrıldığını *düşünmesini* sağlayalım." Trystan'ın gözlerindeki muziplik Evie'nin kıkırdamasına ve başını iki yana sallamasına sebep oldu. "Muhafızlarım gelip arkamızı toplarlar."

"Bizim mi?" Kaşını kaldırdı.

Demircinin yanına gidip botuyla adamı dürttü. "Kibar tabirle bu mide bulandırıcı bok torbasının kasabadan ayrılmasını ve demirhanesini geride bırakıp yeni bir yerde sıfırdan başlamasını sağlayabilirler."

Ardından yumruğunu sertçe adamın başının sağ yanına geçirdi.

Evie nefesini tuttu. "Neden yaptın bunu?"

"Onlar gelene kadar kendine gelmesini önlemek için. Kapıyı kilitlemenin bir yolu var mı?" Evie'ye döndü, neyse ki tamamen profesyonel bir havaya bürünmüştü.

"Evet ve tabela da olması gerek." Ön kapıya koştu, hafifçe aralayıp kapının üstündeki AÇIK tabelasını çevirerek KAPALI yaptıktan sonra sertçe kapadı ve kilidi çevirdi.

Geri döndüğünde patronu adamı kaldırmış, ağzına bir şey tıkmış ve duvardaki zincirlerden birine mıhlamıştı. "Yan kapıdan çıkabiliriz, muhafızlarımı bir saat içinde buraya yollamış olurum. Sormadan önce söyleyeyim, gizli hareket edeceklerinden emin olabilirsin."

"Nereye geleceklerini nasıl bilecekler?" Evie yalnızca uyumak istiyordu, omzu ağrıyordu ve odanın öbür ucundaki hançer yüzünden bir kafeste olsa bu kadar hapsolmuş hissetmezdi.

Kötü Adam cebinden bir parça kristal çıkardı.

"Onları buraya kristalle mi çağıracaksın?" diye sordu Evie keskin bir şüphecilikle.

Trystan tek kaşını kaldırdı. "Bu bir çağrı kristali, Sage."

Evie sırıttı. "Nasıl buldun ki bunu?" Hızla adamın yanına gitti ve görebilmek için elini onunkinin altına koydu. Çağrı kristallerini bulması çok zordu. Bu tırtıklı ve renkli objeler büyüyle yapılır, çoğu

zaman tek tek hazırlanıp en sonunda tam bir takım oluştururdu. Her takımın kristalleri, aralarındaki en büyüğünden kopan parçalarla yapılır, bir tür işaret fişeği gibi çalışırdı. Evie altı yaşındayken onlara dair bir hikâye duymuştu ve eskiden yeterince kuvvetli hayal ederse birisinin onu bulmaya geleceğini umarak annesinin mücevher kutusundaki her parlak taşı çıkarırdı.

"Yüksek yerlerde dostlarım var," dedi Trystan kristali geri çekip gözlerini kaparken. Taş bir anlığına parladı ve kısık bir melodinin karşılık verdiğini duyunca Evie'nin kaşları kalktı. "Muhafızlar yakında burada olur."

Başıyla onayladı, bir kez daha hançere doğru ilerleyip sert acıyı hissetmek için kendine izin verdi.

"Hançerle omzumdaki kapanmış yaranın arasındaki bağı koparmanın bir yolu var mı?" diye sordu başı dönerken.

Kötü Adam birden yanında belirdi, onu omzundan tutup hançerden uzağa çekti. "Tatianna'yla konuşuruz, bakalım ne yapabilecek."

"Normalde bu kadar acıtmaz. Bıçağın yakınında olmanın böyle bir tepki doğuracağını bilmiyordum bile. Özür..."

"Başkası canını acıttığı için özür dilemeye kalkmadığını umuyorum."

Evie gülümsedi, biraz mahcup, adam umursadığı için biraz da hoşnuttu. "Saf kötü değilsin, değil mi?"

Adam ona tokat atmış gibi baktı. "Ne cüretle."

"Onu öldürmekten mutlu olacağını biliyorum, sonuçta Bay Warsen seni öldürmek isteyen adama yardım etti." Başını yukarı aşağı salladı, Kötü Adam'm her eyleminin tuhaf açıları olduğunu biliyordu. "Ama yine de umursadığın için teşekkür ederim, azıcık bile olsa, sonuçta onun ölmesi *benim* acı çekmeme sebep olabilirdi."

Kötü Adam kıpırdamadı ya da cevap vermedi, o yüzden Evie omuzlarını silkip odanın arka köşesine yürüdü. Bir duvara uzanıp konuştu. "Burada arkadan çıkmamızı sağlayacak gizli bir kapı olması lazım. Ceviz Ağacı Ormanı'na çok yakın."

Tek denemede kapıyı açıp içeriye güneş ışınlarının dolmasını sağlayınca sessizce zafer duygusunun tadını çıkardı. "Sanırım bugünlük eve döneceğim. Sizin için de uygunsa, efendim."

Patronu onu dışarı çıkarıp kapının arkalarından iyice kapandığına emin olduktan sonra, çıkmadan önce duvardan çekip aldığı hançeri kemerine taktı ve silahın yakınlığının Evie'nin irkilmesine neden olduğunu bir adım geri çekildi.

"Elbette. Tatianna'nın bunun için ne yapabileceğini öğreneceğim." Kara gözleri onunkileri buldu ve kadın kendini olduğu yere mıhlanmış hissetti ama önceki gibi gücü yüzünden değildi. Gözlerindeki bilgili, anlayan bakıştandı ve içindeki tüm soğuk, acı dolu hislerin eriyip yerini sıcaklığa bıraktığını hissetti.

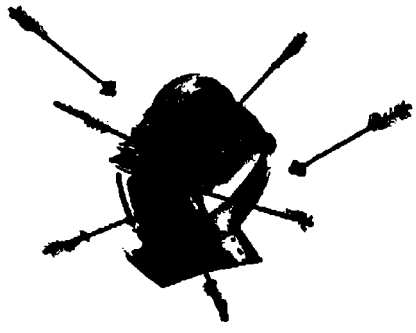
"Teşekkür ederim, efendim." Evie evine doğru giden yolda yürümeye başladı, bu kadar kaosa rağmen güneşin hâlâ parlamasına şaşırıyordu.

"Sana her ne yaptıysa, aranızda canını acıtacak her ne yaşandıysa benimle paylaşmak zorunda değilsin," diye seslendi Kötü Adam arkasından ve Evie dönüp ona baktığında rahatsız duruşunu görebildi, sanki kıyafetleri üstüne dar geliyordu. "Ama bir gün, onun seninle aynı gökyüzüne bakmaya devam etmesini istemediğine karar verecek olursan bilmeni istiyorum ki onu mahvetmekten çok keyif alacağım."

"Belki de bir gün bunu isterim," diye karşılık verdi Evie hafif bir sesle. "Sana ne olduğunu anlatmayı yani." Adama göz kırptıktan sonra yeniden evine giden yola döndü ve omzunun üstünden seslendi. "Mide bulandırıcı derecede şekerli bir kazan kaynatması içerken."

Adamın kahkahasının yankıları ona evine kadar eşlik etti ve içini uzun süredir hissetmediği bir güvenle doldurdu.

Ta ki omzu yeniden ağrımaya ve içinde bulunduğu gerçeklik birden üstüne çökene dek.

BÖLÜM 29

KÖTÜ ADAM

Nihayet vakit gelmişti.

Trystan yoğun, mor bir sis bulutu hemen yanındaki ağaçları eritirken eğildi. Sisten yayılan sıcaklık *saçının* bir ucunu tutuşturdu. Hızla uzaklaşarak saç tellerinin zarar görmediğinden emin olmak için elini kaldırdı, Keeley'nin kendisine tuhaf tuhaf baktığını görünce elini hemen indirdi.

Trystan çenesini kaldırıp dikkatini yeniden guvre'nin etrafında koşturan Kötücül Muhafızlarına çevirdi, adamlar yaratığın dikkatini dağıtmak için kollarını iki yana savurup duruyordu. Ceviz Ağacı Ormanı'nın batı yakasında doğa daha vahşi ve ıssızdı ama göğe kadar yükselen ağaçlar, boğucu sıcaktan korunmalarını sağlıyordu. Yaratık bir haftadan uzun zamandır bu uçurumun kenarını mesken bellemişti. Trystan onu takip etmeye ve yakalamaya karar verdiğinden beri en uzun kaldığı yerdi.

Bir kere, çok uzun zaman önce bir guvre görmüştü...

Gözlerini sertçe kırpıştırıp kendini geçmişten şimdiki zamana döndürdü, orada yaşayan karanlığa bir anlığına bile var olma izni vermeyi reddetti. Yaratık, gördüğü dişi hayvandan farklıydı. Onun yüz hatları daha güçlü, daha belirgindi ve sert, yılanımsı derisi soluk bir kahverengiydi. Karşısındaki erkek guvre dişisini etkilemek için yaratılmıştı.

Sırtındaki pürüzsüz derisi şaşkınlık verecek renklerle kaplıydı, sanki güneş ışığı ona farklı açılardan her vurduğunda yeni bir renk

doğuyordu. Trystan yaratığın her hareketini izledi, parlak ve ışıltılı renklerden bir kaleydoskopu andırıyordu.

Işıltılı mı? Sage'le çok fazla vakit geçirmeye başlamıştı.

Ağacın arkasından çıktığında yaratığın bedeninin tamamı, renk renk kendini gösterdi. Yaratık şu an evinde bedavaya yaşayan ejderhadan daha büyük değildi ama bir ateş gibi hızlıydı. Hareket ederken kanatları kocaman açıldı, parıltısı muhafızlarından bazılarının hayret içinde bakakalmasına sebep oldu. Uzun bedeni eğilip büküldü, neredeyse kemiksizdi. Başı bir yılan gibiydi ve vücudunun geri kalanı gibi parlıyordu.

"Bu hayattaki son anlarınızı eriyerek geçirmek istemiyorsanız size tavsiyem *HAREKET EDİN!*" diye bağırdı Kötü Adam. Bunu yapmaktan hoşlandığı söylenemezdi ama adamların düşüncesizliği bunu gerektiriyor gibiydi. "Keeley! Uyku iksiri sende mi?"

Kötücül Muhafızlarının lideri başıyla onayladı ve iksiri ona attı. "Bunu bizzat yapmak istediğinizden emin misiniz, efendim?"

Çenesini sıktı, yaratığa bakarken gözlerini kıstı. "Ben yapmalıyım."

Bu, onun savaşıydı. Bu yaratığı yakalamak için yıllardır bekliyordu ve eğer bunu yapacaksa, kendisinden başka kimsenin hayatını riske atmayacaktı.

Uyku iksiri çok güçlüydü. Bir damlası bir atı uyutabilir, iki damlası bir fili düşürebilirdi. Koca bir iksir şişesi? Önündeki guvre fazla dayanamazdı. Riskli tarafı, iksirin işe yaramasını beklerken geçen zamandı. İncecik şeritlere ayrılacaktı ve daha beş çayı poğaçasını bile yememişti.

Ama eğer eşini yakalayacaksa bu erkek guvre'ye ihtiyacı vardı.

Kötü Adam büyüsünün içinde tatmin edici bir kötülüğün kıvrıldığını hissetti, parmaklarının ucunda gri bir sis belirdi. *Daha değil*, diye yatıştırdı büyüsünü. *Yakında.*

Ofiste Trystan'ın, haber dışarı yayılırsa halk içinde de *Kötü Adam'ın* neden bir guvre istediğine dair insanların sorular soracağı

şüphesizdi. Ama sebepleri, hayatının son on yılında yaptıklarının temelinde yatıyordu. Kral Benedict bir şey istiyorsa, onu önce Kötü Adam ele geçirecekti.

Kötü Adam sonunda eline bir guvre geçirdiğinde bu haberin ofisindeki hain aracılığıyla Kral Benedict'e ulaşması uzun zaman almazdı. Tam da planladığı gibi.

Kötü Adam kendi kendine gülümsedi. Yakında zafer onun olacaktı.

Bunun için muhafızlarını muhtemelen şimdiye dek karşılaştıkları en büyük tehlikeyle yüz yüze getirmek zorunda kalsa bile. Sanki düşüncelerini duymuş gibi yılanımsı yaratık muhafızlarının hemen dibine bir zehir dalgası saçtı, morumsu yapışkan gövdelerine vurunca ağaçlar eridi ve yapraklar toz oldu.

Trystan iç çekerek uyku iksirini yumruğunun içinde tuttu, ellerinden biriyle siyah pelerini çıkarıp kumaşın yere düşmesini izledi. Üstündeki kıyafet, en sevmediği işler için giydiği takımdı. Siyah deri pantolon bacaklarını sarıyordu ve normalde pek giymediği çizmeleri baldırlarına kadar geliyordu. Siyah gömleği rahat denemeyecek kadar sıkıydı ama fazladan kumaşın hareketlerini engellemesini istemiyordu.

Kötü Adam muhafızlarının arasından dolandı, adamları hâlâ guvre'nin dikkatini dağıtmak için kollarını hararetle iki yana savuruyordu. Yaratığın sırtına gitgide yaklaşırken ayaklarının altındaki çimenlerden ses bile çıkmadı. Zehirli nefesini tekrar saçmadan önce iksiri yaratığın ağzına atmak için tek bir şansı olacaktı.

Geriye dönüp bakınca, sanırım en iyi düşünülmüş planlarımdan biri değil bu.

Tabii ki Blade bu durumda yardımcı olacak bir çözüm sunamamıştı. Adamın yıllarca çalıştığı büyülü yaratıklar hakkında atıp tuttuğu özgeçmişi abartıdan ibaretti.

Kötü Adam iç çekerek ofisinin ve çalışanlarının kötü çizilmiş bir çizgi romana benzemeye başladığını fark etti. Ama bu çılgın görüntünün onu geri çekmesine izin verecek vakti yoktu.

Koşarken bacakları kaskatıydı, tüm kasları yanıyordu, kalbi hızla atıyordu. Muhafızlarından birinin, Andrea'nın etrafından dolandı ve guvre nefesini üflerken kadını uzağa itti.

Kadın yuvarlanıp ustaca dönerek düştü, ardından muhafızlardan birine, Dante'ye bağırdı. "Kollarını daha yukarı kaldırarak salla, aptal!"

Dante kollarını zaten o kadar hızlı sallıyordu ki sarhoş bir balerine benziyordu. "Sallıyorum işte! Ölmemeye çalışıyorum, Andy!"

Trystan artık yaratığın sırtına atlayabilecek kadar yaklaşmıştı ama yılanımsı canavarın başı çok yukarıda, çok uzaktaydı. Orijinal planı yaratığa arkadan yaklaşmak, ağzını açmasını bekleyip içeri iksir şişesini fırlatmaktı. Ama tek bir şansı vardı ve bunu boşa harcayamazdı.

Bu görev intihardan farksızdı ve Trystan çok büyük ihtimalle ölecekti. Ama intikam yolunda ölmek her kötü adamın hayaliydi, bu yüzden bunu çok da umursadığı söylenemezdi.

"Hey!" diye bağırdı Kötü Adam. Gücü parmaklarından sızmaya başladı, yaratık saçlarını geriye uçuracak kadar güçlü bir çığlıkla ona dönerken tanıdık gri sisin dışarı fırlayıp etrafını sardığını hissetti. Trystan zayıf nokta aradı ama ölümcül vuruş seçenekleri arasında değildi, yaratığı hayatta tutmalıydı. Görebildiği tek zayıf nokta, yaratığın ayağındaki parlak sarı noktaydı ve bir kâğıt kesiğinden daha fazla zarar vermezdi.

Guvre büyüsünü silkelendi ve neredeyse anında Trystan'ın onun üstündeki bütün gücü parçalanana dek sarsıldı. Bu büyüklükte bir yaratığı birkaç saniyeden daha uzun süre tutabilecek kadar güçlü değildi ama o birkaç saniye yeterliydi.

Guvre ağzını kocaman açtı ve mor bir sis bulutu yükselmeye başladı. Yayılan sıcaklık Trystan'ın alnına çarptı ve teninin yanıp tutuştuğunu hissetti. Ama Kötü Adam acıya rağmen gülümsedi çünkü tam vaktine kadar beklemeyi başarmıştı. İksir şişesinin tıpasını dişleriyle söküp çıkardıktan sonra sıvıyı yaratığın kocaman boğazından aşağı

attı. İksir, şimdi daha da agresifleşen bir sıcak nefes dalgasında kayboldu, o kadar yakıcıydı ki Trystan bir saniye daha orada kalsaydı kafatası ortaya çıkabilirdi.

İksirin tesir göstermesi beklediği kadar uzun sürmedi ama Trystan'ın demin durduğu yerdeki böğürtlen çalısını eriten nefes bulutunun verdiği zarar da beklediği gibi değildi. Duman biraz fazla yakınına gelmişti ama ölmemişti, bu da zafer sayılırdı. Yaratık sola doğru eğildi, başını sertçe geri çekip sarsıldı, hâlâ zehirli nefesini saçıyordu.

"Kaçın!" diye bağırdı Trystan. "Önünden çekilin!" Adamları her yana kaçıştı, eriyen zemin parçalarından yuvarlanarak ve taklalar atarak uzaklaştılar. Sis Dante'nin bacağına değince bir çığlık yükseldi.

"Siktir!" diye çığlık attı ve kırmızı deri pantolonunun arkasını tuttu. "Acıttı be!" Dante boynunu eğip pantolonunun eriyen kısmına baktı ve... kıçını gördü.

Guvre bir anlığına sarhoş gibi salındıktan sonra yankılanan bir gümlemeyle yere yığıldı. Ama muhafızları fark etmediler, Dante'nin avladıkları yaratık tarafından soyulmuş olmasına gülmekle meşgullerdi.

Trystan içini çekti, o kadar yorulmuştu ki. Yüzünü ekşitip alnındaki yaraya dokundu ve canının acısını şikâyetler listesinde, hayatının artık düzenli olmamasının hemen altına yerleştirdi.

"Ağzınızdan çıkan o rahatsız edici sesi kestiğinizde sizden işinizi yapmanızı ve yaratığı arabaya yüklemenizi isteyebilir miyim?" dedi Kötü Adam, sırf bu amaç uğruna yaptırdığı devasa ve her yanı kapalı arabaya işaret ederek.

Cümlesini bitirir bitirmez muhafızları yaratığı muşambanın üstüne sürükleyip gelecek hapishanesine doğru adım adım çekmeye başladılar ki Trystan bunu elinden geldiğince insani kılmaya çalıştı. Elinde değildi, ejderhanın tasmasını çıkarmak içindeki tuhaf bir... şefkati doğurmuştu. Şimdiden başını ağrıtıyordu ama umursamaması mümkün değildi.

Bunu yaptığına inanamıyordu. Benedict'in yıllardır başarmaya çalıştığı bir şeydi. Bu şimdi ve sonsuza kadar Trystan'ın her şeyi mahveden, *onu* mahveden adama karşı kazandığı zafer olacaktı. Ormanın içindeki sarı bir çiçek gözüne ilişti ve aklına Sage geldi.

Mahvolmuş.

Evie'yleyken mahvolmuş gibi hissetmiyordu gerçi. Yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Tam bir facia.

BÖLÜM 30

EVIE

"Yamuk duruyor," diye ısrar etti Becky.

Evie çerçeveyi duvarda biraz daha yukarı kaldırdı, zaten düşmeye fazlasıyla yakın olduğu merdivenin üstünde sendeledi.

"Yüzün de yamuk," diye mırıldandı Evie kendi kendine, ağır çerçeveyi tutmaktan kollarının yandığını hissedebiliyordu.

"Ne dedin?" diye seslendi Becky. O kadar aşağıda olmasına rağmen hâlâ Evie'ye tepeden bakmayı başarabiliyordu.

"Yok bir şey," diye mırıldandı Evie. Kendinden bunun için nefret etse de birbirleriyle sonu gelmeyen atışmalarının aleladeliği ona tanıdık bir rahatlık veriyordu. Son birkaç haftanın öngörülemeyen olağandışılığının ardından bir değişmezinin olması iyi gelmişti.

"Öyle mi? Yüzümün yamukluğuna dair bir şey dedin sandım da." Evie, odanın öbür ucundan bir stajyerin eline öksürdüğünü duydu.

"Evie asla öyle bir şey söylemez." Tatianna'nın eğlenen yüzü hemen altında belirdi. "Bunun için fazla ahlaklı."

"Değilim," dedi Evie kaşlarını çatarak. "Acımasız olabilirim." En azından kendi standartlarına göre.

Sözlerini kendine kanıtlamak için Becky'ye yapabileceği şeytani şeylerin hayaliyle dikkati dağılınca ayağı merdivende bir alt basamağa kaydı.

"Dikkatli ol!" diye bağırdı Becky. "Düşürme sakın."

"Kendin de düşme tabii," diye ekledi Tatianna.

Evie'nin istifasının ardından işe dönmesiyle birlikte Becky kurallara uymaktaki acımasızlığını artık... katlanılmaz bir seviyeye çıkarmıştı.

Daha geçen hafta tüm çalışanlara tam vaktinde gelmeleri gerektiğine ve üstlerinde iğrenç ejderha kokusu taşımalarının yasak olduğuna dair bir bildiri göndermişti. Bu da Blade'in ofise girmeden önce her sabah tuvalette dakikalarını harcaması –ki bunu yapmıyordu– ya da ceza yemesi –ki yiyordu– anlamına geliyordu.

Bu yetmezmiş gibi Becky boş geçen her anın iş verimliliğini artıracak şekilde kullanılması gerektiğine karar vermişti. Her mesainin başlangıcında onlara verilen fazladan on beş dakikayı ve yarım saatlik öğle yemeklerinin on dakikasını silmiş, onun yerine görev listelerine "ekstralar" kısmını eklemişti. Bu listedeki her görev bir öncekinden daha beterdi.

Ama karşı çıkmak anlamsızdı, bunu yapan birkaç çalışan haftanın sonunda maaşlarının "yanlış yazıldığım" ve masalarının birdenbire ofiste örümceklerin yuva yaptığı köşeye taşındığını görmüştü.

Şaşırtıcı kısım, ekstralar listesinin en tepesinde Tatianna'nın olmasıydı, ofis malzemeleri arasındaki boşalan mürekkep şişelerini tekrar doldurmak gibi meşakkatli bir görev verilmişti. Şifacı bu görevin elbiseleri için ne kadar riskli olduğunu anlatıp itiraz ettiğinde Becky bunu, kadının işe daha uygun giysiler giymesini ve pembe elbiselerinin saygıdeğer bir organizasyondan ziyade bir dans gecesine yakıştığını hatırlatmak için bir fırsat olarak görmüştü. Tatianna kadına bir yastık fırlatmıştı. Pembeydi.

"Köşesini kaldır. Hâlâ yamuk," dedi Becky, sanki Evie'nin kolları kocaman sanat eserini taşımaktan kopacak noktaya gelmemiş gibi.

Alnında ter birikmeye başlamış halde bağırdı. "Lütfen iyilik et de... çeneni kapa." Bir şekilde işe yaramıştı. Becky cevap vermedi.

Evie'nin avucunun içi, metale sürtündüğü noktada yanmaya başlamıştı ve derisini daha çok kesmesine fırsat vermeden köşeyi biraz daha kaldırdı. Bunu yapıyor olması bile biraz saçmaydı ama kimsenin

kıymetli keşfini herkese göstermeden önce kumaşın altına bakmayacağına güvenemezdi.

"Depodan son tablonun yerine koymak için bulduğun artık her neyse umuyorum ki ön duvara yakışır bir şeydir," dedi Becky ve Evie kadının tek kaşını kaldırdığını *duyabildiğine* yemin edebilirdi.

Becky'nin son portreye olanlardan dolayı canının ne kadar sıkıldığı bir sır değildi. Anlaşılan onu patrona bir hediye olarak vermişti. Becky'nin kim olduğunu kimsenin bilmediği bir sanatçının soyut eseri olduğunu söylediği çirkin bir çizimdi ve resme doğru nefes alan herkese bunu överek anlatmaktan asla sıkılmazdı.

Avludan birden yükselen kanat sesleri Becky'yi yerinden zıplattı ve Evie kendi kendine gülerek çerçeveyi son bir defa düzeltmek için uzandıktan sonra merdivenden indi.

Blade ve ejderha, iyi yağlanmış bir makine gibi birlikte çalışmaya başlamışlardı ama hâlâ düzeltmeleri gereken birtakım sıkıntılar vardı. Gerçi Evie bu sıkıntıları sevmeye başlamıştı. Mesela bir önceki gün öğleden sonra kanatlarını serbestçe kullanmaya henüz alışmamış olan ejderha vitraylı camlardan birine dalıvermişti. Neyse ki Evie'nin mutfaktaki en sevdiği köşeye çarpmamıştı.

Sorun değildi, bu olay yaşanana kadar o gün, fazlasıyla sıkıcı ve verimsiz bir hafta başlangıcından ibaretti.

Otto Warsen'in demirhanesinden ayrıldıktan sonra Evie'nin içini yaşananlara dair bir sonuç ve kapanış hissi doldurmuş, patronu da onun yardımına ihtiyaç duymadığı bir işle kendini meşgul etmeye başlamıştı.

Ama Evie bu sanat eserini sergilemekle alacağı riskin keyfini sonuna kadar çıkarmakla avunacaktı.

Ejderhanın camdan içeri dalmasıyla oluşan yıkımda o korkunç resim de mahvolmuştu ve Evie korkuyla bağırdıktan hemen sonra resmin alevli sonunu görüp keyiflenmişti. O soyut resim son altı aydır ruhunu emiyordu.

"Depoda bulduğun şeyin orada eskiden asılı olan eserin yerini doldurabileceğine inanmıyorum." Evie, Becky'nin sesindeki inanmazlığı umursamıyordu. Özellikle de aralarındaki irade savaşını adım adım kazanırken.

"O çirkin manzaranın yerini hiçbir şey dolduramaz." Blade kıkırdadı, ilk defa vücudunda bir yara ya da kan olmadan yanlarına katılmıştı. Kingsley omzunda oturuyordu.

"Evet," dedi Becky kelimeyi uzatarak ve Blade'i baştan aşağı süzdü. "Bugün de uyanıp duş almayı sadece bir öneri olarak gören adamdan fikir alalım."

Blade kadının hakaretleri hayatında duyduğu en tatlı övgülermiş gibi kocaman gülümsedi ve salınarak yanlarına geldi. Kingsley'nin gözleri hızla etrafa bakındı, dikkatler dağınıkken kaçmanın bir yolunu arıyordu. Evie, kurbağaya doğru ufak ve neredeyse fark edilemeyecek bir adım atarken Becky'nin sırtının daha da dikleştiğini gördü.

Ama Blade fark etmişti. Evie bunu gözlerinin içinin parlamasından ve Kingsley'yi kadına yaklaştırmak yerine olduğu yerde durmasından anlayabiliyordu. "Eğer yeni bir parfüme ihtiyacım olursa için çürümüş olmasına rağmen bu kadar güzel kokmanı sağlayan parfümünün adım sorarım, Rebecka."

Evie, Becky'nin yanaklarının kızardığını görüp neredeyse Blade'e susmasını söylemek için araya girecekti. Ama buna fırsat kalmadan Becky konuştu. "Kumaşı çek, Evangelina. Bir sürü işim var."

Küçük bir gülümsemeyle Evie kumaşın bir köşesini tuttu ve çekerek son bir saatini çerçeveleyip asmakla geçirdiği sanat eserini gözler önüne serdi.

Şaşkın bir sessizlik odayı doldurdu, hemen ardından Tatianna'nın katıla katıla gülme sesi yankılandı. Üstünde kazan kaynatması dolu bir tepsi taşıyan stajyerlerden biri yanlarından geçerken yeni açılmış portreyi gördü ve yakınlardaki bir masaya takılıp kaynatmayı her yere döktü.

"Patron bu," dedi Blade kocaman açılmış gözleriyle, gülümsememek için dudağını ısırıyordu.

Ama değildi. En azından bu, sadece toplumun onu gördüğü şekildi. Evie geçen gece kasaba meydanında yürürken bir seyyar satıcının Kötü Adam'ın korkunç tasvirinin kocaman tuvallere resmedilmiş halde, hem de yarı fiyatına sattığını görmüştü.

Evie'nin yaptığı en iyi harcamaydı.

"Korkunç!" Becky'nin ağzı açık kalmıştı, yüzündeki dehşete düşmüş ifade Evie'nin patronundan son planlarına onu katmadığı için aldığı intikamı daha da tatlılaştırmıştı.

Büyük boyutta görünce daha da kötüydü, adamın alev almış saçları daha iyi görünüyordu ve hemen altında kalın, büyük harflerle yazılmış yazı daha netti.

KÖTÜ ADAM
CİNAYET, VATAN HAİNLİĞİ VE GENEL ŞEYTANİLİKTEN ARANIYOR
TEHLİKELİ, DİKKATLE YAKLAŞIN.

"Suçlamalara 'çirkin' diye eklemeliler." Evie ve Tatianna, Blade'in bu yorumuna güldü. Becky kollarını havaya kaldırdı ve üçüne birden zehir saçan gözlerle baktı.

"Yaptığımız işi şakaya döndürüyorsunuz." Çenesini kaldırdı, Blade gülünce yerinde hafifçe zıpladı. "Patronumuz hepimize gizli bile olsa düzgün bir iş fırsatı veriyor. Birinizde mantık olsaydı, buna biraz saygı gösterir ve bunun ne kadar nadir bulunan bir şey olduğunu bilirdiniz."

Grup bir anlığına sessizliğe gömüldü, sonra Blade konuştu. "Özür dilerim," dedi sessizce, yüzünde endişe belirmişti. Becky topuklarının üstünde dönüp giderken panikledi. "Rebecka! Bekle!" diye bağırdı Kingsley'yi Tatianna'nın ellerine bırakıp hızla uzaklaşan kadının arkasından koşarak.

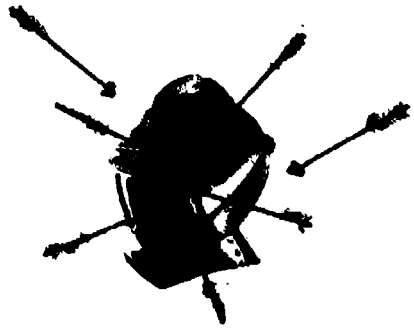
Becky'den tuhaf bir korumacılık hissi yayıldığını fark eden Evie, kadının neden burada çalışmaya başladığını bilmediğini fark etti. Hiçbir zaman sormamıştı. Belki de bunu değiştirmesinin zamanı gelmişti. Belki Becky'yi tanımak için zaman ayırırsa, ilişkilerini iyileştirebilecekleri bir ortak nokta bulabilirlerdi.

"Tati, Marvin'den patron geldiğinde bana haber vermesini isteyebilir misin? Gelip yeni sanat eserimizi görünce yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

"O zaman arkanı dön."

Evie donakaldı, sesin geldiği tarafa yavaşça dönerken karşısında kimi bulacağını biliyordu. Kingsley'nin hızla arkasına bakan gözlerine ve elinde tuttuğu küçük yazı tahtasına ihtiyacı yoktu: BELA.

"İyi günler efendim."

BÖLÜM 31

KÖTÜ ADAM

Karikatür komikti.

Ama asıl dikkatini çeken ve dönüp ikinci bir bakış atmasına sebep olan şey asistanının yüzündeki ifadeydi. Dudaklarında muzip bir gülümseme vardı, gözleri tatminle parlıyordu.

Bu ifadeyi yüzünde daha sık görebilmek için kendisini korkunç bir yaratık gibi tasvir eden o çizimlerden yüzlercesini ofisin farklı yerlerine asmak gibi çılgın bir düşünce aklından geçti.

Sage nefesini tuttu, adamın nasıl göründüğünü görünce gözleri kocaman açıldı. "Ne oldu size?"

Ah, evet, kanı temizlemeyi unutmuştu.

"Bir guvre'yle karşılaştım," diye itiraf etti.

Alnındaki akan yanığı silince irkilip kendi elinden kurtulmaya çalıştı. Bir guvre yakalamak kolay iş değildi ama yapılması gerekiyordu.

Guvre'yi düşünmek aklına demirciyi getirmişti... beraberinde de Sage'in o adamın yanında olmaktan duyduğu rahatsızlığı fark edemeyecek kadar dikkatsiz olduğunu.

Demirhanenin çeşitli yerlerinde Sage'in bıraktığı minik izleri görmek onu hazırlıksız yakalamıştı. Eski masasının üstündeki çizimleri beceriksizce ama tatlıydı. Kâğıttan kelebekler pencerelere iliştirilmişti, Sage'in burada çalışmaya ilk başladığında yapıp her yere astığı kelebeklerin tam olarak aynısıydı. Onu delirtmişlerdi.

Ama tuhaf bir şekilde, kadın onları indirince yaslarını tutmuştu.

Kadının demirhanenin her tarafındaki küçük dokunuşlarını görmek içine gergin bir keyif yaymış, dikkatini dağıtmıştı. Dolayısıyla Trystan, kadının irkilmelerini çok geç olana dek fark etmemişti. Bu yüzden kendinden nefret ettiğini fark ediyordu.

Bu da bir sorundu.

Asistanının koşarak yanına gelmemek ve yarasına daha yakından bakmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu... Gerek de yoktu zaten. "Seninle biraz konuşabilir miyim, Tatianna?" dedi ve ofisin daha gizli bölümüne doğru ilerledi. Asistanının uzanabileceği –ve duyabileceği– yerden uzağa.

Yüzünün önünde parlayan esmer eller belirdi ama onları itti. "Teşekkür ederim, Tatianna ama kendi kendine yeterince hızlı iyileşecektir."

Trystan öksürdü ve bakışları, yazı tahtasının hızla inip kalkmasına bakılırsa Kingsley'yle derin bir sohbete dalan asistanına kaydı. Yeniden Tatianna'ya dönüp kısık bir sesle konuştu. "Ofisimde senin için bir hançer var."

Şifacı tek kaşını kaldırdı. "Kimi bıçaklıyorum?"

"Ne?" Sonra kadının gözlerinde çocukluklarından tanıdığı alaycı bakışı fark etti. "Büyülü bir hançer. Bu, şey... Sage'e sor."

"Omzundaki büyüyle açılmış yarayla bir alakası var mı?" diye fısıldadı Tatianna gözleri endişeyle kısılırken.

"Sana söyledi mi?" diye sordu Trystan tek kaşını kaldırarak.

"Onu her iyileştirdiğimde hissettim. Ama hiç sormadım ve o da bana hiç söylemedi." Tatianna dönüp Sage'e baktı, tahtasına Trystan'ın buradan göremediği bir şeyler yazan kurbağaya cevaben başparmağını kaldırmıştı. Kingsley'nin kadını ne yapmaya ikna ettiğini düşününce içini bir titreme sardı.

"Yanına yaklaşınca canını daha çok acıtıyor, hançerin yani," dedi Trystan, asistanı için bunu kendi başına düzeltemediği için kendini çok ufak hissediyordu. "Bir şey yapabilir misin?"

Tatianna'nın yüzüne sakin bir vahşilik doldu. "Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Tatianna'nın Evie Sage'e zarar gelmesine izin vermektense bütün dünyayı yakmaya hazır olduğunu görmek, her ne kadar anlamsız ya da gülünç olsa da içini rahatlatmıştı.

"Teşekkür ederim." Bu iki kelimeyi sıklıkla söylemezdi ama duymayı hak eden herhangi biri varsa o da Tatianna'ydı.

Kadın onu başıyla onayladı, omzunu arkadaşça, aileden biriymiş gibi sıvazladı ve ofisine doğru giderken elbisesinin pembe etekleri arkasından dalgalandı.

Trystan yeniden Sage'e doğru yürüdü, kadın başparmağıyla çizimi gösterirken kendinden memnun görünüyordu ve hemen yanındaki Kingsley de vıraklıyordu. Boğazının arkalarında bir yerden paslanmış bir kahkaha kaçmaya çalışıyordu ve onu bastırmakta zorlandı. Bunun yerine başını eğdi ve kadının omzunun hemen üstüne, başının yanına götürdü. Sage'in nefesinin bir anlığına nasıl kesildiğini duymamış, kendi nefesi onunkinin bir yankısı değilmiş gibi yaptı.

"Yamuk, sol tarafa doğru," diye fısıldadı, doğru düzgün cümle kurmasını önleyen vanilya kokusundan uzaklaşmak için hızla geriye doğru adım atarak.

"Of, Kingsley, haklıymışsın," dedi ve çerçeveyi düzeltmek için ileri doğru uzandı.

Trystan avuç içlerinin ona dokunma isteğiyle karıncalandığını hissetti ve bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Hızla ofisine doğru döndü, botlarının yere sürtünürken çıkardığı ses asistanının koşup ona yetişmesine sebep oldu. "Özür dilerim. Bütün hafta sizi bir türlü yakalayamadım ve birden çıkıp bir guvre'yle oyun oynadığınızı söyleyiverdiniz!"

Ofisinin kapısını iterek açınca Tatianna'nın hançeri çoktan alıp gittiğini görerek rahatladı. Masasına en yakındaki sandalyeyi çekip

hafifçe pencereye doğru döndürdü. Tek sebebi böyle daha güzel durmasıydı yoksa güneş ışıklarının tam doğru açıyla vurduğunda Sage'in uzun siyah saçlarının parıldamasına sebep olmasıyla alakası yoktu.

Sandalyesinin orada olmasını seviyordu sadece.

"Onunla oynamıyordum, Sage." Diğer sandalyenin rahatına gömülürken yüzünü ekşitti, masasının arkasına geçip kendi sandalyesine oturmakla uğraşmadı. Asistanı oturduğunda ve güneş yanaklarına düştüğünde derin bir iç çekmemek için kendini tuttu.

Sandalye oraya gerçekten çok yakışıyordu.

"Ah, yaratıkla oturup vergi reformunu mu tartıştınız?" diye mırıldandı Evie düz bir sesle, parmaklarıyla elinden hiç düşmeyen defterini okşuyordu.

"Guvre'ye ihtiyacım var çünkü Kral Benedict onu istiyor," diye itiraf etti. Böylesi daha kolaydı.

"Böyle bir yaratığa neden ihtiyacı olsun ki?" diye sordu Evie merakla.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim eğer Kral'ın istediği bir şey varsa, bunu elde etmemesinin birincil önceliğim olduğu."

"Bir kere ayağına bastığı için mi?" diye sordu Sage öylesine ve mürekkep şişesinde duran tüy kalemi almak için eğilirken köprücükkemiğinin üstündeki hafif çilleri Trystan'ın gözlerinin önüne serdi.

Trystan matarasında kalan son suyu da içip susuzluğunu giderdi.

"Gerçekten bir guvre mi yakaladın?" Sage defterine hararetle bir şeyler yazmaya başladı. "Onunla nasıl ilgilenilmesi gerektiğini araştırmalı mıyım?"

"Vakit yok." Bunu yapmak elbette en mantıklı hareket olurdu, tabii Trystan son on yılını buna hazırlanarak geçirmemiş olsaydı.

Onu yakalamışlardı.

Nihayet.

Yaratıkla karşı karşıya gelip onun gözlerindeki bakışı gördüğünde korkuları doğrulanmıştı, çok nadiren hissettiği bir duyguydu bu.

Ama o boyutlardaki bir yaratık ruhunuzun derinliklerine baktığında kanınız donardı. Yaratığı hapsetmişti, istediği gibi hareket edebileceği kadar kocaman bir hücreydi ve aralarında karşılıklı bir birbirini anlama hissi vardı.

İkisinin de korumak istediği biri vardı. Yaratık bunu anlıyordu.

Ya da Trystan yavaşça aklını kaçırmaya başlamıştı ve gökyüzünde uzaklardan sürüklenen karanlık bulutların Sage'in yüzüne düşen güneş ışığını loşlaştırması, dokunduğu her şeyi nasıl karanlığa bürüdüğüne dair bir metafordu.

"Tuhaf," dedi Sage başını eğip dışarıdaki karanlığa bakarken, ardından bir gök gürlemesi duvarları sarsınca yerinde zıpladı.

"Hayır, maalesef ki bu bir guvre'yi isteği dışında bir yerde tuttuğunda olmasını bekleyeceğin bir şey." Burnunun köprüsünü sıktı, diğer elini sımsıkı bir yumruk yapmıştı.

"Fırtına mı?"

"Onlara 'kaderin kindar yaratıkları' denmesinin bir sebebi var. Bir guvre'yi elinde tutmak, seninle olduğu müddet boyunca gitgide kötüleşen bir doğa olayına sebep olmuştur hep."

"Bu guvre'yi tutmanın yarattığı doğa olayı da fırtına mı?" Sanki Sage'i duymuş gibi gökyüzünde bir şimşek çaktı, hemen ardından gümbürdeyen bir gök gürlemesi duyuldu. Kadının ufak eli hızla fırlayıp adamın kolunu tuttu, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı.

Dokunduğu yer yanıyordu.

Kolunu silkeleyerek Sage'den kurtarıp ayağa kalktı ve duvara doğru yaklaştı, doğru düzgün düşünebilmek için aralarına biraz mesafe koymaya çalışıyordu.

Sage birden uzaklaşması karşısında gözlerini kıstı.

"Öyle gibi görünüyor, evet." Gökyüzü tam o noktada yarıldı ve köşkü sağanak bir yağmura boğdu.

Birden başlayan gürültülü yağmurun üstünden sesini duyurabilmek için asistanının bağırması gerekti. "Bu yaratığı günün sonuna kadar bırakmayı düşünüyor musun peki?"

"Hayır, bırakamam." Yaratığın en azından planının çarkları dönmeye başlayana dek kalmasına ihtiyacı vardı. Hainin Kral'a haber uçurmasına yetecek kadar.

Sage içini çekti, kapıya doğru amaç yüklü adımlarla ilerledi. "O zaman stajyerlerden çamaşır odasından birkaç ekstra yatak çıkarmalarını isteyeyim."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" diye sordu Trystan, huzursuzluk sinsi bir avcı gibi ona yaklaşıyordu.

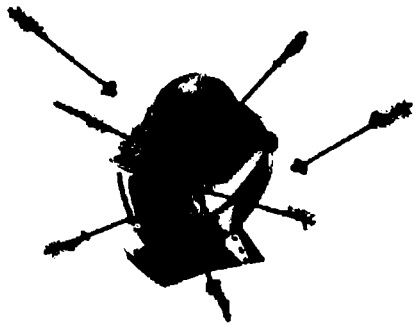
"Çünkü fırtına böyle devam ederse günün sonunda kimsenin eve güvenle ulaşması mümkün olmaz." Başka bir şimşek odayı aydınlatırken adama anlamlı bir bakış attı. Bir sonraki cümlesini dikkatle düşünmesi gerekiyormuş gibi duraksadı. Gerek yoktu. Trystan'ın midesi gerginlikten çoktan kasılmaya başlamıştı.

Nihayet konuştu. "Bu gece burada tıkılı kaldık. Birlikte."

Gökyüzü bir kez daha şimşeklerle aydınlandı, ışığı Sage'in dudaklarına ve hafif gülümsemesine çarptı. Kapı arkasından kapanınca adam bütün ağırlığını masasına verdi.

Gözlerini sıkıca yumup düşüncelerini düzene koymaya çalıştı.

Fakat gökyüzünde bir daha şimşek çakınca, intikam planının düşündüğünden daha fazlasını talep ettiğinden endişelenmeden edemedi.

BÖLÜM 32

EVIE

"Kocaman!" diye nefesini tuttu Evie.

Blade o zaman ona döndü, yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı. "Bunu her duyduğumda kenara bir altın atsam..."

Havada gürültülü bir *çat* sesi yankılandı ve Blade yüzünü buruşturup başının arkasını tuttu.

Kötü Adam elini geri çekip yanına indirirken Blade'e bakmadı bile. "Ejderhadan daha küçük."

Patronu, o gece herkesin yatacağı yeri ayarlamak için ofisinden çıktığından beri çok sessizdi. Stajyerleri ve kalan çalışanları muhafızlar eşliğinde avludaki çeşitli misafir odalarına yerleştirdikten sonra Evie'yi kilerin arkasındaki köşeye, yaratığı göstermeye davet etmişti.

Guvre gerçekten kan dondurucuydu.

"Evet ama Pofuduk böyle görünmüyor." Evie başını yana eğdi, yılanı andıran yaratık karşılığında kendi kafasını eğdi. "Tatlı davranmayı kes, yaşayan bir kâbus olman lazım senin."

En azından kâbus gibi görünüyordu, şimdi neredeyse evcil hayvan gibi davranmasını görmezden gelirse.

Gözleri kocaman ve pörtlekti, başı bir yılanı andıracak şekilde burna doğru inceliyordu. Parmaklıklara doğru bir adım attığında yarasayı andıran kanatları açıldı, deri uzuvları ejderhanınkine çok benzemesine rağmen Evie'yi korkutacak bir farklılıkları vardı.

"Neden bu korku filmini kilerimizde tutuyoruz bu arada?" diye sordu Evie. Kana susamış yaratığa hafifçe elini salladığında guvre kafasını yine yana yatırınca yüzündeki ifadeyi yumuşattı.

Cevap almak için döndüğünde patronunun hareketlerini dikkatle izlediğini, bakışlarında bir hafiflik ve dudaklarında küçük bir kıvrılma olduğunu gördü, o kadar küçüktü ki neredeyse göremeyecekti. "Efendim? Bir sorun mu var?" diye sordu merakla.

Adam başını iki yana sallayıp boğazını temizledi ve bakışlarını yeniden parmaklıklara çevirdi. Sorusunu umursamayıp devam etti. "Guvreler partnerleriyle yaşamalarıyla bilinir."

"Yaratığa eş bulmasında yardımcı olabileceğimizi mi düşündün?" diye sordu Blade kuru bir sesle. Elini parmaklıkların arasından sokup dilini şaklattı. İnanılmaz gibi görünse de guvre ona doğru yaklaşıp başını Blade'in eline sürttü.

"Bunu nasıl yaptın?" Evie'nin gözleri kocaman açıldı.

Blade omuzlarını silkti. "Hayvanlar beni sever."

"Ah, evet, sürekli revirde olman da alakasız bir detay, unutuyorum bazen." Evie sözlerinin bu kadar aşağılayıcı çıkmasını istememişti ama bunu tabii ki çoktan söyledikten sonra fark etti.

Neyse ki Blade sadece gülüp üstündeki yeleği düzeltti. "Orası işin çok da hoş olmayan tarafı, kabul ediyorum."

"Hoş olmayan tarafının yaratığın dışkısını temizlemek olacağını düşünürdüm."

Blade ve Evie ağızları açık halde patronlarına baktılar. "Az önce şaka mı yaptı?" diye sordu Blade abartılı bir fısıltıyla.

Evie ona dönüp benzer bir sesle cevap verdi. "*Biliyorum.* Son zamanlarda çok yapıyor."

"Çok ilginç. Sence..."

"Yeter!" Patronu ellerini beline koydu, karanlık ve korkutucu görünüyordu. "Eğer sizin için de uygunsa sözlerimi bitirmek istiyorum."

"Ah, elbette!" dedi Evie sahte bir masumlukla. "Uygun tabii, devam et lütfen."

Patronu tek kaşını kaldırdı, yine gülümsemek istiyormuş gibi durmasına rağmen başını iki yana salladı ve konuşmak için ağzını açtı. "Guvre genelde partnerleriyle yaşar. Bu guvre'nin partneri benim için özellikle kıymetli."

"O zaman neden guvre'nin partnerini yakalamadın ki? Neden bunu yakalamakla uğraştın?" Blade parmaklıkların arasından içeriye et atmaya başladı, yaratık hepsini çiğnemeden yuttu.

"Çünkü dişi bir guvre'yi yakalamak neredeyse imkânsızdır; fazla kurnaz, fazla zekiler. Erkekleri alt etmek çok daha kolay. Ayrıca söz konusu dişi guvre çoktan yakalandı."

"Ne? O zaman nasıl yakalamayı düşünüyorsun?" diye sordu Evie hayretle.

"Dişi guvreler kindar yaratıklardır ve onları yakalamanın en kolay yolu, eşlerini yem olarak kullanmaktır."

"Eğer zaten başkası yakalamışsa bu dişi guvre'nin buraya nasıl gelmesini beklediğinizi açıklamıyor bu."

"Yanlış anladın. Kindar derken kelimenin en ekstrem anlamını kastediyorum. Dişi bir guvre eşinin tehlikede olduğuna inanırsa bu dünyada onu tutabilecek hiçbir parmaklık yoktur." Odaya bir ağırlık çöktü, çıkan tek ses yanlarındaki yaratığın hafif homurdanmasıydı.

Evie parmaklıklara yaklaşmadan önce Blade'in üst kattaki ofise dönmesini bekledi, ardından Kötü Adam'a parmağını uzatıp kısık sesle bağırdı. "Kral Benedict! Dişi guvre onun elinde!"

Trystan parmağına bakıp tek kaşını kaldırdı. "Harika gözlem, Sage."

"Kral Benedict elinde neden guvre tutsun?"

Parmaklıklardan içeri gürleyen bir ses dolunca ikisi de donakaldı.

"Mırladı mı o?" Evie öne doğru eğildi ve Blade'in yaptığı gibi elini parmaklıklardan içeri uzattı. İki büyük el belini yakalayıp onu geriye doğru çekince dudaklarından bir ciyaklama döküldü.

"Elini kaybetmemeni tercih ederim, Sage." Tok ses hemen kulağındaydı, sırtından aşağı hoş titremeler yayılmasına sebep oldu. "Senin de gayet güzel söylediğin gibi tatlı olabilir ama sinirli de."

"Hımm... sanırım onun gibi birini tanıyorum." Evie imalı bakışlarla ona bakınca patronu gözlerini devirdi.

"Kral Benedict onun eşini on yıldır elinde tutuyor."

"On yıl mı?" diye bağırdı. "Bu nasıl sonuçlara sebep olmuş olabilir?"

Kötü Adam onu alaycı ve gizemli bir sırıtışla bıraktı, ardından uzaklaştı. "Ne olursa olsun, bu akşam durum değişecek."

Kötü Adam intikamından bahsettiği zamanlarda kendini uzaklaştırırdı, sanki kendini tamamen verebilmek için zihninde başka bir yere gitmesi gerekiyordu. Bir şekilde Evie, böyle zamanlarda onu yalnız bırakması gerektiğini de biliyordu. O kimdi ki adamla intikam arzusunun arasına girecekti? Dürüst olması gerekirse, adam yaptıklarının altında yatan amacı onunla paylaşırsa ona keyifle eşlik edebileceğini düşünüyordu.

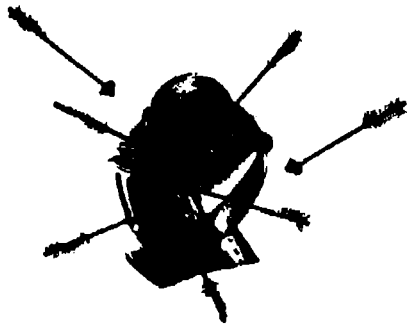
"Yatakların ayarlanmasına yardım etmem lazım, efendim," dedi ve onu ofis alanına çıkaracak merdivenlere doğru döndü.

Neredeyse tepeye ulaşmıştı ki Kötü Adam'ın şaşkın sesi arkasından yükseldi. "Sage... sen bana tatlı mı dedin?"

Kadın kapıyı açarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Ama ağır metal kapı arkasından kapanırken yaklaşan belanın karanlığı bütün neşesini söndürdü. Çünkü bu akşam, köşkün duvarları arasında intikam arayan tek varlık Kötü Adam olmayacaktı.

Her şey plana göre giderse... korkunç bir guvre eşi için oraya geliyordu ve Kötü Adam bile onu durdurmayı başaramazdı.

BÖLÜM 33

EVIE

Bütün enerjisini gözlerini açık tutmaya verirken odaklanmak imkânsızdı.

Evie elleriyle gözlerini kocaman açtı ve bedeninin söz dinlemesini sağlamaya çalıştı. "Uyumayacaksın," dedi kendine. Son vanilya şekerini de yemişti, bu tam bir trajediydi aslında çünkü şu an bir şeker patlaması çok yardımcı olabilirdi. Ofis alanı korkutucu derecede boştu, tek ses fırtınanın gürlemesiydi. Babası muhtemelen endişeden aklını kaçırıyordu ama ona yollamayı başarabildiği karga habercilerden birinin vaktinde ulaşmış olmasını umuyordu.

Patronunun dediğine göre fırtına krallığın çok büyük bir kısmına yayılmıştı. Muhafızları fırtına dinene kadar herkesin içeride kalması gerektiğini bildirmişti. Ama dinmeyecekti, en azından guvre özgür kalana ve dolayısıyla patronu istediğini elde edene dek.

Burnuna kazan kaynatmasının cennet gibi kokusu gelince başını kaldırdı ve dumanı tüten bir kadehin önüne konulduğunu fark etti. "Sen buradaki en sevdiğim insansın," dedi Evie başını kaldırmadan. "Artık her kimsen..."

Becky karşısında midesi bulanmış gibi bir ifadeyle duruyordu. Tıpkı Evie gibi.

Evie omuzlarını silkti, sıcak kaynatmadan bir yudum aldıktan sonra bardağı dudaklarından uzaklaştırıp gözlerini içeceğe dikti. "Zehirli mi?"

"İçtikten sonra sormak biraz saçma değil mi?" diye sordu Becky kafası karışmış halde.

"Her türlü kafeine ihtiyacım var; biraz zehir kimseyi öldürmez," dedi Evie. Becky canını acıtacak kadar öfkelenmiş görününce bardağına doğru gülümsedi.

"Zehir tam olarak öldürmek için var. Olayı bu, seni salak." Kadın şakaları anlama konusunda en az patronu kadar kötüydü.

"Önce kaynatma getiriyorsun, sonra hakaret ediyorsun." Evie elini şakacı bir alınmayla göğsüne götürdü, ardından ağzından çıkanı kulağı duydu. "Bekle. Bana *neden* kaynatma getirdin ki?" diye sordu şüphe dolu bir sesle.

"Gözleri olan herkes ayakta uyuduğunu görebilir ve fırtınanın geçmesini beklerken diğer çalışanlar gibi misafir odalarından birini kullanmamakta kararlıysan en azından *çalışırken* senin horlamanı duymamayı tercih ederim." Becky odanın öbür ucundaki masasına gitti, yanından geçerken Blade'in el sallayarak selam vermesini tamamen görmezden geldi.

Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi bakan Blade, Evie'nin masasının karşısında durdu, siyah saçları yağmurdan ıslanmıştı. "Sabah altı oldu, hadi patronun şarap kilerine girelim de biraz eğlenelim."

"Bunu *yapmayacaksınız!*" Becky keskin bir nefes aldı, ayağa fırlarken masasının köşesinde tehlikeli bir şekilde duran kalemliği devirip her yere kalem saçtı.

"Korkma, Becky. Seni yaramazlıklarımıza dahil etmeyeceğiz. Patron tarafından onaylanmamış herhangi bir eğlenceye adını karıştırmamam gerektiğinin farkındayım." Blade sırıttı, Becky kalemlerden birini ona fırlatınca eğildi ve silgi tarafı Evie'ye çarptı.

"Hey!" Evie hızla Becky'ye döndü. "Geçen hafta patrona taş fırlatma konusunda ders vermiyor muydun, seni ikiyüzlü?" Homurdanıp başını ovdu, o sırada Tatianna elinde iki şişe ve beş kadehle belirdi.

"Şarap getirdim, Blade! Hadi içelim. Sen de, Rebecka. Sakın şikâyet etmeye kalkma." Tatianna kadının masasına bir kadeh koyup ağzına kadar doldurdu.

"Yapamayız..." Becky kadehe şarap yerine gerçekten zehirle doluymuş gibi bakıyordu.

"Yapabiliriz. Mesai teknik olarak bitti ve bu şarap da *benim* özel koleksiyonumdan," dedi Tatianna, pembe kurdeleler bağlanmış örgülerinden birini sırtına atıp Evie'yle Blade'e de birer kadeh doldurdu.

Evie kendininkini minnetle kabul edip dikkatli bir yudum aldı, sıcaklığın boğazına yayılıp ağrıyan eklemlerini rahatlattığını hissetti.

"*Patronunun* koleksiyonumdan çaldıysan 'benim özel koleksiyonum' diyebilir misin gerçekten?" Patronları bir hayalet gibi beliriverdi. Blade yağmurdan ıslanmış gibi görünürken Kötü Adam tam anlamıyla sırılsıklamdı. Patronun omzunda oturan Kingsley de aynı durumdaydı ve vücudunun kalanı gibi ıslak altın tacı da parıldıyordu.

Kötü Adam'ın siyah gömleği göğsündeki kaslara yapışmıştı ve Evie patronu ona doğru ilerlerken yutkundu, havada ağır bir yoğunluk vardı.

"Onlara içemeyeceklerini söyledim, efendim," dedi Becky çabucak ve ayağa kalkmaya çalışırken sandalyesini düşürdü.

"Lütfen rahatlayın, Bayan Erring. Gece boyunca burada kalmak zorunda olmanızın benim hatam olduğunun farkındayım. Bununla istediğiniz gibi başa çıkabilirsiniz." Patronu, Tatianna'ya ve son boş kadehe baktı. "Bu kadeh benim olduğu sürece."

"Elbette!" dedi Tatianna keyifli bir sesle. Kadehi ağzına kadar doldurup abartılı bir hareketle adama uzattı.

"Dişi guvre'den bir işaret yok mu?" diye sordu Evie, patronunun kadehini üç koca yudumda bitirip yeniden doldurması için Tatianna'ya uzatmasını izlerken.

"Yok." Vitraylı camlardan birine doğru yürüdü, Kingsley yanından geçerken omzundan zıplayıp Evie'nin masasına atladı. "Ama şaşırmıyorum. Biraz zaman alacak."

"Geldiğini nasıl anlayacağız?" diye sordu Becky.

Kötü Adam çakan bir şimşekle aydınlanan yüzünü gruba çevirdi. "Anlayacağız," dedi uğursuzca.

"Bu anı planladın mı?" diye sordu Evie başıyla fırtınayı işaret ederek.

Blade elinin arkasına güldü ve patronu gözlerini devirdi. "Siz ikiniz iflah olmazsınız."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Becky karanlık bir sesle ve özlemle şarap kadehine baktı.

"İç gitsin, Rebecka." Tatianna yanına gitti, ağzına kadar dolu kadehi kadının burnunun dibine tuttu. "Patron sana rahatlamanı söyledi. Görev bilincin nerede?"

Evie, Tatianna'nın Becky'den nefret mi ettiğini yoksa ona derin bir saygı mı duyduğunu anlamakta zorlanıyordu. Birbirleriyle konuşmaları hep tam ortada gibiydi.

Kadehinden tereddütlü bir yudum aldıktan sonra memnun memnun iç çeken Becky, sandalyesine iyice gömüldü.

"Aferin kızıma." Tatianna desteklercesine kadının omzunu sıvazladı, Becky içkisinden bir yudum daha alırken omzunu silkip elini itti.

"Aman dikkat, sevgili Rebecka'cığım." Blade şerefe yaparmış gibi kadehini kaldırdı. "Keyfini çıkarmaya başlarsan vücudun şoka girebilir."

Evie gülerken Becky ortaparmağını adama gösterip gözlerini ondan ayırmadan kadehini kafasına dikerek bitirdi. Evie, kadını izlerken Blade'in sertçe yutkunduğunu gördü.

Bir şimşek daha çaktı, gök gürlemesi yakınlardaki bir camı patlattı ve hepsinin öne doğru eğilip başlarını elleriyle kapamasına sebep oldu.

Blade ellerinin arasından parçalanan cama baktı. "Kim, şey... kim kaldıracak bunu? Çünkü stajyerler yattılar ve benim parmaklarım çok hassas."

"Cama mı?" dedi Tatianna düz bir sesle, Evie'ye ve biraz çakırkeyif görünen Becky'ye daha fazla şarap doldurarak.

"Ben temizlerim," dedi Evie. Sıcaklık vücuduna yerleşerek onu hafifletmeye başlamıştı ve göğsündeki düğüm yavaşça çözülüyordu.

Gömme dolaba doğru gidip bir faraş almaya kalktı ama Tatianna önünde durup elini kaldırdı. Bileğinin tek hareketiyle yerdeki cam parçaları havalandı ve çöp torbasının içine düştü.

Blade yüzünde alaycı bir somurtuşla içini çekti. "Keşke bunu ben de yapabilseydim."

Tatianna'nın güzel gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Senin de kendince yeteneklerin var, canım."

"Baş ağrıtmak gibi," dedi Becky.

"Ya da zarar görmek." Evie kıkırdadı.

"Kendini korumayı asla beceremememesine ne demeli?" diye güldü Tatianna içkisinden bir yudum alarak.

"Bu oyunu sevmedim," dedi Blade kadehini kafasına dikerek.

"Renk körlüğü de hayranlık uyandırıcı."

Tüm başlar patronlarına döndü, adam onları bir adım uzaktan izliyor, sanki yaşayanların arasına tamamen girmek istemiyordu. Şarap kadehi yine boşalmıştı ve Tatianna doldurmak için diğer şişenin tıpasını açmaya koyuldu.

Blade ihanete uğramanın öfkesiyle Kötü Adam'a baktı. "Sen de mi, patron?"

Patronları omuz silkti, yüzünde boş bir ifade vardı ve bu ciddiyeti deminki yorumunu daha da komik yapıyordu.

"Şimdi de patronun yeteneklerini konuşabiliriz?" Tatianna keyifli görünüyordu, şarap gözlerinin daha da parlamasına ve yüzünün ışıldamasına sebep olmuştu.

"Hayır, konuşmayacaksınız..." Ama patronun sesi Evie ve Tatianna'nın kıkır kıkır gülerek konuşmasıyla bastırılmıştı.

"Konu ölüm ya da işkence değilse asla gülümsemeyi başaramaması." Tatianna kahkaha attı ve Evie de onunla birlikte güldü.

Karnını tuttu, gözlerinin kenarında yaşlar birikmişti. Engel olması zor bir kahkahaydı, durmayı denedikçe daha da çok gülesinizin geldiği tarzdandı: En güzeliydi, en sevdiğiydi.

"Saçına bu kadar takıntılı olması," diye ekledi Evie gözlerini silerek.

"Camdan dışarı ceset atmaktaki inanılmaz yeteneğine ne demeli!" diye ekledi Blade.

Kingsley iki yazı tahtası kaldırdı: KÖTÜ ve ŞAKALAR.

"Sadece onlara uzun süre bakarak stajyerleri ağlatmayı başarması," diye ekledi Becky sessizce, tereddütle.

Herkes daha da sesli güldü, Tatianna kadehini kaldırıp kadına sessizce şerefe yaptı. Becky etrafına bakındı, doğuştan somurtkan dudaklarında küçücük ve neredeyse görülmesi imkânsız bir gülümseme belirdi.

Evie'nin kahkahası en sonunda kontrol edebileceği kadar azaldığında patronuna baktı; adam onları, Evie'yi izliyordu ve gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. Rahattı, huzurluydu. Çenesindeki o sonsuz kasılma sanki gevşemişti ve konuşurken gergin değildi. "Saçıma takıntılı falan değilim."

Bu son damlaydı. Hepsi ikinci ve daha büyük bir kahkaha krizine girdi. İlaç gibiydi, kırılmış tüm parçalarını iyileştiriyor ve yeni, bambaşka bir şeye döndürüyordu. Bir yere ait olmak Evie için yabancı bir düşünce, sessizce arzuladığı ama nasıl ulaşacağını bilmediği bir histi ama şimdi buradaydı. Onun zamanı, onun insanları. Beklemeye değerdi...

Bir ışık patlaması ve gök gürlemesi duvarları sarstı, odanın rahat havasını bir parazit gibi emdi.

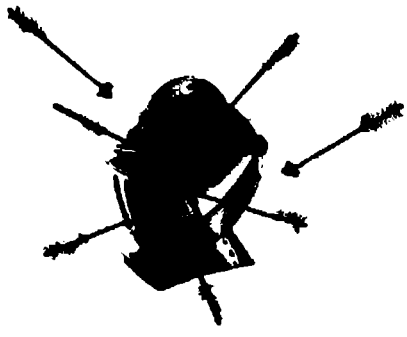
Kötü Adam'ın çenesi yine kasıldı ve camdan dışarı bakmak için yürüdü.

Evie adamın yanına doğru giderek, "Efendim? Baskı yapmak istemem ama dişi guvre ne zaman gelecek bir fikriniz var mı?" diye sordu tereddütle.

Havaya kulakları tırmalayan bir çığlık yayıldı.

"Bu yoksa..."

"Evet." Kötü Adam başını yukarı aşağı salladı, gözünü camın ardındaki bir şeyden ayırmıyordu. "Burada."

BÖLÜM 34

KÖTÜ ADAM

"Buraya geri dön!" diye kükredi Kötü Adam avludaki korunaklı bir girintiden, asistanı arkasında kocaman bir ağla belirince geriye doğru kaçtı. "Ölütopraklar adına, bu da neyin nesi?"

Yağmur artık daha hızlı yağmaya başlamıştı, yaratığın çığlığının sesi kulaklarını parçalıyordu. Ejderha öbür uçta ayaklandı ve açık avludaki devasa kemerlerden birinin altına sindi. Guvre henüz yanlarına ulaşmamıştı ama yakındı. Sage yağmurdan sırılsıklam olup bütün vücuduna yapışarak yumuşak kıvrımlarını saran elbisesiyle yanında belirdi.

"Ağ!" diye bağırdı elindekini kaldırıp sanki aklını kaçıran Trsytan'mış gibi ona bakarak.

"Evet, o kadarını anladım!" Ölümcül derecede tehlikeli bir yaratığın doğrudan onlara gelirken attığı çığlıklara rağmen başını asıl ağrıtan şeyin bu konuşma olması gerçekten inanılmazdı.

"Başka nasıl yakalayacaksın ki?" diye sordu asistanı. Kafa karışıklığı kalın kaşlarını çatmasına, aralarında hoş bir çizginin belirmesine sebep olmuştu.

Şu an asistanımın kaşlarının arasındaki hoş çizgileri fark etmenin hiç sırası değil gerçekten.

"Aklımda biraz daha elle tutulabilir bir şey vardı," dedi eliyle avlunun öteki tarafındaki açık ızgaraya işaret ederek. "Burası doğrudan kilere, erkek guvre'nin yanına gidiyor."

"Kendi başına oradan geçer mi ki?" diye sordu Sage, bir yağmur damlası cezbedici bir şekilde yanağından aşağı süzülürken. Trsytan'ın parmakları o damlayı silme arzusuyla kaşındı.

Başıyla onayladı ve tekrar gökyüzüne bakıp bekledi. "Hiçbir şey onu eşinden uzak tutamaz, unuttun mu?"

"O zaman neden hâlâ delikten içeri dalmadı?" diye bağırdı Sage, şimdi hiç olmadığı kadar hızla yağan yağmurun üzerinden sesini duyurabilmek için.

"Salak değil çünkü!" diye kükreyerek karşılık verdi ve Sage guvre'yi görebilmek için boynunu dışarı uzattığında onu yeniden kemerin altına çekti. "Bir tuzağa uçtuğunun farkında. Ona ulaşmanın başka yolu olup olmadığım görmek istiyor."

Görüşünün kenarında bir ışık patlaması meydana geldi, ardından daha fazla camın kırıldığım duydu. Sage kolunu bir mengene gibi kavradı ve kadında olduğunu bilmediği bir güçle onu kendisine doğru çekti. Tam vaktindeydi, kemerlerden biri Trystan'ın tam durduğu yere düştü ve bir toz bulutuyla sarmalandılar.

Trystan beklenmedik bir şekilde ellerinin farkına vardı, Sage onu kendine çektikten sonra her nasılsa kadının kalçalarının kıvrımım tutmuşlardı. Ölümle burun buruna gelmesiyle hiçbir alakası olmayan sebeplerden dolayı hızlı hızlı nefes alırken bakışlarını ellerinden kadının dudaklarına çevirdi.

Kollarına tutunan Sage de sığ nefesler alıyordu. "Teşekkürler," dedi Trystan nihayet. Sesi utanç verici derecede boğuk çıkmıştı.

Sage'in yüzüne büyülenmiş halde bakakalmışken bir başka çığlık onu kendine getirdi. Tuhaf hareketlerle birbirlerinden ayrıldıklarında Sage'in deminki temastan hiç etkilenmemiş gibi göründüğünü fark etti. Tabii bu, Trystan'ı hiç rahatsız etmedi. Neden ona bu kadar yakın olmak kadını etkilesindi ki zaten?

"Ah, sorun değil. Bir yığın tuğlanın altında ölmen pek etkileyici bir son olmazdı."

"Nasıl öleceğimi çok düşünür müsün?" diye dalga geçti aralarındaki gerginliği şakayla hafifletmeye çalışarak.

Ama her zamanki gibi sesi doğru çıkmamıştı ve Sage'in gözleri gücenmiş gibi kocaman açıldı. "Tabii ki hayır, efendim!"

Trystan iç çekip burnunun köprüsünü sıkarken hatasını düzeltmeye çalıştı. "Sage, öyle demek..."

Asistanının gücenmiş yüzünde muzip bir sırıtış belirince şaşırdı. "Çok kolay lokmasın." Sage güldü, bir başka yağmur damlası burnundan aşağı süzüldü.

Trystan'ın göğsüne bir keyif yayılıp oraya yerleşirken kocaman ve özgürce gülümsedi. "Hayatımda ilk defa böyle bir şeyle suçlanıyorum."

Aralarındaki o an, başlarının üstündeki çatının parçalanmaya başlamasıyla bozuldu. Kadının nemli elini eliyle yakalayıp kendine doğru çekti ve ezilmekten yine son anda kurtuldular.

Şimdi açıkta, tam anlamıyla korunmasız kalınca bir anlığına panikledi. "İçeri dön," diye emretti Sage'e.

"Eğer sen de geleceksen," diye karşı çıktı, bütün vücudu sırılsıklam olmuş elbisesinden belli oluyordu. Trystan gözlerini ondan ayırıp kulelerden birine baktı ve orada kalmaları için kendini zorladı.

"İçeri girdiğinde arkasından ızgarayı kapamam lazım!" diye karşı çıktı.

"Muhafızlarından biri yapsa olmaz mı?" Ellerini delirmiş bir kelebek gibi iki yana sallamasından kadınının bıkkınlığını görebiliyordu.

"Bu kadar önemli bir görevi başkasına verememem." Erkek guvre'yi yakalarken yapmamıştı, şimdi de yapmayacaktı. Planları sonunda meyvesini veriyordu ve üstünlük şimdi Trystan'da olduğu için ofisindeki hainle Kral Benedict'in paniklediğinden emindi.

"Bu kadar kontrol manyağı olmanın seni öldüreceğinin farkındasın değil mi?" diye bağırdı asistanı yağmurun üstünden. Devirdiği gözleri birden dehşetle kocaman açıldı. "Eğil!"

Tepelerinden kahverengimsi gri renkte bir şey uçarken tam vaktinde eğildiler. Hemen başlarının üstünden geçti, neredeyse kellelerini boyunlarından ayıracaktı. Guvre, Trystan'ın hatırladığı kadar dehşet vericiydi.

Kocamandı, erkekten çok daha büyüktü. Güneş hâlâ kendini gösteriyor olsaydı onu tamamen örtebilirdi.

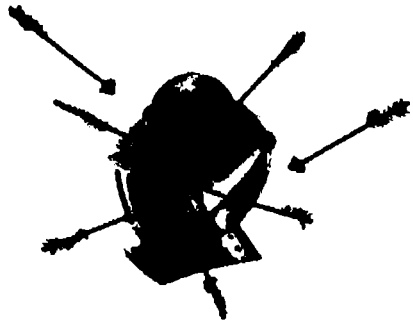
"Çok güzel," dedi Sage hayranlıkla.

"Dehşet verici," diye düzeltti Trsytan onu.

Sage omuzlarını silkti, gözlerini guvre'nin ürkünç bedeninde gezdirdi. "Çoğu zaman bu ikisi aynıdır."

Trsytan dizlerinin istemsizce büküldüğünü hissedebiliyordu, sanki bedeni eğilerek selam vermeye çalışıyordu. Yaratığın uçuş şekli, her dalışında ızgaraya yaklaşmasıyla bir düzene oturmaya başlamıştı. Guvre yakında eşiyle birlikte olmanın tek yolunun, onunla beraber hapsolmak olduğunu fark edecekti.

Söz konusu en sevdiğin olduğunda, diye düşündü Trystan asistanının çığlık çığlığa itirazlarını arkasında bırakıp açık ızgaraya doğru koşarken, *özgür olup ayrı düşmektense beraber tutsak olmak her zaman daha iyidir.*

BÖLÜM 35

EVIE

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Evie fırtınanın içine ama Trystan'ın o kadar gürültünün içinde onu duymasının imkânı yoktu. Kötü Adam görüş açısına daldığında guvre kükredi. Evie adamın yavaşça çömelmesini, ızgaranın demir kapısını kaldırmasını ve doğru zamanda kapamak için hazırlanmasını izledi.

Kanı çaresizlikle donup midesi kasılırken ölümcül yaratığın patronuna doğru hızla dalışa geçtiğini gördü. Guvre'nin pençeli ayakları kocaman açılmış, yerdeki avını yakalamak için hazırlanmıştı. Evie guvre'nin pençesini patronunun omzuna geçirdiğini ve sağanak yağmura rağmen her yere kan fışkırdığını görünce çığlık attı.

Neyse ki patronu doğruldu, hafifçe kamburunu çıkarması dışında yaradan etkilenmemiş gibi duruyordu. *Nefeslerindeki zehir dışında ölümcül değiller,* diye kendine hatırlattı Evie. Eğer patronu yaratığın ağzından uzak durabilirse bir gün daha yaşayabilirdi.

İşte o zaman Evie onu öldürecekti.

"Hadi gel!" diye bağırdığını duydu Kötü Adam'ın. "Seni bekliyor!" Yaratık kulelerden birinin tepesine indi, yavaş nefes alışı ve hareketsizliği görüntüsünü daha da tekinsiz kılıyordu. "Daha önce ona ulaşamayacak kadar güçsüzdün. Hâlâ güçsüz müsün?" Patronu yaratık onu anlayabiliyormuş gibi öfkesini körüklüyordu.

Anlamış olsun ya da olmasın, öfkelenmişti. Ve Evie'nin patronu durumu muazzam yanlış değerlendirmişti. Yaratık kanatlarını açıp bir

kere daha dalışa geçmeden önce ağzını kocaman açtığında adamın yüzünde anlık beliren panikten bunu anlayabilmişti. Dişinin amacı belliydi.

Onu öldürecekti.

Evie bundan sonra çok düşünmedi ama birkaç şeyi tabii ki fark etti. Kulaklarında yankılanan kalp atışlarını, yere sertçe vuran botlarının sesini. Üstündeki ıslanmaktan ağırlaşmış, her adımını yavaşlatan elbisesini. Evie'nin hızla ona doğru koşmasını izlerken ve durması için öfkeyle elini kaldırırken Trystan'ın gözlerindeki bakışı. Yaratık patronuna doğru yaklaştı ve Evie kendi parmaklarının ağzına yaklaştığını hissetmek yerine gördü, ardından keskin bir ıslık çaldı.

Aklı okuldaki ilk yılına, herkesten daha tiz ıslık çalabildiği için ödül kazandığı zamana döndü. Ona bir madalya vermişlerdi ve şimdi tek ödülü, fazla gelişmiş bir yılanın yüzünü ikiye ayırması olacaktı.

Yetişkinlik yasadışı olmalı.

Yaratık geriye çekildi, yüzünde deminkiyle aynı hatta belki daha büyük bir öfkeyle kendini ona doğru döndürdü. Evie geriye doğru yavaş bir adım attı, sonra bir adım daha attı.

"Sage!" diye bağırdı Trystan ona doğru.

"Biliyorum, biliyorum!" Bir adım daha attıktan sonra sertçe yutkundu.

"Koş!"

Ve koştu. Yıkıntıya dönmüş kemerden ve büyük açık kapılardan geçti. Girişte köşeden döndü, neredeyse merdivenlere ulaşmıştı. Fakat o sırada kara bir gölge üzerine çöktü ve hemen tepesindeki basamakların gözlerinin önünde eridiğini, taşın kapkara, yapış yapış bir sıvıya dönüştüğünü gördü.

Donakaldı, etrafında dönünce yaratığın başının hemen dibinde olduğunu görüp yere düştü, zehirli nefesi havaya yayılmıştı ve Evie'nin nefes almasını zorlaştırıyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Kelimeyi bir dua gibi, bunu yaşıyor olamazmış gibi tekrarlayıp durdu. Kolla-

rını kaldırıp yüzünü korudu, sıcak ve tiksindirici nefes avuç içlerine hafifçe çarptı.

Çığlık attı.

Asit gibi yakıyor, etini canlı canlı yiyordu. Hemen bayılmayı umdu, belki yaklaşan ölümü bilinçli karşılamak zorunda kalmazdı.

Evie gözlerini hafifçe araladığında merdivenlerin hemen altında ufak bir girinti gördü. Oraya doğru yuvarlanırken yere değdikleri anda ellerinin ne kadar yandığını görmezden gelmeye çalıştı. Kendini olabildiğince küçültüp dizlerini göğsüne çekti ve çenesini içeri gömdü.

Yaratık yeniden çığlık attı, bu sefer saldırı çığlığından ziyade acı doluydu. Hemen ardından yüksek bir *tak* sesi yankılandı. Evie dikkatle bulunduğu yerden çıktı ve yalnızca başını aralıktan uzatıp şüphelerinde haklı olup olmadığını görmeye çalıştı. Haklıydı.

Hissettiği acıya rağmen gülümseyip bütün bedenini küçük alandan çıkardı. Dişi guvre pullu gözleri kapalı yatıyordu.

"Çok zaman aldı. Buraya gelirken kayıp düştün mü yoksa?" diye sordu.

Patronu orada dikiliyor, duvarda süs niyetine asılı duran koçbaşını kaldırıp savurmaktan harcadığı güçle göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu. "Kurtarışımı mı eleştiriyorsun?" Alnından akan suyu elinin tersiyle silip gömleğini silkeledi.

"Hayır, bu kurtarmanın zamanını eleştiriyorum," dedi Evie ve ardından farkındalıkla gözlerini kıstı. "Bu arada kurtaran *sen* bile değilsin. Benim. Onun dikkatini dağıtmamış olsaydım şeytani bir pankeke dönüşmüş olurdun."

Kötü Adam, Becky'nin kalemi fırlatırken kullandığı kadar güç harcayarak koçbaşını kenara fırlattı ve dişi guvre'nin yanına gidip elini boynuna koydu. "Hayatta. Yalnızca hassas bir yerine vurdum. Muhafızlarımla onu kilere taşımamıza yetecek kadar baygın kalır."

"Yardıma muhtaç bir şeytani efendi olduğunu kabul etmekten utandığın için konuyu mu değiştiriyoruz?" Evie adamın yanına gitti,

yere düşen yaratığa bir anlığına acıdı. "Utanacak bir şey yok. Hepimizin başına gelebilir."

"Utanmıyorum, yalnızca söylediğin doğru değil." Her zaman Evie'nin oyununa geliyordu. O kadar ki Evie, adamın bunu sırf onu eğlendirmek için bilerek yaptığını düşünüyordu. Ama bu teoriyi aklında belirdiği gibi bastırdı çünkü adam neden onun eğlenmesini umursayacaktı ki?

"Kahramanı seni kurtardıktan hemen sonra kurtardıysan," diye devam etti Kötü Adam, "yardıma muhtaç bir şeytani efendi olamazsın."

"O zaman birbirimizi kurtardık." Evie gülümsedi, böyle söylemesinin patronunun gözlerindeki bir şeyi neden kararttığına dair en ufak bir fikri yoktu.

"Ofise dön." Kötü Adam başıyla yıkılmış merdiveni işaret etti. "Burayı ben hallederim."

"Şey, efendim?" diye sordu Evie.

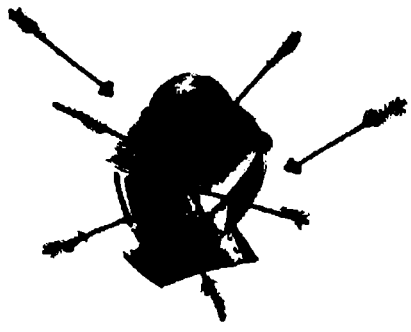
"Ne var?" dedi Kötü Adam ters bir sesle, yıkılmış merdivenin erimiş bir sıvıyla kaplı olduğunu görmüştü. Gözleri baygın yaratığa kayınca kendi kendine mırıldandı. "Yoksa o..."

"Evet, efendim."

"Siktir."

"Eminim düzeltebiliriz," dedi patronunun koluna hafifçe vurarak. "Bu sırada kanatlı hanımefendimizi aşağıdaki kilere taşımanın bir yolunu bulmanız gerekiyor. Bunu yaparken başınızı belaya sokmamaya çalışın bu arada, sizi kurtarmaya devam edemem."

Şaka yapmaya, aralarını yumuşatmaya çalışmıştı ama Kötü Adam'ın alev alev bakışları onunkilerle buluşunca Evie hiç de başarılı olamadığını hissetti.

BÖLÜM 36

EVIE

Fırtına tam da beklediği gibi ertesi sabah dinmişti.

Yaratığın kindar büyüsü kurumuştu. Partneriyle bir araya gelmişti ve bulutlar dağılmıştı.

Evie aynaya baktı ve Tatianna'dan ödünç aldığı elbiseyi inceledi. İlk giydiğinde ona biraz büyük gelmişti ama sırtındaki tüm düğmeler iliklendiğinde korse vücudunu sıkıca sarmış, elbise üstüne tam oturmuştu.

"Ne hoş bir numara," dedi Evie şifacının odasının karşı tarafındaki büyük aynada mavi kumaşı incelerken.

"Verdelana'daki bir arkadaşımı ziyarete gittiğimde oradaki büyülü bir terziden almıştım." Tatianna gülümseyip yanına geldi ve Evie'nin ellerini döndürüp bandajlarına baktı. "En iyi büyüler hep güneyden gelir. Elbisenin kendini sana uydurması gerektiğini söylerdi, tersinin değil."

"O zaman ne olursa olsun..."

"Cuk diye üstüne oturur." Tatianna gözlerini kıstı, Evie'nin gözlerinin altındaki siyah torbalara baktığı belliydi. "Hiç uyudun mu?"

"Biraz. Yedek yatağın çok rahattı." Gerçekten öyleydi. Evie'nin elleri Tatianna bütün büyüsünü onlarla ilgilenmek için kullandıktan sonra bile ağrıyordu. Su toplayan yerlerde yeniden deri oluşturmak kolay bir iş değildi ve Tatianna derinin fazla zedelendiği bazı yerlerin tam olarak iyileşmesinin birkaç seans alacağını kabul etmişti.

Bu bölgelere Tatianna bir merhem sürmüştü ama Evie bandaj sarmasına izin vermemiş, Kötü Adam'ın yaralandığını fark edip soru sormasını istememişti.

Evie zarar gördüğünde adamın nasıl tepki verdiğini daha önce görmüştü ve şimdi son istediği şey başarısız olduğunu düşünmesiydi.

O yüzden pek uyuyamamıştı.

Tabii ki şifacı tedaviyi Evie'den bütün hikâyeyi dinleme karşılığında yapmıştı. Yaralanmış ellerini mucizevi bir şekilde patronundan saklamayı başarabildiği kısım da buna dahildi.

Birbirine çarpan camların sesi Evie'nin dikkatini çalışma masasına dönen ve bitkilerle komik şekillerdeki yaprakları ezip kavanozlara doldurmaya başlayan Tatianna'ya çevirdi. "Nasıl? *Onunla* birlikte yaşamak?"

Tatianna burnundan güldü ve çalışmaya devam etti, güneş ufuktan daha yeni doğuyordu. "Onunla *birlikte* yaşadığım söylenemez. Trystan'ı yalnızca ofiste ya da yaralarına bakılması gereken nadir zamanlarda görüyorum. Biriyle vakit geçirmek istediğimde en yakındaki bara gidip güzel bir kadın buluyorum."

"Peki ya Clare?" diye sordu Evie kurnazca, Tatianna'nm otlarla dolu kâsenin üzerinden ona bakışlarıyla hançerler fırlatmasını görmezden gelerek. "Aranızdaki hikâye daha bitmemiş gibi geldi bana."

"Ah, bitti," diye homurdandı Tatianna bitkileri öncekinden de sertçe ezerken. "Bittiğinden emin oldu."

"Anlatmak daha iyi hissetmeni sağlayabilir," dedi Evie şarkı söylercesine ve Tatianna kafasına bir kaşık fırlatınca eğilerek kaçtı.

"Benim işim sırlar, hayatım. Onları kimseyle bedavaya paylaşmam."

"Arkadaşınla bile mi?" diye sordu Evie sesinde hafif bir kırgınlıkla.

Tatianna ofladı ama yüzü yumuşadı. "Ah, tanrılar aşkına. Arkadaşız, değil mi? Buna nasıl izin verebildim?"

"Çünkü ben karşı konulmaz biriyim." Evie kendi etrafında döndü, ellerini saçlarının arasından geçirdi ve neredeyse dengesini kaybedince güldü.

"Ah, evet, kesin bu yüzdendir." Tatianna gülümsedi.

"*Ee?*" diye ısrar etti Evie masanın üstündeki küçük saati işaret ederek. Patronu günün ilk kazan kaynatmasını masasında beklemeden önce hâlâ yirmi dakikası vardı ve doğruyu söylemek gerekirse kilerdeki iki yaratığın nasıl olduklarını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. "Vaktim var."

"Uzun bir hikâye." Tatianna homurdandı, sanki kişisel hayatı hakkında konuşmak karakterine yapılan bir saldırıydı. "Kısaca anlatmak gerekirse üç Maverine kardeşle aynı sokakta büyüdüm. Clare ve ben çocukluğumuzdan beri ayrılmazdık."

Evie'nin gözleri kocaman açıldı, bu yeni bilgiler karşısında hem çok keyiflenmiş hem de nutku tutulmuştu. "Bu demek oluyor ki... Kötü Adam'ı, yani Trystan'ı..." Nedenini bilmiyordu ama patronunu tamamen yetişkin bir erkekten başka herhangi bir formda hiç hayal etmemişti.

"Evet. Trystan'ı çok küçüklüğümüzden beri tanıyorum." Tatianna kıpırdandı, ondan hiç beklenmeyecek kadar rahatsız görünüyordu. Sanki kendinden emin değildi. "Seninle konuşmasam daha iyi olur aslında."

İç geçirdi ve bir sandalyeyi şifacının oturduğu yerin karşısına sürükledi. "*Benim* ne kadar sırrımı biliyorsun?" diye ısrar etti Evie.

"Çok sık yaralandığını düşünürsek... fazla," dedi Tatianna kaygıyla.

"Ee," diye üsteledi Evie. "Bana en azından bir sır borçlu değil misin sence de? *Arkadaşım?*" Son kelimeyi gözlerinde yaralı bir masumiyetle söylemişti.

Tatianna yeniden homurdandı ve başını ellerinin arasına aldı. "O kadar kurnaz bir manipülatörsün ki." Başını kaldırıp Evie'ye hayret dolu bir gülümsemeyle baktı. "Fazla uzun zamandır buradasın."

"Ah, lütfen, tam da en güzel yerine geliyorduk." Evie sırıttı ve öne doğru eğilip devam etmesi için Tatianna'ya işaret etti.

"Ne bilmek istiyorsun?" Şifacının yüzünden muzip bir ifade geçti ve tek kaşını kaldırdı. "*Neden* bilmek istiyorsun?"

Evie'nin kalbinin birden hızlı atmaya başlamasının tek sebebi, kadının onu bu kadar yakından incelemesinin yarattığı rahatsızlıktı.

"Kim istemez ki?" diye açıkladı Evie. "O adamı hayal ederken... şey... adam dışında düşünmek çok zor." *Oda neden birden bu kadar ısındı ki?* Ayağa kalkıp pencerelerden birini açtı. İçeri taze ve soğuk hava dolup yanaklarına çarptı. "Demek istediğim, o her zaman bu kadar..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken Tatianna'ya döndü ve kadın cümlesini onun yerine tamamladı.

"Somurtkan mıydı? Mızmız mıydı? Normal insani duyguları hissetmek ve göstermekte bu kadar kötü müydü?"

"Evet." Evie başıyla onayladı.

"Hangisine evet?" diye sordu Tatianna yüzünden kafası karışmış bir ifade geçerken.

"Evet," diye tekrarladı Evie düz bir sesle.

Tatianna sandalyesinden kalkıp odasının kapısına doğru yürüdü. "Bir şey bilmen gerekiyorsa şu yeter, o zamanlar bile onu anlamak çok zordu. Her zaman kendi başına takılır, dikkat çekmemek için elinden geleni yapardı."

Evie gözlerini şifacıya dikti, her kelimeyi açlıktan ölmek üzereymiş gibi yalayıp yutarken kadın devam etti. "İçinde hep sessiz bir kibarlık vardı ama." Tatianna gülümsedi. "Clare'le vakit geçirmek için geldiğimde pek ortalarda olmazdı. Bizden birkaç yaş büyüktü, o yüzden rahatsız edici küçük kızlarla vakit geçirmek istemediğini düşünürdüm."

"Ama?" diye sordu Evie kadının söylemediği bir şey olduğunu hissederek.

"Ama onuncu yaş günümde annem benim için bir parti planlamıştı. Bir sene önce şifa büyüm ortaya çıkmıştı, neredeyse bir at

arabasının altında ezildiğim zaman. Herkes çok heyecanlanmıştı, benim bir öz şifacı olabileceğimi düşünüyorlardı."

Evie duyduklarının absürtlüğüne inanamıyordu çünkü onun azıcık bilgisine göre öz şifacılar o kadar nadirdi ki neredeyse efsane sayılırlardı. Büyünün acı dolu bir deneyimle ortaya çıkması normaldi ama bu insanın şifacı olması çok nadir rastlanırdı. *Öz* şifacılar ise daha da nadirdi. Onlar zihinleri ve bedenleri iyileştirebilirlerdi, ruhunuzun özünü iyileştirebildiklerini söyleyenler bile vardı.

Bir efsane, diye düşündü.

Tatianna devam etti. "Clare ve Malcolm benim en yakın dostlarımdı ama kendimi birden herkesin oynamak istediği bir oyuncak gibi hissetmeye başlamıştım.

"Annem partime herkesi davet etmişti, bu yüzden yüzlerce insan büyümün doğuşunu görmek için gelmişti. Korkunçtu. Bütün parti boyunca kolumdan çekiştirilip durdum, insanlar yara berelerini iyileştirmemi istiyordu, hatta bazıları ölümcül hastalıklarına derman olmamı bekliyordu. Daha bir uzmana görünmemiştim, o yüzden ne yaptığımdan ya da yaptığımın neye mal olacağından haberim yoktu. Daha on yaşındaydım." Konuşurken Tatianna bir an için hikâyesindeki ufacık, kaybolmuş ve bunalmış o kız çocuğu oluverdi.

"Bu çok korkunç, Tati." Evie arkadaşına sarılmak istedi ama kadın Evie'yi duymamış gibi hikâyesine devam etti.

"O doğum günümde, hayatta o andan sonra ne başarırsam başarayım sadece bu yetenekle anılacağımı fark etmiştim. Artık kimse *beni* görmeyecekti. Parti bittiğinde ağlamak istiyordum. Kendi pastamdan bile yiyememiştim. Ama Clare ve Malcolm kalıp benimle kutlama yapmak istemişlerdi, sırf benim için." Şifacının yüzündeki hüzün, dudağının bir köşesi yukarı kıvrılırken yavaşça neşeye dönüştü. "Çok eğlenmiştik ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, kalbimdeki ağırlığı dağıtamadılar."

Tatianna bunu söylerken dönüp Evie'ye baktı, dikkat çekici kahverengi gözleri öyle alçakgönüllü bir zarafetle parlıyordu ki Evie yalnızca hayranlıkla bakabildi.

"O zaman Trystan geldi."

Bu sözler, Evie'nin kadına tapınmasını yarıda kesti. "O mu geldi? Doğum gününe mi?"

"Ben de senin kadar şaşırmıştım." Şifacı başını iki yana salladı ve kolunu ovdu. "Diğer doğum günlerime hiç gelmemişti. Ama o gün herkes gittikten hemen sonra belirdi. Bana pasta yapmıştı."

"O? Pasta yapmıştı?"

"*Aynen.* Ama bir şeyler pişirmeyi her zaman sevmiştir. Edwin ona eskiden nasıl yapacağını gösterirdi." Tatianna kıkırdadı.

"Bizim Edwin mi?" Evie, devin Kötü Adam'la geçmişlerinin bu kadar eskiye dayandığını fark etmemişti.

"En başta bizim kasabamızın Edwin'iydi, fırıncımızdı. Trystan vaktinin çoğunu onunla geçirirdi, ailesiyle olmaktan çok keyif almazdı." Tatianna başını iki yana salladı. "Onu neden burada tuttuğunu anlayabiliyorum. Edwin dışında kimse..." Boğazını temizledikten sonra Tatianna bu sözleri hiç söylememiş gibi yarıda kesip onuncu yaş gününü anlatmaya döndü.

"Her neyse, Trystan bütün gün benimle kaldı. Mumları yaktığımızda bana şarkı bile söyledi. Sesi çok detoneydi bu arada."

"Bunu görmek için ruhumu satardım," dedi Evie ciddi bir yüz ifadesiyle.

Şifacı güldü. "Bana dedi ki, 'Başkalarının düşünceleri sürekli değişir.' Sonra şöyle ekledi, 'Dünyanın seni nasıl gördüğünü çok da umursamamalısın.'"

Tatianna karşısında duruyor, her zamanki gibi görünüyordu. Güzel ve cesurdu ama şimdi üstünde dakikalar önce orada olmayan bir parlaklık vardı. "Bir daha bunun bahsini asla açmadı. Hayatım boyunca birinin bana yaptığı en kibar ve düşünceli hareketlerden biriydi

ama ertesi gün her zamanki sessiz homurdanmalarına geri döndü. O gün sanki hiç yaşanmamış gibi. Sanki saf bir iyilik yaptığını kimsenin bilmesini istemiyormuş gibi."

Evie, bunun çok da değişmediğini düşündü. Patronunun övgüyü tenine değmek üzere olan pençeler gibi defettiğini biliyordu.

"Sonra ne oldu?"

Tatianna kocaman gülümsedi, kollarını iki yana açtı ve Evie'nin göğsüne bir sıcaklık yayıldı. "O doğum günümden sonra, insanlar hakkımda bir şey fark edecekse bunun ne olacağını kendim seçmeye karar verdim."

Evie kocaman gözlerle ona bakıp Tatianna'nın beline sarılmış parlak pembe kurdeleyi fark ederken yavaşça ne demek istediğini idrak etti. "Pembe rengi."

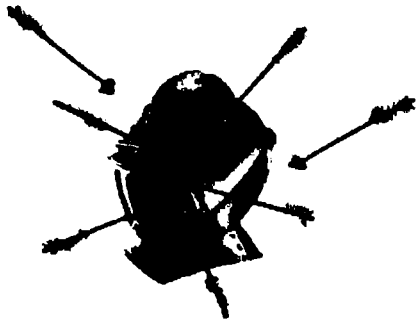
Kadın başıyla onayladı ve eskimiş kumaşı işaret etti. "İlk pembe fiyongumu ertesi gün aldım ve o zamandan beri her zaman içimi rahatlatmıştır."

"Sana çok yakışıyor, o yüzden bence doğru kararı vermişsin," dedi Evie, sonra tereddütle ekledi. "Peki Clare'le ne oldu?"

Tatianna gözlerini kırpıştırdı. "Tek söyleyeceğim şu, Clare abisini Kötü Adam'a dönüştüren olaylar için Trystan'ı asla affetmezken ben affettim. En başlarda bu bizim için bir sorun değildi, sonra sorun oldu ve bitti."

"Üzgünüm," dedi Evie nazikçe

Şifacı, Evie'nin omzunu sıvazladı ve gergince gülümsedi. "İşime dönmeme izin ver, arkadaşım. Kötü Adam'ı bekletmeyelim."

BÖLÜM 37

EVIE

"Kartografi dolabındaki haritalardan biri eksik." Evie'nin patronu, koridorun sonundaki küçük köşenin üstüne rasgele saçılmış kendi haritalarından başını kaldırmaya bile tenezzül etmedi.

"Birkaçını elimde tutuyor olduğum için olabilir mi?" diye sordu Evie kuru bir sesle, başını hâlâ kaldırmamıştı.

Kaba şey.

"Hayır, ukala. Erdemli Muhafızların şehre girerken kullandıkları düzenli güzergâhları gösteren haritalardan birini kastediyorum. Burada değil, biri almış." Patronunun o sabah elinde bir kucak dolusu haritayla geldiğini görünce aklına bir fikir düşmüştü. Kötü Adam sürekli sevkiyatlarından vuruluyordu, yani haritalardan biri olması gereken yerde değilse...

Ve değildi. Evie bütün sabahını dolabı indirmekle geçirmişti, her birini teker teker incelemiş ve bakmadığı tek bir kutu kalana kadar hepsini aramıştı.

Adam sonunda başını kaldırdı, kaşlarını çatmıştı. "Anlamıyorum. O dolaba girmek için anahtar gerekiyor ve anahtar da sadece ikimizde var."

Evie ellerini beline koyup sertçe adama baktı. "Ne ima ediyorsun?"

"Sakin ol, küçük fırtına. Seni suçlamıyorum. Sadece bir gözlemdi." Takma adını kullandığını duyunca Evie'nin omuzları rahatladı. "Benim anahtarım burada. Seninki nerede?"

Evie anahtarı elbisesinin ceplerinden birinden çıkarıp havaya kaldırdı ve parmaklarının arasında gezdirdi. "Kilit de kırılmamış. Bir şekilde açmış olabilirler mi?"

Kötü Adam başını iki yana salladı ve oturduğu sandalyeden kalktı. "Kilidi zorla açmak imkânsız, büyüyle korunuyor. Ben..." Donakaldı, yüzü bembeyaz kesildi.

"Ne?" Evie neredeyse bağıracaktı.

"Üçüncü bir anahtar vardı," dedi gözlerini sıkıca kapayıp burnunu sıkarak.

Evie devam etmesini bekledi, sanki içi dışına çıkacak gibi hissediyordu. Ama adam konuşmadı, sadece olduğu yerde durdu ve bir santim bile kıpırdamadı. Evie biraz daha bekledikten sonra konuştu çünkü pembe bir dizide değillerdi ya. "*Alo!* Anahtar kimde?"

Adam başını iki yana salladı. "Önemi yok." Evie tartışmak için ağzını açtığında elini kaldırdı. "Bana inan, Sage. Boşver."

Evie bunu yapmakta çok yetenekliydi ya çünkü.

Ama yine de söz dinledi. Şimdilik. Merakı yorgunluğuna yenik düşüyordu ve bu o kadar yeni bir histi ki Evie bir adım geri attı.

Artık saat öğleden sonraya yaklaşmıştı ve eve dönmesi gerekiyordu. Ailesine iyi olduğunu göstermesi ve babasının son birkaç ayda çok daha iyi hissetmesine rağmen Lyssa'nın iyi bakıldığından emin olması gerekiyordu.

Başını iki yana salladı ve ellerini pes edercesine havaya kaldırdı. "Efendim, ben çok bitkinim. Eve dönmem lazım. Hâlâ ayakta durduğundan falan emin olmalıyım, sonra da biraz uyumam lazım, tercihen sıcak bir şöminenin yanında ve tavanıma patır patır düşen sakin yağmurun sesiyle."

Kötü Adam'ın yüzündeki şaşkınlık yerini neredeyse endişe denilebilecek bir ifadeye bıraktı. Ama patronunun tüm duygu geçişleri o kadar belirsizdi ki bazı günler tepkilerini yorumlamak neredeyse imkânsızdı.

"Evet. Sanırım buna yarından sonra devam edebiliriz." Adamın sesinden kızgın ya da üzgün olup olmadığını anlamak mümkün değildi. Çok düzdü, önceden pratiği yapılmış bir hissizlikle doluydu. "Günün sonunda herkesin yarın izinli olduğunu söyleyecektim."

Evie gözlerini kırpıştırdı. "Ama haftanın ortasındayız. Neden ki?"

"Sırlarımızı sızdıran kişiyi bulana kadar ofisin kimse yokken aranmasını istiyorum. Casus arkasında en ufak bir ipucu bile bırakmışsa, ondan kurtulmasına fırsat vermeden bulmak istiyorum."

Evie onu başıyla onayladı ve adamın yüzündeki strese baktı. Muhtemelen patronunun da iyi bir uykuya ihtiyacı vardı ama bu onun sorunu sayılmazdı.

"O zaman yarından sonraki gün görüşmek üzere."

"Aslında Sage, şimdi düşündüm de sen yarın izinli değilsin. Ofisi ararken yardımına ihtiyacım olacak."

Evie kaşlarını çattı. "Birisi *seni* patlatmak istedi diye neden ben cezalandırılıyorum?"

Kötü Adam tek kaşını kaldırdı, cevap vermek için ağzını açmıştı ki başını birden yana çevirdi. Koridorun sonundan kısık gülüşmeler geldi ve Evie'yle Kötü Adam yaklaşanlara selam verene kadar konuşmalarına ara verdiler. İki sesin yankısı kulaklarına ulaştı, biri bir erkeğe, diğeri de bir kadına ait gibiydi.

"Patron köstebekle ilgili bilgi sahibi olan birini ödüllendirir mi acaba?" Evie sesinden kadının en sevmediği stajyerlerden biri olduğunu çıkardı.

"Olabilir..." Ama Evie cümlenin kalanını duyamadı çünkü o anki paniğiyle gizli odalardan birinin önünde duran panellerden birini açıp patronunu –adam, Evie'nin kendisine dokunmasından o kadar şok olmuştu ki çekiştirilmeye itiraz etmeden hareket etmişti– kendisiyle birlikte içeri çekmişti.

Boşluk iki insan için yaratılmamıştı, hatta bir kişi için bile fazla dardı. Evie'nin bütün bedeni patronununkine iyice yapışmıştı, adamın

kısık tıslaması doğrudan kulağında yankılandı. "Ölütopraklar adına, bunu neden yaptın ki?" diye homurdandı sessizce. "Küçük fırtına."

"Hey," diye uyardı Evie yüzlerinin ne kadar yakın olduğunu umursamayarak. "Bu seferki 'küçük fırtına' hakaret gibiydi sanki."

"Daha önce övgü olduğunu mu sanıyordun?" diye fısıldadı patronu inanmayan bir sesle.

Evie elini kaldırıp onu susturdu ve başıyla duvarı işaret etti.

Boğuk sesler geliyordu ama Evie tam olarak ne dendiğini anlayamıyordu. Kulağını taş panele yaslayınca başının dokunuşuyla duvarın hareket ettiğini hissetti ve hafifçe ciyakladı. Duvarın içinden geçip kendini tamamen rezil etmesine fırsat kalmadan güçlü eller beline sarıldı ve onu tekrar adama doğru çekti.

Duvar hareket etmeyi kesti ve devam eden konuşma aralıktan içeri süzüldü, neyse ki kendi bedenine sıkıca bastıran iriyarı erkekten dikkatini dağıtmasını sağladı.

"Kötü Adam'a kim köstek olmaya çalışıyorsa günleri sayılı."

"Sakar şey kendini neredeyse öldürecekken Bayan Sage'i nasıl taşıdığını gördün mü? Eğer zavallı gibi davranmanın Kötü Adam'ın dikkatini çekeceğini bilseydim işe başvururken daha acıklı bir hikâye uydururdum."

Sözlerinin ardından acımasız bir kahkaha yükseldi ve Evie içinin uyuştuğunu hissetti. Bu tarz kelimelerin onu eskisi gibi yaralamadığını görmek biraz olsun özgürleştirici sayılırdı. Çok şüpheye düşse de Evie kim olduğunu biliyordu. Her zaman doğru şeyi yapamasa da çok çalışıyordu ve başarısız olduğunda bile denemeye devam ediyordu.

Bunlar iyi özelliklerdi, el altında bulundurması faydalıydı.

Evie bir nefes daha almayı başarabilse belki bunun doğruluğuna inanabilirdi.

"Sage," diye fısıldadı Kötü Adam.

"Şşş!" Adama doğru dönüp parmağıyla kapıyı işaret ederek. *Dinle*, dedi sessizce ağzını oynatarak.

"Şirkette üst seviyede biri olmalı," dedi adam.

"Ah, ona ne şüphe. Patron kesin kim olduğunu çoktan çözmüştür. Ondan kurtulmak için mükemmel planı oluşturana kadar salağın paniklemesine izin veriyordur."

Evie belindeki ellerin çok hafifçe gerildiğini hissetti. Adamın yanından geçmek için kibar bir yol bulmaya mı çalıştığını merak etti ama konu ekibinden açılınca yumruğunu sıktı. Öfkeleniyordu. Evie patronunun yüzünü göremiyordu ama etraflarındaki hava elle tutulabilir bir enerjiyle çatırdıyordu.

"Düşünsene bir de Evangelina çıkıyormuş?" dedi adam ve ikisi de kahkaha attılar.

Evie yumruklarını o kadar sıkı sıktı ki kemiklerinin kırılacağını sandı.

"Sanki o kadının yalan söyleyecek zekâsı varmış gibi. Kendi evinde kaybolacak birine benziyor."

Utancından yanakları yanmaya başlarken vücudunu kime bastırdığını hatırladı. Yetmezmiş gibi patronu, çalışanlarının asistanı hakkındaki gerçek düşüncelerini duyuyordu.

Evie çoğu insanın kendini onun şu anki pozisyonunda bulmayı, böyle kulak misafiri olmayı isteyeceğini düşünürdü. İnsanların siz kendinizi savunmak için orada değilken arkanızdan neler söylediğini duyma fırsatı elde etmeyi. Ama şimdi anlıyordu ki bu katlanılamazdı. Gerçekten korkunç bir deneyimdi.

Ne güzel bir gün oluyor böyle.

"Ben şimdi..."

Evie hızla döndü, daracık alanda omzu Kötü Adam'ın göğsüne sürtündü ve küçük elini bir kelime daha etmesine fırsat tanımadan adamın ağzına bastırdı.

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye fısıldadı. "Şimdi sus yoksa önemli bir şey kaçırabiliriz." Hakkındaki aşağılayıcı sözleri duymak tam anlamıyla bir işkenceydi ama eğer Trystan'ın hayatını kurtarabilecekleri anlamına geliyorsa orada duracak, her kelimesini dinleyeceklerdi.

Evie bunu açıklayamazdı ama içine önemli bir şey olmak üzereymiş gibi bir his doğuyordu, sanki başının üstünde düşmeyi bekleyen kocaman bir obje vardı. Düştüğünde hemen altında olmamayı umabilirdi sadece.

"Diğer stajyerlerin ne dediğini duydun mu?" Kadının sesi kibirliydi.

"Hayır, ne diyorlar?"

"Üstünde Kral Benedict'in sembolü bulunan bir maske bulmuşlar. Patlamanın olduğu gün, merdivenin hemen köşesinde."

"Ne?" diye sordu erkek sesi şaşkınlıkla. "Neden kimse patrona söylememiş?"

"Bence onu patrona verip buldukları için suçlu konumuna düşmek istememişlerdir."

"Mantıklı." Adam kıkırdadı. "Adamın kendisine yapılan yanlışlara nasıl karşılık verdiğini gördün mü? Joshua Lightenston'a yaptıklarına baksana."

"Ah, hayır." Kadının sesi sinsi bir fısıltıya döndü. "Duyduğum kadarıyla onu Joshua'nın Bayan Sage hakkında dedikleri yüzünden yapmış."

Evie gözlerini kısıp Kötü Adam'a baktı, adam elinin altında donakalmıştı ve kara gözleri onun dışında her yere bakıyordu.

"Bunu kessek iyi olur, Saline. Yoksa sıradaki biz olacağız."

"Herkes kutsal Bayan Sage'in önünde eğilsin." Adımları gitgide uzaklaşırken Saline kıkırdadı.

Evie elinin hâlâ Kötü Adam'ın ağzını kapadığını fark etti, yumuşacık dudakları parmaklarını gıdıklayan sakalıyla hoş bir tezat oluşturuyordu.

Elini geri çekip tuhafça özür diledi. "Kusura bakmayın, efendim."

Ardından hızla gizli kapıyı açtı ve tekrar ışığa çıktı, bütün bedenine sanki iğneler batıyordu.

"Elin mi kanıyor?" Adamın zaten kısık sesi daha da kısılmıştı. Evie sorusuna cevap vermek için döndüğünde, patronunun ağır duvardan kapıyı kaparken gerilen sırt kaslarının hoş manzarasıyla karşılaştı.

"Şey," diye mırıldandı, tırnaklarının avucundaki su toplanmış birkaç noktadan birini deldiğini fark etti. "Ah, bak sen şu işe. Kanıyor gibi gerçekten."

"Dün geceki yanıklarından mı kalma?" Patronu bunu o kadar rahat söylemişti ki Evie neredeyse sorusunun altında yatan anlamı kaçıracaktı.

Nefesini sertçe verdi, adama daha iyi bakabilmek için bir adım geri çekildi. "Bunu nereden biliyorsun? Tatianna mı ispiyonladı beni?"

Kötü Adam gözlerini devirdi ve haritalarının durduğu masaya döndü. Sandalyesine oturup kara kalemini eline aldı. "Alakası yok. Tatianna kilitli bir kasa gibi. Ellerine olanı dün geceden beri biliyorum."

Evie'nin kafası karışmıştı, çok yorgundu ve ona saygı duyması gereken insanlar tarafından acımasızca aşağılandığını duyduğu için biraz da yaralanmıştı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü saklamaya çalıştığın her halinden belliydi. İsteğini yok sayıp dikkati ellerine çekmenin bir gereği yoktu." Başını kaldırmamıştı ve sesi bir tuğla kadar duygusuzdu.

Eh, Evie'nin ikisine de yetecek kadar duygusu var gibi görünüyordu. "Şey, kan yanıklardan dolayı değil. Yani tam olarak değil," diye homurdandı. "Yumruklarımı biraz fazla sıktım, bazen... çok streslendiğimde böyle yaparım."

Bunu duyunca adam başını hızla kaldırdı ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "O akılsızların söyledikleri yüzünden mi?" Stajyerlerin gittiği tarafa, ofis alanına doğru baktı.

"Avanak demeyi tercih ederim," dedi Evie dalgınca.

"Neden?" Kötü Adam başını ona çevirdi.

"Kulağa daha komik geliyor da ondan."

Adam bıkkın bıkkın içini çekti. "Buna verecek bir cevabım yok."

"Harika." Evie başını yukarı aşağı salladı, patronunun meraklı bakışları bedeninde bir delik açmadan önce oradan ayrılmak istiyordu.

Ama aklına bir şey gelince bir cesaret doğrudan adama bakıp, "Joshua Lightenston benim hakkımda ne dedi?" diye sordu.

Adamın gözleri birden ondan ayrılıp masanın hemen yanındaki pencerenin ardındaki ilginç bir şeye odaklanmaya karar verince Evie irkilmemeye çalıştı. "Hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu Evie şüpheyle. "Geçen gün envanter çıkarırken *geçen sene* muhafızın tekine yedi ok fırlattığını hatırlayan sen, birkaç hafta önce bir stajyerin ne dediğini mi hatırlamıyorsun?"

Kötü Adam'ın çenesini sıkmasını izledi ve birden yerin dibine girmek istedi. Çünkü hakkında ne söylenmişse, kalbi Trystan'ınki kadar şeytanlıkla dolu birinin bile tekrar etmeye dilinin varmadığına bakılırsa çok kötü şeyler olmalıydı.

"Boş ver," dedi Evie hızla, midesi kasılıyordu. "Gerçekten bilmek istemiyorum."

Patronu içini çekti. "Joshua Lightenston terbiyesizlik etti. Bu kadarını bilmen yeterli, Sage."

"Tamam." Evie yutkunup elleriyle oynamaya başladı.

"Cevabın bu kadar mı?" Kötü Adam şüpheyle ona baktı ve onun nam salmış ısrarcılığını bu kadar iyi biliyor olması Evie'nin kalbinin tanıdık bir rahatlık hissiyle sızlamasına neden oldu.

"Bu kadar." Evie inandırıcı olduğunu umduğu bir gülümsemeyle ona baktı. Bu, birinin onun hakkında kaba sözler sarf ettiği ilk sefer değildi. Sonuncu da olmayacaktı. "Yorgunum, efendim. Sanırım eve gideceğim."

Birden son birkaç günün yorgunluğu üstüne çöktü, neredeyse yere yığılmasına sebep olacaktı. Guvre, yaraları, dedikodular. Tüm bunlar çok fazla geliyordu ve artık eve dönmek istiyordu. Uyumak. Sanki sözlerini vurgulamak istercesine birden esnedi ve eliyle ağzını kapamaya çalıştı.

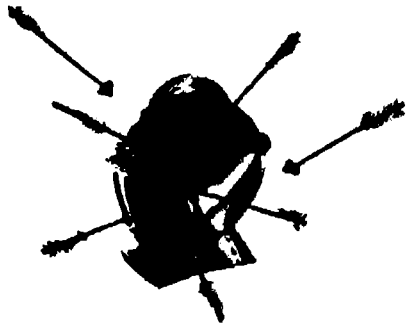
"Seni evine götüreyim," dedi Kötü Adam omuzlarını esneterek.

"Gerek yok, efendim," dedi Evie yorgunluktan ayakta duramadığını hissedebiliyordu.

Adam ona destek olmak için elini koluna koydu. "Evet. Gerek var."

Haritalarını toplayıp ona yolu gösterirken Evie, adamı en başında neden bulmaya geldiğini hatırladı. Biri bir harita çalmıştı.

Ve Trystan onun kim olduğunu biliyordu.

BÖLÜM 38

EVIE

Araba yolculuğu sessizdi.

Evie'nin çenesini kapamanın tek yolu anlaşılan yorgunluktan ölüyor olmasıydı ve patronu endişelenmiş görünüyordu. Başını tam çevirmemeye çalışarak ona kaçamak bakışlar atıp duruyordu ama Evie yine de farkındaydı.

"Lyssa'nın seni görmemesi için beni uzakta indirmen lazım yoksa gitmene hayatta izin vermez." Sesi kısıktı, bu da çok nadiren olurdu.

Gözünün kenarından adamın başıyla onayladığını gördü. "Ama *Trystan ve Kayıp Prenses* kitabının bir sonraki bölümü için nereden fikir bulacak?"

"Herhalde hayal gücünü kullanmak zorunda kalacak." Evie bacağını şakayla adamın bacağına vurdu, adamın da aynı şekilde karşılık vermesini umuyordu. Bir an kıpırdamadı ama bacağı nihayet hareket etti ve hafifçe Evie'nin bacağına vurdu.

Evie gülümsedi ve yastıklarla kaplı oturağa gömüldü, yanından geçip giden ağaçları izleyip mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Araba toprak yolda yavaşça ilerliyordu ve ikisinin de görünüşe göre hiçbir acelesi yoktu.

Evie başını geriye yasladı ama uzakta gördüğü bir şey kalbinin sıkışmasına sebep olunca birden yeniden kaldırdı.

Uzaklardaydı. Tek başına bir figür, patikanın çok ötesinde ilerliyordu. Evie yüzünü seçemeyince gözlerini kıstı ama sonra yüzünü

görmenin zaten imkânsız olduğunu fark etti çünkü bir maske takıyordu. Kral Benedict'in sembolünü taşıyan bir maske.

"Tanrılar aşkına..." Elbisesinin eteklerini topladığı gibi arabada ayağa kalktı, patronunun sorgulayan bakışlarını umursamadı.

"Sage?"

Ama adama cevap vermedi. Bunun yerine derin bir nefes alıp dışarı atladı, bir anlığına sendelemesine rağmen iki ayağının üstünde dengesini bulmayı başardı. Ardından koşmaya başladı.

"Sage!"

Evie ağaçların arasındaki figüre doğru koştu, eteklerini elinde tutuyordu. Kötü Adam'ın arkasından öfkeyle bağırdığını duyabiliyordu ama umursamadı. Hain ellerinden kaçacaktı, bunu biliyordu çünkü maskeli kişi Evie daha arabadan atlayamadan onu görmüş ve koşmaya başlamıştı.

Ama kaçmasına izin vermeyecekti. *Veremezdi.* Hızlandı, topuklu botları yeri daha da hızlı dövmeye başladı. Koşan figüre gitgide daha da yaklaştı, ta ki havada zıplayıp hainin üstüne düşene ve ikisi de yere düşürene kadar.

Yuvarlandılar, ikisi de diğerinin üstünde üstünlük kurmaya çalışıyordu. Maskeli kişi yumruğunu salladı, Evie küçük yumruktan kaçarak debelenen figürü altında mıhladı ve gözleri saldırganının *fazlasıyla* tanıdık gözleriyle buluştu.

Altında kimin olduğunu fark edince dudakları aralandı, hemen ardından içine dehşet doldu. Kötü Adam'ın hızla onlara yaklaştığını duyabiliyordu ama Evie o gelmeden önce elini uzatıp maskeyi altındaki kişinin başından çekip çıkardı.

Nefesini tutup ayağa fırladı, midesindekileri hemen oraya çıkaracağından korkuyordu.

"Becky?"

Düşmanı gözlerini ona dikti, gözlüğünü takmadığından kahverengi gözlerini kısarak ona bakıyordu. "Evangelina?"

"Casus sen misin?" Evie koşturmacanın ardından hâlâ sertçe nefes alıyordu ama sesindeki titremenin tek sebebi, ihanete uğramış hissetmesiydi.

Başını kaldırdığında Kötü Adam oradaydı, ikisine bakıyor ve ne olduğunu anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Ne?" dedi Becky, ayağa fırlarken yüzü farkındalıkla aydınlandı. "Hayır! Tabii ki değilim!"

Evie düşen maskeyi kaldırdı ve Becky cebinden gözlüğünü çıkardı, kocaman çerçeveyi kalkık burnunun üstüne yerleştirdi.

"Bunu nasıl açıklayacaksın peki?" diye sordu Evie. "Ölütopraklar adına, burada ne yapıyorsun?"

Becky içini çekti, muhtemelen düştüğünde incittiği dirseğini ovdu. "Bu seni ilgilendirmez."

Evie patronuna döndü. Adam içinde bulundukları durumdan onun kadar şaşırmış görünmüyordu. "Neden öfkeli değilsin? Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır," dedi duygusuz bir ses tonuyla. "Bilmiyordum. Ama sanırım bununla ne yaptığını biliyorum." Becky'ye baktı, başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. "Dedikodulara inanmaman gerektiğini söylemiştim."

"Denememem mümkün müydü? Stajyerlerden biri maskeyi bana verdi, ben de düşündüm ki eğer muhafızlardan biri olduğumu sanırlarsa..."

"Sırf bir maske takıyorsun diye sana Esrarlı İllet'in şifasını vereceklerini mi düşündün?" diye sordu Kötü Adam inanamayarak.

"Maskeyi takarsam en azından Parıltılı Saray'a girebilirim diye düşündüm," dedi Becky, Evie'nin o zamana kadar kadından görmediği bir duygu yoğunluğuyla. Evie'nin şu an en yoğun hissettiği duygu kafa karışıklığı ve hafif bir umuttan ibaretti.

"Şifa mı? Yok ki öyle bir şey," dedi Evie, babasını ve şifa olsaydı hayatın ne kadar kolay olabileceğini düşünerek.

"Haklısın," dedi Kötü Adam öfkeyle.

"Ama bunu *bilemezsin*," diye ısrar etti Becky ağlamaklı bir sesle. Evie'nin düşmanına dair bildiği her şeyin tam zıddıydı bu. Sesi çaresiz çıkıyordu, biraz da üzgündü ve Evie içinde sempatinin, hatta neredeyse şefkatin kabardığını hissetti.

"Durun bakalım anlayabilecek miyim," dedi Evie nefesini nihayet kontrol altına alınca kollarını kavuşturarak. "Maskeyi stajyerlerden birinden aldın, bunu takarak Parıltılı Şehir'e girebileceğini ve var olup olmadığını bilmediğimiz bir şifayı çalabileceğini mi düşündün?" Evie başını iki yana salladı, kulaklarına inanamıyordu. "Buna inanıyor musun?" diye sordu duyduklarının her kelimesine gerçekten inanıyor gibi bakan Kötü Adam'a.

"Biraz saf da olsa dedikleri doğru," dedi adam başını iki yana sallayarak.

Şokun son demlerini de vücudundan atarken Becky'nin savunmasının *tüm* parçaları yerine oturdu. "Esrarlı İllet'e yakalanmış birini mi tanıyorsun?"

Gözlüklü kadın başını sertçe sallayıp onayladı, gözlerini uzaklara dikmişti ama çenesini dik tutuyordu. "Stajyerlerden biri maskeyi geçen hafta masamın üstüne bıraktı. Bunu patrona vermekten korkmuşlardı. İşim bitince hemen size getirecektim, efendim."

Evie hâlâ ona güvenemiyordu ama ilk baştaki adrenalini çekildikçe yorgunluğu geri dönmeye başlamıştı. "Yalan söylemediğini nereden bileceğiz?"

Evie'ye bakmak için döndüğünde Becky'nin yüzündeki ifadeyi hayatı boyunca unutamayacaktı. O kadar yoğun bir acıyla doluydu ki Evie en başından kadını sorguladığı için kendini kötü hissetmeye başladı, Becky konuşmaya başladığında daha da beter hissetti.

"Bana dair en ufak bir şey biliyor olsaydın, ki bilmiyorsun, Parıltılı Saray'a adımımı atmaktansa kendi kellemi ofisin girişine asmayı tercih edeceğimi bilirdin. Tabii bunu yapmak *zorunda* olmasaydım."

Bir şey Evie'ye kadın hakkındaki bu şeyleri asla öğrenemeyeceğini söylüyordu, en azından bugün. Ama Kötü Adam biliyordu, bunu onun bakışlarında görebiliyordu.

Becky maskeyi patronuna fırlatınca adam yakaladı ve cebine koydu. "Özür dilerim," dedi kadın yenilgiyle. "Salaklık ettim."

Kötü Adam onu başıyla onayladı, terk edilmiş arabaya ve korkmuş atlarına baktı. "Onlarla ilgilenmem lazım." Becky'ye saygı dolu ve biraz da nazik bir bakışla bakıp ekledi. "Kral'ın elinde bir şifa olduğuna dair elle tutulabilir bir ipucumuz olursa, onu *kesinlikle* ele geçireceğim." Evie'ye dönüp baktı. "İkiniz için de."

Artık gerginlikle yeri eşelemeye başlayan atlarına doğru gitti ve Evie, Becky'nin boncuk boncuk gözlerini ona çevirdiğini hissetti. "Senin de... hasta bir tanıdığın mı var?" diye sordu Becky.

Evie ellerini bir şeyle meşgul etmiş olmak için eteğini düzeltti. "Babam."

Becky'nin yüzünden şaşkınlık ve anlayışla dolu bir ifade geçti. "Büyükannem."

İkisi de orada durdu, sessizce birbirlerini tarttılar. Tuhaftı. "Gerçekten başkente kadar yürümeyi mi düşünüyordun?" diye sordu Evie.

"Her zamanki güzergâhlarının haritasını kartografi dolabından almıştım. Onlardan biri gibi davranıp yolda bir araba bulurum ve Parıltılı Saray'a kadar giderim diye düşündüm." Üçüncü anahtar. Şimdi parçalar yerine oturmuştu.

Evie ıslık çaldı. "Boktan bir planmış."

"Sanki sen daha iyisini yapabilirdin de," diye burnunu büktü Becky omuzlarını döndürerek.

"Yapabilirim demedim ki. Sadece seninki boktanmış dedim," dedi Evie kendinden memnun bir gülümsemeyle ve omuzlarını silkti.

"Sana katlanamıyorum," dedi Becky ama sözlerinin arkasında gerçek bir öfke yoktu.

"Ben de sana." Evie topukları üstünde sallandı.

Patron onları arabaya çağırana kadar sessizce durdular. Evie'ye evine kadar eşlik edecek, Becky'yi de köşke götürecekti.

İkisi de kıpırdamadan önce Evie sessizce ekledi. "Büyükannen için üzgünüm."

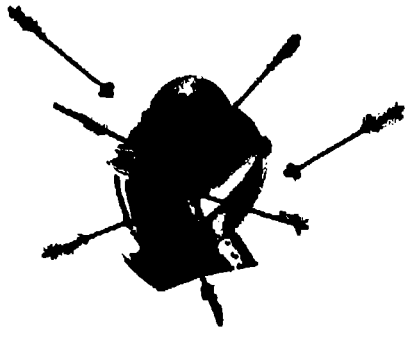
"Baban için üzgünüm," dedi Becky bir o kadar yumuşak bir sesle.

Birlikte yürümeye başladılar, aralarında hâlâ sağlıklı bir sessizlik vardı.

Arabaya ulaşmadan önce Evie sessizliği bozdu. "Ortak bir noktamız olmasından hiç hoşlanmadım."

"Ben de." Becky titredi. "Bir daha bundan bahsetmeyelim."

"Katılıyorum."

BÖLÜM 39

EVIE

"Neredeydin sen?" Kız kardeşinin tiz çığlığı Evie kapıdan içeri adımını atar atmaz evlerinde yankılandı.

Küçücük kolları Evie'nin beline dolandı, biraz titriyordu. Evie dizlerinin üstünde çöküp kollarını kız kardeşine dolarken göğsüne bir acı saplandı. Kötü Adam onun istediği gibi Evie'yi evinden uzağa bırakmıştı, Rebecka da bunu arka koltukla kaşlarını çatarak izlemişti. Evie o gün arabadan ikinci kez atlamadan önce kadına elini sallamış ve evine doğru koşmaya başlamıştı.

Ailesine doğru.

"Fırtına yüzünden işyerimden ayrılamadım. Karga dün akşam buraya ulaşmadı mı?" Evie kız kardeşinin saçının örgüsünü okşayıp onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Ulaştı ama babam dün yataktan çıkamadı ve ben de kapıyı kilitleyemedim." Lyssa geri çekildi, burnunu kıyafetinin kolunun arkasına sildi. "Bütün gece öyle açık kaldı ve ben de içeri bir hırsız girip beni kaçıracak ve sonra hazine karşılığında satacak diye çok korktum."

Küçük kız kardeşinin çaresizce kapıyla boğuştuğu görüntüsünü zihninden kovmaya çalışıp gülümseyerek Lyssa'nın yanağından akan bir damla gözyaşını sildi. "Ah, seni şapşal. Hırsızlar seni hazine için asla satmaz." Evie abartılı bir tavırla duraksadı. "Seni daha eğlenceli bir şey için satarlar, mesela devasa bir arı gibi."

Tam da istediği gibi, kız kardeşinin yüzündeki hüzün kayboldu ve kaşlarını havalandığı gibi dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "İnsan bir arıya sahip olabilir mi ki?"

"Hayır ama kiralayabilirsin." Evie neredeyse Lyssa'yla aynı anda gülmeye başladı.

Kendilerini yere bıraktılar, yuvarlanıp yan yana sırtüstü yattılar. Evie elini uzatıp Lyssa'nın küçük elini tuttu. "Burada olmadığım için üzgünüm."

"Sorun değil. İşinin önemli olduğunu biliyorum ve yemeğe ihtiyacımız var."

"Lyssa!" Evie nefesini tutmaya çalışırken bir kahkaha attı. "Bunun şakası olmaz."

Küçük kız kardeşi kendinden memnun bir ifadeyle başını yukarı aşağı salladı. "O yüzden dedim zaten."

Evie başını yere koydu, yüzündeki gururlu ifadeyi göstermemeye çalıştı. "Tam benim kardeşimsin."

"Evie?" Yatak odasından babasının güçsüz sesi duyuldu. "Sen misin?"

Hemen ayağa fırlayıp babasının odasına koştu.

Griffin Sage beti benzi atmış halde yatağında uzanıyordu, o kadar hareketsizdi ki Evie'nin damarlarında korku akmaya başladı. "Baba?" Adamın omzunu sarstı, göğsünün oynadığını görünce derin bir nefes verdi.

Bir gün önce olduğundan çok daha yaşlı görünen adam güçsüzce gülümsedi. "Evangelina? Sağ salim dönmüşsün."

"Şşş. Dinlenmen gerek."

İçini çekip yastıklarına iyice gömülen babası elini uzatıp onun elini aradı. Onu gördüğü için o kadar minnettar görünüyordu ki babasının elini sıkıca tutup ekledi. "Özür dilerim, baba. Hasta hissettiğini bilseydim ne olursa olsun eve dönmeye çalışırdım."

"Canım kızım. Senin suçun değildi." Babası bir anlığına gerildi, sanki daha fazlasını söylemek istiyordu ama ardından rahatladı. "Sanırım haklısın. Uyumam gerek. Eve geldiğine sevindim, Evangelina."

Evie babasının başını nazikçe kaldırıp ilacını verdi, ardından yeniden yastığa yatırıp nemli bir kumaşla alnındaki yapışkan teri sildi. Onun tekrar uykuya dalmasını izledi, göğsünün düzenli inip kalkması içindeki pişmanlığa biraz olsun iyi geliyordu.

Yavaşça kapıya doğru giden Evie kendi odasına yönelip yatağına uzandı.

Güneş neredeyse ufuk çizgisinin arkasında kaybolurken son ışıkları da camından içeri süzülüyor, masasının üstünde duran altın bir şeyi aydınlatıyordu. Ağrıyan kaslarına rağmen doğrulup masaya gitti ve dışında altın varaklı bir yazı yazan zarfı eline aldı.

Evangelina
Bu ilgini çeker diye düşündüm
X Kim olduğunu biliyorsun

Evie başını hızla odasında döndürürken neredeyse mektubu elinden düşürüyordu, bunu buraya koyan davetsiz misafir hâlâ karanlık bir köşede ya da yatağımn altında saklanıyor olabilirdi.

"Lyssa!"

"Ne var?" Kız kardeşi başını odasından içeri uzattı, sinirlenmiş görünüyordu.

"Bunu masama sen mi koydun?" Evie mektubu kaldırdı, penceresindeki kilidin açıldığını ve camla pervazın arasında ufak bir aralık olduğunu gördü.

"Hayır. Bu sabah odana baktığımda burada değildi. Orada mıydı yoksa? Görebilir miyim?" Lyssa seke seke geldi ve Evie üstünden atamadığı bir gerginlik hissetti.

"Şimdi değil, Lyssa. İşle alakalı, sonra bakabilirsin," dedi Evie kibarca. Kız kardeşi gözlerini devirdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Kapının kapanmasını bile beklemeden zarfı yırtarak açtı. Parmakları parşömeni çıkardı, üstünde kalın harfler işlenmişti.

Evangelina Sage
Şifa mı arıyorsun?
Fundalık Tepesi
Bu akşam
Öz şifacının vereceği resmî bir kutlamaya uygun giyin
Bu davetiye bir kişiliktir

Evie davetiyeyi masasının üstüne bıraktı ve elini saçlarının arasından geçirip bir tutamını çekiştirdi. Birisi odasına gizlice girmiş, ona yardımcı olabilecek bir şey bırakmıştı. Yoksa ailesine yardımcı olmak için mi? Bunu yapan casus olmalıydı yoksa neden bu kadar gizli kapaklı hareket edecekti ki? Açıkçası... tüyler ürperticiydi.

Peki ya öz şifacı? Efsane gerçek mi oluyordu? Yoksa bir tuzak mıydı?

Senin şansına kalırsak muhtemelen ikisi birden.

Zihni durmak bilmiyordu, tehlikeli bir yabancının ailesiyle aynı evde olduğu ve geceleri başını koyduğu yere bu kadar yaklaştığı düşüncesiyle midesi bulanıyordu. Koridorun öbür ucundan babası acıyla inledi.

Hay sikeyim.

Yatağına koşan Evie eğilip hemen altından kocaman bir kutu çıkardı, yatağının üstüne atıp kapağını kaldırdı. Kumaşı öfkeli yumruklarla yakaladı ve havaya kaldırırken, elbiseyi aldığında hissettiği mutluluğun en ufak bir kırıntısını bile hissetmedi.

Evie elbiseyi bir kasaba ötedeki terzinin camında görmüş ve kendini bu kadarcık şımartmaya izin vermişti. O noktada ailesiyle ilgilenmeye fazlasıyla yetecek kadar para kazanıyordu, bu yüzden kendisine bir şeyler yapmaması için bir sebep yoktu. O zamanlar bunu nerede giyeceğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen şimdi vakti gelmiş gibiydi.

Kumaş beyaz görünüyordu ama ışık doğru açıyla vurduğunda gökkuşağı gibi rengârenk parıldıyordu. Işıl ışıldı, korsesi sıkıydı ve ince

kolları cezbedici bir şekilde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Elbiseyi evirip çevirdi ve bir şekilde düşmeden ya da bileğini kırmadan düğmelerini iliklemeyi başardı. Saçlarını annesinin kelebek şeklindeki tokalarından biriyle tutturduktan sonra aynada kendine baktı.

Bir kere kendi etrafında döndü ve kahkaha attıktan sonra yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. Her gün böyle güzel elbiseler giyemiyordu.

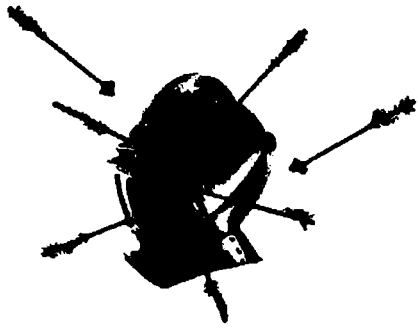
Masasının kenarında duran küçük parça ruja bakıp içini çekti. Annesinin en sevdiği renkti. Ortadan kaybolmadan önce Evie'nin son doğum gününde hediye etmişti ama o zamandan beri Evie'nin ona eli gitmemişti.

Derin bir nefes alıp küçük kutuyu ellerinin arasına aldı, bir parmağım kırmızıya batırıp dudaklarına sürdü. Parlak ve dikkat çekiciydi, Evie aynada kendine bakan kadının her zaman olması gereken kişi olduğuna dair tuhaf bir hisse büründü.

Gülümsedi.

Ardından gülümsemesi bocaladı ve bu gece yeterince dikkatli olmazsa bu elbiseyle gömülebileceğini fark ettiğinde kaşları çatıldı.

İçini çekti. En azından parıltılıydı.

BÖLÜM 40

EVIE

Evie hainin nasıl ya da neden onu hedef aldığına dair en ufak bir fikri yoktu ama babasını kurtarmanın bir yolu varsa bunu yok saymayacaktı.

Lyssa'yı bir aile dostlarına emanet edip yatırdıktan sonra Evie beyaz pelerininin omuzlarına atmış, saçının farklı tutamlarını geriye toplayan kelebek tokalarına dokunmamaya çalışmıştı. Fundalık Tepesi kasabanın öbür ucunda, kasabanın iyi insanlarının uzak durmaya çalıştıkları yerdeydi. Rennedawn'ı gören güzel açısına rağmen Ceviz Ağacı Ormanı'na fazla yakındı.

Evie'nin Kötü Adam'dan korkması için hiçbir sebebi olmadığından, en ufak endişe bile duymadan kasabanın ormana en yakın sınırında ilerleyip doğrudan Fundalık Tepesi'ne yöneldi. Bir ağacın yanından geçti, meydanın köşesindeki bir fenerin altında durup göz makyajını dağıtmamaya özen göstererek şakaklarını ovdu.

"Pervasızsın. O kadar pervasızsın ki, Evie Sage." İç çekerek ağacın gövdesine yaslandı, karanlıkta bir şeyler görebilmek için gözünü kısarken kalbi sertçe atıyordu. Bu yolculuğa çıktığından beri bilmem kaçıncı defa Kötü Adam'a haber vermesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Dürüst olmak gerekirse bir yanı patronunun belirmesini bekliyordu, tıpkı birkaç gün önce yıkılmış ve yenilmiş hissederken beliriverdiği gibi. Ama adama ulaşmak için bu saatte haberci güvercin uçuracak hali yoktu, ofisleri günbatımından hemen önce kapanırdı.

Serçeparmağındaki altın halkaya baktı. "İşvereninle konuşamayacaksan iş pazarlığının ne anlamı var ki?" Parmağına gözlerini dikti ve işaretin söz dinlemesini sağlamaya çalıştı.

"Evie?"

Tanıdık bir ses Evie'yi gülümsetti. Başını çevirip Blade Gushiken'e baktı, fenerin ışığı esmer tenini ve beyaz bir gömleğin üstüne giydiği açık mavi saten yeleğini aydınlatıyordu.

Adamın yanına gitti ve koluna hafifçe vurdu. "Bu akşam neden karanlıkta gizleniyorsun bakalım?" Evie adamın etrafındaki boşluğu fark etti. "Yanında Pofuduk'u getirmedin, değil mi?"

Blade kıkırdayıp yeleğini düzeltti. "Hayır, Pofuduk'u getirmedim. Tanrılar zavallı yaratığın yardımcısı olsun. Gerçi adı ona yakışıyor gibi de. Tuhaf ve böyle 'kafana sert bir darbe aldın' şeklinde."

En sevdiği şekil.

"Sana da geldi demek." Adam altın varaklı bir zarf çıkarırken bir hışırtı duyuldu, kâğıt açıkça denizinsanı parşömenindendi.

Casusun yalnızca kendisine odaklanmadığını görünce Evie'nin içini bir rahatlık sardı. Kendi acısını ya da rahatsızlığını başkasına dilemek hiçbir zaman doğru değildi ama yalnız olmadığını görmek her zaman güzeldi.

Evie esen rüzgârın saçından bir bukleyi kurtardığını fark edince tokalarından birini düzeltip kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Blade kocaman gülümseyip koluna girdi ve yolun kalanını beraber yürüdüler. "Sence başka kimseye davetiye gitmiş midir?"

"Hayır, dünya sadece siz ikinizin etrafında dönüyor." Alaycı ses, kafa karıştırıcı bir hisler karmaşasına sebep olarak Evie'nin aynı anda hem sinirlerinin bozulmasına hem de rahatlamasına neden oldu.

"Ben bunu hak edecek ne yaptım?" diye sordu Evie göğe bakarak, o sırada Becky aydınlığa çıktı. Kahverengi saçları her zamanki gibi sımsıkı toplanmamıştı, omuzlarından aşağı yumuşak bukleler halinde dökülüyordu. Eteğinin uçlarına güllerin işlendiği toz

pembe bir elbise buğday teninde zarif görünüyordu. Benzer bir pembe, Blade'in onu hiç çekinmeden baştan ayağa süzdüğünü görünce yanaklarına yerleşti.

"Ben de tam aynısını soracaktım," dedi Becky burnundaki gözlüğü düzelterek. Parmaklarının arasında altın varaklı başka bir zarf vardı. "Sanırım siz de bunlardan bir tane aldınız?"

"Evet." Evie kaşlarını çattı, Becky'nin davetiyesinin başındaki yazıyı fark etti. "Ne diyor?"

Becky istemeye istemeye mektubu ona uzattı.

Rebecka Erring
Şifa mı arıyorsun?
Fundalık Tepesi
Bu akşam
Öz şifacının vereceği resmî bir kutlamaya uygun giyin
Bu davetiye bir kişiliktir

Mektubu Becky'ye geri verdi ve anlayışla birbirlerine baktıktan sonra gözlerini kaçırdılar.

"Mektupları bırakan her kimse, hepimizi özel sebeplerle çekmeye çalışmış gibi görünüyor," dedi Blade mektupları okuduktan sonra kendininkini onlara göstererek.

Evie ve Becky başlarını eğerek Blade'in elindeki davetiyeye baktı.

Blade Gushiken
Fundalık Tepesi
Bu akşam
Öz şifacının vereceği resmî bir kutlamaya uygun giyin
Bu davetiye bir kişiliktir

"Bu kadar mı?" Evie davetiyeyi kendine doğru çekti, emin olmak için en baştan okudu. "Seninkinde benim ya da Becky'ninkindeki gibi bir sebep yazmıyor. Neden geldin ki?"

Blade omuzlarını silkerken mahcup göründü. "Kutlama deyince bedava yemek bulurum diye düşündüm."

Becky başını iki yana salladı. "Ahlaksızsın." Davetiyesini dikkatle düzeltti. "Bunun hepimizi aynı yerde toplamak için bir tuzak olduğu belli. Bence hemen patrona haber vermeliyiz."

Evie hepsini onları izliyor olabilecek gözlerden uzağa, mıcır yolun kenarına çekti. "Geldik bile. Bence gidip hep birlikte neler döndüğünü anlayalım ve bulduklarımızı patrona iletelim."

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," diye homurdandı Becky huzursuzca elbisesinin kollarını çekiştirerek.

"Aman nasıl şaşırdım," diye gülümsedi Blade kollarını iki kadına uzatarak. Evie elini adamın koluna doladı ve Becky ayaklarını vura vura yanlarında yürüdü, gözlerine bakmayı reddediyordu.

"Bariz bir tuzağın içine gidiyoruz," diye homurdandı pelerininin kapüşonunu başının üstüne çekerek.

"Evet ama en azından bunun farkındayız," dedi Blade, ardından Becky'ye tek kaşını kaldırdı. "Bunun bir tuzak olabileceğini düşünüyorsan neden geldin ki? Neden doğrudan patrona haber vermedin?"

Rebecka bir an köşeye kıstırılmış bir hayvan gibi baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Çünkü... olmaması ihtimali vardı. Ve öğrenmek zorundaydım."

Evie anlayışla gülümsedi, davetiyesini Becky'ye gösterdi. "Ben de."

Becky gergince başıyla onayladı. "Ofisten başkalarına da gelmiş midir dersiniz?"

"Öğrenmek üzereyiz," dedi Blade ağaçlıklı yolun ilerisinden gelen ışığı ve yükselen sesleri işaret ederek. "Eğlence başlamış gibi görünüyor."

Bu, Evie'nin eğlence kelimesini bir tehdit olarak ilk duyuşuydu. Hatta kulağına biraz ölüm gibi gelmişti.

BÖLÜM 41

EVIE

Her yer ışıkla doluydu.

Fundalık Tepesi, Ceviz Ağacı Ormanı'nın uçuruma bakan kıyısındaydı. Bu taraftaki uçurum oldukça dikti, o kadar ki ormanın bir ucundan diğerine geçebilmek için dayanıksız tahta bir köprüyü aşmak gerekiyordu. Köprünün –gerçi köprü demek çok cömert kaçıyordu– o kadar tahtası eksikti ki birbirine bağlanmış iki kalın ipten ibaret olsa yeriydi. Ama köhne yapı dikkatini vereceği son şeydi.

Evie'nin gözlerinin önüne serilmiş o ihtişamlı görkem bütün dikkatini esir tutuyordu.

Tepeyi saran ağaçların hepsi uçan mumlarla dekore edilmişti, etraflarındaki yapraklarla dalları ateşe vermemeleri için bir ışık küresi içindelerdi. Müzik ve kahkahalar havaya konfeti gibi saçılıyordu, Evie omuzlarındaki pelerini çıkardığında çıplak tenine bir sıcaklık vurdu.

Blade kısık bir ıslık çaldı. "Ne güzel olmuşsun, arkadaşım." Gülümsemesi sıcacıktı, yanlarından ayrılarak müzisyenlerin çaldığı ezgilerle dans eden insanların arasına karışmadan önce Becky'nin Blade'e attığı ters bakıştan tamamen farklıydı.

Evie dilini şaklattıp Blade'i hafifçe itti. "Neden Becky'nin kıyafetine iltifat etmedin? Kadın geldiğinde dakikalarca ağzın açık bakakaldın."

Blade iç çekti ve elini gür siyah saçlarının arasından geçirdi. "Çünkü onu o elbiseyle gördüğümde aklımdan geçenler toplum içinde söylenebilecek şeyler değildi."

Evie yanından sendeleyerek geçen sarhoş bir çiftten kaçtı, ikilinin Blade'in bahsettiği edepsiz şeyleri yapmaya gittiği açıktı. "Dürüst olmak gerekirse bu, istediğimden daha fazla bilgiydi."

"Sen sordun." Adam imalı imalı gülümsedi.

"Tamamen doğru olan bir şeyi dile getirmen ne kadar da kaba." Evie başını çevirdi, bir kez daha kalabalığın arasında kaybolmadan önce gözleri Becky'yi yakaladı. "Eh, umarım o kadın ölütopraklar adına ne yaptığını biliyordur çünkü benim en ufak fikrim yok."

Ne olduğunu bilmedikleri yemeklerle dolu uzun bir masanın yanından geçtiler, yemeklerin şekilleri ve renkleri sanki bu dünyaya ait değilmiş gibiydi. Şarap bile normalden daha yoğundu ve gümüş rengindeydi, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

"Büyünün iyi yanları var, değil mi?" Blade gülümseyip ikisi için de birer kadeh aldı.

"Bunu içmeli miyiz?" Evie içkiyi burnuna götürdü ve sadece kokusunun bile onu sarhoş etmeye başladığını fark edince şaşırdı. "Tüm bunların arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz. Ya zehirlilerse?"

Blade içkisinden kocaman bir yudum aldı ve Evie karşı çıkmak için yerinde zıpladı. "Salak!"

Adam başıyla kalabalığın kalanını işaret etti. "Herkes şaraptan içiyor, bu yüzden eğer zehrin etkisi insanları sakarca dans etmeye ve herkesin içinde birbirlerine sevgi göstermeye itmek değilse bence güvendeyiz."

Evie dikkatli bir yudum aldı, tat tomurcuklarını kaplayan o coşkulu lezzeti alınca zevkten inlememek için kendini zor tuttu. "Bir şeyin tadı nasıl bu kadar güzel olabilir?" Bir yudum daha almaya yeltendi ama Blade elini tuttu.

"Dikkatli ol. Zehirli değil ama çok güçlü. Şimdi gidip öz şifacıyı bulalım." Blade kalabalığı tararken gözleri birden sertçe kısıldı. Evie onun baktığı tarafa dönünce yakışıklı, sarışın bir adamın Becky'nin elini öptüğünü ve kadının vücudunu onaylayan gözlerle süzdüğünü gördü.

Blade, "Ben hemen döneceğim," diye hırlayıp ikiliye doğru yürümeye başladı.

"Ama..."

Çok geçti, Blade çoktan gitmişti bile. Kendini neredeyse Becky'yle yabancının arasına attı ve Becky'ye doğru eğilip öfkeyle fısıldamaya başladı. Kadının gözlerinde yakışıklı adamla aralarına girildiği için saf cinnet yatıyordu.

"İyi, kendim yaparım," diye mırıldandı Evie ve tanıdık bir yüz görebilmek için kalabalığı taradı. Orada her türden varlık toplanmıştı, insandan periye herkes vardı. Beyaz tek boynuzlu atlar ağaçlara bağlanmıştı, orman perileri etraflarında dans ediyordu. Evie'nin aldığı her nefes büyü doluydu, havada yaşıyor ve içini sıcak bir mutlulukla dolduruyordu.

Bütün bu coşkunun içinde Tatianna'nın kendi davetiyesini sallayarak belirmesini istedi. Evie, Kötü Adam'a ihanet edebilecek çalışanlar listesini yazarken rahat davranmıştı ama patronunun incelemesi için yazdığı her isim midesine bir külçe gibi oturmuştu ve haftalar sonra bile orada hissedebiliyordu. Kıymet verdiğini iddia ettiği insanları yerin dibine batırmanın ne kadar masumane bir yoluydu. Derin bir nefes verince göğsü korsesini zorladı.

Bu tarz elbiseler anksiyete seviyesi yüksek insanlara uygun değildi ama en azından güzel görünüyordu.

Birinin omzuna dokunduğunu hissedince yerinden zıplayıp yumruklarını kaldırarak arkasına döndü. Karşısında yaşlıca bir adam vardı, kızıl saçları omuzlarına geliyordu. Elini uzattı, üstünde siyah bir cübbe vardı. "Davetiyenizi görebilir miyim, genç hanımefendi?"

Evie şüpheyle gözlerini kıstı, hâlâ orada olduğundan emin olmak için bileğine sardığı hançeri öteki ayağıyla yokladı. "Tabii ki." Zarfı adama verdi, Blade ve Becky'nin yanma çabuk dönmesini umuyordu.

Ama yaşlı adam zarfa baktıktan sonra sadece gülümsedi, içindeki davetiyeyi çıkarmaya bile tenezzül etmeden sorunsuzca Evie'ye geri uzattı. "Harika. Geldiğine çok sevindim, canım."

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu Evie şüpheyle adamın yüzünü çıkarmaya çalışarak.

"Hayır, tanımanı beklemiyorum." Adam güldü, sesi sıvı şeker gibi sıcacık ve yumuşacıktı. Elini yeniden uzattı, nasırlı ve su toplamıştı. "Adım Arthur Maverine. Anladığım kadarıyla oğlum Trystan'la çalışıyorsun. Öz şifacı benim."

Evie bedeninin şoka girdiğinden neredeyse emindi çünkü donakaldı, konuşmak için kelimelerini nasıl kullanacağını hatırlamaya çalışırken ağzı açık kaldı ve gözlerini adamdan ayıramadı. "Siz... Ben... Yani, merhaba?"

Arthur kıkırdadı ve Evie'nin ellerinin hareket edemeyecek kadar kaskatı kesildiğini fark edince kendi elini yanına indirdi. "Bu akşamki kutlamalara katılmak için bu kadar ısrar eden birine göre burada olduğuna epey şaşırmış görünüyorsun açıkçası."

Evie başını iki yana salladı ve geri çekilirken sesini bulmayı başardı. "Affedersiniz? Ben hiçbir şey talep etmedim. Davetiye gizemli bir notla beraber yatak odama bırakılmıştı."

Arthur kaşlarını çattı ve kalabalıktan uzaktaki iki ahşap sandalyeyi işaret etti. Evie gönülsüzce de olsa onu takip etti, elini gergin tutuyor ve adamın en ufak hareketinde hançerini çekmeye hazır bekliyordu.

Kötü Adam'la tanıştığı gün yanında taşıdığı hançer kadar sivri değildi.

Şimdi ayak bileğine gizlediği hançeri o hafta sonu ederinden fazlasına tüccar pazarından almıştı. Bıçağın ne kadar kör olduğu düşünürse parasını asla hak etmiyordu. Ama Evie konudan sapıyordu.

En azından birini bıçaklayacak kadar sivriydi ve durum oraya gelirse tek ihtiyacı olan da buydu.

"Sizi temin ederim, Bayan Sage, *beni* bu akşamki eğlenceye davet eden kişi sizdiniz." Yaşlı adam gözlerini ona dikti. "Mektubunuzu bu sabah aldım."

Evie başını iki yana salladı, bir kafa karışıklığı dalgasına yakalanmamaya çalışıyordu. "Ben size hiçbir zaman mektup yollamadım, Bay Maverine. Neden bahsettiğinize dair en ufak bir fikrim bile yok."

Arthur ayağa kalktı, cübbesinin katlarının arasından bir parşömen çıkardı. Yeniden otururken açıp okumaya başladı.

"'Sevgili Arthur Maverine, beni tanımadığınızın farkındayım. Ama ben oğlunuzu tanıyorum. Onunla çok yakından çalışıyorum. Aramızdaki bu bağlantıyı göz önünde bulundurursak, namım çok duyduğum kutlamalarınızdan birine beni davet ederseniz içtenlikle minnettar olurum. Bu yalnızca benim için değil, oğlunuz için de oldukça büyük bir önem taşıyor. Saygılarımla, Evangelina Sage." Adam okumayı bitirdiğinde beklentiyle kadına baktı.

Evie başını hararetle iki yana salladı. "Hayır, hayır. Size bu mektubu ben yollamadım, efendim. Kimin yolladığını bilmiyorum ama ben değildim." Evie kalabalığın arasında Blade'le Becky'yi aradı ama ikili ortadan kaybolmuştu.

Arthur'un yüzü endişeyle kırıştı. Neredeyse babacandı ve Evie –az kalsın– adama sarılmak isteyecekti.

"Sözüme güven, Evie." Adam doğru telaffuz ettiğinden emin olmak istermiş gibi adını test edercesine söylemişti. "Bu mektubu aldığımda merakım kabardı. O kadar ki kutlamaya katılmak ve sizi bulmak dışında başka bir seçeneğim yokmuş gibi hissettim."

Tam o an, Evie yalanla gerçeği ayırt edebilme yeteneğine sahip olmayı diledi. Saflığı en olmayacak zamanlarda boy gösterirdi ve gelip kıçını ısırana kadar bunun farkında olmazdı.

Ama adam çok samimi görünüyordu.

"Siz... Farkında mısınız?.." Evie, Arthur'a oğlunun meslek tercihini bilip bilmediğini sormanın en kibar yolunu bulmaya çalışırken biraz zorlandı.

"Oğlumun kim olduğunun mu?" Adam ellerini kavuşturdu ve acı dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, Trystan'ın kendine seçtiği hayatın oldukça farkındayım."

"Ah," dedi Evie süklüm püklüm. Bu gerçekten hayal ettiği gibi geçmiyordu. Cevaplarını bulmaya bir adım bile yaklaşmamıştı. Hatta sanki uzaklaşmıştı. Sanki uzun bir koridor boyunca asla ulaşamayacağı bir kapıya doğru koşuyordu. "Şey, güzel o zaman, sanırım."

"Onunla yakından mı çalışıyorsun?" diye sordu Arthur, yüzünde yalnızca kibar bir merak vardı.

"Evet," dedi Evie. "O harika bir patron."

Adam boğazını temizledi, çenesinin hemen altındaki düğmeleri düzeltti. "Birinin onu umursadığım duymak güzel."

Evie adamın daha yakın bir ilişkiyi kastettiğini hissetti ve yanlış anlaşılmayı düzeltmeye çalışırken kelimeleri diline dolandı. Aksi yakışık almazdı. "Ben onun asistanıyım, o yüzden elbette onun ihtiyaçlarıyla ilgileneceğim... *İş* ihtiyaçlarıyla. Hani bilirsiniz, asistanların yapması gerektiği gibi."

"Aynı fikirdeyim."

Kalın, gür bir ses ikisini de yerinden zıplatırken Arthur'un gözlerinin fal taşı gibi açıldığını, yüzünün şaşkınlıktan bembeyaz kesildiğini gördü.

Evie izlerken Arthur yavaşça ayağa kalktı, iki elini de öne doğru uzattı. "Trystan," diye fısıldadı.

"Merhaba Arthur."

Evie döndü ve tamamen siyahlara bürünmüş Kötü Adam'la karşılaştı.

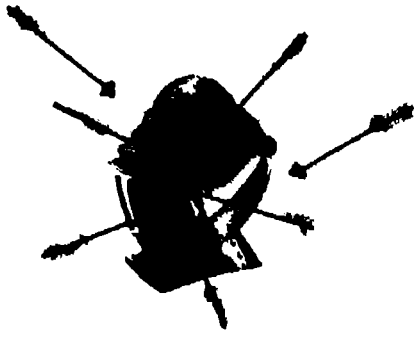
Patronunun kara gözleri onunkileri buldu, içlerinde neredeyse elle tutulabilecek bir öfke vardı. "Merhaba Sage."

Evie gözlerini gördüklerine inanamayarak kocaman açtı. "Tanrılar aşkına, efendim! Böyle aniden habersiz belirmeye devam edeceksen sana bir zil takmak zorunda kalacağım." *Gerçekten, artık bu iş saçma bir noktaya gidiyor.*

Ama esprili ruh hali, neden olduğu sorunu fark etmesiyle omurgasından aşağı süzülen bir ürpertiyle kayboluverdi. Davetiyeyi en

başından ona götürmediği için, şimdi patronu görüşmediği babasıyla *fazlasıyla* gözler önünde yeniden bir araya geliyordu. Ve Evie onun böyle bir buluşmayı hiç istemediğinden neredeyse emindi. En azından şimdi, Evie yanlarındayken değil.

Gözlerini kalabalığa çevirerek kolay bir kaçış yolu bulmaya çalıştı. Bu felaketten koşarak uzaklaşmak için.

BÖLÜM 42

KÖTÜ ADAM

Öfkeni sakin tut.

Bu, Trystan'ın aklında o kadar sık tekrarlayan bir cümleydi ki artık kafatasının içine kazındığını, sonsuza dek varlığının bir parçası olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Ama kafasındaki basıncı ıslık çalmak üzere olan bir çaydanlık gibi artıran birçok şey varken sakin kalmak kolay değildi. Her şeyden önce babası, bir daha göz göze gelmeyeceğine dair kendine yemin ettiği adam şimdi karşısında duruyordu. Muhafızlarından biri en yakın çalışanlarının şüpheli bir buluşmaya gittiğine dair ona haber vermişti ve Dante'nin dudaklarından Sage'in adının dökülmesine fırsat kalmadan Trystan kapıdan dışarı fırlamıştı.

Müziği duyduğu, fenerleri gördüğü an bunun Arthur'un buluşmalarından biri olduğunu anlamıştı. Şaşalı dekorasyonu çocukluğundan oldukça net hatırlıyor ve her zerresiyle nefret ediyordu.

Davetliler güneş doğana kadar dans ederken Arthur'un büyüsünü isteyenlerin kalplerini iyileştirmek için kullanması da cabasıydı ve sayıları hiçbir zaman az olmazdı. Arthur'un böyle kutlamalar artık vermediğini sanıyordu ama midesindeki kasılma, hayatındaki pek çok şeyin birden ters gitmeye başlamış olmasının bir tesadüf olmadığını söylüyordu.

Bu planlanmıştı, bu bir ihanetti. Asıl soru... sorumlusu kimdi?

Sage'in hızlı hızlı konuşması zihnini dikkat dağınıklığına sebep olan her şeyden kopardı ve sonunda dönüp kadına bakabildi. Sage'i görünce verdiği tepki... şaşırtıcıydı. Elbisesinin rengi normalde giydiği parlak ve gösterişli renklerden çok farklı değildi. Asıl fark, taşıma şeklindeydi, sanki ışık saçıyordu. Saçlarındaki tokalardan gözlerine çektiği siyah kaleme... Hele dudakları. Kan kırmızısına boyanmıştı.

Trsytan boğazını temizledi ve sakinliğinin birazını kaybettiği için kendine küfrederek sırtını dikleştirdi, asistanıyla ilgili zihninden geçen düşünceleri saklamaya çalıştı.

İşkence. Bu tam bir işkence.

"Efendim?" Sage elini onun yüzünün önünde salladı. Ateşin ışığı saçlarındaki mücevherli kelebeklere vurunca siyah saçlarını yıldızlarla donatılmış gibi gösterdi.

"Arthur, bize izin verir misin? Asistanımla konuşmam gereken şeyler var," dedi sesindeki öfkeyi bastırmayı başaramayarak. Sage yutkunurken narin boynunun gerilmesini izledi.

"Bak şimdi..." diye başladı Arthur ama Trystan'ın ona ayıracak vakti yoktu. Asistanının kocaman açılmış gözlerinden, hayal gücünün "Kötü Adam" onu bu pervasızlığı yüzünden kovduğunda neler yapabileceğine dair çılgınca senaryolar ürettiğini görebiliyordu.

"Eminim davetlilerin seninle konuşmak istiyordur." Etraflarında oyalanan ve gözlerinde çaresizlikle onları izleyen insanlara eliyle işaret etti.

Arthur yavaşça kalktı, yüzündeki tanıdık çizgiler Trystan'ın göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Gitmeden önce benimle oturup konuşacağına söz verir misin, Trystan?" Babası omzuna elini koyunca neredeyse hırlayacaktı ama herhangi bir cevap vermemek için kendini tutup yalnızca başıyla sertçe onayladı.

Babası konuşmalarını duyamayacağı kadar uzaklaşınca Kötü Adam hızla Evie'ye döndü ve kadının yavaşça uzaklaşmaya başladığını gördü. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Ah, ben şöyle bir bakayım demiştim..." Trystan'ı şaşırtarak hızla arkasını döndüğü gibi kalabalığın içine doğru koştu.

"Buraya dön, Sage!" diye kükredi Trystan, avlanan bir tilki misali peşinden koşarken kendini salak gibi hissediyordu. Birbirlerine tutkuyla sarılmış bir çifte çarptı ve öfkeli sesleri karşısında gözlerini devirdi. "Evangelina!" Kadının elini tutmak için atıldı ama o tutuşundan kurtulup sarsak köprüye, karanlığın derinliklerine doğru koştu.

İşini kolaylaştırmayacaktı, tabii ki koşacaktı. Trystan eskiden insanların kendisine böyle tepki vermesinden hoşlanırdı ama şimdi nefret ediyordu.

Kadının hemen arkasından koşuyordu, onu korkuttuğu için göğsüne yerleşen ağır yumruya rağmen adımları kararlıydı. Onu orada, babasının o kadar yakınında görünce verdiği tepki yüzünden kendi kıçını tekmelemek istiyordu. Trystan korkuya hiç alışık değildi ama Sage ona sık sık bu duyguyla işkence etmeye kararlı gibiydi.

Köprü ağırlığının altında homurdanıp gıcırdadı ve hemen ötesinde uzanan karanlık onu yutmak için hazırda bekliyordu ama ayışığı yeniden Sage'in saçındaki tokaları aydınlattı. Trystan gözünü onlardan ayırmadı, o ışığı nereye gitse takip edeceğini adı gibi biliyordu.

Daha önce hiç bu kadar duygusal davrandığı olmamıştı ve bu tamamen kadının suçuydu.

Köprünün öbür ucuna ulaştığında ağaçlar soğukta şiddetle sallanıyordu ve ısıtmak için ateş olmayınca hava buz kesmişti. Sage muhtemelen üşüyordu.

"Sage, çık dışarı. Burada öleceksin ve yerine Rebecka'yı işe almak zorunda kalacağım."

Çalıların arasından sendeleyerek çıktı, saçına dallar dolanmıştı. "Bu kadar şeytani de olunmaz." Trsytan'a ters ters baktı.

Trystan alaycı bakışlarla karşılık verdi ve tek kaşını kaldırdı. "İşin amacı bu zaten."

Sage ona doğru ilerledi, bir buklesini gergince elinde döndürdü. "Tamam, başla bakalım. Bağır bana."

"Ah? Bağırmam mı gerekiyor?"

"Arthur yüzünden öfkeli olduğunu biliyorum..." diye başladı.

"Öfkeli değilim," diye araya girdi alnındaki bir damla teri silerek. Sage karşı çıkarcasına bir kaşını kaldırınca ekledi. "Tamam, çok öfkeliyim ama şu an Arthur yüzünden değil."

Asistanı gözlerini kocaman açtı. "Aa, yani bana *öfkelisin*... Sana söylemeden bu kutlama şeysine geldim diye mi? Ama yemin ederim hiç haberim yoktu bu partinin... şey, baban tarafından düzenlendiğinden ve seni üzeceğinden." Kadın son kelimeyi söylerken yüzünü buruşturmuştu ve Trystan kahkahasını bastırmak zorunda kaldı, bu şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı bir problemdi.

"Üzülmedim, Sage," dedi düşüncelerini ve hızla atan kalbini kontrol altına almaya çalışırken.

Kadın onu dikkatle inceledi ve kılıcının kabzasını sertçe kavramış eline işaret etti.

Trystan hemen kılıcını bıraktı, belki de hayatında ilk defa biraz mahcup hissetti. "Alışkanlık," diye homurdandı.

"Anladım." Sage başıyla onayladı, abartılı bir somurtuşla etrafından yürüyüp uçurumun kenarına oturdu. Ateşin ışığı uzaktan bile çıkık elmacıkkemiklerini vurguluyordu.

"*Sana* öfkeli değilim," dedi Trystan tuhaf bir hareketle dizlerini büküp yanına otururken. "Muhafızlarım, çalışanlarımın burada olduğuna dair beni bilgilendirdi. Bunun bir tesadüf olmadığını biliyordum ama sana duyduğum güvenin sarsıldığı bir an bile olmadı." Kötü Adam kadının bunu bilmesinin neden önemli olduğunu bilmiyordu ama öyleydi.

Sage ona inanmış gibiydi, serçeparmağının etrafındaki altın rengi işarete bakmak için başını eğdi. Trystan suçluluk hissederek başını çevirdi.

"Bana güvenmene sevindim," dedi Sage düz bir sesle.

"Ah, evet. Sesin çok mutlu geliyor," diye cevap verdi o da, kelimelerinden alay akıyordu.

Trystan etraflarındaki ağaçları saran mumlara baktı, sanki köprünün bu tarafına ilk geçtiklerinde olduğundan daha parlak yanıyorlardı. Müziğin yumuşak sesi çok hoş bir ortam yaratıyordu. Kötü Adam mutluluğun ne demek olduğunu bilmiyordu, dünyada huzursuz geçirdiği onca zamanın ardından sırtını bu duyguya yaslamaya başlamış, kendine durmak için asla izin vermemişti.

Ama tam şu an bunu yapabileceğini düşünüyordu. Hem de kolaylıkla.

"Babama hakkını vereceğim, partilerinde her zaman güzel şarkılar çalar."

Sage'in bakışları ona döndü, yüzü o kadar yakınındaydı ki gözlerinde mumların yansımasını görebiliyordu. "Böyle çok parti düzenler mi?"

"Bilmem." Trystan içini çekti, işaret ve ortaparmaklarını burnunun köprüsüne bastırdı. "Onunla yıllardır konuşmadım."

Dürüst olmak gerekirse Trystan hayatının büyük bir kısmını Arthur'la konuşmayarak geçirmişti. Bunun tek sebebi Arthur'un Trystan'ın çocukluğu boyunca farklı yerlere seyahat etmesi ve ona ihtiyaç duyulan yerlerde öz şifacı yeteneklerini kullanması değildi. Trystan'ın annesi Amara, Trystan'la kardeşlerine dünyada babalarının yardımına ihtiyaç duyan bu kadar insan varken onu yanlarında tutmanın bencillik olduğunu söylemişti. Şimdi düşününce, kendi çocuklarının ona ihtiyacı olduğunda bunun hiçbir zaman önem taşımamış olması Trystan'a komik geliyordu.

Clare doğduğu zaman Arthur biraz yavaşlamaya, deniz kenarındaki kasabalarında onlarla daha çok vakit geçirmeye başlamıştı. Trystan abiydi, o yüzden Arthur'un ilgisinin büyük bir kısmı Trystan'ın küçük kardeşlerine yöneltiliyordu. Amara Maverine soğuk bir kadın olmasa da çok sevgi dolu da sayılmazdı. Sarılmanın ya da sevgi göstermenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu çünkü dünya bundan çok daha

sertti. Trystan buna minnettardı, reddedilme hissinden kurtulmasını sağlamıştı.

Arthur döndüğünde Clare ve Malcolm'a çok daha yumuşak davranmıştı ama herhalde Trystan için fazla geç olduğunu düşünmüş olmalıydı. Başlarda Trystan, Arthur'la bağ kurmaya çalıştığında sürekli ilgisizlikle karşılaştığı için canı yanmıştı. Ama Trystan kendini korumak için büyütüldüğü alışkanlıklara hızla dönmüştü. Sevgiye ihtiyacı yoktu, insanların ona sevgisini göstermesine ihtiyacı yoktu, hepsi zaman kaybıydı. *Ona* sevgi göstermek zaman kaybıydı.

En sonunda da bir önemi kalmamıştı. Arthur, Trystan'la bir bağ kurabilmek için tereddüt adımlar atmaya başladığında iş işten geçmişti. Fakat buna rağmen Arthur denemekten vazgeçmemiş, yıllar boyunca mektuplar yollayıp buluşmaya çalışmıştı. Trystan her birini görmezden gelmişti.

En azından kardeşlerinin onun af dileyeceğine dair umudu nihayet kesilmişti de onlarla vakit geçirmek daha katlanılabilir olmuştu. Annesinin umutlarının da öldüğünü biliyordu ama bunu düşünmek bambaşka bir işkenceydi, belki sonraya bırakırdı. Şimdi kendine ufak bir mutluluk hakkı tanıyacaktı, eğer göğsüne dolan sıcaklığın adı buysa.

Hatta bu anı, içindeki keyfi son damlasına kadar sıkıp çıkarırcasına yaşayacaktı.

Hızla ayağa kalkan Trystan asistanının başını yukarı çevirip kafa karışıklığıyla kaşlarını kaldırdığını gördü. "Ne yapıyorsun?" Sage elini ona uzattığını görünce gözlerini kocaman açtı.

"Dans etmek ister misin?"

Gözleri daha da irileşti ama kırmızı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Kiminle?" diye sordu abartılı bir hareketle etrafına bakarak.

Trystan sırıttı çünkü dürüst olması gerekirse kadın gerçekten komikti. "Benimle."

Sage elini tuttu ve Trystan'ın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Ona iyice bakabilmek için boynunu eğdiğinde kadının mutluluğu bütün gücüyle Trystan'a çarptı ve nefesi kesildi. Birinin onun yanında, hatta o yanında diye mutlu olmasına o kadar alışkın değildi ki neredeyse adımını kaçıracaktı.

"Başkasıyla nasıl dans edeceğimi pek bilmiyorum." Sage burnunu kırıştırıp tutuşan ellerine baktı. "Normalde başım dönene kadar kendi etrafımda dönerim."

"Şey..." Trystan planlamada çuvallamıştı. Şimdiye dek eğlenceli ve hareketli bir tonda çalan müzik şimdi birden yavaşlamış, daha samimi bir melodiye dönmüştü. Bu işte geçirdiği on yıl boyunca birçok insana işkence etmişti. Bilgi almak için, onu kızdırdıkları için, onu öldürmeye çalıştıkları için ve itiraf etmek istemese de... bir keresinde adamın tekine bir ördeğe kötü davrandığını gördüğü için bile işkence etmişti.

Adamın emekliye ayrılmış bir Erdemli Muhafız olduğunu öğrenince daha da sevinmişti ama mesele bu değildi.

Şu an Trystan'ın yaşadığı bambaşka bir işkenceydi, daha önce hiç böylesini deneyimlememişti. Elde edebileceği şeylerden daha fazlasını istememekte zamanla ustalaşmıştı ama bu kadın sahip olunacak bir eşya değildi. Büyük bir hayranlık ve saygı duyduğu bir insandı. Mümkün olabileceğini düşünmediği kadar güvendiği biriydi.

Bunları asla itiraf edemeyeceği biriydi.

Sadece bu seferlik mutlu olabilirsin, diye kendine hatırlattı.

Trystan tereddüt etmeden diğer elini kadının beline koydu ve onu kollarının arasına çekti. Kadının nefesi kesildi ve Trystan, elbisesinin ipeksi kumaşının üstünden bedeninin sıcaklığını hissetti. Boğazını temizleyip tutuşan ellerini yukarı kaldırdı ve yavaş adımlarla onları hareket ettirdi.

"Dans etmeyi biliyorsun yani?" diye sordu Sage yüzünü ona doğru kaldırarak. Düşündüğünden daha yakındı ve aşağı baktığında nedenini anladı. Kadın parmak uçlarının üstünde dans ediyordu.

"Yıllar önce öğrendim, şey için çalışırken..." Trystan sözünü yarıda kesti, cümlesini bitirmek istemediğinden değildi ama tam o sırada köprünün karşısındaki kalabalıkta tanıdık bir yüz görmüştü.

"Kız kardeşim niye burada?" diye sordu Kötü Adam kafa karışıklığıyla.

"Clare burada mı?" Sage adamın baktığı yere hızla başını çevirdi ama ikisi de ne usulca salınmayı ne de birbirlerini tutmayı kestiler. Kadının zihnindeki çarklar hızla dönüyordu, Trystan bunu gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordu. "Sence hain..."

Kadın düşüncesini dile getiremeden Trystan araya girdi. "Bomba olayından beri muhafızlarım kardeşlerimin peşinden ayrılmıyor. İkisi de her fırsatta hain olmadıklarını kanıtladılar. Benden nefret ettiklerine şüphe yok ama beni öldürmeye de çalışmıyorlar."

"Bence senden nefret etmiyorlar," dedi Evie sessizce, Trystan onu nazikçe döndürürken.

"Bunu bilemezsin." Trystan ona bakamıyordu. Bunun yerine arkalarındaki ışıklardan birini seçip bakışlarını ona dikti.

"Ama biliyorum." Sage, Trsytan kendisine bakana dek ayakkabısının ucunu onunkine bastırdı. "Kardeşler arasındaki sevgiyi bilirim. Onlar da öyle hissediyorlar, bunu görmek çok kolay."

"Seninle Lyssa gibi değiliz biz," dedi kadını yeniden döndürerek.

Kadın derinden güldü ve dönerek yeniden kollarının arasına girdi. "Bizim ilişkimiz biraz farklı, evet ama aslında özünde aynı sayılır. Biz çocukken abimi sürekli sinirlendirir dururdum, çoğu zaman da kasten. Ama günün sonunda birbirimiz için her şeyi yapardık."

"Abin olduğunu bilmiyordum," dedi Trystan yumuşak bir sesle, Sage'in ailesine bakan tek kişi olduğunun gayet farkındaydı.

"Öldü." Sage'in sesinde onu şaşırtacak derecede ruhsuz bir tını vardı.

"Oldukça zor olmuş olmalı." Dansları yavaşlamıştı ama hâlâ hareket ediyor, hâlâ dönüyorlardı.

"Asıl zor olan zamansız olmasıydı." Sage hâlâ ona bakıyordu ama gözlerinin içi boştu. "Kazaydı... Annemin büyüsü yüzünden oldu. Hayat ondan sonra sürekli değişti. Gideon artık yoktu, ardından da annem gitti. Lyssa'yla ilgilenebilmek için eğitimime evde devam etmek zorunda kaldım, babam hastalanınca da okulu tamamen bırakmam gerekti. Hayat sanki yaşadığım değil de başıma gelen bir şey."

Üzücü bir hikâyeydi, Trystan böylelerini çok duymuştu. Etkilenmesinin sebebi bu değildi. Kadının yaşadıklarını anlatış şekliydi, gözlerini ondan ayırmayışıydı. Zayıflıklarını çırılçıplak gözler önüne sererken bakışları açık ve dürüsttü, sanki her biri Trystan'ın dikkatinin en ufak parçasını bile hak ediyordu.

Dikkatinin başka bir yerde olmasının imkânı yoktu zaten.

"Ben de öyle hissettim." Duraksadı. "Hayat yaşadığım değil de başıma gelen bir şeymiş gibi. Çoğu defa."

Bunu duyunca kadının yüzünde o kadar şaşkın bir ifade belirdi ki neredeyse duracaktı ama devam etti.

"Bu akşam babamı görmeye hazır değildim."

"Benim hatamdı. Çok ama çok..." Trystan ona alayla azarlayan bir bakış atınca durdu. O lanet kelimeyi kadının kelime dağarcığından söküp atmak istiyordu.

"Onun yanında olmak benim için zor. Çocukluğumu hatırlatıyor. O... pek bizimle değildi. Öz şifacı olduğu için sürekli yolculuk etmesi gerekiyordu. Her zaman ona daha çok ihtiyacı olan biri vardı ve bu yüzden ben... önemsiz hissediyordum."

Şimdilik bundan daha fazlasını paylaşamazdı. Ama Sage'in ona o zamana dek ihtiyaç duyduğunu fark etmediği bir anlayışla bakmasından anlaşılacağı üzere bu kadarı bile yeterliydi. "Anlıyorum," dedi ve hafifçe gülümsedi çünkü onu gerçekten de anlıyordu, Trystan şimdi bunu görebiliyordu. "Hayat bazen çok... yorucu."

Hâlâ duygu yoğunluğunu üzerinden atamadığı için sessiz kaldı.

Trystan konuşmayınca Sage'in gözleri kocaman açıldı ve yanakları kızardı. "Sizin için *çalışmak* yorucu olduğundan değil... Demek istediğim..."

"Ömründen ömür mü yiyor?" diye ekledi yardımcı olmak isteyerek.

"Öyle demeyecektim." Sage kaşlarını çattı. "En azından dışımdan."

Boğazından hırıltılı bir kahkaha yükseldi. "İş seni yeterince yormuyorsa stajyerlerle Kaçışma Günü'ne adını yazabilirim?" Adımlarını genişletti ve Sage'i geniş bir açıyla döndürdü.

"Onları ben mi kovalayacağım?" diye sordu yüzünde korkutucu bir ifade vardı.

"*O kadar da* şeytani değilim." Trystan tek kaşını kaldırdı ve Sage'in gözlerinde muzip bir parıltı görünce donakaldı. "Şu an neden gülümsüyorsun, Sage?"

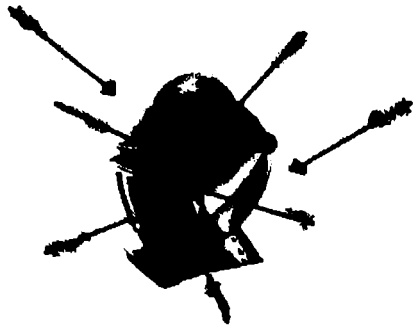
"Bence sahnede performans sergilesek izlenir, onu düşünüyordum."

"Sanki birileri ikimizin atışmasını izlemek istermiş gibi." Kötü Adam burnundan güldü.

"Bilemiyorum artık..." dedi Evie gözleri parıldayarak.

Trsytan başını iki yana salladı, bir adım daha atıp döndü.

Neredeyse mükemmel bir andı. Ardından çığlıklar başladı.

BÖLÜM 43

EVIE

"Ölütopraklar adına, ne oluyor?" diye mırıldandı Kötü Adam, kara saçlı başını gece göğüne kaldırıp neredeyse Evie'nin kulak zarını patlatacak çığlıkların yükseldiği tarafa baktı.

"Dikkat!" diye bağırdı Evie, gökyüzünü delen çığlığı ve üstlerine doğru inen mor dumanı tanıyarak.

Patronu ikisini de dumandan uzaklaştırdı ve yere çarptıklarında nefesi ciğerlerinden sertçe boşaldı, gözleri farkındalıkla kocaman açılırken yerde ikisini de yuvarlayarak zehirli nefesten uzaklaştırdı.

"Kaçtılar mı?" Evie patronunun omzunun üstünden gökte süzülen karanlık guvre şeklindeki gölgeye baktı. Bu gece daha fazla ne olabilirdi zaten, korkunç derecede tehlikeli bir yaratığın tarih boyunca gerçekleşen en tuhaf aile kavuşmasına dalması dışında?

Ve hayatının en büyüleyici dansına.

Ayaklarını bile oynatmamıştı, öylesine süzülürken adam...

Tiz bir çığlık daha havada yankılandı, hemen ardından koşuşturan kalabalığın çığlıkları geldi. *Doğru. Galiba düşüncelere dalmanın pek sırası değil, Evie.*

Patronu onu ayağa kaldırırken botları çamur olmuştu, adam köprünün öbür ucuna bakarken arka arkaya öfkeli küfürler savuruyordu. Fundalık Tepesi'nin yarısı kaybolmuş, guvre'nin nefesinin altında eriyip gitmişti. Evie irkildi, hâlâ hayatta ve acıyla çığlıklar atan bir

adamın hızla çürüyen bedenini görünce midesi ağzına geldi. Derisi kemiklerinden eriyerek akıyordu.

"Ah, kusacağım." Evie elini ağzına bastırdı.

Kötü Adam gözlerini guvre'den ayırmadan, "Benim için çalıştığın süre boyunca daha iğrençlerini de gördün," dedi fazlasıyla net bir tavırla.

"İyi de bu, durumu daha *az* mide bulandırıcı kılmıyor ki," dedi Evie inanmaz bir sesle, sonra başını iki yana salladı. Teninde korkunç bir his geziniyordu. "Guvre, efendim. Biz..."

"Evet! Elbette," dedi Kötü Adam, bir anlık dikkati dağıldığı için şaşırmış ve sinirlenmiş gibiydi. Evie'nin kolunu yakaladığı gibi önüne doğru itip hareket etmesi için bağırdı. "Yürü!"

"Tamam!" diye bağırdı Evie gıcık olup gözlerini devirerek. Herkesin düşündüğünün aksine kendi yönünü bulabilirdi. "Kaçmayı nasıl başardı ki?" diye seslendi arkasına doğru. Yaratığın rengini çözmeye çalıştı ama karanlıkta hangisi olduğunu anlamak imkânsızdı.

Ya *ikisi birden* kaçmışsa?

Kötü Adam'm hemen arkasından takip ettiğini hissedebiliyordu, hızlı yürümesi için ona bağırıyordu. Eskimiş tahtanın gıcırdamasını ve kopma seslerini duyduğu an nedenini anladı. Guvre'nin nefesi arkalarındaki köprüyü parça parça yiyordu. Ta ki bütün yapı gıcırdayana dek ve birden kendilerini düşerken buldular.

Bir tahta parçasını merdivenmiş gibi yakalayan Evie, savrulurlarken eline kıymık battığını hissetti, ardından uçurumun hâlâ ayakta kalan yanma çarptılar, onların tarafındaki halatlar can havliyle tutunuyordu. Evie aşağı baktı, patronunun daha aşağıdaki bir tahtaya tutunduğunu görünce rahatlayıp nefesini verdi.

"İyi misin?" diye seslendi, yeni iyileşmiş yaralarının birkaç yerde yeniden açıldığını hissedince yüzünü buruşturmamaya çalışarak.

"Harikayım. Hatta birazdan piknik yapacağım," diye seslendi adam her zamanki hissiz sesiyle.

Ah, evet, iyiydi.

Evie başıyla onaylayıp kalan mesafeyi tırmandı. Tepeye ulaştığında havaya çürüyen et kokusu yayılınca gülümsemesi ortadan kayboldu.

Ortalık kan gölüne dönmüştü.

Her yere cesetler saçılmıştı, derileri kemiklerine kadar erimişti. Hayatta olan birkaçı da derileri eriyip akarken çığlık atıyordu. Evie kendini bakmaya zorladı, içinden yalvararak o yüzlerden hiçbirinin Blade ya da... tamam, Rebecka Erring olmamasını da tercih ederdi.

"Erkek olan," dedi Kötü Adam hemen arkasından. Sessiz bir öfkeyle gökyüzüne bakarken yere kocaman bir şey şakırtıyla düştüğünde gözlerini kıstı. Patronu yere düşen gümüş objeye doğru ilerledi. Guvre'nin bileğindeki zincir parçasıydı, ne kadar temiz koptuğuna bakılırsa kırılmaktan ziyade kesildiği belliydi. "Biri onu serbest bırakmış."

"Bizi buraya getiren kişi." Evie içini çekti.

"Tuzağa düştük." Kötü Adam dişlerini sıktı.

Ama öncelikle yaratığı yakalamaları gerekirken bunu kimin yaptığına kafa yoracak vakitleri yoktu. "Erkek neden dişinin yanında kalmıyor?" diye sordu Evie, düşüp başka bir ağacın dallarına takılan kocaman bir ağacın altına saklanarak.

Patronu hızla ona katıldı. "Dişiler daha zeki, daha stratejiktir. Erkekler genelde yalnızca içgüdülerine göre hareket eder. Şimdi guvre'nin tek bildiği, kafese tıkılmış olduğu. Eşi hâlâ hapisteyse durum daha da kötü." Dediğini bir an düşünür gibi duraksadı. "Daha kötü olup olmadığı duruma bağlı. İki guvre, öfkeden gözü dönmüş tek bir erkek guvre kadar kötü."

"Yani bulduğu çözüm yolu her şeyi yıkıp geçmek mi?" Evie gözlerini devirdi ve yüzüne düşen saçlarını geri attı. "Erkekler," diye burun kıvırdı.

"Evet, cinsiyetimin bariz zayıflıklarını başka zaman tartışabiliriz." Kötü Adam'ın gözleri parıldadı. Siyah gömleği omzundan yırtılmıştı, ona Evie'nin kalbini hoplatan serseri bir dağınıklık veriyordu.

Hem de korkunç derecede yanlış bir zamanda.

"Gushiken!" diye bağırırken adamın sesinde öyle yoğun bir emir tonu vardı ki Evie sırtının söz dinlercesine doğrulduğunu hissetti, neredeyse başını altında saklandıkları ağaca çarpacaktı.

Blade birden karanlıkta belirdi ve ağacın altında onlara katılmak için hızla koştu, kolu kanla kaplıydı ve gözlerinde panik dolu bir bakış vardı. "Selam patron. Ne zaman geldin?" diye sordu, rahat sesi etraflarındaki kaosa hiç uymuyordu.

"Şimdi sohbet etmesek olur mu acaba? Yaratığı bir daha nasıl yakalayacağımıza dair fikrin var mı?"

"İlkinde ne kadar yardımcı olmuştum?" diye sordu Blade.

Bir çığlık daha yükselip peşinden feryatlar duyulunca hepsi yerinden zıpladı. "Hiç," diye homurdandı Kötü Adam.

"O zaman sanırım cevabını aldın, patron." Blade'in cevap verirken takındığı ukala rahatlık, Evie'nin gözünün kenarından gördüğü hareketlenmeyi yakalayınca sarsıldı.

"Sana saklan demiştim!" dedi Blade sesinde yabancı bir sertlikle.

Rebecka Erring ağacın altında Evie'nin yanında belirdi, o kadar hızlı olmuştu ki korkudan geriye sıçramasıyla patronunun göğsüne yapışması bir oldu. "Tanrılar aşkına, ses çıkar, be kadın!" Evie elini göğsüne bastırdı, kalbinin yavaşlamasını bekledi ve tepelerinde tehlikeli bir guvre dolanırken bunun çok mümkün olmadığını fark etti.

"Beni bıraktığın yerdeki ağaçların arkasında daha güvende değildim," diye mırıldandı Becky. Kötü Adam'a başıyla kibarca selam verdikten sonra sert bakışlarını Blade'e çevirdi.

Ama Kötü Adam gözleriyle etraflarında koşturan ziyaretçileri tararken bunun farkında değildi. "Kız kardeşim. Kız kardeşim buradaydı. Saldırıdan önce." Sonra saklandıkları korunaklı yerden dışarı fırlayıp koşarak uzaklaştı.

"Efendim!" diye çığlık attı Evie ve peşinden gitmeye yeltendi ama Becky'nin omuzlarını sertçe tutan elleri tarafından geri çekildi.

"Geri otur, seni salak. Kardeşini ararken bir de sen kendini öldüreceksin diye endişelenmesin. Burada kal ve ayak altında dolaşma."

Kadının sözleri guvre'nin çıplak tenine değen nefesi gibi yakıcıydı ama Evie doğru bir noktaya parmak bastığının farkındaydı. Eğer kendini işe yarar kılmanın bir yolunu bulamazsa yalnızca ayak bağı olurdu. Belki zaten öyleydi.

Şimdi kendini aşağılamanın zamanı değildi. Nihayet eve ulaştığında –umuyordu ki tek parça halinde– Lyssa iyi mi diye kontrol edecek ve kızı yine tek başına bıraktığı için suçluluk duyacak, sonra yorgun argın kendini yatağına bırakacaktı. Yalnızca o zaman beyninin kendisine yanlış ya da eksik yaptığını söylediği her şeyi dinleyecekti.

"Guvre'yi yakalamamız lazım," dedi Blade kararlılıkla cebinden deri bir örgü halat çıkararak. "Bunu düşen fenerlerden geçirilmiş halde buldum, bence işe yarar!"

"Ölütopraklar adına, ilk seferinde nasıl yakalamıştı ki?" diye sordu Evie, Blade ipin ucuna kocaman bir düğüm atarken. "Bu ipi fener asmak için kullanmışlardı. Kocaman vahşi bir yaratığı tutacağını düşünüyor musun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Blade serseri bir sırıtışla. "Patron adamlarına erkeği günlerce takip ettirdikten sonra Tati'ye bir uyku iksiri hazırlatmıştı. Zorlandılar ama iksiri yaratığın ağzından içeri dökmeyi başarınca hemen indirebildiler, en azından Keeley öyle anlattı."

"O zaman önden buyur!" Evie çılgınlar gibi gökyüzüne işaret ederken havayı bir çığlık daha böldü ve hemen yanlarındaki ağacı yavaşça eritmeye başladı. Yaratık tepelerinde kanatlarını çırptı ve başka yöne doğru uçarken çıkardığı rüzgâr üçünü de geri itti. Uzaklaşması, bir anlığına duraksayıp nefeslerini toplamalarına fırsat verdi.

"Yanımda uyku iksiri yok ki!" diye bağırdı Blade. Yanlarından bir grup insan çığlıklar atarak kaçarken gerilediler, çoğunun ya kanaması vardı ya da yaralıydı. Evie, elbisesi arkasındaki bir şeye takılana kadar geriledi. Hızla arkasına dönünce ağacın dibine yığılmış bir beden gördü, kapüşonu kafasına çekilmişti.

Blade kafa karışıklığıyla baktı. "Adam... şekerleme mi yapıyor?"

"Ya da ölü!" dedi Becky, Blade'in koluna vurarak. "İttir de hareket edecek mi bir bak."

Blade kaşlarını çatıp yere eğildi, bir ağaç dalı alıp iki büklüm olmuş figüre doğru uzattı.

Dizleri üstünde çöküp başını adamın omzuna doğru eğdi. Figür, dal kendisine değmeden hemen önce hareket edince Blade havaya zıpladı. Adam yüzünü gölgelere bürüyen kapüşonunun altından hırıltılı bir kahkaha attı.

"Ölmedim ama hayatta da sayılmam." Evie duyduğu an sesi tanımıştı. Figür kapüşonunu çekip Arthur'un kanlı yüzünü ortaya çıkardığında şaşırmaması da bu yüzdendi. Arthur'un sakalı kırmızıya boyanmış, iyiden iyiye keçeleşmişti. "İyi olacağım. Trystan nerede?"

"O kim?" diye sordu Blade rahatsız görünerek. "Ah, bir de siz kimdiniz?"

"Partinin sahibi." Evie gözlerini devirdi.

Blade anlayışla kaşlarını çattı. "Ah, şey, eriyen insanları saymazsan bence oldukça güzel gidiyor."

"Blade," dedi Evie, Arthur'un yanında diz çöküp parıltılı eteğinden bir parça kopardı ve kumaşı adamın başının etrafına sardı. "Çeneni kapar mısın biraz?"

"Tamam, tamam," dedi Blade sessizce arkasından. "Ben gidip o dediğini deneyeyim, bir de şeyi alayım, şeyi... Aman, anladın işte," dedi ve koşarak uzaklaşıp karmaşanın içine daldı.

Arthur hafifçe öksürdüğünde dudaklarının kenarından kan süzüldü. Bunu görünce Evie'nin içi panikle doldu, bir zamanlar –ve belli ki hâlâ– Trystan'ı umursayan adam için endişelendi. O da patronu için kıymetliydi, Trystan bunun farkında olsa da olmasa da.

Elbisesinden temiz bir parça daha koparan Evie, kumaşı nazikçe Arthur'un ağzının kenarına bastırdı ve adama zarar veren her neyse iyileştirilebilecek bir şey olması için dua etti.

"Cesursun." Arthur ona hafifçe gülümsedi, yanağına kanla kir bulaşmıştı.

Evie burnundan güldü. "Sayılmaz." En iyi günlerinde fevri ve inatçı olabilirdi ama cesaret? Aynaya baktığında gördüğü kişiyle kıyaslayınca fazla ağır bir kelimeydi.

"Çalıştığın yeri düşününce..." Duraksadı, arkalarında duran Becky'ye baktı. Arthur bir şeyleri dikkatle ölçüp tartıyor gibi göründü, ardından Evie'ye döndü. "*Kötü Adam* için çalışınca."

Arthur bu kelimeleri söylerken yüzünü ekşitti, sanki kendi oğluna böyle kötücül bir isimle hitap etmek canını bedenindeki yaralardan daha çok acıtıyordu.

"O kadar da korkutucu değil." Evie gülümsedi, Trystan'ın yumuşak anlarını aklından geçirirken içine hafif bir sıcaklık dolduğunu hissetti.

"Ama öyle," Arthur yeniden yüzünü ekşitti ama gülümsedi. Acısında bile espri bulabiliyordu.

"Hayatımda daha fazla kimseden korkmadım."

Ama Evie kelimelerinin arkasında yatan hisleri duyabiliyordu. Trystan'dan değil, seçtiği hayatın onu götürebileceği yoldan korkuyordu.

Onun *adına* korkuyordu ve Evie o kadar etkilenmişti ki ne yapması gerekirse gereksin, adamı hayatta tutacağına dair yemin etti.

Tam o sırada Becky nefesini tuttu ve Evie bakmak için hızla arkasını dönünce...

Donakaldı.

Her yanları Erdemli Muhafızlarla çevriliydi, acımasız bir kararlılıkla kılıçlarını çekmişlerdi.

Kahramana benzer bir yanları yoktu...

BÖLÜM 44

KÖTÜ ADAM

Partinin enkazı arasında çılgına dönmüş gibi koşturduktan, tanınmaz haldeki ve hâlâ inleyen bedenlerin üstüne basarak geçtikten sonra Trystan sonunda Clare'i gördü. Kız kardeşini sertçe kolundan yakalayıp akıcı tek bir hareketle onu gölgelerin arasına çekti.

Kadın titriyordu, elbisesi yırtılmıştı ve kumaşın yırtıldığı yerde sol omzu açık kalmıştı. Aklına çocuklukları geldi, Clare pervasız davrandığında Trystan onun başına gelebilecekleri düşünürdü ve göğsüne iğneler saplanırdı.

Ama artık büyümüşlerdi. Kardeşlerinin onun endişesine ya da merakına ihtiyaç duymadıklarını hızla öğrenmişti.

"Tryst?" Clare'in sesi titriyordu, sanki abisinin gerçekten onu kurtarmak için orada olduğuna inanamıyordu. Ardından kendine geldi ve bağırdı. "Babam! Babamı bulmalıyız!"

"Ölütopraklar adına, burada ne yapıyorsun, Clare?" O kadar çok şey hissediyordu ki... hem de çok fazla. Duygular, Trystan'ın zihninin karanlık kıvrımlarında hiçbir zaman kolayca geçmemişti.

Evie için endişeleniyordu, kız kardeşi için endişeleniyordu, bu kaosa kim sebep olmuşsa ona aşırı öfkeliydi ve Kral Benedict'e duyduğu hiddeti anlatmakta kelimeler kifayetsiz kalırdı.

"Babam davet etti!" diye bağırdı Clare, her zamanki öfkesi birden belirip kız kardeşinin gözlerinde gördüğünü sandığı bütün öfkeyi

eritip yok etti. "Ölütopraklar adına, *sen* burada ne yapıyorsun?" Bakışları dehşetle kocaman açıldı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Tabii ki hayır," diye hırladı ve Blade'in yanından koşarak geçtiğini görünce donakaldı. "Gushiken!"

Ejderha terbiyecisi olduğu yerde durdu, elinde düğümlü bir ip sallıyordu ve yüzünden aşağı ter boşanıyordu. "Neredeyse yakaladım, sadece biraz daha yukarı çıkmam lazım." Blade dönüp Clare'e baktı ve öğle yemeğinde tanışmışlar gibi gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kız kardeşim," diye tanıttı Trystan, bunun doğru karar olmadığını bilmesine rağmen. Ofisteki kimse, Tatianna ve şimdi Sage dışında tek bir kişi bile ailesini bilmiyordu. Hatta kimliğini bile.

"Ah." Ejderha terbiyecisinin gözleri farkındalıkla aydınlandı. "Ah, sen şeysin... Selam." Adam belli ki bilmemesi gereken bir şey biliyordu çünkü kediyle oynayan bir fare gibi bakıyordu.

Trystan her zamanki gibi sabrını kaybetmişti. "Clare. Ben gidip Arthur'u bulacağım, sen saklan yeter."

"Senden emir almıyorum." Kadın gözlerini devirdi ve Blade'e döndü. "Bu yaratığı indirmek için uyku iksiri lazım, değil mi?"

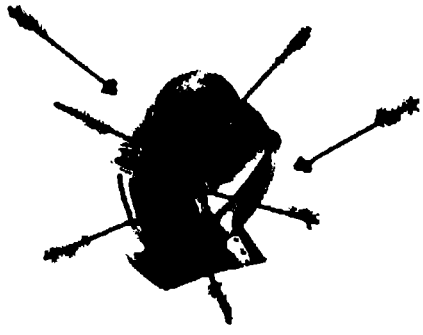
"Ben..." Blade, Trystan'a baktı, iki kardeşin kavgasında arada kaldığı için rahatsız olduğu her halinden belliydi. "İyi olur açıkçası. Yapabilir misin?"

Clare terbiyeciye bakarak sırıttı. "Evet, yapabilirim. Yakınlarda kullanabileceğim birkaç ot olacak, bana beş dakika ver."

İkisi birlikte çalılara doğru koştu ama o sırada havaya tanıdık bir çığlık yayıldı ve Trystan'ın kalbine korkunç, boş bir his saplandı.

Sage.

"Benim..." Ardından başına sert bir acı yayıldı. Dizlerinin üstüne çökerken gözleri kararadı ve son gördüğü şey, Sage'in onu kurtarması için kendisini beklediğiydi ama ona asla zamanında ulaşamayacaktı.

BÖLÜM 45

EVIE

"Diğerlerinin yanına koyun," diye seslendi Erdemli Muhafızlardan biri, Evie'yi kalabalık bir grubun arasına taşıyan muhafıza seslenerek. İnsanların bazıları, partinin ilk yerine çok uzak olmayan bir açıklıkta birbirlerine sokulmuş hıçkırıklarla ağlıyorlardı. Arthur hemen arkasında sendeleyip homurdandı ve Evie ona yardımcı olmak için hızla döndü.

"Sıradan çıkma!"

"Adam yaralı!" diye bağırırken daha iriyarı olan muhafız onu sertçe omzundan yakalayınca acıyla bağırdı.

"Dayton!" diye seslendi muhafızlardan biri. "Öfkene hâkim ol, bu insanlar masum." Muhafızın sesi kibardı ve taktığı miğfere rağmen Evie rahatladığını hissetti.

Fakat hemen ardından başka bir grup insanı ve yanlarında baygın yatan adamı fark etti. Adamın yırtılmış siyah gömleğini ve fazla kıpırtısız yüzünü görünce öldüğü düşüncesiyle çığlığını bastırdı. Ardından adamın kıpırdamasıyla alnından akan kanı gördü ve neredeyse iç rahatlamasıyla bayılacağını sandı. Ölü değildi, yalnızca bayılmıştı.

Evie kalabalığı yara yara geçti, ona durmasını söyleyen, yerine dönmesi için arkasından bağıran muhafızı umursamadı. Trystan'ın yanma diz çöktü ve patronunun alnından kanla kaplı bir saç tutamını çekti. "Efendim?" diye fısıldadı. "İyi misiniz?"

Evie ona dokunduğunda adam hafifçe homurdandı, gözlerini hafifçe kırpıştırdıktan sonra yeniden hareketsizleşti.

Becky'nin birden belirmesine ilk defa sevindi. "O iyi mi?" Gözlerini kocaman açmıştı ve sertçe nefes alıyordu. "Blade nerede?" diye sordu onlarla birlikte duran birkaç insana bakmak için başını iki yana çevirerek. Adam hiçbir yerde görünmüyordu.

"Buradan nasıl kurtulacağız?" Evie, muhafızlardan biri çığlıklar atan bir kadını gruplarına doğru fırlatınca yüzünü ekşitti. "Burada ne yapıyorlar?"

"Planlanmış olmalı," diye tısladı Becky. "Burada şans eseri belirmiş olmaları imkânsız. Kral Benedict için çalışan her kimse, hepimizin burada olmasını bu yüzden istemiş."

"O zaman neden bizi götürmüyorlar?" diye sordu Evie gruba bakarak. Muhafızların omuzlarında ve göğüslerinde boyalı gümüş zırhlar vardı. Yüzlerin çoğu, üzerine Kral Benedict'in arması işlenmiş miğferlerin ardında saklıydı. Ama sanki kafaları karışıktı. Onları oraya kim getirmişse tek başlarına bıraktığı belliydi, yakınlarda uçan bir guvre de olunca muhafızlar gerginlikle kıpırdanıyordu.

Evie gergin erkeklerle başa çıkabilirdi, hayatı boyunca onlarla uğraşmıştı.

Arthur sendeleyerek onlara doğru gelip yanında diz çöktü ve Kötü Adam'ın yüzüne düşen bir saçı geriye itti. "Kötü Adam'ın neye benzediğini bilmiyorlar ve bunu yapan her kimse, burada değil," diye fısıldadı Arthur. "Kimseyi iyileştiremeyecek kadar güçsüzüm ama..." Trystan'm bileğini hissettikten sonra Arthur sıcacık gözlerle Evie'ye baktı. "İyi olacak. Hayat bağı hâlâ güçlü. Bir planın var mı?"

Becky de ona bakıyordu. Etraflarında hâlâ ayık olan insanlar gergince kıpırdanıyor, muhafızlara bakmaktan onlara çok dikkat etmiyordu. Evie paniklediğini hissetti. Asıl emirleri veren insan baygındı. Evie'nin işi emirleri uygulamak ve bunu en iyi şekilde yapmaktı. Acımasız patronu baygınken bir asistanın görevi neydi?

Çok belliydi aslında. Durumun gerektirdiği acımasızlığı sağlamaktı. Evie'nin kötü kadına dönüşmesi gerekiyordu çünkü burada ölmeyeceklerdi. Bugün olmazdı.

Evie ayağa fırladı, dudaklarından dramatik bir çığlık koptu. "Lütfen," diye hıçkırdı. "Yardım edin."

Erdemli Muhafızlardan biri hemen yanında belirdi ve kolunu tuttu. Miğferinin arasından adamın yeşil gözlerini görebiliyordu, gergin bir ifadeleri vardı.

"Derdiniz nedir, hanımefendi? Bizden korkmanıza gerek yok."

"Ah, biliyorum." Evie gözyaşlarının arasından gülümseyerek hâlâ babasının kollarının arasında baygın yatan Kötü Adam'ı işaret etti. "Ama ko-kocam." Kelimeyi zorlanırcasına söyledi, sanki paramparça olmasına saniyeler kalmıştı.

Muhafızın bakışlarındaki rahatsızlık on kat arttı.

Bir kadının gözyaşlarından korkan bir erkek mi? Asla aklımın ucundan geçmezdi.

"Yaralanmış. Hayatı için çok endişeleniyorum, onu hemen bir şifacıya götürmem lazım." Yanağından akan bir damla yaşı sildi, ardından muhafızın zırhını elleriyle yakaladı. "Yalvarırım, bırakın gidelim."

Muhafız, Evie'nin ellerini zırhından yavaşça çekti ve kadının isterisi bulaşıcı bir hastalıkmış gibi geriye doğru bir adım attı. "Muhafızlarım buradaki tüm vatandaşların zarar görmeden evlerine dönmesi yönünde emir aldı. Eşinizi baygın bulmuştuk, hanımefendi."

Evie ona inanmayan bir bakış atmak istedi ama kendini tuttu. Muhafızın, patronunu başının hemen arkasına bir darbe yemiş halde bulduklarına inanacak kadar saf bir kadın olduğunu düşündüğü çok barizdi. Ona zarara veren guvre olsaydı olsaydı, adamın başı yerinde olmazdı.

"Tabii ki." Evie burnunu çekti. "Çok erdemli ve cesursunuz. Bilmem gerekirdi. Ama anlarsınız işte, ayın o zamanı geldi."

Yakınlardaki muhafızlardan biri kendi tükürüğünde boğulurken Evie başka bir tanesinin kılıcını ayağına düşürdüğünü gördüğüne emindi.

Kadınların gözyaşları erkekleri korkuyordu ama kadın bedeninin normal biyolojik hareketleri anlaşılan onları dünyanın sonu gelmiş gibi dehşete düşürüyordu. Devam ederken kıkırdamamak için kendini tuttu. "Kocamla bebek yapmaya çalışıyoruz da." Kötü Adam arkasında homurdandı ama Evie onu duymazdan gelerek gözlerini muhafızdan ayırmadı. "Öz şifacıyı görmeye de bu yüzden gelmiştik aslında. Sonra kocam Kötü Adam'm öz şifacının iyi işine köstek olmak için geldiğini duydu."

Birden etraflarındaki tüm muhafızlar gerildi, bakışları yakaladıkları insanların yüzünde gezinirken Kötü Adam'ın o sırada aralarında olup olmadığını çözmeye çalıştıkları her hallerinden belliydi.

"Ay, o piç kurusu şu an burada değil ki kibar beyefendiler," diye ısrar etti muhafıza bakıp gözlerini kırpıştırarak. "Gökyüzü yılanı ilk saldırdığında pis bir korkak gibi anında kaçıverdi."

Muhafızlar gergince kıkırdadı ve emir almak için Evie'nin konuştuğu muhafıza baktılar.

"Lütfen, efendim, *aylık döngüm* için yanımda gerekli şeyleri getirmedim ve... elbisem de bembeyaz."

Bunu duyan tüm erkekler yüzlerini ekşitti. Karşısındaki muhafız, kararını vermiş gibi başını yukarı aşağı salladı. "Tamam. Herhalde hepinizin gitmesinde..."

Gürültülü bir inleme duyuldu, etraflarındaki herkes ve her şey donakaldı. Evie başını yavaşça inlemeye doğru döndürdü, dehşet patlamak üzere olan bir güneş gibiydi.

Kötü Adam uyanıyordu ve etraflarındaki muhafızları gördüğünde ilk tepkisi her şeyi yıkmak olacaktı. Evie'nin yıkımdan kastettiği de onları yakalayanları öldürmekti. Gitmelerine izin verilmeyecek, sayıca azınlıkta kalacaklardı ve muhafızlar Kötü Adam'ı yakalayacaktı.

Ya da daha kötüsü, onu *öldüreceklerdi.*

Bir şey yapmalıydı...

Titreyen bacaklarıyla *kocasının* yanına giderken kalbinin şiddetli atışları neredeyse onu sendeletecekti. Adamın gözleri kırpışarak açılırken onun kara bakışlarını gördü, acı ve kafa karışıklığıyla doğrulurken kaşlarını çattı.

Adamın bakışları karşılarındaki grubu bir an için taradı, Evie'nin onun bakışlarındaki cinayet arzusunun kök salmaya başladığını görmesine yetecek kadar uzun bir bakıştı. Kendini adamın önüne attı ve gömleğinin yakasını yumruğunun arasına aldı. Adamın iki defa gözlerini kırpıştırdığını gördü, sonra gözleri kocaman açıldı.

Son gördüğü şey bu oldu çünkü Evie dudaklarını adamın dudaklarına bastırdı.

BÖLÜM 46

KÖTÜ ADAM

Trystan rüya görüyordu.

Şaşırtıcıydı çünkü on yıl önce rüya görme yeteneğini kaybettiğini sanıyordu. Ama şimdi buradaydı, rüya görüyordu ve çok da güzel bir rüyaydı.

Evie'nin yüzünü yalnızca bir anlığına görmüştü ki yumuşacık dudaklarının dudaklarına bastırıldığını hissetti. Hayalinde kadının dudakları vanilya tadındaydı. Çok büyük ihtimalle gün boyunca yiyip durduğu insanlık dışı sayıda vanilyalı şeker yüzündendi.

Öncesinde içten içe güldüğü bir özelliğin şu an onu inanılmaz derecede yükseltiyor olması komikti. O kadar ki gözlerinin kapanmasına ve zihnindeki vahşi, korkunç şeylere dair düşüncelerin silinip gitmesine yetmişti.

Yalnızca bir rüyaysa...

Hızla oturdu, kollarını kadına doladı ve parmaklarını yumuşak buklelerinin arasına soktu. Hafifçe çekti, kadının dudaklarından bir nefes kaçarken neredeyse inledi ve onun tadına tam olarak varabilmek için başını yana yatırdı.

Evie'nin dudaklarını yaladı, ellerinden birini beline doğru indirip sıkıca tuttu, onu kendine daha da çekmek için çaresizce uğraşıyordu. Kadının boğazının arkasından yükselen ufak sesler onu neredeyse mahvedecekti. Trystan hiçbir zaman çok yaratıcı bir hayal gücü

olduğunu düşünmemişti ama kadının onu tutuşu, tatlı ama vahşi kavrayışı ve tutkulu öpücükleri... Onu mahvediyordu.

Onu gerçekten öpmek, kendi hayal gücünün damarlarına pompaladığı bu coşkulu hissi nasıl aşabilirdi ki?

Onu yıkan bir an için kadının dudakları onunkilerden ayrıldı ve Rüya Evie fısıldadı. "Efendim, onlar bizim..."

"Şşş," diye fısıldadı ve kadını kendine doğru çekip dudaklarını yavaşça onunkine bastırdı. Kadın bir anlığına karşı koyduktan sonra yeniden dudaklarına doğru eğildi ve elleriyle yanaklarını tuttu.

Birinin öksürdüğünü duyar gibi oldu, bilinçaltı çok kabalık ediyordu açıkçası ama yine de geri çekildi ve kadının dudaklarının sanki onu yeniden kendine çekmek istercesine yaklaştığını gördü.

"Ne diyecektin, aşkım?" diye fısıldadı, elini kadının yumuşacık yanağında gezdirirken yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

Kadının gözleri kocaman açılırken sanki... umut mu doldu? Ardından hemen yok oldu ve yerini farkındalığa bıraktı. "Ah," diye fısıldadı. "Muhafızlara evli olduğumuz yalanını söylediğimi mi duydun? Bu yüzden mi..."

"Ne?" Başını yana eğdi, rüyası artık iyice saçmalamaya başlamıştı. Her ne kadar istemese de Evie'nin omzunun üstünden etraflarını saran kalabalığa baktı. Erdemli Muhafızlar hazırda bekliyor, dikkatli gözlerle onları izliyordu. Her yerde siviller vardı ve kanlar içindeki Arthur bir kenara yaslanmıştı.

Her şey o kadar...

Ölütopraklar aşkına, gerçekti.

Daha düşünmesine fırsat kalmadan ayağa fırladı, Sage'i de kendisiyle birlikte kaldırdı ve kadını hızla arkasına itti. Gücü teninin altında hareketlendi, yok etmek istiyor ve yıkım getirme arzusuyla dolup taşıyordu. Fakat saldırıya geçemeden muhafızlardan biri öne doğru bir adım attı.

"Size ve eşinize zarar vermeyeceğiz. Eşiniz her şeyi anlattı." *Eşim mi?* Dönüp Sage'e baktı ve kadının gözleriyle ona bir şeyler anlattığını gördü.

"Bebek yapmaya çalışırken ne kadar zorlandığımızı anlattım, hayatım."

Kötü Adam eğer Sage'le çocuk yapmaya çalışmış olsaydı bunu hatırlayacağından emindi. En ufak detayına kadar.

"Evet. Anladım."

Sage adamın elini tutarken rahatlamış göründü. Trystan bu dokunuştan keyif almayı reddetti.

"Herkes gidebilir." Kalabalığın arasından kibar sesli bir muhafız öne çıktı. "Sizi korkuttuğumuz için özür dileriz. Hepinize söz veriyorum, guvre'yi ve Kötü Adam'ı yakalamak için elimizden geleni yapıyoruz."

Kalabalık bu hoş konuşmayı hafifçe alkışladı, Trystan da öyle. Denemelerini izlemekten keyif alacaktı.

Kalabalık dağılırken Trystan uyandığından beri ilk defa artık guvre'nin gökyüzünde yankılanan çığlıklarını duymadığını fark etti. Ya Blade'le kız kardeşi başarılı olmuştu ya da Kral Benedict bir savaşı daha kazanmıştı.

Trystan ne olduğunu çözmeye kararlıydı ama kısa boylu bir Erdemli Muhafız'ın Arthur'u omuzlarından tutup ayağa kaldırdığım görünce gafil avlandı. "Hemen bir şifacıya görünmelisiniz, lordum. Lütfen beni takip edin."

Rebecka da peşlerinden gitti, Arthur'un hemen yanında duruyor ve Evie'nin elbisesinden koparılmış gibi görünen bir kumaş parçası tutuyordu. Rebecka ve Arthur birlikte ağaçların karanlığında kayboldu ve Trystan peşlerinden gitmek üzere bir adım attı. Kral'dan emir alan kimseye güvenmiyordu.

Ama kalabalığı dağıtan muhafız onu durdurdu. Evie'yle konuşuyordu. "Adınız neydi, leydim?"

Trystan hızla kadının yanına gitti ve kolunu omzuna dolayıp onu kendine doğru çekti. "O evli," dedi düz bir sesle.

Muhafız güldü ve miğferini kaldırmaya yeltendi ama iki muhafız yanlarında belirince durdu.

Yeni gelen muhafızlardan biri miğferini kaldırdı ve kızıl saçlarını gözler önüne serdi. "Sizi diğer şifacıya götürebilirim, lordum, başınıza bakarlar."

"Gerek yok..."

"Israr ediyorum," dedi kızıl kafa yumuşak bir sesle. "Size ve eşinize yolu göstereyim." Ormanın karanlığına doğru döndü, Arthur'un gittiği yönden farklıydı. Trystan şifacıya yaklaşana kadar bekleyecek ve sonra bu adamdan kurtulacaktı.

İstemeye istemeye adamı takip etti, Sage'i hemen yanında tutuyordu. Dudaklarının dudaklarına değdiği yerdeki karıncalanmayı hâlâ hissedebiliyordu. Bu hissi yatıştırmak için dudaklarına dokunmak istedi ama çok fazla şey açık etmiş olurdu ve herkesin önünde öyle bir gösteri yapmaktan yeterince dehşete düşmüştü.

Tepeden ayrılan insanların uğultusu gecenin içinde kayboldu, Sage'in gözleri kenara kısılmış bir hayvan gibi dönüp durarak bir kaçış yolu bulmaya çalışıyordu. Bir başka muhafız daha geldi, karanlıktan onlara doğru yürüyordu.

O da miğferini çıkarmıştı ve yüzü kırışıklıklarla doluydu, saçları ağarmaya başlamıştı. "Buradasınız demek," dedi adam gülümseyerek. "Şifacı hemen burada, lordum. Yardım etmeme izin verin." Trystan buna izin verecek değildi ama adam Trystan'ın koluna girdikten hemen sonra sert bir şey sırtına çarpıp onu yere devirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Sage. Trystan onun sesine şiddetle tepki verdi, ayağa kalkmaya yeltendi ama kızıl kafanın kılıcının ucunu görünce donakaldı. Kötü Adam, diğer muhafızın Sage'i arkadan yakaladığını ve eliyle ağzını kapadığını görünce neredeyse kılıca rağmen hareket edecekti.

"Onu bırak," dedi Trystan karanlık bir sesle, büyüsünün yükseldiğini hissedebiliyordu.

Kızıl adam kılıcının ucunu Trystan'ın göğsüne bastırdı ve bir damla kanını akıttı. "Erix!" diye seslendi diğer muhafıza. "Leydiye nazik davran." Ama bunu söylerken sırıtıyordu.

Erix'in Sage'in kulağına doğru eğilip fısıldadığını görünce Trystan'ın nefesi kesildi. "Evet, o kadar nazik davranacağım ki." Sage'in yanağının hemen yanında ıslak bir ses çıkardı ve Trystan dişlerini o kadar sıktı ki neredeyse parçalanacaklardı. Ama Sage bu sözleri duyunca sinmedi ya da ağlamadı, çılgınlar gibi debelenmeye başladı. Muhafızın eliyle kapadığı ağzından boğuk çığlıklar yükseliyordu.

Erix tutuşunu sıkılaştırdı, kolu kadını tutmakta zorlanıyordu. "Yerinde dursana be orospu! Fredrick ve ben size bazı sorular soracağız."

"Peki o iğrenç elinle ağzını kaparken sana nasıl yanıt vermesini bekliyorsun?" Trystan bu oyundan artık bunalmıştı, gücü de beklemekten usanmıştı. Bu salakları katletmesinin vakti gelmişti ama Fredrick'in sonraki sözleri Trystan'ın kanını dondurdu.

"Öz şifacıyı gözaltına aldılar. Onu bulduğumuzda senin küçük karın adamın yanındaydı. Beraber çalışmadığınızdan emin olmak istiyoruz."

"Neyle suçlanıyor?" diye sordu Trystan, gözlerini artık debelenmeyen ve özgür kalmaya çalışmayan Sage'e çevirerek. Fredrick'in elindeki kılıç hâlâ göğsüne batıyordu ama Kötü Adam buna izin verecek, muhafızların avantajlı olduklarını sanmalarını sağlayacaktı.

Fredrick dudaklarını büküp pis pis güldü ve kılıcı Trystan'ın tenine biraz daha bastırdı. "Bundan sana..." Erix arkasında bağırmaya başlayınca sustu.

"Seni orospu! Isırdı lan beni!" Muhafızın salladığı elinde diş izlerini görebiliyordu. Tüm kafalar Sage'e döndü, kadın özgürlüğünü kullanarak botunu Erix'in bacaklarının arasına sertçe geçirdi. Adam çığlık atıp iki büklüm oldu.

Diğer muhafız başını yavaşça döndürüp Trystan'a baktı, hâlâ kılıcıyla onu yerde tutuyordu.

Kötü Adam ona gülümsedi, muhafızın tereddüdünden keyif alırken elini bıçağın etrafına dolayıp sıkıca tuttu. Avucundaki keskin kesik onun için hiçbir şeydi.

Bütün gücünü kullanıp kılıcı öbür tarafa iterken Trystan'ın elinden kan boşaldı. Karşısındaki adamın şaşkınlığı ve diğerinin güçsüzlüğü sayesinde kılıcı uzağa fırlatmayı başararak ayağa fırladığı gibi kanlı yumruğunu muhafızın yüzüne geçirdi. Adam tok bir sesle yere düştü ve Trystan üstüne atıldı.

Trystan insanlar öfkeden gözlerinin dumanlandığını söylediğinde ne demek istediklerini hiç anlamıyordu. Güçlü bir hiddet dalgasına kapıldığında çoğu zaman hiç olmadığı kadar net ve renkli görürdü.

Yumruğunu indirdi ve Fredrick'in kafasını mide bulandırıcı bir *tak* sesiyle yere çarptı, adamın burnuyla ağzından her yere memnuniyet verici bir kan fışkırdı. Muhafız geriye düştü, yere ulaşamadan bayılmıştı.

Kötü Adam boynunu iki yana eğip esnetti ve kılıcını çekerek ayağa kalkarken Sage'e ve hâlâ elleriyle dizlerinin üstünde duran diğer muhafıza baktı.

Erix başını kaldırdı, önce arkadaşının kanlı yüzüne sonra da Trystan'a baktı. "Biz... Bize Kötü Adam'ı yakaladığımız söylendi. Öz şifacı! Biz sadece... sadece emir kuluyuz, lordum!" Adamın her kelimesi kekeleyerek çıkıyor, Trystan ona yaklaşırken titriyordu. "Hayır! Hayır, lordum. Biz sadece ödülü istemiştik!" Adam ağladı. "Kötü Adam'ın başına konan ödülü."

Trystan gülerek kılıcın ucunu adamın göğsüne bastırdı. "Ah, çok üzgünüm ama siz Kötü Adam'ı yakalamadınız."

Sonraki kelimeleri o kadar kısık sesle fısıldamıştı ki Sage bile duyamazdı. "*Kötü Adam sizi yakaladı.*"

Erix'in gözleri kocaman açıldı ve yalvarmaya başladı. "Hayır, hayır efendim, size zarar vermek istemedik. Lütfen, lütfen gitmemize izin verin."

"*Ona* zarar vermek istediniz," dedi Trystan sertçe, gücü her yanını sarmıştı. "Bu benim için yeterli."

Ardından kılıcı göğsüne saplayıp kalbini delerek adamı oracıkta öldürdü.

Trystan adamın cansız bedeninin yere yığılmasını izledi. Göğsü hızla inip kalkarken Kötü Adam gücünün derisinin altında dışarı çıkmaya çalıştığını, kullanılmak istediğini hissetti, damarlarından adrenalin akıyordu.

Ama nihayet başını kaldırdığında Sage'in Trystan'ın başında durduğu adamla biraz ötedeki baygın adama baktığını fark etti. Yana çekildi, birden kıyafetlerini kaplayan kanın ve kadının bir zamanlar mükemmel görünen elbisesine sıçramış kırmızı damlalarının farkına vardı.

Bir yerlerde bir metafor gizliydi ama Trystan onu bulmak istemiyordu.

"Evie..." Kadının adı dudaklarından istediği gibi yumuşak değil de sert ve tuhaf bir sesle çıktı. Son istediği, onu daha da korkutmaktı.

Ama kadın onu şaşırtarak kollarını beline doladı ve yüzünü boynuna gömdü. "Teşekkür ederim," diye mırıldanırken Trsytan'ın kolları iki yanında donakaldı. Ne yapacağını bilemiyordu. Biri ona en son sarıldığında... Dürüst olmak gerekirse birinin ona en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyordu.

Bunun ne kadar endişelendirici olduğunu unutmuştu. "Şey," diye mırıldandı Kötü Adam gergince. "Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." İçinde bulundukları tehlikeyi kastediyordu ama bunun yerine kadın onun ellerini alıp hafifçe kendine doladı. Bir yanlış anlamayla onu tamamen savunmasız bırakmayı ancak asistanı başarabilirdi.

"Kollarını bana dolaman yeterli," diye açıkladı Evie kendi kollarını yeniden adamın boynuna dolarken. "Zor değil." Hızlı nefesler alıyordu. "Elbisemi mahvettin."

"Yenisini alırım," dedi Trystan yavaşça kollarını sarıp kadının sıcaklığıyla sarmalanırken. Bu kadar tereddütlü ve kaskatı hareket etmekten biraz utanmış ve öfkelenmişti. Trystan zeki biriydi, sevgi dolu hareketlerin nasıl sergileneceğini anlamak bu kadar zor olmamalıydı.

"Güzel." Evie nefesini boynuna verdi, Trystan'ın gömleğinden damlayan kanla elbisesini daha da mahvettiğine şüphe yoktu. Sage geri çekilip adamın üstüne baktı ve hafifçe gülümseyip burnunu kırıştırdı. "Sanırım sizin de yeni bir gömleğe ihtiyacınız olacak, efendim."

Adam ona bakakaldı, kadın içinde bulundukları korkunç manzaradan biraz olsun etkilenmişe benzemiyordu. Sanki karşısında bir adam öldürmemiş de iş anlaşması imzalamıştı.

Ve ona gülümsüyordu.

Davetsiz bir farkındalık Kötü Adam'ı hazırlıksız yakaladı, o kadar trajikti ki zihni aklından geçen kelimeleri reddetmeye çalıştı. Ama oradalardı, o kadar netti ki neredeyse komikti.

Kadına âşık olmuştu.

O güne dek başardığı tüm salakça ve dehşet verici şeylerin arasında, hiçbir şekilde hak etmediği bir kadına âşık olmak herhalde ilk sırayı hak ediyordu.

Ama âşık olmuştu. Bu bir soru ya da aniden gelen bir farkındalık bile değildi. Başından beri biliyordu, değil mi? Kadın ona güzel dediği ilk andan beri biliyordu. Sanki aralarında bir ip vardı, doğrudan Trystan'ın kalbine bağlanmıştı ve kadın da onu istediği gibi çekiştirip oynayabiliyordu.

Evangelina Celia Sage onun bütün varlığına karışmıştı: Trystan'ın gözlerini her kırpışına, gülümsemesinin her kırışıklığına, kullanmadığı için paslanmış her kahkahasına sinmişti. Onunla tanıştığı andan itibaren kadım bir güneş gibi görmüştü. Aydınlık ve parlak, dokunulmaz.

Ama yanılmıştı.

Kadın ışık değildi, renkti. Aynı anda tüm renklerdi, bunu hak etmeyen gözlerinin önünde uhrevi bir parlaklıkta dans ediyordu. Kadın

dünyanın en canlı ışıltılarının ve parıltılarının bir patlamasıydı, daimi bir gökkuşağı gibiydi ama yağmurdan sonra değil damlaların arasında beliriyordu.

Asla hak etmediği ama her zaman arzuladığı her şeydi.

Kadının kıyafetlerindeki kanı, ona zarar vermiş önceki işverenini, ne büyük haksızlıklarla karşılaştığını hatırladı ve sözgelimi içine girdiği mezarın üstüne atılan son toprak da yankılanan, acı dolu o kelime oldu.

Mahvolmuştu.

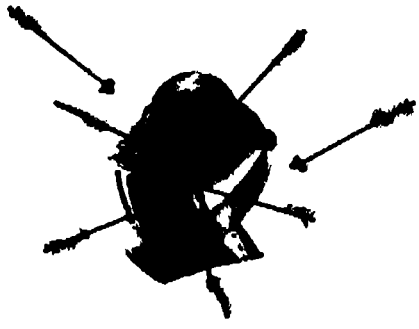
Ama yine de ona âşıktı.

Kadının ona karşılık verişinden benzer hisler duyduğunu biliyordu ama onu cesaretlendiremez, bir geleceklerinin olabileceğini düşünmesine izin veremezdi. En azından beraber olamazlardı. Onun geleceği çok büyük ihtimalle toprağın altında bitecekti ve Sage'i beraberinde sürükleyemezdi.

Ama şimdilik...

Trystan başını kadının boynuna gömmek için kendine bir anlık izin verirken yemin etti.

Ona asla söylemeyecekti.

BÖLÜM 47

EVIE

Trystan kollarını indirip bir adım uzaklaştı, birbirlerine bakarken ikisi de ne yapacağını bilemez gibiydi. İkisi de topallıyordu, bitkindi ve kanla kaplanmıştı.

"Of, iğrenç." Evie burnunu kırıştırdı ve başını elbisesindeki kandan uzağa doğru çevirdi. "Senin cinayet işlerken bu kadar... verimli olabileceğini bilmiyordum." Bir parmağıyla çenesine vurdu. "Yani ben daha dramatik hareketler beklerdim... Köşkün girişindeki kelle koleksiyonun gibi."

Kötü Adam sırıtıp başını iki yana sallayarak ona döndü, gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı. "Şeytanlık bir sanattır."

Kötü Adam ardından döndü ve partinin yapıldığı açıklığa doğru ilerledi, parıltılı ışıklardan birini yakaladı ve düşmüş dallardan birinin ucuna bağlayarak derme çatma bir fener yaptı. "Gidelim mi?" diye sordu.

Evie koluna girip adamı sıkıca tuttu. "Evet. Babanı bulmamız lazım." Adamın kol kasları elinin altında gerildi ve bir anlığına durduktan sonra kendine gelip yürümeye başladı.

Evie başkalarıyla konuşurken her zaman fiziksel temasta bulunurdu. Birine sarılmak bu dünyada en sevdiği şeydi ya da ellerini tutmak, hatta kibarca omzunu sıvazlamak. Evie, beyninin çalışma şekli yüzünden kendini her zaman diğer insanlardan oldukça farklı hissediyordu ama dokunmayı yanlış yapamazdı. Sarılmak birine değer

verdiğiniz anlamına geliyordu, elini tutmak onu yakında istiyorsunuz demekti ve...

Bunların hepsini patronuyla yapmıştı... Öpüşmek dahil.

Kötü Adam bu kadar utanç verici bir oyuna ayak uydurmak zorunda olduğu için dehşete düşmüş olmalıydı. Kendini adamın üstüne attığı için suçluluk duyuyordu, adamda uyandırmış olabileceği rahatsızlığı düşününce midesi kasıldı.

Ama bütün dehşetine rağmen kendine hatırlaması için sadece bir anlığına izin verirse Evie'nin kabul etmesi gerekiyordu ki... Kötü Adam gerçekten *çok iyi* bir oyuncuydu. Evie durumun tuhaflığını bir saniyeliğine bir kenara bırakıp öpücüğün kendisine odaklanırsa, ayak parmakları botlarının içinde kıvrılacaktı.

Patronu iyi öpüşüyordu ama bunda şaşılacak bir taraf yoktu. Çekici katiller her zaman iyi öpüşürdü, bu deyişi bir yerde duyduğundan emindi. Ya da bunun olmasını hayal ettiği düşlerinden birinde uydurmuştu.

Gün içinde patronunu öpme hayali kurma, Evie!

Adamın o mide bulandırıcı muhafızları parçalamasını izlerken, hikâyelerden fırlamış yardıma muhtaç bir kadın gibi ayaklarının yerden kesildiğini, hatta gördüklerinden biraz da keyif aldığını düşünmeyeceğine dair kendine söz verdi.

Evie o noktada Trystan'la neredeyse altı aydır çalışıyordu ama adamın saçtığı şiddetin yalnızca ufak bir kısmını görmüştü, o kadar iyi saklıyordu.

Ama bu şiddetinin kelimenin tam anlamıyla üstüne sıçradığını –iğrenç kelime oyunu kastiydi– görmesine rağmen adama karşı hisleri değişmemişti.

Belki değişmeliydi ama aynıydı. Ve sırf öyle olması gerektiğini düşündüğünüz için bir şeyler yapmak çok saçmaydı. O yüzden adamın kolunu sıkıca tuttu, patronunun kolunu kurtarmasını beklerken diğer muhafızların Arnold'ı nereye götürdüğünü çözebilmek için çaresizce çırpındı.

Ağaçların arasında yürümeye devam ettiler ama adam kolunu hiç çekmedi.

"Kaybolduk."

"Kaybolmadık."

Evie sesini kalınlaştırdı ve omuzlarını geriye atarak kendini daha uzun göstermeye çalıştı. "Erkeğim ben. Kimseye yol sormam."

Kötü Adam tek kaşını kaldırdı, balatayı sıyırmak üzereymiş gibi duruyordu. "Haklısın, küçük fırtına. Hemen Ceviz Ağacı Ormanı'nda en yakındaki insanı bulayım da gecenin bir yarısı yanına gidip, 'Selam! Asistanımla ben yıllardır görüşmediğim babamı arıyoruz çünkü Erdemli Muhafızlar onu gözaltına almış. Anlarsınız ya, babamı Kötü Adam sanıyorlar. Oysa aslında Kötü Adam... benim,' diyeyim."

Evie karşılık vermek için ağzını açtı ama adam devam etti.

"'Ah bu arada, guvre adında nadir ve ölümcül bir yaratıkla karşılaşmış olabilir misiniz? Biz kaybettik de.'"

Evie güldü, adamın kolun sıkınca Kötü Adam birden duruverdi. Ona bakmak için başını döndürdüğünde elindeki fenerin ışığı yüzüne vurdu ve Evie'nin midesi kasıldı. Adam bir şey söylemeye başladı, gözlerine bakmamasından Evie konunun az önceki öpücük olduğunu anladı ama adamın bundan pişmanlık duyduğunu söylemesine henüz hazır değildi.

O yüzden hemen araya girdi. "Ailen büyürken seni tiyatroya falan mı yazdırdı? İstediğin zaman o kadar *teatral* olabiliyorsun ki."

Adam dilini yutmuş gibi ona bakarken Evie dilini şaklattı ve yürümeye devam etti. "Atın kaçmış olmalı yoksa şimdiye bulmuştuk."

"Bensiz hiçbir yere gitmez."

"O bir at. Yemek ve su severler." Evie ayaklarının altındaki topraktaki hafif göçükleri hissetti ve hemen Kötü Adam'ın elinden feneri aldı. "Nal izleri." Hem de çok fazlalardı, birden fazla at olmalıydı. Aralarında insan ayak izleri de vardı.

"Siktiğimin muhafızları atımı çalmış." Kötü Adam burnunun kemerini sıktı.

"Sorun değil, efendim." Evie asıl sorunun at olmadığını bildiği için böyle söyledi, en azından tek sorun değildi. Adamın eğilip Arnold'ın cübbesinin yere düşmüş bir parçasını kaldırdığını gördü. "Onu geri alacak ve bunun bedelini onlara ödeteceğiz."

"Herhalde onunla birlikte olduğu için Bayan Erring adına da endişelenmemiz gerekiyor."

Evie elini gelişigüzel salladı. "Aman, ona bir şey olmaz. Kötüler asla ölmez."

Kötü Adam burnundan güldü ve ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. "Dediklerini tanrılar duysun, Sage."

Hemen karşılarındaki çalılar kıpırdanınca donakaldılar. Kötü Adam kılıcını kaldırdı ve savunma pozisyonuna geçti. "Geride dur."

"Herhalde bir fare falandır," diye fısıldadı Evie.

Birden çalılar aralandı ve Becky karşılarında belirdi, darmadağın bir haldeydi ve gözlerinde çılgın, delirmiş bir bakış vardı.

"Ah, bakın şu işe. Haklıymışım," diye dalga geçti Evie ama kadının durumunu görünce nefesi kesildi. Becky'nin yanına koştu, hemen bir kolunu dikkatle kadının sarsılan omuzlarına doladı. "Ölütopraklar adına, sana ne oldu? İyi misin?"

Becky, Evie'nin elini tutarak kadını daha da dehşete düşürdü. Ona ne yapmışlardı? Ve birinin Becky'nin canını acıtmış olabileceği fikri neden Evie'nin bir şeyleri kırmak istemesine sebep oluyordu?

Ne tuhaf bir gün.

"Onlar..." Kadın sertçe yutkundu. "Onlar guvre'nin sesini duyunca öz şifacı ve iki atla birlikte gittiler. Beni üstüne koydukları at o kadar hızlı koşmuyordu, o yüzden beni tutan muhafız beni aşağı attı."

Evie'nin gözleri kocaman açılırken Becky'nin elbisesindeki yırtıkları ve pisliği gördü, kadının yüzü de yaralanmıştı. "Hareket halindeyken mi?" diye bağırdı.

Eğildi ve bileğinde sakladığı yerden hançerini çıkardı, Becky'nin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Evie daha üç adım atmıştı ki patronunun kolu beline dolanıp onu geri çekti.

"Üç tane özel eğitimli kraliyet muhafızına karşı tek bir asistan çok haksız bir savaş. Değil mi?"

"Ben kendimi koruyabilirim." Evie adama bakmak için dönerken gözlerini kıstı.

Trystan'ın gözlerinin derinliklerinde bir ışıltı parladı. "Benim endişelendiğim *sen* değildin."

Evie homurdandı ama adamın gözlerine bakarken dudaklarının bir kenarının yukarı kıvrılmasına engel olamadı. Becky öksürdü ve Evie, kısmen-düşmanınm onu patronuna hayran hayran bakarken izlediğini fark etti.

Evie yanakları yanarak Becky'ye döndü, kadının yüzünde şaşkınlıkla tiksinme karışımı bir ifade vardı. "Aranızda ne oluyor?.." Becky nefesini tutarken kaşları havaya fırladı. "Tanrılar yardımcım olsun. Sırf *öpüştünüz* diye mi?"

Evie ve Kötü Adam aynı anda kekelediler, kelimeleri birbirine dolanarak karşı çıkmaya çalıştılar.

"Elbette değil!" deyiverdi Evie.

"Hâlâ devam eden ve inanılmaz zekice bir planın parçasıydı." Kollarını havada iki yana sallarken birbirlerine çarptılar.

Becky, değişmeyen yüz ifadesiyle topallayarak yanlarına geldi ve bir ağaca yaslandı. "İkiniz de yettiniz artık."

Kötü Adam buyurgan bir hareketle tek kaşını kaldırdı. "Pardon, Bayan Erring?"

Becky içini çekerek yere çöktü ve başım ellerinin arasına aldı. "Öz şifacıyla gittiler. Atları hızlıydı, çoktan uzaklaşmışlardır. Tahminim doğruysa çoktan Parıltılı Saray'a ulaşmışlardır."

"Bugün iyi haberlerle dolusun gerçekten," dedi Evie şakayla, bir yandan da Becky'nin çıplak kollarını ısıtabilecek bir şey bulmak için

etrafına bakınıyordu. "Seni hemen Tatianna'ya götürmemiz ve Blade'i bulmamız gerek."

Yine çalılardan bir hışırtı duyunca hepsinin sırtı dikleşti ve tanıdık siyah saçlarla gözler belirdi. Clare. Korkmuş ve hepsi gibi fena halde dağılmış görünüyordu. "Eh, yakaladık işte."

Kötü Adam ağzı açık halde kız kardeşine bakakaldı. "Nasıl yapmış..."

"Biz yaptık sayılmaz," dedi Clare, sesi tükenmiş çıkıyordu. "Bir ağaca takıldı, işimizi kolaylaşırdı. İçlerine büyümü işlediğim zaman bulduğumuz bitkiler daha da güçlendi." Uzun, incecik parmaklarını esnettikten sonra saçının bir tutamını yüzünden çekti.

Kötü Adam cebinden çağrı kristalini çıkardı, elinde parlamasını bekledikten sonra konuştu. "Arabayı getirin ve acele edin!"

"Blade nerede?" diye sordu Becky.

"Orada guvre'nin başında bekliyor." Clare yan tarafı işaret etti. Döndüğünde soru soran bakışlarla üçüne baktı. "Babamın nerede olduğunu biliyor musun?"

Trystan'ın yüzü ifadesizleşti, yalnızca çenesindeki ufacık bir kas seğiriyordu.

"O nerede, Tryst?" dedi Clare panik dolu kelimelerle.

Birkaç kalp atışı kadar sessizliğin ardından patronu nihayet konuştu. "Onu aldılar... Kötü Adam olduğunu düşündüler."

"Seni piç kurusu!" diye bağırdı Clare ve ona doğru koşup yumruklarını göğsüne vurdu. "Bunun olmasına nasıl izin verebilirsin! Babamızı *öldürebilirler* ve bu tamamen senin suçun!"

Adamın kaskatı kesildiğini ve kız kardeşinin her yumruğuna izin verdiğini görünce Evie'nin kalbi kırıldı. Adam, Clare'in yavaşlamasını beklerken kolları iki yanında kıpırdamadan durdu. Kadının yumrukları gitgide yumuşadı, ta ki abisinin göğsüne yığılana kadar. "Ya ölürse, Trystan?" Clare'in sesi çatladı. "Ya ölürse?"

"Ölmeyecek." Bunu içini rahatlatmak için söylememişti. Bir yemindi.

Clare geri çekildi, dudakları hâlâ somurtuyordu, gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. Kadın bir şey söylemeyince Kötü Adam başıyla onlara işaret verdi ama hiçbirinin gözünün içine bakmadı. "At bulabilir miyim diye bakacağım. Kötücül Muhafızlar buraya gelene kadar Blade'le kalacağım."

Kötü Adam on dakika sonra elinde iki atla belirdi. "Hepiniz geceyi köşkte geçireceksiniz," dedi. Evie, Clare'in karşı çıkmaya kalkmadığını fark etti, bir robot gibi hareket ederek atın üstüne atlayıp abisinin kaldırdığı Becky'ye ellerini uzattı.

"İyi olacak mı?" diye sordu Evie etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak.

"İyi olacak, Sage," dedi adam içtenlikle.

Evie başıyla onayladı, hem onlarla birlikte köşke gidebilmeyi hem de babasını kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken Trystan'la kalabilmeyi diledi. Ama hemen ardından suçluluk göğsünü dağladı. Kendi ailesinin ona daha fazla ihtiyacı vardı.

"Eve gitmeliyim." Evie içini çekti.

Patronu bir anlığına kaşlarını çattı. "Nasıl istiyorsan, Sage. Sadece..." Sertçe yutkundu, ardından uzanıp kadını anlık bir güç patlamasıyla ikinci atın üstüne koydu. "Sadece dikkatli ol."

Evie başıyla onayladı, birden elleriyle ne yapacağını bilemedi. Gergince eğilip atın dizginlerini aldı. "Olacağım. Merak etmeyin, efendim. Babanızı kurtaracağız."

Adam gözlerine bakarken hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sage, kötü adamlar insanları kurtarmakta pek iyi değildir."

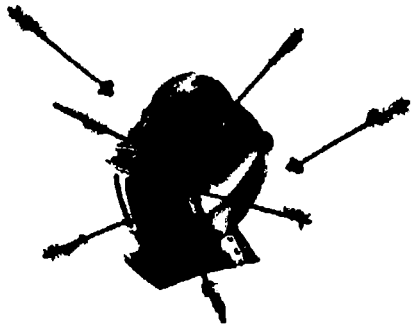
"Beni kurtardın," diye fısıldadı ama adam çoktan gitmişti, gecenin karanlığına dalarken evine dönmüş gibi onu kollarının arasına alan gölgelerin içinde kaybolmuştu. Göğsü sıkıştı ve kendi kendine mırıldandı. "Herhalde benimle aynı ata binmek istemedi."

Evie atını evine giden yola çevirirken Becky'nin kendi kendine mırıldandığını duydu. "Salaksınız. Hepiniz."

O kadın asla yalan söylemezdi.

Evie ailesine doğru ilerlerken yol boyunca içindeki bir şeylerin Trystan'a çekildiğini hissetti ve iki farklı dünyası arasındaki bu çekimin günün birinde onu nihayet parçalayan şey olup olmayacağını merak etti.

Ninova

BÖLÜM 48

EVIE

Evie'nin yastığı başının altında değildi.

Camının dışında şakıyan kuşların sesine bakılırsa güneş doğmuştu ama kendi yatağında değildi. Dün gece yaşananlar birden zihnine doldu, hemen ardından ailesinin rahat oturma odasında üstüne bir battaniye alıp küçük koltukta bayıldığını ve başının altına gecenin bir noktasında orada olmaktan bıktığına karar vermiş bir yastık aldığını hatırladı.

İnleyerek uzanıp yastığı bulmaya çalıştı ve eline bir insan başı gelince neredeyse çığlık attı.

Gözleri aniden açılınca Evie kız kardeşini hemen yanında dururken gördü, aralarında dumanı tüten bir bardak vardı. "Sana çay yaptım," derken kızın sesi o kadar gururluydu ki Evie'nin kalbi acıdı.

Yavaşça oturdu, bütün bedeni bu hareketine karşı çıkarak çığlık attı. Bacaklarındaki kaslar eve kadar at sürdüğü için yanıyordu, at binmeye alışkın değildi. Eve döndüğünde küçük kulübeleri sessizdi, komşusu koltukta örgü örüyordu. Evie yaşlı kadını minnettar bir teşekkür ve bir önceki maaşının dörtte biriyle evine yolladıktan sonra yatağa dönecek enerjisi kalmamıştı.

Koltuğa bayılmıştı, bir önceki geceden kalma yırtılmış ve kurumuş kanla kaplı elbisesini çıkarmamıştı bile. Evie bunu fark edince yüzü kızardı ve battaniyeyi üstüne çekti ama çok geçti. Battaniye yeterince kaymıştı, Lyssa yerinde zıpladı ve kara bukleleri de onunla birlikte hopladı.

"Elbisene ne oldu, Evie?" Kız kardeşinin gözleri dehşetle kocaman açılmıştı.

"Dün gece başım biraz belaya girdi ama iyiyim, diğer herkes de öyle," dedi kardeşinin bununla yetinmesini umarak.

Lyssa hâlâ endişelenmiş görünüyordu, bu da Evie'nin yüzünü buruşturmasına sebep oldu ama kız başıyla onaylayıp Evie'ye dumanı tüten bardağı uzattı.

"Bu yeterli mi?" diye sordu Evie korkuyla. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, kardeşinin tek ebeveyni olabilmek için elinden geleni yapıyordu ve bu konuda pek iyi bir iş çıkardığından emin değildi. Babasının denediğini biliyordu ama hastalanmadan önce de Lyssa'nın yetiştirilmesine çok katkıda bulunmamıştı ve şimdi sadece kızı eğlendirmek için bir belirip bir kaybolan birinden ibaret gibiydi.

"Evet, yeterli," dedi Lyssa berrak gözlerle.

Evie gülümseyerek çayını yudumladı, sonra hemen tükürdü. "Lyssa, bu çok korkunç." Öksürerek ağzındaki acı sirke tadını atmaya çalıştı.

"Ah! Dün akşam ısıtıcıyı temizledim. O yüzden olabilir mi?" dedi kız kardeşi sahte bir masumlukla.

"Sirke mi kullandın?" Evie gözlerini kıstı, üstüne atlayacakmış gibi ellerini kaldırınca Lyssa kıkırdamaya başladı.

"Hayır!" diye tiz çığlıklar atarken Evie öne doğru eğilip kızı gıdıkladı. İkisi de gözlerinden yaş gelene dek gülerken yerde yuvarlanıp birbirlerinin üstüne çıkmaya çalıştılar. Evie daha büyüktü ama Lyssa'nın içinde hayatta her şeyi yapabileceğine inanan bir çocuğun tükenmek bilmeyen kararlılığı vardı ve bu da Evie'nin pes etmesine yeterdi.

"Teslim oluyorum! Sen kazandın!" Sesi gülmekten kısılmıştı, doğrulup oturdu ve Lyssa'nın elbisesindeki kana baktığını görünce gülümsemesi soldu.

"Kimsenin yaralanmadığından emin misin?" diye sordu Lyssa şüpheyle.

"Senin umursadığın kimseye bir şey olmadı." Söyleyebileceği, gerçeğe en yakın şeydi bu çünkü bir önceki gece çok fazla insan ölmüştü ama bunu Lyssa'ya söylemenin bir anlamı yoktu. Evie kız kardeşinin böyle bir tehlikeye girmesine asla izin vermezdi. Ona not bırakmaya gelen haini evlerinde, yatak odasında hayal etti ve titredi.

Lyssa, vücudundan geçen belli belirsiz ürpertiyi görünce kaşlarını çatıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Evie dudağını ısırdı ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Çalıştığım köşkte bir fare var ve gerçekten çok fena. Tüm yemekleri yiyor, her şeyi kırıyor, kediyi öfkelendiriyor ve ne yaparsam yapayım, ne kadar denersem deneyeyim onu yakalayamıyorum."

Lyssa düşünürcesine parmağıyla çenesine vurdu. "Doğru yerlere bakıyor musun?"

"Olabileceği her yere baktım," dedi Evie başını yukarı aşağı sallayarak.

"Peki ya *olamayacağı* yerlere baktın mı?"

Sözleri bir çan gibi zihninde çınladı.

Lyssa haklı olabilir miydi? Evie, en bariz yerlere bakmaya fazla mı odaklanmıştı? Listeler yapmaktan gözlerinin önündekini görememiş miydi?

"Bence artık okula gitmesen en iyisi. Fazla zeki oluyorsun. Hoşuma gitmiyor." Evie omzunu Lyssa'nın omzuna vurdu. "Bu sabah babama baktın mı?"

Evie kardeşinin peşinden mutfağa gitti, Lyssa mide bulandırıcı sıvıyla dolu bardağı kaldırıp camdan dışarı döktü. "On dakika önce yürüyüşe çıktı. Tazelendiğini söyledi... yoksa tazelenmeye gidiyorum mu dedi? Her neyse, seni uyandırmak istemedi."

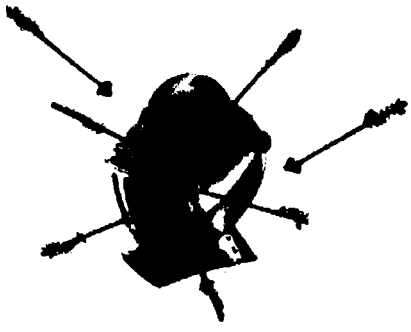
Evie bunu duyunca kalbi hafiflemiş gibi hissetti. "Sevindim." Başını döndürdü ve ikinci kez saate baktı. "Saat on mu olmuş!" diye bağırdı Evie, ofisteki herkes Kötü Adam haini ararken izinliydi ama o değildi.

"İşe geç kaldım!" diye çığlık attı ve üstünü değiştirmek için hızla odasına koştu. Evie tam kapısını kapayacaktı ki arkasını dönüp kız kardeşine baktı. "Sen de okula geç kaldın," dedi şarkı söylercesine ve Lyssa homurdandı.

Gülümsedi. Belki de yedek ebeveyn olarak çok da fena bir iş çıkarmıyordu.

Ama lekelenmiş ve parçalanmış elbisesini omuzlarından çıkarıp üst kolundaki kocaman morluğu görünce gülümsemesi soldu. Bir önceki gece guvre'nin zehriyle ölenleri düşününce titredi. Derileri morarmamış, kemiklerinden eriyerek akmıştı.

Aceleyle giyinirken midesi bulanıyordu, hainin sürekli onlardan bir adım önde olduğunu düşününce gerildi. Bir sonraki zararın nereden geleceğini kestirmek imkânsızdı.

BÖLÜM 49

EVIE

Evie saçları karman çorman halde ofise daldığında Becky çoktan masasının başına geçmiş, hararetle bir şeyler karalıyordu; çok büyük ihtimalle bir köpek yavrusu ailesinin ölüm fermanını imzalıyordu. Kadın dirseğini ileri oynattığında yüzünü ekşitip karnını tutunca Evie içinde birden sempatinin kabardığını hissetti.

Becky'nin masasına doğru yürüdü, gözlüklü kadın başını kaldırana kadar yüzünün önünde parmaklarını oynattı.

"Ne var?" diye sordu Becky.

"İyi misin?"

"İyiyim, dedi Becky, bakışlarını maaşlar için imzaladığı bir düzine çeke döndürerek. "Tatianna iyileştirdi."

"Genelde iyileştirir," dedi Evie duygulu bir sesle.

"Her zaman demek istedin." Tatianna'nın sıcak sesi gitgide yaklaştı, kadın süzülerek yanında belirip bir kolunu Evie'ye doladı. Şifacı pamuk şekere benziyordu: Açık pembe elbisesi tüm kıvrımlarını sarıyor ve belinin altında uçuş uçuş fırfırlar halinde dökülüyordu. Örgülerini Evie'nin hayatında gördüğü en kocaman pembe fiyonkla bağlamıştı.

"Bugün çok..." diye başladı Evie ama Becky araya girdi.

"Pembesin."

Tatianna kaşlarını çattı. "Ben hep pembe giyinirim."

"Ve çok güzelsin," diye ekledi Evie destekleyen bir gülümsemeyle.

"Ve *çok* pembesin," dedi Becky, Tatianna'nın elbisesine kendi sıkıcı kıyafetlerine bulaşacak bir hastalıkmış gibi bakıyordu.

"Kadınlar şüpheci bakışlara maruz kalmadan istedikleri gibi güzel giyinemez mi yani?" Şifacı kaşlarını çattı ve Clare patronun ofisinden kederli bir ifadeyle çıkarken kaskatı kesildi.

Evie ve Becky şifacının bakışlarını kötü haldeki kadına doğru takip etti. "*Ooo,*" dedi Evie kelimeyi uzatarak, sonra dönüp Tatianna'nın elbisesini yeniden süzdü. "Şimdi anlaşıldı."

Şifacı ikisine de gözlerini kısarak baktı. "Bu kadın etraftayken hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Gitmesini istiyorum."

Clare onlara doğru bakınca Tatianna düşünmeden, çabucak mırıldandı. "Fiyonk düzgün duruyor mu?"

Evie güldü ve Becky de gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Şifacı ne dediğini fark ettiğinde ikisine de öfkeyle baktı. "Tek kelime etmeyin."

Clare yanlarına geldi, siyah saçları ve gözlerine yakışan açık mavi elbisesinin içinde bu dünyadan değilmiş gibi duruyordu. Önlerinde durdu, Tatianna'yı şöyle bir süzdükten sonra ilgisini çekmemiş gibi bakışlarını başka tarafa çevirdi. Ama Evie, Clare'in yanaklarındaki pembeliği görmüştü.

"Merhaba," dedi Clare yumuşak bir sesle. "Sizinle konuşmak istiyordum." Soluk eliyle Evie ve Tatianna'yı gösterdi. "Belki senin odana geçebiliriz, Tati?" Clare ona katı, keskin bir amaçla dolu gözlerle baktı.

Tatianna'nın gözleri bir şeyi fark etmiş gibi kocaman açıldı. "Ah, evet! Hadi gidelim, Evie."

Havada bir anda beliren gergin enerji Evie'nin rahatsız hissetmesine sebep oldu, bu ikisinin aralarındaki şeyi tek başlarına çözmesi daha iyi olurmuş gibi görünüyordu... "Siz emin misiniz benim de gelmemi..."

Tatianna, Evie'nin kolunu yakalarken gözlerindeki mesaj netti: *Eğer bu gemi batacaksa benimle birlikte sen de denizin dibini göreceksin.*

Evie gözlerini kırpıştırdı. *Salak gemiler.* Sonra sesli cevap verdi. "Tamam... Hadi gidelim."

Koridordan geçip şifacının odasına doğru ilerlerken Tatianna kolunu Evie'nin kolundan çıkarmadı.

Clare odaya ikisinden önce, sanki ona aitmiş, kendi odasıymış gibi girdi. Tatianna'nın buna cevabı tam da Evie'nin beklediği gibiydi: Kudurmuş bir öfke. Gözlerini deviren şifacı, Clare'in yanından geçerek odanın öbür ucundaki dikdörtgen kutuya doğru ilerledi.

Evie şaşkınlık içinde ikisine baktı. "Ne... ne var içinde?"

Cevap verirken Tatianna'nın gülümsemesi tatsızdı. "Maalesef canını yakacak, hayatım."

Ve yaktı da.

BÖLÜM 50

KÖTÜ ADAM

Eh, ofisteki aramaları bir sonuç vermemişti ama bu şu an sorun bile sayılamazdı. Trystan üstü çizilmiş isimlere bakıp gözlerini kırpıştırdı. Bir hata olmalıydı.

Geçen ay boyunca çalışanlarının adının yazdığı listeden düzenli aralıklarla isim silmişti. En başta Kötücül Muhafızları silmişti, ardından Sage ve Blade gelmiş, Rebecka da hemen ardından elenmişti. En başından beri o olamayacağını biliyordu ama Trystan insanlara kolaylıkla güvenecek türden bir adam değildi. Sage dışında.

Kötü Adam siyah masasının üstüne eğilirken sandalyesinin derisi gıcırdadı.

Listenin "tanıdıklar ve düşman olmayanlar" kısmında ekli olan kardeşlerinin de üstü çiziliydi. Muhafızlarından birkaçı patlama olduğundan beri onları yakından izliyordu ve ikisi de şüpheli bir harekette bulunmamıştı. Anlaşılan Malcolm o geceden beri tavernasından ayrılmamıştı, yalnızca sendeleyerek midesindekileri yakınlardaki çalılara boşaltmak için dışarı adım atıyordu. Gizli bir sevkiyat engellendiğinde ise liste daha da daralmıştı. Bu sevkiyat hakkında bilgisi olan on kişiden yalnızca birinin geçerli bir bahanesi yoktu. Guvre kaçtığında, bir kişi hariç yaratığın varlığını bilen herkesin nerede olduğunu biliyordu. Hep de aynı isimdi.

Tatianna.

Hayır, o olamaz. Geçmişini hatırlatmasına rağmen etrafında olmasından rahatsızlık duymadığı tek kişi olamazdı.

Şifacı pek çok sır biliyordu, peki kaçı ona aitti?

Trystan orada oturup kara kara bunu düşünmeyecekti. Tatianna'yı *tanıyordu.* Gidip guvre kaçtığında nerede olduğunu soracaktı, gecenin büyük bir kısmını kız kardeşini sakinleştirmeye çalışarak geçirmemiş olsaydı çoktan sormuş olurdu zaten.

Ofisinin kapısını açtı ve dışarı çıktı, zihnindeki şüpheleri silmeye çalışarak başını iki yana sallarken ayak sesleri koridorda yankılandı. Tatianna'ydı bu. Hain olmasının imkânı yoktu.

Kapıya ulaşmak üzereyken endişelenmesini gerektiren bir şey olmadığını kendine hatırlatmak için derin bir nefes aldı.

Tanıdık bir çığlık havayı yardı ve nefesinin ani, yakıcı bir acıyla göğsüne takılmasına sebep oldu.

Evie.

Trystan, Tatianna'nın kapısma doğru son birkaç adımı da uçarcasına aşıp kapının kulpunu zorladı. Açılmıyordu. Kilitli kapıya o kadar sert vurmaya başladı ki kapı sarsıldı.

Sage'in acısı, elle tutulabilir bir şeymiş gibi her yanını sarmaladı. Tenini acıtıyor, o kadar derinden yakıyordu ki bayılacağını sandı. Trystan omzunu ahşap kapıya geçirdi ama yine yerinden kıpırdamadı. "Kapıyı aç, Tatianna!"

Bir çığlık daha.

Delirmiş. Delirmiş gibi hissediyordu. Sanki asistanının acısını, yerde dertop olduğunu gözlerinin önünde görebiliyordu. Acıdan kıvranışını.

"KAPIYI AÇ!" Yumruklarının altında ahşap parçalanmaya başladı, ufacık ve sivri parçalar derisine saplanıp canını acıtıyordu. Trystan'ın umurunda değildi.

Büyüsü yükseldi ama bir şey gücünü bastırıyordu. Koruma büyüsü. Clare, kapıya koruma büyüsü çizmişti. Trystan yumruklarıyla tahtaya binlerce fırtınanın gücüyle vuruyor, korkusu nefesini kesiyordu.

Güçsüz bir ses yükseldi, Sage'in sesiydi. "Trystan."

İşte o an gözü öfkeyle, panikle ve Evie'nin başına geliyor olabilecek binlerce şeyin düşüncesiyle döndü... Son bir darbenin ardından kapı kirişlerinden koptuğu gibi sertçe yere düştü.

Kötü Adam kapının eşiğinden yavaşça geçti, göğsü hızla inip kalkıyordu, yumruklarını sıkmıştı. Gücünün gri sisi yılan misali odaya yayıldı ve dehşete düşmüş, korku içindeki Clare'le Tatianna'nın üstünde durdu. Sert ve hızlı nefesler alarak karşısındaki manzarayı inceledi.

Oda her zamanki gibiydi, tek bir ot bile yerinden kıpırdamamıştı. Tatianna'yla Clare yan yana duruyordu ve şifacı, Sage'e doğru ufak bir kutu tutuyordu...

Kadını gördüğünde bakışları yumuşadı, tek parça olduğunu idrak eder etmez damarlarına bir rahatlama yayıldı. Ama yerde yatıyordu, yan dönmüştü ve güzel gözleri yalvarırcasına ona bakıyordu.

Asistanının ağzından yeni bir çığlık dalgası yükselince omuzları gerildi ve ona kimin zarar verdiğini anlamak için gücünü dışarı yolladı. Artık o her kimse, derisini kemiklerinden yüzmeye hazırdı.

Büyüsünün gri sisi nabız gibi attı ama Tatianna'yla Clare'i sarmalamak yerine Sage'in etrafına dolandı. Kadının gözleri kapanmıştı, zarif ellerini sertçe yere bastırmıştı ve bütün bedeni rengârenk bir acı cümbüşüyle parlıyordu. Trystan tereddüt etmedi. Hızla kadına doğru gitti, dizlerinin üstüne çöktü ve başını kollarının arasına aldı. Kadın yumruklarını kaldırıp gömleğini tuttu, gözlerinden yaşlar akıyordu.

Bakışlarını kadından ayırmadan dişlerinin arasından konuştu. "Tatianna, ona her ne yapıyorsan DUR." Hırıltılı kükremesi karşısında şifacı elindeki kutuyu sertçe kapadı, mandalını yerine oturttu ve kenara koydu.

Birden Sage kollarına yığıldı, gömleğindeki tutuşu gevşerken dudaklarından bir iç çekmesi döküldü.

"Küçük fırtına?" dedi adam, sesindeki endişeyi bastırmak için çaresizce uğraşarak.

"Buradayım," diye mırıldanan asistanı göğsünün sıkışmasına neden oldu. İyiydi. Kadını nazikçe kollarına alıp şifacının masasına taşıdıktan sonra dönüp odanın öbür ucunda suçlulukla dikilen iki kadına baktı.

"Boğazlarınızı parçalamadan önce bir iyilik edip kendinizi açıklamanız için size on saniye vereceğim," dedi Kötü Adam, ağzından çıkan her kelimeden saf bir öfke damlıyordu.

"Yapma lütfen," diye mırıldandı Evie güçsüzce yanından. "Zaten midem bulanıyor."

Kısa, sessiz bir duraksamanın ardından Kötü Adam kendini düzeltti. "Peki. İkinizin de kendinizi açıklamak için on saniyesi var, boğazlarınızı *daha sonra* parçalayacağım."

"Kafanda bir şeyler kurma, Tryst." Clare'in öfkeli konuşmaya cüret ettiğini duyunca Trystan onu boğazlamak istedi. "Ona yardım ediyorduk."

Sığ nefesler alan Sage'e bakarak, "İşkence ederek mi?" diye sordu Kötü Adam karanlık bir sesle. Normalde ışıldayan teni şimdi solmuştu, alnında ter damlaları belirmişti ve yanaklarında gözyaşlarının izi duruyordu.

Ama Sage'in kısık sesi, havadaki dengesiz gerginliği kesip geçti. "Doğruyu söylüyorlar." Yavaşça oturur pozisyona geçerken hepsi dönüp ona baktı. Trystan ona yardım etmek için elini uzattı ve kadın minnetle ona gülümsedi. Trystan yüzünün yandığını hissetti.

"Hançer kutunun içinde." Başıyla masanın üstündeki kutuyu işaret etti. Basit bir ahşaptandı, Trystan'ın üst kolundan daha uzun değildi.

"Anlamıyorum." Başını iki yana salladı.

"Sonuçlara balıklama atlayıp boyun kırmakla meşgul olmasaydın anlatabilirdik." Clare gözlerini devirdi ve kalçasını bir tarafa çıkardı. "Hançere nadir görülen türden bir bağlama büyüsü işlenmiş. Evie'yi kestiği zaman kanıyla bütünleşmiş. Bu yüzden yanına yaklaştığında canı acıyor."

"Ve?" diye sordu Trystan kalbinin yeniden hızla atmaya başladığını hissederek.

"Clare bu bağlanma büyüsünü bozmanın tek yolunun, artık acıtmayı kesene kadar acıyla yüzleşmem olduğunu söyledi," dedi Sage, sesi hâlâ zayıf geliyordu. Trystan'ın midesi allak bullak oldu.

"Yani sen... bunu yapmalarını sen mi istedin?" Kaşlarını çattı, başı dönüyordu.

Sage ellerini sıkıp açtı. "Özgür kalmak istedim, acıdan kurtulmak."

Kadına bakarken dudakları aralandı ve gözlerindeki korkuyu bastıramadı. "Çok cesurca," dedi boğuk bir sesle.

Clare ve Tatianna onlara bakıyordu ama gözleri birbirini bulunca hızla başlarını aksi yönlere çevirdiler. İkisi de hâlâ her zamanki gibi inatçıydı.

Clare boğazını temizleyip yeniden konuştu. "Tatianna bu sabah hançere bakmama izin verdi çünkü çelik benimkine çok benzeyen türden bir mürekkeple yapılmış," dedi Clare, şifacıya bir kere bile bakmadan. "Bu yüzden hançer neredeyse bilinçli bir varlık gibi, kanının tadını bir kere aldı mı ruhunun bir parçasını da çalıyor."

Trystan başını yukarı aşağı salladı, bunu daha önce duymuştu. "Nadir bir şey değil. Savaşçılar onlara bağlı, varlıklarının bir uzantısı gibi hareket eden bir silah taşımanın çok faydasını görüyorlar." Kendi kendine gülümsedi.

"Savaşçı" terimi, karşısındaki şimdiden ayaklanmış ufak kadına oldukça uygundu.

"Devam etmek istiyorum," dedi Sage yanaklarına renk gelmişti. "Clare'in dediğine göre bu büyüde bir şey varmış. Tehlikeli ve tahmin edilemez türden bir şey. Omzumda vahşi bir büyünün kalmasını, patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibi geri sayım yapmasını istemiyorum." Bir an duraksayıp ekledi. "Bombalardan gına geldi artık."

Trystan ona karşı çıkmak, devam etmemesi için ısrar etmek istedi. Ama ya kız kardeşi haklıysa? Ya yarasının içindeki büyü bir gün Sage'e

aniden zarar verirse? "Eğer istediğin buysa, Tatianna ve kız kardeşimin sana yardımcı olmak için beraber çalışmaya karşı çıkmayacaklarını düşünüyorum."

Gözlerini dikip ikiliye imalı imalı baktı, kadınlar birbirlerine kısa bir bakış attıktan sonra başlarıyla onayladılar.

"Tabii ki," dedi Tatianna.

"Yardımcı olmayı çok isterim," dedi Clare ağırbaşlı bir baş onayıyla.

Liste.

"Tatianna, guvre'nin kaçtığı gece neredeydin?"

Şifacınm gözleri kocaman açıldı, ardından geriye doğru bir adım atıp Trystan'a baktı ve kahkahalara boğuldu. "Ben olduğumu mu düşünüyorsun? Casusun!"

Clare de kıkırdadı ve Evie eliyle ağzım kapadı.

Bu kadınlar ömründen ömür çalıyordu. "Gülüyorsun ama şüpheliler listesinden çıkaramadığım tek kişi sensin."

"Hain ben olsaydım çoktan ölmüş olurdun, Tryst." Tatianna uzanıp adamın yanaklarını sıkmaya yeltendi ama Trystan ellerini itti. "Guvre'nin kaçtığı akşam, Herdemyeşil Tavernası'na gitmiştim. Barmene sorabilirsin."

Trystan'ın başı, hain hayatını karmaşıklaştırmaya başladığı ilk günden beri geçmeyen yoğun bir ağrıyla zonkluyordu.

"O zaman elimde seçenek kalmadı," dedi yenik bir sesle.

Açık kapıdan içeri başka bir ses süzüldü. "Şey acaba... acaba kapıya ne oldu?" Blade içeri girerken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Ne istiyorsun, Gushiken?" Gün gitgide daha da kötüleşiyordu.

"Guvreler bir şey yapıyordu," dedi Blade, Kötü Adam'a mânâlı bir bakış atarak. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları var gibiydi."

"Nasıl bir şey?" diye sordu Clare.

"Şey, *ıı*... İşte, birbirlerini yeniden yakından tanıyorlardı diyelim," dedi Blade eliyle havada ufak bir daire çizerek.

"Ah," dedi Sage düz bir sesle. "Zina yapıyorlar."

Trystan bakışlarını hızla Evie'ye çevirirken kaşları saç çizgisine kadar havalandı ve ağzından boğulurcasına bir ses çıktı. Kadının dudakları hafif, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı...

Hayal etmeye kalk. Ve öl, diye tehdit etti zihni.

"Mükemmel," dedi Trystan alayla ve gözlerini Sage'den ayırdı. "Bana orada ihtiyacın var çünkü?.."

"Büyünü kullanıp ofisin parçalanmasını önleyebilirsin diye düşündüm. Onlar çok... *şey*... coşkulular."

Gözlerini sımsıkı kapadı. "Hemen geliyorum."

Blade hepsine başını sallayarak selam verdi, mahvolmuş kapıdan dışarı çıkarken bir kez daha kocaman sırıttı.

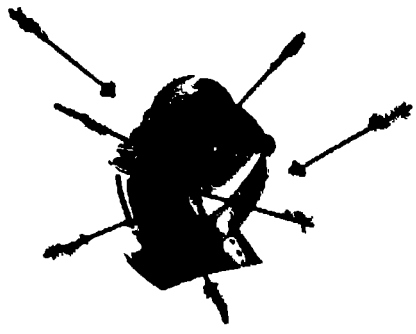
Trystan peşinden gitmek için hareketlendi ama sonra durdu. Arkasını dönmeden konuştu. "Döndüğümde asistanım hâlâ ayakta olacak mı?"

"Bizimle güvende," dedi Tatianna.

Trystan başını yukarı aşağı salladı ve yürümeye devam etti. Sage'in çığlıkları yeniden başladığında, kadın bağırmayı kesene kadar büyüsünü birilerinin canını acıtmaktan geri tutabileceğinden emin değildi. En azından hıncını guvre'den çıkarmayacağını umuyordu. Ya da Blade'den.

Ejderha terbiyecisi tam o anda Trystan'a cesaretlendirici bir edayla başparmaklarını kaldırdı, hemen arkasından Sage'in bağrışları yükseldi.

Aslında Blade olmasını umuyordu.

BÖLÜM 51

EVIE

"Yeter."

"Bir kere daha deneyelim," diye yalvardı Evie. Saatler gibi gelen bir süredir bununla uğraşıyorlardı ve hançer yakınındayken ayakta durabilmeye çok yaklaşmıştı. Buna ilk başladıklarında yerde cenin pozisyonunda yatmaktan ve kendi dilini yutmamaya çalışmaktan daha ötesini yapamadığını düşününce çok büyük bir ilerlemeydi.

"Yarın yeniden deneyebiliriz. Dinlenmen gerek," diye ısrar etti Tatianna. Güneş batmaya başlamıştı ve patron hâlâ dönmemişti.

"Evet, sanırım." Evie hüzünle gülümsedi. "Eve dönsem iyi olur. Kız kardeşim acıkmıştır ve babama bakmam gerek."

"Ah! İyi aklıma getirdin!" Tatianna olduğu yerden fırladı, küçük çekmecelerinin birinden kavanoz ve tonik çıkardı. "Eski kitaplarımın arasında onun için yeni bir tür ağrı kesici buldum. Gitmeden önce senin için karıştırayım. Şimdi otur ve biraz soluklan."

Tatianna bir düğmeyi çevirdi ve odasının köşesinde tuttuğu küçük ocağı açtı, şifalı bitkilerin kokusu ufak odayı doldurdu.

Evie hafifçe gülümsedi, elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Hançeri olması gerektiği gibi, bir silah olarak kullanabilecek kadar acı hissetmeyecek noktaya gelmek üzereydi.

Boynundaki kasılmış bir noktayı ovarken yanına oturan Clare'e gülümsedi. Kadın huzursuzca elleriyle oynuyor, ayağını yere sürtüyordu.

"Bunlarla baş etmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ah, sorun değil," dedi Evie içtenlikle. "İyi insanların başına bazen kötü şeyler gelir."

Clare başını yukarı aşağı salladı, birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu. "Ben çok inatçıyımdır."

"Konuyu bağlamakta da çok yetenekli sayılmazsın anlaşılan," diye şakalaştı Evie.

Clare başıyla onaylayıp gülümsedi. "Aynen öyle." Kahkahası küçük zilleri andırıyordu, Evie küçükken perilerin sesini böyle hayal ederdi. "İlk tanıştığımızda çok kibar yaklaşmadıysam özür dilerim. Yeni insanlarla pek iyi geçinemem."

"Ah." *Ne güzel konuştun, Evie.*

"O kadar utanmıştım ki. Fark etmeden Kral Benedict'e yardım ettiğim için." Clare başını kaldırıp hararetle işine odaklanmış Tatianna'ya baktı. "Trystan'ın işlerini yürütme şeklini ya da küçük intikam görevini desteklemiyorum. Ama Kral'dan nefret ediyorum."

Sözleri, Evie'nin kadınla bir yakınlık hissetmesine sebep oldu. Sıkıntılı aile ilişkilerini herkesten iyi bilirdi. "Nasıl bilebilirdin ki?"

"Adamın Erdemli Muhafızlardan biri olduğunu, satın alma defterini imzalayana kadar fark etmedim. Üstüne hiç düşünmedim. O gün dikkatim dağınıktı." Clare gözlerini ovuşturdu. "Düzenli müşterilerimden biri, çok tatlı bir adam... Karısı onu terk etmişti. Her zamanki siparişi için geldiğinde üzüntüden kahrolmuş haldeydi ve muhafız da hemen arkasından gelmişti."

"Bitmek üzere," diye seslendi Tatianna, hemen ardından bir şey yanmaya başladı. "Siktir. Tamam, değilmiş."

Tatianna sırtını döndüğünde Clare gülümsedi, gözlerinin etrafındaki kırışıklık Kötü Adam'ınkiyle aynıydı.

"Mavi mürekkebin nasıl özellikleri var? Bir insan neden onu özellikle ister?" diye sordu Evie.

"Dürüst olmak gerekirse çok ahım şahım bir şey değil," dedi Clare omuzlarını silkerek. "Düzenli müşterilerim o mürekkebi genelde başkalarının yazdıklarını okumak için isterler."

"Nasıl işliyor?" Evie merakla başını yana yatırdı.

"Aynı şişeden çıkma mürekkebi kullandığında, tek bir damlası önceden yazılmış her kelimeyi önündeki sayfada görmene yeter."

"Her kelimeyi mi?" Evie'nin kalbi birden sertçe atmaya başladı, sanki uçurumun kenarından yavaşça düşüyordu.

"O hokkadan çıkma her kelimeyi, evet. Mürekkebi büyülediğim zaman bir tür bedene kavuşuyor. Damlalar birbirlerinden ayrılsalar bile kelimelerle yeniden bir araya getirilebilirler. Parmaklarından birini kopardığını ama hâlâ hareket ettirebildiğini hayal et. Çünkü bir zamanlar senin parçandı."

"Yani mürekkep her zaman gerçeği mi gösterir?"

"Bitene kadar."

Evie başıyla onayladı, zihni hızla çalışıyordu.

Clare burnundan güldü ve odanın etrafına bakındı. "Aslında en çok ofislerde işe yarar. O mürekkeple ne yazarsan yaz, kelimelerini kopyalamak için tek bir damla yeterli olur."

"Aman perilere bunu söyleme de. İşsiz kalırlar." Evie gülümsedi ve parmağını şakağına bastırıp yavaşça nefesini verdi. "Büyülü mürekkep, büyülü yara, büyülü hançer. Büyü her şeyde, değil mi?"

"Özür dilerim." Clare gülümsedi. "Büyüye sahip olmak bir şey ama onu tam olarak anlamadan büyünün etrafında bulunmanın kafa karıştırıcı, hatta sinir bozucu olduğunu hayal edebiliyorum."

"Seninki ne zaman uyandı?" diye sordu Evie sessizce.

"Trystan, Kötü Adam olduğu zaman," dedi Clare ve güzel gözlerinin derinliklerinde kederli, uzaklara dalmış bir bakış belirdi. "O... zor bir gündü."

Evie başıyla onayladı, ne diyeceğini bilemiyordu ve bu bile başlı başına endişe verici bir şeydi. Kelimeler onu nadiren yarı yolda bırakırdı, sorun genelde ağzından pat diye çıkmalarıydı.

"Bitti!" Tatianna yanlarına geldi, sanki ikisinin de araya girmesine sevindiğini biliyormuş gibi onlara baktı. "Al bakalım. Zavallı babacığının beğenip beğenmediğini söyle. Her zaman diğer karışıma dönebilirim."

Evie parmak uçlarında kalkıp şifacının yanağını öptü. "Teşekkür ederim, arkadaşım." Dönüp Clare'e gülümsedi. "Sana da teşekkürler."

Kötü Adam'ın kız kardeşi elindeki şişeye sempati dolu gözlerle baktı. "Baban Esrarlı İllet'e mi kapıldı?"

Evie başıyla onayladı ve ilacı eteğinin cebine koyduktan sonra masaya doğru ilerleyip pelerinini aldı. Son birkaç saat acı ve rahatlamanın birbirine karışmasıyla öyle bulanık geçmişti ki pelerininin masasının yanındaki askılıktan buraya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Evangelina, gitmeden önce!" diye seslendi Clare ve Evie ona bakmak için döndü. "Bu öğleden sonra farklı mürekkeplerden yeni bir grup daha yapacağım. Sen de ister misin?"

Evie omuzlarını silkti ve hafifçe sırıttı. "Neden olmasın? Eminim mavi rengini kullanmanın bir yolunu bulurum."

"Harika!" dedi Clare. "Zaten bu akşam East Marigold'un* siparişini hazırlayacaktım."

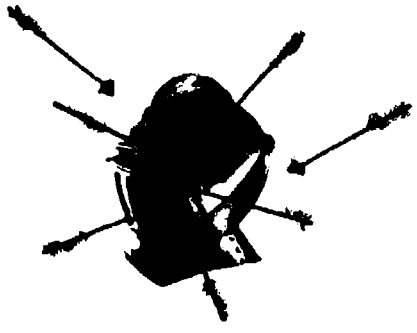
Evie hareketsiz kaldı, kanı donmuştu. Tatianna burnundan güldü. "İsme bak. Müşterin çiçek mi?"

Evie bir şekilde gülümsemesini yüzünden düşürmemeyi başararak döndü ve odadan çıktı, adımlarında yeni bir kararlılık ve cebinde birden fazla şişe vardı.

Kapının yakınındaki raflarda duran havalı şişelerin arasında bu... Evet, Evie bunu iyi kullanacaktı.

---

* (İng.) Çuhaçiçeği. (ç.n.)

BÖLÜM 52

EVIE

Evie o akşam nihayet evine ulaştığında saat geç olmuştu. Lyssa'nın odasının ışığı çoktan sönmüştü ama mutfağa girdiğinde babasını demliğin başında, kendi kendine mırıldanırken buldu. Birbirine asla karıştırılmaması gerektiği açıkça belli iki otun keskin kokusu havaya yayılmıştı.

Kalbini sakin, nefes alışlarını düzenli tutmayı deneyerek normal davranmaya çalıştı. Boğazındaki bir yumruyu yutkunup yüzüne zorla bir gülümseme yapıştırdı.

"İyi akşamlar baba. Ne yapıyorsun?" diye sordu Evie.

"Niye bu kadar zor ki?" diye karşılık verdi babası sessizce, kulağa sinir olmuş gibi geliyordu. Evie adamın niyetinin iyi olduğunu biliyordu ve akşam yemeğiyle Lyssa'nın yatma vaktini kaçırdığı için kalbine bir suçluluk saplandı. Tatianna'nın ona verdiği şişeyi cebinden çıkarıp babasına verirken onun titreyen ellerini görmemesini umdu.

"Lütfen en azından bu iksiri dene, baba," dedi Evie. "Yeni bir ağrı kesiciymiş, şifacı arkadaşım oldukça etkili olduğunu söyledi."

Adam büyük ellerinden birini Evie'nin yanağına koydu. "Benimle hep çok güzel ilgileniyorsun." Evie'nin göğsündeki sızı büyük bir kratere dönüştü. "Tıpkı annen gibisin."

Mükemmel. Tam şu an, akli dengesini kaybetmenin kıyısında dururken hayatındaki en büyük korkunun hatırlatılması içini açmıştı.

"Evet," dedi Evie sert bir sesle. "Ama ben hâlâ *buradayım*."

Babası elini yanağından çekti, oda birden buz kesti. "Evet." Öksürdü. "Tabii ki." Ellerini meşgul tutmak istiyormuş gibi duran babası ilaç şişesini açtı ve tek yudumda içti. En azından bu, Evie'nin içini biraz olsun rahatlatmıştı.

"Lyssa bugün erken yatmış," dedi Evie, şu an kız kardeşiyle ilgilenmek zorunda olmadığı için duyduğu mutluluğu belli etmemeye çalışarak.

"Komşu kızlarla eğlenirken yoruldu. İş nasıldı?" Masaya oturdular, Evie avuç içlerini tanıdık tahtaya hafifçe bastırdıktan sonra gergince önünde kavuşturdu.

"Çok... verimli geçti," dedi daha iyi bir kelime bulamayarak.

"İş dediğin öyle geçmeli." Babası ona gülümsedi. "Bir şeylerle oyalanmana seviniyorum. Boş duranın başı beladan kurtulmaz." Evie babasının diğer elinin boynundan sarkan madalyona uzanışından aklının yeniden annesine gittiğini görebiliyordu.

"Baba... Onca sene önce annem büyüsünü uyandırdığında zor zamanlar geçirdiğinin farkında mıydın? Ne kadar mücadele ettiğini anladın mı? Yoksa senin için de şok mu oldu?" diye sordu Evie, cevabı neden bilmesi gerektiğinden emin değildi. Neden umursadığından.

Adam soru onu gafil avlamış gibi baktı ama en azından cevap verirken sözlerinin doğru olduğundan Evie'nin şüphesi yoktu. "Anladığımda artık çok geçti."

Babasını "yemek yapmaya" bırakarak yatak odasına doğru yöneldi. Yatağında huzurla uyuyan Lyssa'ya baktı. Ardından babasının ofisinin yanından geçerken kapının altından ışık süzüldüğünü gördü. Yemek faciasına şimdiden son mu vermişti?

Kapıyı tamamen açtığında odayı boş buldu.

Evie yavaşça içeri girdi ve bu ona çok yanlış geldi. Çocukken bu odaya girmesi yasaktı ve yetişkinliğe balıklama atlamasının ardından bile izin almadan içeri girmek, bir kuralı çiğnemek gibi geliyordu.

Şöminedeki çatırdayan ateş yavaşça sönüyor, kalan ışığının kırıntılarını odaya saçıyordu. Küçük bir kitaplık duvara yaslanmıştı ve üstüne bazıları kalın, bazıları ince kitaplar yerleştirilmişti. Şüphesiz, Evie'nin küçükken çok sevdiği çocuk kitaplarıydı.

Koridoru görebilmek için boynunu hafifçe eğerek kapıya baktıktan sonra dikkatle odada ilerledi ve meraklı gözlerle yavaşça içeride dolandı.

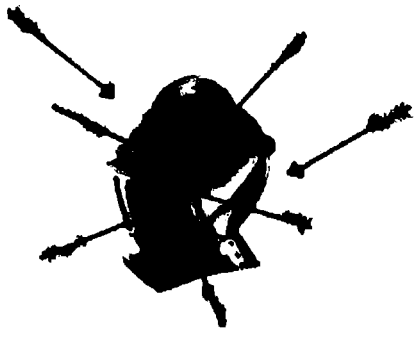
Bir mum yanıyor ve hemen yanında duran bir parça parşömenin üstüne damlıyordu. Parşömen küçük bir top haline getirilmiş ve en az on defa buruşturulduktan sonra yeniden açılmış gibi görünüyordu.

Evie saçından bir tokayı çıkarıp masanın olabildiğince yakınına fırlattı. "Aman," diye mırıldandı kendi kendine. Hafifçe koşup tokayı almak için eğildikten sonra Evie, kâğıdın üstünde yazanları görebilecek kadar eğildi. Mürekkebin bir kısmı bulanıktı ama en alttaki kelimeler apaçık ortadaydı ve bütün bedeninin derin bir dehşetle sarsılmasına sebep oldu.

Bir mektuptu. Uzuncaydı.

En sonunda, "Sevgilerimle," diye imzalanmıştı... Bekleyeceği son kişi tarafından.

Nura Sage. Annesi.

BÖLÜM 53

KÖTÜ ADAM

"Galiba artık bitirdiler," diye fısıldadı Gushiken alt kattaki kilerin sessizliğinde, işkence odalarının bir üst katındalardı. Günün bu saatinde, mahkûmları daha yüksek sesle çığlık atarlardı.

Trystan bu gürültüde guvrelerin nasıl huzurla uyuyabildiğinden emin değildi. Sanki başkalarının acıdan kıvranmasını dinlemek onlara ninni gibi geliyordu. Dürüst olmak gerekirse bu konuda onlara katılıyordu.

"Mutlu oldukları sürece, büyüleri onları kafeste kalmaya yetecek kadar düşük bir seviyede kalmalı," dedi Trystan. Düşünceleri, kelimeleri kadar odaklı değildi. Son birkaç hafta içinde olan her şey ve doğurdukları bütün kaos göz önünde bulundurulunca, düşünceleri iç içe geçmiş bir isyandan ibaretlerdi.

Ama en azından iki guvre de tekrar onun elindeydi. Blade'in deri bağları şaşırtıcı derecede faydalı olmuştu... Adamın kendisi olmasa da.

Trystan bu adamın sertifikalı bir yaratık terbiyecisi olduğunu nasıl düşünebildiğinden emin değildi. Bundan sonra birini işe almadan önce özgeçmişlerini kontrol etmesi gerekecekti.

"Bu yüzden mi bana oradaki duvarı kaldırttın?" diye sordu Blade çenesini sıvazlayıp başıyla kafesi işaret ederek.

"Başka neden olacaktı?" diye sordu Trystan sertçe.

"Bilmem." Ejderha terbiyecisi yeleğini düzeltti. "Belki onlara acımışsındır diye düşündüm."

"Ben acıma hissetmem. Asla," dedi sesinin otoriter çıkmasına gayret ederek ama kulağa ne kadar çocukça geldiğinin farkındaydı.

Erkek guvre dişiye daha da sarılınca birlikte iç çektiler.

"Ben gerçekten..." Trystan duraksadı.

Geçen gece, erkeğin pes bir sesle ağladığını duymuş ve pençeli ayağını kaldırıp onu eşinden ayıran duvarı tırmalamasını izlemişti. Sanki dişiye ulaşmak için tüm çabalarının nafile olduğunu bilmesine rağmen denemeden edemiyordu.

Kötü Adam hâlâ bir kalbi olduğunu reddediyordu ama eğer olsaydı... kırılabilirdi. Sadece birazcık.

"Bayan Erring nasıl?" diye sordu Trystan konuyu değiştirip ofis alanına çıkan merdivenlere dönerek.

"İyi. En iyilere taş çıkaracak şekilde ateş üflemeye geri döndü."

"Bu bir şaka mıydı?" Trystan başkalarının espri anlayışlarına esip gürlemek yerine takdir etmeye çalışıyordu.

"Evet, patron." Blade yanından basamakları çıkarken sırıttı.

"Çok iyi."

"Teşekkürler?" dedi Blade tereddütle.

Trystan ofise girdi, kimse kalmamıştı. Sage'in masası boşalmış, pelerini ve çantası gitmişti.

Güneş ağaçların ardında batmıştı ve son ışık huzmeleri de camdan içeri süzülüyor, odayı sıcak bir parıltıyla aydınlatıyordu. Sage orada oturmazken her şey karanlığa gömülmeliymiş gibi geliyordu ona.

Tatianna köşeyi döndü, kız kardeşi hemen arkasından geliyordu ve her şey birden aklına akın etti.

Kapının dışında durması, Sage'in çığlıklarını dinlemesi. Kâbuslarına ait bir sesti, tüm korkularının bir araya gelip ona saldırmasının sesiydi.

Sorun da tam olarak buradaydı. O, Kötü Adam'dı. Hiçbir şeyden korkamazdı. Hele başka biri için korkmak... mümkün değildi. Evie'ye

duyduğu hisler, çoğu şeyde olduğu gibi zamanla solacaktı. Kalp atışları, bunun bir yalan olduğunu söylemek istercesine hızlandı.

"Eve gitti," dedi Tatianna. "Dinlenmesi gerekiyordu."

Yine de korkusu hızla kaynamaya başlamıştı. "İyi miydi? Nasıl..."

"İyiydi. Çok az ilerleme katettik ama hevesi kırılmış gibi değildi. Onu hançerle birlikte eve yolladım."

"Ne?" diye kükredi.

"Kutusunun içinde!" diye ekledi Clare gözlerini devirerek. "Çocukken olduğumuzdan da betersin, anaçlığı amma abartmışsın."

"Ben... anaç değilim," dedi Kötü Adam dişlerinin arasından.

Blade kulaklarını dikmişti ama sımsıkı topuzuyla yüzü iyice gerilmiş olan Bayan Erring'in belirdiğini, odanın öbür ucundan masasına doğru ilerlediğini görünce dikkati fazlasıyla dağıldı.

"Evie iyiydi." Clare bir elini Trystan'ın koluna koydu. Bu hareketiyle çocukluklarından kalma bir sıcaklık içine doldu, derisini ve kemiklerini geçip doğrudan ruhuna sızdı.

Ne kadar lekelenmiş olsa da.

Tanrılar aşkına, ne duygusal birine dönüşmüştü.

"Ona altın işaretin ne olduğunu söylemelisin, Trystan," diye mırıldandı Clare sessizce.

Gerçekten lekelenmişti.

"Ne olduğunu anlamadan böyle bir şeyi kabul etmesini istemek doğru değil."

"Onu hiç etkilemiyor ki," diye karşı çıktı, yıllardır yaptığı ilk iyiliğin kabul edilemez bir sınır ihlali olmasından korkuyordu.

Kadınla güvenini kırdığı saniye vücuduna zehir yayacak çalışan pazarlığını yapmaya gerçekten niyetlenmişti. Onu daha bir gündür tanıyorken başka bir yolu seçmesinin anlamı yoktu... Ama sonra kadının gözlerini görmüştü.

Çok dürüst, çok açıklardı. Trystan'ı... *korkutmuşlardı*. Kadının başına çok fazla şey gelebilirdi, güvendiği çok fazla insan sırtını dönüp

onu mahvedebilirdi. O zaman bunu umursamaktan nefret etmişti, yüksek sesli ve sonsuz enerji yumağı bu kadının onun içinde bu kadar güçlü bir korumacılığı nasıl uyandırdığını anlayamamıştı.

Bu yüzden çalışan pazarlıklarında kullanılan yeşil mürekkebin yerine altını kullanmayı seçmişti çünkü sıradan insanlar bilmese de bunun asıl amacı korumaydı. En güçlü kötülüklere karşı bir koruma büyüsüydü ve kadın kendini öyle bir durumda bulduğu zamanlarda adama haber veriyordu. Aynı altın işaret onun kolunun etrafını sarmalıyordu, böylelikle kadın gerçekten bir ölüm tehdidi altında olduğu zaman işaret ona bir şekilde haber veriyordu. Altın mürekkep güvenilir bir büyü değildi; kendi ritmine göre hareket eder, kadının ona ihtiyacı olduğu zamanları farklı şekillerde bildirirdi. Bu tahmin edilemezlik pek hoş değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Trystan'ın kolundaki altın halka, kadının hançerle yüzleştiği her iki defasında, guvre onlara saldırdığında ve surda elinde bombayla durduğunda yanmıştı ama etkisi geç gelmişti. Korumadaki büyü, kendi büyüsünü fazla kullandığı zamanlarda daha da istikrarsız oluyordu. Koruma büyüsü onun büyüsüyle barışamıyordu. Popüler bir görüştü. Evie'nin ölümle yüzleştiği her an kolu öyle bir acıyla yanmıştı ki kadının acısını kendisi hissetmişti.

Pratikliğini haklı kılmaya, asistanının başının belada olduğundan haberdar olmanın elzem olduğuna kendini inandırmaya çalışmıştı.

Eğer yapabilirse inkâr içinde yaşamaya devam edecekti.

"Hayır, onu negatif olarak etkilemiyor ama sonsuza dek vücudunda kalacak." Clare tek kaşını kaldırdı, Trystan'ın dediklerini anlamasını bekledi.

Ama zaten anlıyordu ve bu yüzden bok gibi birisi olduğunun farkındaydı.

"Neyse artık." Tatianna öne doğru eğildi. "Burada seni kimin sattığını anlamaya yaklaştın mı bari?"

"Köşkteki kimse değil," dedi düz bir sesle, hiç olmadığı kadar kaybolmuş ve sinirli hissediyordu.

En iyi türden –zorlamayla gelen– bir sadakat besleyen muhafızları, yüz on iki çalışanının arasında tek bir suçluluk zerresi bile bulamamıştı. Dikkatini olası diğer sonuca çevirmekten başka yapacak bir şey yoktu: Birisi gözlerinin önünde köşke girip çıkıyordu. Ve bunu yapan kişinin Trystan'ın hissedemeyeceği, onu yakalayamayacağı, ortadan kaldıramayacağı zamanlarda saldırdığı da gözünden kaçmamıştı.

Çok fazla değişken vardı ve herhangi bir cevaba yaklaşamamışlardı.

"Kral Benedict'i öldüreceğim, o zaman daha fazla düşünmeme gerek kalmaz." Trystan son zamanlarda kronik bir baş ağrısıyla yaşıyor gibiydi ve bu semptomu rahatlatan tek kişi de o günlük evine dönmüştü bile.

"Bence iyi fikir," dedi Tatianna alayla ve Clare bakışlarını ona diktiğinde gözlerini devirdi.

"Birini öldürmek hiçbir zaman cevap değildir." Clare kaşlarını çattı.

"Ahlak anlayışını çok seviyorum, kız kardeşim," dedi. "Ama cinayet benim en sevdiğim cevap."

Clare bir süre sessiz kaldı ve onu tanıdık gözlerle inceledi. "Senin... çalışanlarına ne kadar kıymet verdiğini gördüğümde şaşırdım." Çoğul konuşmasına rağmen ikisi de tek bir kişiden bahsettiğini biliyordu. "Başta Malcolm'ın abarttığını sanmıştım."

"Abartmıyordu." Trystan kendinde yalan söyleyecek enerjiyi bulamadı. "Hatta az bile söylediğinden eminim."

Clare başını yukarı aşağı salladı. "Eh, umuyorum da..." Duraksadı.

"Efendim!" Marvin –Trystan'ın en sevdiği... ama elbette Trystan'ın en sevdiği hiçbir şey olamazdı, şeytaniydi o– en sevdiği *olmayan* muhafızı kapıdan içeri bir güle gibi girdi, merdivenleri koşarak çıktığı için alnında ter damlacıkları birikmişti. "Resmî mektup geldi! Keeley bunu hemen size ulaştırmamı söyledi!" Marvin elini uzatmaya kalktı ama nefes almaya çalışırken ellerini dizlerinin üstüne koyup iki büklüm oldu.

"Biliyorum." Blade yanma gidip Marvin'in sırtını sıvazladı. "Bu merdivenler bir işkence çeşidi sayılır."

"Komik," dedi Kötü Adam düz bir sesle, mektubu almak için elini uzattı ve zarfı hızla açıp kâğıtta yazanları okudu. Önündeki kelimeler vücudundaki tüm kasların taş kesmesine sebep oldu.

"Ne?" diye üsteledi Clare. "Ne bulmuşlar?"

"Clare..." dedi Trystan yavaşça, kafa karışıklığından hissizleşmişti. "Mavi mürekkebi alan muhafız, Malcolm'dan saati alan muhafız..."

"Ee?" dedi Clare, sesi gergin çıkıyordu. Odadaki diğer herkes kıpırdamadan bekliyordu, Marvin bile.

"Ölmüş."

"Ne?" Clare geriye doğru sendeledi, elini kısa siyah saçlarının arasından geçirirken sanki bir tutamı kopardı. "Yani birisi ona önce mi ulaşmış?"

"Hayır, anlamıyorsun," dedi Kötü Adam. "Muhafız Lark Moray senin mürekkebini aldıktan bir gün sonra ölmüş. Malcolm'dan saati almaya o gitmiş olamaz. O noktada çoktan ölmüştü."

Trystan bedeninin dışına çıkmış, zihni bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kendinden tamamen kopmuş gibi hissediyordu. "Bunca zamandır yanlış iz peşindeydik."

"O zaman bombayı patlatan o değildi," dedi Clare inanamayarak. "Ama o zaman..." Clare ellerini şaşkınlıkla ağzına götürdü. "East Marigold."

"Kim?" diye sordu Kötü Adam.

"Bana hep soru sorup dururdu, benim ve ailem hakkında. Ama o kadar kibardı ki aklımın ucundan bile geçmedi." Clare'in gözleri yaşardı.

"Anlamıyorum," diye araya girdi Blade. "Yani başka bir adam var. Ee, ne olmuş ki?"

"Dahası var, değil mi?" diye bastırdı Kötü Adam, başlarında bir felaket bekliyormuş gibi hissediyordu.

"E-evet." Clare dudağını gerdi, huzursuz görünüyordu. "Beni görmeye gelen adam hep sahte bir isim kullanırdı. Yani bence hepimiz East Marigold'un sahte bir isim olduğunu anlamışızdır. Saçma sapan bir isim. Ama geçen gece sarhoş bir şekilde geldi ve yanlışlıkla bana

gerçek adını söyledi. Gittikten sonra bir suçlu falan olmadığından emin olmak için kasabanın kayıtlarını karıştırdım ve oradaydı."

Oda o kadar sessizdi ki birinin saçından bir tel düşse taşa değdiğini duyarlardı. "Ve..." Trystan kendi sesini tanıyamadı, mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha tiz çıkmıştı.

"Ben... Ben..." Clare ona baktı, titrememek için kendini zor tuttuğu her halinden belliydi. "Önemli olduğunu düşünmedim, yemin ederim!"

"Söyle artık, Clare!" dedi Tatianna bıkkınlıkla.

"Adamın adı Griffin Sage'di," dedi nihayet.

Sage.

Hayır.

Ama Kingsley ayaklarının yanında bitmişti, elinde tek bir yazı tahtası duruyordu: BABA.

Derken dehşet ani bir dalga gibi çarptı.

Tatianna düşüncesini onun adına tamamladı. "Bu... Tanrılar aşkına, Evie'nin babası."

"Tanrılar aşkına..." Rebecka masadan başını kaldırdı. "Defteri." Ayağa kalktı ve Evie'nin masasına doğru yürüdü. "Nerede?" Eğilip çekmeceleri karıştırmaya başladı.

"Defterini hep eve götürür," dedi Tatianna kafası karışarak.

Becky kararlı bir hareketle bir mürekkep şişesi çıkardı, o kadar sert davranmıştı ki neredeyse parçalayacaktı. "Evie ve ben bir gün... arkadaşça sohbet ediyorduk. Ofise her zaman vasat malzemeler sipariş etmesine dair bir şey söylemiş olabilirim, o da babasının ona özel bir mürekkep hediye ettiğini söyleyip övünmüştü."

Şişe neredeyse doğal sayılamayacak derecede parlak bir maviydi.

"Bu ne zamandı, Rebecka?" diye sordu Kötü Adam yanına giderken, şişeyi kadının ellerinden alıp Clare'e uzattı.

"Burada çalışmaya başladıktan bir hafta sonra, efendim."

"Mürekkep satın alındığı zaman," diye doğruladı Clare, eliyle yeniden ağzını kapamıştı ve gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Şişeyi ters

çevirip başıyla onaylarken gözlerine yaşlar dolmuştu. "Mürekkebi boyamışlar. Birisi mor görünmesi için içine birkaç damla kırmızı mürekkep karıştırmış ama rengi mavi ve gerekli tüm büyülü özellikleri taşıyor."

Becky başıyla onaylayıp doğrudan Trystan'a baktı. Ela gözleri ciddi ve kabullenmişti. "Evie defterine her ne yazdıysa babası onları görebiliyordu. Planlarımızı, güvenli noktalarımızı, köşke kimseye fark ettirmeden girip çıkmanın yollarını. Her zaman her şeyi not alıyordu."

"Babası onu kandırmış," dedi Trystan, sesinde en ufak bir hayat belirtisi yoktu ama kalbinde bir yerde, Evie'nin babasının planlarından haberdar *olmadığına* dair ufacık bir umut yeşermişti. "En başından beri burada çalıştığını biliyordu ve onu kullandı."

Kötü Adam, Evie'yle tanıştığından beri yeni, hatta belki de daha iyi şekillerde değiştiğini hissetmişti. Ama şimdi daha iyi hissetmiyordu. Yok edebilecekmiş gibi hissediyordu.

"Hepimiz sakinleşelim," dedi Clare elini abisinin gerilmiş koluna koyarak. "Bu onun babası, Trystan. Belki başka bir açıklaması vardır."

"Benim masama bir bomba koydu." Kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama bağırmadan edemedi. "Neredeyse onu öldürecekti... *Onu öldürecekti.*"

Şimdi Sage orada, o adamla tek başınaydı.

"Siktir," diye hırladı Kötü Adam, dışarıda bir fırtına gürlemeye başlarken merdivenlere doğru koştu. Bir anlığına duraksadı ve camlara çarpan yağmuru dinledi. "İçinizden biri gidip bu fırtınanın guvreler yine bir şekilde kaçmayı başardığı için çıkıp çıkmadığını kontrol etsin. Tatianna, benimle gel."

Hızla çıkışa doğru yürürken Tatianna arkasından seslendi. "Ne yapacaksın?"

Kötü Adam kapıyı tuttu, derin ve canını yakan bir nefes aldı. "Daha bilmiyorum." Kapıyı sertçe açıp kendini dışarı atarken hışımla fısıldadı. "Ama kimi öldürmek istediğimi biliyorum."

BÖLÜM 54

EVIE

Evie parşömenin başında donakaldı, gözlerini kırpıştırıp kelimeleri okudu. Ama gözlerini ne kadar açıp kapasa da annesinin adı oradan silinmedi. *Nura Sage.*

Titreyen parmaklarla parşömeni kaldırdı, kâğıt ellerinin altında buruştu. Mürekkep etrafa bulaşmıştı, kelimelerin yalnızca birkaçını okuyabiliyordu ama bu kadarı bile onu mahvetmeye yetmişti.

Özür dilerim. Lütfen. Onları çok özledim.

Gideon'ın adını gördüğünde kâğıdı yere fırlattı, daha fazlasına katlanamayacaktı. Parşömen babasının mürekkep şişesini devirdi ve içindekilerin masaya dökülmesine sebep oldu.

Evie nefesinin altından küfredip düşen iki hokkayı da kaldırdı: Biri kırmızı, diğeri de...

Mavi mi?

"Burada ne yapıyorsun, Evangelina?" Babasının yumuşak sesi kapıdan içeri süzüldü.

Evie donakaldı, başı masanın üstüne eğilmişti, ellerine mürekkep bulaşmıştı. Tam anlamıyla suç üstü yakalanmıştı. "Bu ne?" diye fısıldadı Evie, mektupla neredeyse içi tamamen boşalmış mavi mürekkep şişesini kaldırıp.

"Mektuplarım için mürekkep," dedi adam düz bir sesle. "Burada olmamalısın."

Babasının sesindeki bir şey değişmişti ve iri bedeniyle ofise girdiğinde Evie, hayatında ilk defa babasının yanında gerildiğini hissetti.

"Ama bu mavi mürekkep," diye üsteledi Evie, birden oda dönmeye başlamıştı. "Bunu bulması çok zor. Neden bunu isteyesin ki?"

"Belgeleri okumakta işime yarıyor." Adamın sözlerinde bir soğukluk vardı ve dudakları her zamanki arkadaş canlısı gülümsemeyle yukarı kıvrılmasına rağmen Evie mavi gözlerinde boş, ruhsuz bir ışık görünce kanı buz kesti. "Ne demeye çalışıyorsun, canım?"

"Eğer bu masaya iyice bakarsam," dedi Evie elini çekmecede doğru uzatırken. "Ne bulacağım?" Sorarken bile zihninde başka bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Karşısındaki onun *babasıydı*. Bir açıklaması olmalıydı.

"Evie." Griffin Sage güldü ama daha önce adamdan çıktığını duymadığı bir sesti. Duygusuz bir kahkahaydı.

"Burada. Ne. Bulacağım?" diye ısrar etti.

İkisi de çekmecenin üstündeki eline baktı. Evie hızlı hareket etti.

Çekmeceyi açmasıyla Griffin'in önüne çıkan mobilyaları devirerek üstüne atılması bir oldu. Evie büyük sandalyeyi adamın önüne iterken elini çekmeceye sokup parşömenleri çıkardı. Kapıya doğru koştu ama yolun ancak yarısını aşabildi.

Babası saçından yakalayıp onu geriye çekerken kafa derisi yandı ve çığlık attı. "Bırak onları," diye tısladı kulağına. "Beni sana zarar vermek zorunda bırakma, çocuk."

"Zaten zarar veriyorsun," diye bağırdı Evie, canının acısı duyduğu ihanetin yanında hiçbir şeydi. Evie botunu adamın bacağına olabildiğince sertçe geçirdi, botun ufak topuğu kemiğine çarpınca tatmin edici bir çat sesi geldi. Adam acıyla kükreyerek onu bırakıp yere yığıldı ve Evie yeniden kapıya atıldı. Kapıyı arkasından kapadığı gibi girişteki sandalyeyi kulpunun altına dayayıp bir barikat oluşturdu, tam o sırada tahta kapı babasının yumrukları altında sarsılmaya başlamıştı.

"Aç şu kapıyı. Hemen!" diye emretti.

"*Şşş*," diye seslendi Evie, öfkesi hızlı ve sertti. "Lyssa'yı uyandıracaksın. Çocuklarından birine asla zarar vermek istemezsin, değil mi baba?" Acıyı, ihaneti yutkundu ve gözlerini elindeki kâğıtlara çevirdi.

Ama bunlar *onun* kâğıtları, *onun* el yazısıydı ve *onun* defterinden alınmışlardı.

"Mürekkebi kullanıp gizlice beni izlemişsin," dedi ve elindeki kanıtlara bakarken gözleri yaşlarla yanmaya başladı. Kendi özenli kelimelerinin yazdığı kâğıtları karıştırdı. Babasının her kelimeyi okuduğundan bihaberdi. O kadar saftı ki.

Ama kendi kâğıtlarının arasına başka bir mektubun karıştığını görünce yine donakaldı. Bu sefer tanıdık bir el yazısı değildi ama imzalayan isim... Ah, o ismi tanıyordu.

"Kral Benedict," diye fısıldadı Evie, kalbi göğsünden çıkıp yere düşmüş gibiydi. Yüzü yanmaya, gözlerinin önünde siyah noktalar belirmeye başladı. "Kral için mi çalışıyorsun?" Bu gerçeğin içinde boğulabilirdi. Bu gerçeklerin en dehşet vereni karşısında öyle bir keder denizine düşerdi, öyle bir dalgaya kapılırdı ki tek bir nefes bile alamadan boğulup giderdi.

Kapının öbür tarafı anlık bir sessizliğe gömüldükten sonra babası yeniden konuştu. "Kapıyı aç, Evangelina. Sana her şeyi açıklayacağım."

Evie bir an tereddüt etti ama babası, onu koruyacağı ve güvende tutacağı konusunda herkesten daha çok güvendiği yegâne insan ona hayatını nasıl mahvettiğini anlatırken yüzünü görmek istiyordu.

Sandalyeyi çekip kapıyı dikkatle açtıktan sonra tek bir şey söyledi. "Bombayı sen mi yerleştirdin?"

Babası bu soru karşısında afallamış duruyordu, ardından yavaşça gerileyip ofisine döndü, kenara itilmiş sandalyeyi buldu ve oturdu.

Evie peşinden içeri girdi ve kapıya en yakın köşede durdu. "Tekrar soracağım. Eğer beni duymadıysan diye," dedi soğuk bir sesle. "Beni neredeyse öldüren bombayı sen mi yerleştirdin?"

Kelimeleri keskindi, öldürücü darbeyi indirmeye hazırdı ve babası bunun farkındaydı. Sanki onu tanıyamıyormuş gibi bakıyordu. Eh, yalnız değildi.

Derin bir nefes aldıktan sonra ellerini şakaklarına bastırdı. "Evet. Bendim."

"Nasıl?.."

"O lanet olasıca defterine giriş noktalarını yazmıştın. Bunları gerektiğinde saldırması için Kral Benedict'e verdim, böylelikle senin... işvereninin... araya girmediğinden emin olacaktık."

"Az kalsın beni öldürecektin!" diye çığlık attı.

"Bağırma!" Artık tanıyamadığı adam ona tısladıktan sonra ayağa kalkmaya yeltendi ama Evie'nin gözlerindeki korkuyu görünce durakladı. "Sen kız kardeşini uyandıracaksın."

"Senin nasıl bir canavara dönüştüğünü görmesinden mi korkuyorsun?" diye sordu Evie, her kelimesinden nefret akıyordu.

Babası titremeye başladı. Sanki tüm duygular vücuduna öyle bir hızla doluyordu ki içinde tutmayı ya da kontrol etmeyi başaramıyordu. "Ben... Canavar ben miyim?" Yeniden fısıldamaya başlamıştı ama anlık şaşkınlığının ardından yüzü nefretle buruştu. "Adına çalışarak kendine kara leke sürdüğün o insanlık dışı varlık... Asıl canavar o, ben değilim."

"Senin 'canavar' dediğin o adam sayesinde evimizde kalabiliyoruz! Hâlâ hayatta olmanın sebebi de o ve ilaçları." Evie sesine hâkim olmaya çalışıyordu ama bağırmasa da kelimelerini babasına birer bıçak gibi saplamanın yolunu bulmuştu. "Ve o... Yaptıkları için bir sebebi var. Benim de öyle. Yapmam gerekeni yaptım. Bu aile için." Başım iki yana salladı, omuzlarını geriye atıp dimdik durdu. "Utanmıyorum."

"En başından Bay Warsen'in teklifini kabul etseydin bunların hiçbirini yapman gerekmezdi!" Babasının omuzları inip kalktı ve bakışları odağını kaybetti.

"Biliyordun." Sesi titredi ve bundan nefret etti. "Bay Warsen'in bana saldıracağını biliyor muydun?"

"O kadar dramatik değildi, Evangelina." Babası midesi bulanmış gibi elini salladı. "Bana gelip seninle haftada birkaç gece geçirme karşılığında ekstra para teklif etti."

"Dediklerini kulağın duyuyor mu?" Şimdi gözyaşları sicim gibi akıyordu ve eliyle yanağını silerken Evie parmaklarının uyuştuğunu fark etti. "O adamın bana neredeyse tecavüz etmesi umurunda değil mi?"

"Hep böyle yapıyorsun."

Evie hayatında pek çok kez hor görüldüğünü, çocuksu ya da şapşal gibi yansıtıldığını, düşüncelerinin ve hislerinin önemsenmediğini hissetmişti. O kadar ki söylemek istedikleri hakkında kendini güçlü ve haklı bulduğu zamanlarda bile umursanmamış, dinlenmemişti.

Geçersiz kılınmıştı.

"Her şeyi kafanda büyütüyorsun ve herkesi kötü adam haline getiriyorsun." Babası hâlâ yanan ateşe tükürdü. "Annen de böyleydi."

"Ondan bahsetme," dedi Evie, kendi sesini bile zor duymuştu.

"Ah, şimdi annen melek mi oldu?" Griffin Sage güldü, bir an duraksadı ve sonra tekrar güldü. "Abini öldürdü."

Evie irkildi.

"Seni ve Lyssa'yı terk etti." Adamın sırıtmasını izledi, sözlerini vurgulamaktan fazlasıyla tatmin olmuştu.

"Gittiğinden beri sana yazdığı ilk mektup muydu?" diye sordu Evie gözlerini kaldırıp adama bakarak.

Babası donakaldı.

"Ben de böyle düşünmüştüm." Bu sefer Evie güldü, hemen arkasından hüzünlü bir gülümseme takip etti. "Şimdi de sadece karını değil, en büyük kızını da kendinden uzaklaştırmayı başardın." Evie yavaşça alkışladı. "Tebrik ederim." Pencere pervazına doğru gitti, akşam yağmurunun hafif sesini dinledi ve bir anlığına sakin bir sessizliğin hüküm sürmesine izin verdi. Aslında sakin olmayan bir sessizlikti çünkü babasının kellesini koparmak istiyordu.

Ama bunun Lyssa'yı üzeceğinden emindi, o yüzden kardeşinin zaten var olan travmasının üstüne eklememeye karar verdi.

"Amacım bu değildi.

"Gerçekten mi?" Evie omuzlarını silkti. "Eğer biri sırf çıkar sağlamak için beni rızam olmadan satmaya çalışıyor, çalıştığım yere bomba yerleştiriyor ve bunun beni öldürebileceğini biliyorsa... Bunlar çok saf amaçlar değil sanki, sen ne dersin?"

Babası ona doğru yaklaştı ve Evie buna izin verdi. Adamın gölgesi üstüne düşerken kendisininkine benzeyen açık mavi gözleri sert bakıyordu. "Sen kendini o adamla kirlettiğin an seni kaybettim. Bundan sonra sana ne olacağı her ne kadar kahredici olsa da benim kontrolümde değil."

Evie burnunu çekti ve yeniden güldü. "Bana ihanet etmekle kalmadın, bir de bunun için beni suçlamanın bir yolunu buldun. Yaptıklarımı yapmamın tek sebebi sana yardım etmekti çünkü hastaydın!" diye patladı.

"Ben hiçbir zaman hasta değildim!" diye bağırırken babasının gözleri kan çanağına dönmüştü.

Evie donakaldı. Kelimeler yavaşça zihnine dolarken nefes aldı. Acının ta kendisi gibilerdi. Zehir gibilerdi.

"Ne demek istiyorsun... hiçbir zaman hasta değilim derken?" Evie ona doğru bir adım atarken ateşin çatırtıları birden fazla geldi, babasının yorgun yüzünde bir anlığına olsun utanç gördü.

"Hiçbir zaman Esrarlı İllet'e yakalanmadım. Yalan söyledim."

Bir his Evie'nin göğsüne pençelerini geçirdi, sanki derisinin altındaki bir ateş onu yakıp dışarı çıkmaya çalışıyordu. Dumanı ciğerlerine doldu, nefes almasını zorlaştırdı. Onu doğru duymuş olamazdı.

"Bu nasıl olabilir?.. Seni hasta gördüm. Şifacı geldi ve seni muayene etti." Evie'nin ruhu bedeninden ayrılmaya başlamıştı, belki de bunu kalan son parçaları korumak için yapıyordu. Çünkü yeni gerçekliği buysa ve babası krallığın her yanındaki ailelerin hayatını kararan, onların ailesini son üç senedir mahveden hastalığa tutulmuş gibi davranmışsa...

"Sana ve kasabanın kalanına hastalandığımı söylemesi için şifacıya para verildi, böylece bir bahanem olacaktı." Ellerini arkasında kavuşturdu ve Evie bir adım geri attı. "Kasap bir paravan olacaktı aslında ama artık *gerçek* işimi engellemeye başlamıştı."

"İşin ne peki?" Evie'nin sesi boğuk bir fısıltıydı.

Griffin ondan daha da uzağa doğru geriledi ve masasının arkasına geçti. Hemen altındaki bir bölmeye uzandı ve sahte bir tahtayı yerinden çıkardı. Yeniden doğrulduğunda elinde bir miğfer tutuyordu. Bir muhafız miğferi.

Gümüş rengi.

"Yoksa bu..."

"Ben eskiden ve hâlâ Kral Benedict'in Erdemli Muhafızlarından biriyim." Bunu gururla söyledi, miğferi sanki dünyadaki en kıymetli şeymiş gibi tutuyordu. *Onun dünyasındaki.*

"Bunu nasıl yaparsın?" Evie konuşurken sesi çatladı, babasına gözlerindeki dökülmemiş yaşların arasından bakakaldı. "Lyssa'yı ve beni acı çektiğine inandırdın. Bütün ailenin finansal sorumluluğunu benim omuzlarıma yıktın."

"Hiçbir zaman para sıkıntısı çekmedik. Benim her zaman *çok* param vardı." Babasının en ufak bir utancı yoktu.

"Kendine sakladın ama!" Evie gözyaşlarının yanaklarından aktığını hissetti, kelimeler dudaklarından dökülürken göğsü sanki acıyla ikiye yarılıyordu. "Neden yaptın bunu? Neden beni Otto Warsen'e satmaya çalıştın? *Neden?*"

"Kral Benedict için yaptığım işler her zaman gizli olmuştur. Bu yüzden emekliye ayrıldığım konusunda yalan söylemem gerekti. Benim Erdemli Muhafız olduğumu kimse bilemezdi. Dünyada kimliksiz dolaşmaya devam ederken ihtiyacım olduğu zamanlarda ortadan kaybolabilmem gerekiyordu. Beni uzun süreler boyunca alıkoyacak, kimsenin şüphelenmeyeceği bir şeye ihtiyacım vardı. Komşularımızdan birinin hastalığa yakalandığını görünce ondan ilham aldım."

"Midemi bulandırıyorsun," dedi Evie sertçe.

Babası birden başını kaldırdı ve gözlerini ona dikti. "Ağzım bozma."

"Hayır."

Griffin'in gözleri kızının sesindeki karanlık karşısında fal taşı gibi açıldı, sonra yeniden kısıldı. "Karşımda af dileniyor olman gerekirdi. Otto Warsen seninle evlenmek istedi ve onu reddettin."

Evie kuru, duygusuz bir kahkaha attı. "Belli ki *benim* ne istediğimi sormak aklının ucundan bile geçmedi?"

"Bence bu tarz kararları kendin veremeyeceğini çoktan kanıtladın." Babası pis pis sırıttı. "Tıpkı annen gibi."

"Ona ne yaptın?" Çok yalan vardı... Çok fazla. Sanki kumları eşeliyor, tek bir doğruluk tanesi bulmaya çalışıyordu.

"Güçleri ortaya çıktığında Kral için çalışmaya başlaması gerekiyordu. Her şeyi kendi başına mahvetti." Evie'yi baştan aşağı süzdü. "Şimdi sen de onunla birlikte mahvoldun."

"Bana söylemediğin bir şey var." Ateşin çatırtısı dikkatini çekti, bir kıvılcımın yerden fırlayıp yere düşmesini ve sönüp gitmesini izledi.

Babası onu dikkatle masanın üstüne koyarken miğfer takırdadı. "Senin Otto'yla evlenmek gerekiyordu, böylece bakacağım çocuk sayısı bir azalacaktı. En sonunda hepiniz benim sorumluluğumdan çıkacaktınız ve ben de herkese mucizevi bir şekilde iyileştiğimi söyledikten sonra emekliye ayrılabilecektim."

"Şifa yok ki." Nefesini verdi.

Babası duraksadı ve gülümsedi. "Şimdilik."

"Peki ya Kötü Adam?" dedi Evie, adını söylemek adamın kendisi yüzünden yaşadığı bütün yıkımın dehşetini yeniden hissetmesine sebep oldu. Bunu yapan babasıydı ama Evie onu patronunun odasına kadar götürmüştü. "Onun için çalıştığımı ne zaman öğrendin?" Evie o kadar dikkatli davranmıştı ki, özellikle de en başlarda.

"Başta bilmiyordum. Kral için başka bir şey üzerine çalışıyordum, bir tür projeydi." Şöminenin rafını tutmak için döndü, dans eden

alevler yüzünü aydınlattı. "Ama Lyssa okula gittiğinde ve sen *oradayken* Kral Benedict bana bir mektup ulaştırdı. Muhafızlarından bazılarının karşılaştığı bir olayı anlatıyordu. Genç bir kız, Kötü Adam'la birlikte ormanda dolaştıktan sonra kaybolmuştu. Benim büyük kızım olduğunu gördükleri bir kız."

Adamın hayal kırıklığının geçerli bir yanı olmamasına rağmen elle tutulabilirdi, görmezden gelmesi imkânsızdı.

"Kral'a rapor vermeye o gün başladım ve sen de Kötü Adam'ın sonu için gerekli anahtar oldun."

Evie'nin midesi bulanıyordu.

"Hayır." Çöpe atılacak bir vazo gibi çatlamaya başlamıştı.

"Evet." Babasının nazik gülümsemelerinin hatırası bundan sonra daima şu an dudaklarında beliren gülümsemeyle, taşıdığı anlamla kirlenecekti. "Şimdi de guvreleri Kral için zindandan çıkarmama yardımcı olacaksın."

"Onları neden istiyor?" Evie gözlerini kıstı, babasının yüzünün solduğunu ve alnında ter damlacıklarının belirdiğini fark etti.

"Herkesin iyiliği için."

Evie kararlı küçük bir gülümsemeyle derinlerine uzanıp kalan son kuvvetini de çıkardı. "Ben iyi olmak istemiyorum." Evie bu kelimeyi, içinde olduğundan bile haberdar olmadığı bir kötücüllükle söylemişti. Ama şimdi bunu duymak... onu mutlu etmişti.

Daha da doğrusu, *doğru* gelmişti.

Griffin Sage topallayarak ona doğru yaklaştı, omuzlarını acı verecek ve morartacak şekilde tuttu. Ama Evie kıpırdamadı. Olduğu yerde durdu ve bir zamanlar güvendiği, inandığı adama gözlerini dikti. Ona her zaman inandığını sandığı adama. Bu yeni gerçekliğe bir gün ayak uydurabileceğinden emin değildi. Ona bir zamanlar East Marigold isimli kahramanlara dair uydurma hikâyeler anlatan, yaratık var mı diye yatağının altını kontrol eden adamın Evie'nin ona duyduğu sevgiyi ve sadakati bir hiç gibi çöpe attığı bu gerçekliğe.

"Hayatını mahvetmen umurunda bile değil." Sesi titredi ve babası gerçekten yıkılmış göründü.

"Hayır, mahvetmedim," diye fısıldadı Evie karşısındaki mahvolmuş adama acıyarak. "Eğer mahvolan bir şey varsa," diyerek ona doğru eğildi, "o da senin suçun."

Adamın omuzlarındaki tutuşu gevşedi, gözleri odağını kaybetti.

"Haksız olmayı çok istedim." Evie boğazındaki yumruyu yutkunurken babası onu bıraktı ve masasına doğru sendelerken her şeyi devirdi. "Ama o adı duyduğum an haksız olmadığımı biliyordum."

Adamın göğsü hızla inip kalkmaya başladı, nefes almak için ağzını açıyor ama bir yandan da boğazını tutuyordu. Sanki kelimeleri boğazına hapsolmuştu.

"Mürekkebi, odama bıraktığın davetiyeyi ya da bana ilk haftamda hediye ettiğin defteri fark etmedim." Evie'nin sesi çatallandı ve gözlerini silmek için başını yana çevirdi. "Ama Clare'in müşterileri arasında uydurma hikâyendeki ismi duyunca sen olduğunu anladım."

Babası o an yere yığıldı, gözlerini tavana dikerken bakışları şokla doluydu. Evie yanında diz çöktü, hareketsiz elini eline aldı. "Sana verdiğim ağrı kesici, Tatianna'nın yaptıkları. Tadının farklı olması, yeni ilaç olduğu için değildi... Farklıydı çünkü yavaş etki gösteren bir yatıştırıcıydı." Sesi bal gibi mide bulandırıcı derecede tatlıydı.

Babası zorla tek bir kelime edebildi. "Sen."

"Evet, biliyordum. Daha o kapıdan içeri adım atmadan biliyordum." Başını iki yana salladı. "Haksız olmayı çok istedim."

Babası çaresizce ona doğru uzanırken Evie'nin vücudundan bir titreme geçti.

"Ama değildim, baba." Yanağındaki istenmeyen bir yaşı silerken yüzü kıpırdamadı. "Benim dünyamda beni senin yaptığın gibi inciten kimseye yer yok. Benim yürüdüğüm yerde yürümeyi, soluduğum havayı solumayı hak etmiyorsun. Hayatını devam ettirmeyi ya da ak-

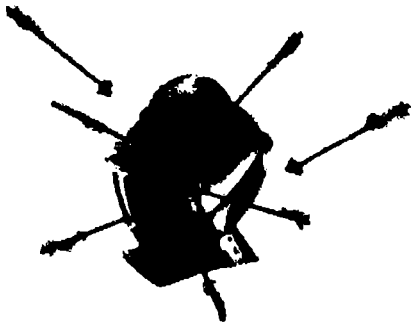
lanmayı hak etmiyorsun. Senin hikâyen bitti. Bundan sonra başına ne geleceği umurumda değil."

Sesi hissettiğinden daha güçlü çıkarken babasının dudaklarını son bir kez aralamasını izledi. "O... bir... canavar..." dedi zorlukla.

Kimi kastettiğini biliyordu.

Evie adamın elini bıraktı ve eliyle yanağına dokundu. "Günün sonunda hepimiz canavarız. En azından benimki ışıkta yaşıyor."

Ardından babası, hain, gözlerini kapadı.

BÖLÜM 55

KÖTÜ ADAM

Trystan iliklerine kadar ıslanmıştı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzünden önünü zar zor görürken ormanda hışımla atını sürüyor, nehirlerin ve taşların üstünden atlıyordu. Yolda tanıdık bir çatal belirdi ve kulübenin ışıklarının yandığını, her köşeden yumuşak bir ışık süzüldüğünü görünce rahatladı. Bu kadar davetkâr görünen bir evde kötü bir şey olması mümkün değildi.

Tanrılar aşkına, Sage'i öldürecek mi?

Yapmazdı, yapamazdı. Ama adam ofislerine kelimenin tam anlamıyla bir bomba yerleştirmişti, hem de kızını kolaylıkla yok edebileceğini bilmesine rağmen. Bu düşünce zihnine damgalanmış halde atından atladı, hayvanı yolun sonundaki küçük çardağa bağladıktan sonra ön kapıyı tekmeleyerek açtı.

"Evie!" diye bağırırken bu evde herhangi bir sır kalmışsa her birini ortaya çıkaracağını fark etti. Fakat cevap yoktu, yalnızca koridorun sonundan boğuk bir ağlama sesi duyuldu. Trystan o yöne doğru koştu, yerde kimin oturduğunu görünce sertçe donakaldı.

Lyssa Sage kısaydı, saçları darmadağındı. Trystan bu dünyada onunla bu kadar uzaktan yakından alakası olmayan başka hiçbir varlık olmadığından emindi ama kız başını kaldırıp ona güveniyormuş gibi baktı ve "Bay Maverine, galiba babam ablama zarar veriyor," diye ağladı.

Kötü Adam hızla diz çöktü, kızı korkutmamak için hafifçe geri çekildi. Tuhaftı, normalde amacı korkutmak olurdu, özellikle cevap

almaya çalışırken. "Neredeler, Lyssa?" diye sordu kızın sırılsıklam saçlarını yüzünden çekerek.

"Ofisinde." Parmağıyla sağdaki kapalı ve sessiz kapıyı işaret etti. "Bağrıştıklarını duydum, sonra Evie ağlamaya başladı ve biri düşmüş gibi bir ses çıktı."

Trystan boğazını temizledi ve paniğini belli etmemeye çalıştı. "Yalnızca bir anlaşmazlık yaşadıklarından eminim." Tatianna'ya döndü, kadın hemen arkasından gelmişti ve önce pelerinindeki, sonra da örgüsündeki suyu silkeledi.

"Leydi Lyssa'yı köşke götür," dedi elini küçük kıza uzatırken, kız da hemen elini tuttu. Sage kadınlarının cesaret rezervi sağlam görünüyordu.

"Peki ya..." Tatianna yüzlerce şey söyleyecek olabilirdi. Evie ne olacak? Kaçırılma ne olacak? Bir çocuğu hırsızlık, cinayet ve işkence dolu bir yere götürmek ne olacak? Ölümcül yaratıklar ve müstehcen insanlar da cabası... Girişte asılı kelleleri de unutmamak gerek tabii.

"Onu arka kapıdan sok. Yalnız dikkat et, yağmurda kalmasın," dedi.

Tatianna üstündeki yağmurdan koruyan pelerini Lyssa'ya doladı ve küçük kız içgüdüsel olarak kadına sokuldu.

"Ben ablanın arkadaşıyım. Bir süre bizimle kalacaksın," dedi Tatianna kibarca ve kızı kapıdan çıkarıp fırtına ve yağmura götürdü.

"Evie orada bir hizmetçi değil, değil mi?" İnanılmazdı ama küçük kızın sesi, tıpkı ablası gibi Trystan'ın yüzünü gülümsetmeyi başardı. Ama bu gülümseme yalnızca bir saniye sürdü, ardından görevini hatırladı ve ofisin kapısına yaklaştı.

Kulağını kapıya bastırdı ama içeriden ses gelmiyordu. Sessizlik yüzünden kalbi sertçe atmaya başladı.

Trystan elini kapının kulpuna koydu ve yavaşça döndürdü, gürültülü bir gıcırtıyla iterek açtı. Karşısındaki sahneyi görünce ağzı açık kalakaldı.

Oradaydı, hayattaydı. Hissettiği rahatlamayla ruhunu sarsacak kadar derin bir iç çekiş koyverdi, ardından odanın kalanını inceledi. Trystan'ın, asistanının babası olduğunu düşündüğü bir adam yerde yatıyordu.

Evie'nin gözleri onunkilerle buluştu, hüzünlü bakıyorlardı ve gözyaşlarından kan çanağına dönmüşlerdi. Elleri titriyordu. "Olayı çözdüm."

Trystan'ın bütün bedeni saf bir rahatlamayla gevşedi.

Kadın sert bir nefes aldı. "Ölmedi. Ama ona yatıştırıcı verdim, o yüzden büyük ihtimalle... Bilmiyorum, yatıştırıcılar ne kadar etkili olur ki? Belki de öldürmüşümdür." Sesi tekdüze çıkıyordu, sanki onunla değil de kendi kendine konuşuyordu.

Trystan ona doğru yürümeye başladı ama Sage ayağa kalkıp ona yaklaştı, konuşmasına fırsat vermeden elini kaldırdı. Derin bir nefes aldıktan sonra hızla konuştu. "Onun hain olduğunu biliyorum. Yani bu akşamdan önce bilmiyordum..."

"Bilmediğini biliyorum," diye araya girdi Trystan.

"*Şşş*," diye onu susturdu Evie.

Trystan söz dinledi, kadının bakışları karşısında sırtının dikleştiğini hissetti.

"Bilmiyordum ama ofisten ayrılmadan önce anlamıştım, onu zindana atmak isteyeceğini ve bilgi almak için işkence edeceğini biliyordum. Ama aynı zamanda babam olduğu için arada kalacağını da biliyordum."

Şimdi buna gerçekten karşı çıkması gerekiyordu. "Sage, beni içine koyduğun ahlaki açıdan gri balonunu inan patlatmak istemiyorum. Ama bu adam sevkiyatlarımı ve intikamımı sabote etti, üstüne üstlük muhafızlarımın ölümüne sebep oldu. Böyle bir adama zarar vermekte bir an bile tereddüt etmezdim."

"Ama yapmazdın." Sage'in sesi o kadar kesin çıkıyordu ki Trystan kendinden şüpheye düşmeye başladı. "Bana seçme şansı sunardın."

Ve o zaman asistanının haklı olduğunu anladı. Adamı yakalamamak, öldürmemek Trystan için işkence gibi olurdu ama kararı kadına bırakırdı. Bu ihanet artık yalnızca onun değildi, bunu paylaşıyorlardı. İhanetin yükü artık ikisini birbirine bağlamıştı ve kadının isteklerine boyun eğerdi. Çünkü onun ne istediğini umursuyordu.

"Çok fazla seçenek olmazdı," diye homurdandı.

Kadının dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Gülümseme sayılmazdı ama gözlerindeki ışıltı hâlâ oradaydı.

Var olan her şeye bunun için şükürler olsun.

"Yatıştırıcının etkisini göstermesinin ne kadar süreceğinden emin değildim, galiba şanslı sayılırım." Sage içini çekti, ofisin açık kapısına doğru ilerleyip mutfağa geçti. Bir şişe şarabın tıpasını çıkarıp kocaman bir yudum aldı, sonra bir kere daha aldı ve bir kere daha.

"Babanı, aynı zamanda sana akla gelebilecek her şekilde ihanet etmiş bir adamı uyuttuktan sonra ne yapılır ki? Uyulması gereken protokol nedir yani?" Kadın sevimli bir tavırla burnunu kırıştırdı ve Trystan herhangi bir şeyi sevimli bulduğu için kendinden nefret etti. Özellikle Sage hiç kendisi gibi davranmazken.

"Bilmiyorum. O zevki hiç tatmadım," dedi düz bir sesle. "Sanırım burada biraz doğaçlama yapman gerek."

Kadının eliyle başının iki yanını tutmasını izledi. Trystan hâlâ açık olan kapıdan içeri giren en iyi iki muhafızına başıyla selam verdi ve ofisi işaret etti. "Eğer yapabilirseniz Bay Sage'i camdan çıkarın. Evie onu bir daha görmek zorunda kalmasın. Kilere götürün. Mümkünse temiz bir odaya."

"Temiz olmasına gerek yok," diye seslendi Sage şaraptan kocaman bir yudum daha alarak. "Bay Warsen bana saldırdıktan sonra haftalarca kirli hissettim. Bazen hâlâ öyle hissediyorum." Gözleri sanki onun ulaşamayacağı kadar uzaklara daldı ve bu, Trystan'ı korkuttu.

"Bay Warsen mi?" Başını eğip şişeye baktı. Acaba alkol oranı kaçtı?

"Babam beni ona 'sunmuş'." Sage gülmeye başladı ve Trystan kelimeleri idrak edebildiğinde yavaş yavaş ne anlama geldiklerini fark etti.

Dikkatle konuştu. "Demek istediğin, Bay Warsen'in seni incitmesinin sebebi baban mıymış?"

Hikâye dudaklarından yavaş dalgalar halinde döküldü: Otto Warsen'in onu arzuladığını belli ettiği, Evie'nin adama hislerinin karşılıksız olduğunu net bir dille söylediği. Buna rağmen adamın üstüne adadığı ve ondan kaçmaya çalışırken patronunun giysisinin kolunu yırttığı, ardından o hançeri sırtına geçirdiği. Eve dönerken bir çamaşır ipinden pelerin çalıp kendini örttüğünü anlattı.

Sage burnunu çekti ve sonra sessizce üst kata çıktığını, kanı yıkadığını anlattı.

O anlatırken Trystan dinledi, öfkesini kontrol altında tutmaya ve onu korkutmamaya çalıştı. Bu, onunla alakalı değildi.

Nihayet ona baktığında Sage'in güzel gözleri acı ve alayla parlıyordu. "Warsen'den kurtuldum ve planladığı şeyleri yapmayı başaramadı. Ama hâlâ zaman zaman korkuyorum."

Asistanı kâğıtları ve babasının onu kandırmak için kullandığı mürekkebi, Kral Benedict'in babasını ve onu birer piyon gibi nasıl kullandığını gösteren ve çaresizliğini yansıtan mektupları çıkardı. Trystan tüm bunlar esnasında başını yukarı aşağı salladı, kadının anlattıklarını ruhunda var olduğunu bilmediği bir sükûnet ve nezaketle dinledi.

"Şimdi de onu hapse tıktım işte. Kendi babamı." Sage mutfağa döndü, şaraptan kocaman bir yudum daha alırken gözlerinde delirmiş bir bakış vardı. "Bu artık şeytani olduğum anlamına mı geliyor?"

Trystan başını iki yana salladı, kadının hızına yetişemiyordu ama Sage konuşmaya devam etti. "Tanrılar aşkına... Babam bir canavar ve annem beni terk etti. Tabii ki artık şeytani biriyim! Bu tüm kötü karakterlerin hikâyelerinin başlangıcı değil mi?"

Trystan başını tekrar iki yana salladı, sadece kadının içini rahatlatmak istiyordu. "Sen bir şeytan değilsin, Sage," dedi düz bir sesle. "Zor bir karar verdin."

Sage bir yudum daha aldı.

"Şey," araya girdi Trystan. "Ben onu alsam sanki..."

"Sen de ister misin?" Kadının yüzündeki hüzün biraz kaybolmuş gibiydi ve gözleri daha canlı görünüyordu sanki... Ama muhtemelen hâlâ elinden almayı denese...

"Evie!" dedi kadının şişenin yarısını bitirdiğini fark edince.

Kadın, adını onun ağzından duyunca şaşkınlıktan ya da inanamayarak donakaldı.

"Sage." Trystan rahatsızca boğazını temizledi, gömleğinin yakasını gevşetip daha derin nefesler almaya çalıştı. "Durumun çok... stresli olduğunun farkındayım."

Kadın adamın üç kafası varmış gibi ona bakakalmıştı ki haksız da sayılmazdı. Babasını bayıltmasından ve adamın ihanetinden sanki yoğun bir iş günü geçirmiş ya da Trystan'ın kötü bir saç kesiminden sonra hissettiklerine benzer hisler içindeymişgibi bahsetmişti.

"Stresliden daha da ötesiydi," diye hızla ekledi. "Şu an deneyimlediklerin eminim seni kahrediyor ve kafanı karıştırıyor ve..." Tanrılar aşkına, birinin içini rahatlatmakta çok kötüydü ve bunu Sage de biliyor, içindeki bu temel zayıflığı sezebiliyordu.

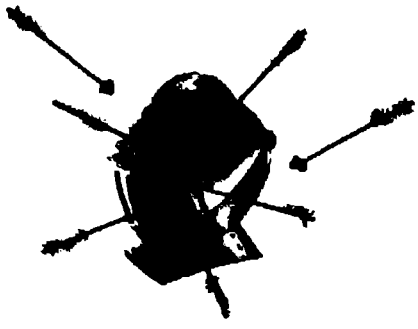
Ama kadının gülümsediğini görünce aklında tek bir düşünce belirdi: *O kadar da kötü değilim o zaman.*

Fakat gülümseme birden kayboldu ve Sage'in yüzünde keskin bir suçlama belirdi. "Ona sordum ama bana söylemedi. Sen biliyor musun?"

"Neyi biliyor muyum?" diye sordu, o an yeniden gülümsemesini sağlayabilecekse kadına her şeyi verebileceğini ve her şeyi itiraf edebileceğini hissediyordu.

"Kral'ın guvrelerle ne yapmak istediğini."

Siktir.

BÖLÜM 56

EVIE

İkisi de eskimiş koltuğa oturmuşlardı, Evie elleriyle oynuyor ve sıkıp bırakıyor, sıkıp bırakıyordu.

Oda, zeminden gelen gıcırtılar dışında tamamen sessizdi.

Kalbinin neden bu kadar sert attığım bilmiyordu ama büyük bir şeylerin geldiğini hissedebiliyordu.

Patronu büyük bir acı içindeymiş gibi duruyordu, ağzındaki gerginlik Evie'nin göğsünü sızlatıyordu. Adam kollarını kavuşturdu, sonra tekrar açtı ve bacaklarının üstüne koydu. Evie kendi ellerini de oraya koysa şikâyetçi olmazdı.

Odaklansana seni aptal.

Ama patronu konuşmak yerine donakaldı, birden döndü ve Evie'nin omzundan bir şeyi aldı. Onun ne kadar yaklaştığını hissedince nefesini tuttu, vücudunun ısısını ve kokusunu duyumsadı ama hızla uzaklaştı, koltuğun kendine ait köşesine dönerken elinde bir şey tutuyordu.

"Kingsley?" Kurbağanın da geldiğinden haberi yoktu.

Hayvan ikisine boş gözlerle bakarken tek cevabı *vırak* oldu.

"Küçük kaçak," diye hırladı Kötü Adam. "Ben bakmazken eyer çantama atlamış olmalı. Ölebilirdin, seni salak."

Evie öne doğru eğildi ve bir mucize eseri kurbağanın başından hiç ayrılmayan tacı düzeltti. "Bizim için endişelenmiş, seni tatlı şey."

Kingsley'nin üstüne titrerken patronunun gözünün seğirdiğini fark etti.

Kötü Adam kurbağayı küçük masanın üstüne koyduktan sonra konuştu. "Bir kereliğine yerinde kal." Kingsley yanında yazı tahtalarını getirmişe benzemiyordu çünkü tek yaptığı başını yukarı aşağı sallamak oldu. Patronu konuşmaya başlamadan önce gergin bir ifadeyle ona baktı.

"Guvrelerden hemen hemen on yıl önce Kral Benedict için çalışmaya başladığımda haberdar oldum."

Evie ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçekten aklına tek bir kelime bile gelmiyordu, bu da başına... Eh, hayatında daha önce hiç gelmemişti. Adam ona baktı ama Evie gözlerini önüne sabitlemişti.

Bunu ona daha önce söylemediği için adama öfkelenmeli miydi? Öfkeli hissetmiyordu ama o gün zaten çok şey yaşamıştı, belki de zihni kendini korumak için duygularını bastırmayı seçmişti.

Bu, patronunun ondan bilerek saklayacağı bir şeymiş gibi görünmüyordu ama hakkında konuşmanın canını acıttığı çok belliydi. Daha ilk cümleyi söylerken bile ağzından metal dikenler çekip çıkarıyor gibi görünüyordu.

"Eğer istemiyorsan..." diye başladı Evie. Eğer sırf bunu yapmak zorunda hissettiği için anlatıyorsa duymak istemiyordu. Ama adam elini kaldırıp onu durdurdu.

"Ben sadece... olay olduğundan beri kimseye anlatmadım ama bunu biriyle paylaşacaksam, o da sensin."

"Tamam," dedi Evie nazikçe, bir elini temkinle omzuna koyarak. "Ama yalnızca anlatmak istiyorsan anlat. Boğazına bıçak dayayıp üstüne çıkmışım gibi hissetmeni istemiyorum." Sempati göstermeye çalışıyordu ama kelimeleri sesli söyleyince Evie kulağa ne kadar açık seçik geldiklerini fark etti.

Adamın kara kaşları çatıldı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yani demek istediğim... Demek istediğim *üstüne çıkacağım* yok... Ne var biliyor musun?" Hayali bir anahtarla ağzının kenarını kilitlermiş gibi yaptı, patronunun elini açtı ve anahtarı avucunun içine bıraktı.

Adamın eli neredeyse parmaklarının üstüne kapanacaktı, gözleri buluşmuştu ama sonra hızla koltuktaki ilk pozisyonlarına döndüler.

"Kral Benedict'le on dokuz yaşındayken tanıştım." Adamın çenesi kasıldı ve parmaklarını koltuğa bastırdı. "Şehrin yakınlarındaki bir üniversiteye gitmeyi düşünüyordum ve ziyaretlerimden birinde bir büyü uzmanının dikkatini çekmiştim. Büyüm daha uyanmamıştı ama bende bir şey sezmişti."

Evie, bir uzmanın daha uyanmamış bir büyüyü nasıl sezebileceğini sormak istedi ama onun sözlerini bitirmesine izin vermesi gerektiğini bildiğinden ağzını açmadı.

Ama adam ona bakıp gözlerinden sorusunu okudu. "Benim büyüm oldukça özel, hissetmesi de bu yüzden çok kolay. Uzman hemen ardından beni yeteneklerimi bütün potansiyeliyle kullanmam için 'yetiştirebileceğini' düşündüğü birine yönlendirdi."

Ardından ortama bir sessizlik daha çöktü ve Evie onun kendini en kötü kısma hazırladığını ve adamları neden ofis boyunca saçlarından sürüklediğinin, işe geldiğinde neden sürekli tavandan asılan kellelerle karşılaştığının, Trystan'ın neden en ufak sevgi gösterisine bile katlanamadığının sebebini duyacağını biliyordu.

Patronunun Kötü Adam olmasının ardındaki sebebi.

"Kral ertesi gün benimle buluştu." Evie onun gücünü göremese de teninin altında kıpırdanırken odanın havasını değiştirdiğini hissedebiliyordu.

"Yazlık evinde, onun özel çırağı olarak çalışmamı önerdi." Trystan içini çekti, gözlerini bir kez daha sıkıca kapadı ve çenesindeki kirli sakalı sıvazladı. "Hızla kabul ettim, fazla hızlı. Ama Kral tam olarak ne söylemesi gerektiğini biliyordu... Kelimeleri örümcek ağı gibiydi

ve yakalandığımı fark ettiğimde artık çok geçti. Bana potansiyelim olduğunu, büyük işler başarabileceğimi söylemişti."

Şöminedeki ateşin çatırdamasını izlerken Trystan'ın gözleri buğulanmıştı. "Daha önce kimse bana bunu söylememişti." Kıkırdadı. "Sonra da kimse söylemedi."

Hiç alışık olmadığı için en ufak bir övgü kırıntısının üstüne atlayan genç Trystan'ı hayal edince Evie öfkelendi.

"İlk birkaç hafta... inanılmazdı. Annem ve babam gitmeme izin vermekte tereddüt etmişti ama fikrimi değiştiremediler. Kral'ı memnun ve mutlu etme fikrinden başka hiçbir şeyi gözüm görmüyordu. Benden istediği her şeyi yaptım. *Her şeyi.*"

Evie adamın sözlerinden çok etkilenmişti çünkü bu hissi iyi biliyordu. Başkalarını çaresizce mutlu etmeye çalışmayı, başkalarının standartlarına uyduğu için bu dünyada var olmayı hak ettiğini hissetmeyi.

Birbirlerine baktılar ve Evie, adamın yüzünün her hattının onu rahatlattığını fark etti. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar, gülümsediği o nadir anlar, belli belirsiz hislerini açığa vuran ve sürekli dikkatini çeken ağzı.

Dediklerini tam olarak idrak ettiğinde *her şey* derken neyi kastettiğini fark etti. "Guvreler mi?"

Patronu başıyla onayladı, saçları yağmurdan sonra nihayet kurumuş ve alnında kıvrılmıştı. İçini çekerek devam etti. "Guvre'yi yakalamasına yardım ettim. Bebek guvrelerin zehrinin her şeye şifa olduğuna dair söylentiler vardı. İyi bir amaç için yapılan her şeyin mübah olduğunu söyleyip durdu. O zamanlar ne demek istediğini bilmiyordum ve hiçbir zaman öğrenme şansım olmadı." Evie ayağa kalktı, koltuktan uzaklaşırken elbisesinin etekleri bileklerine çarptı. "Neden? Sonra ne oldu?"

Kötü Adam bir an hiç kıpırdamadan durdu, sonra konuştu. "Şimdi, o kısım için... otursan olur mu?" Kaskatı duruyordu ama bedenin-

de öyle bir kırılganlık vardı ki Evie'nin sesi kesildi. Yeniden koltuğa dönüp yavaşça yanına oturdu ve adam sertçe nefesini verdi.

"Kral onun yanında olduğum ay boyunca beni bir büyü uzmanıyla çalıştırdı ve her geçen dersle uzman daha da ürkek olmaya başladı. Benim yanımda rahat hissetmesi için elimden geleni yaptım ama tuhaf bir ders daha geçirince artık dayanamadım."

Evie yumruklarını sıktı. "Ne oldu?"

"Kral'a sordum, hatta cevap talep ettim bile denebilir. Yazlık evindeki tüm çalışanların neden benden uzak durduğunu, Erdemli Muhafızların koridorda beni gördüklerinde neden öbür yöne gittiklerini öğrenmek istedim. Neyi yanlış yaptığımı."

"Ve?" diye ısrar etti Evie.

"Bana büyümün tehlikeli olduğunu söyledi." Adam birden ayaklanınca Evie yerinden zıpladı. Patronu şömineye gidip ocak demiriyle ateşi hafifçe harladı. "O adamla haftalarımı geçirmiştim; beni o kadar yüceltmişti ki hiçbir şey bana dokunamaz sanıyordum. İçimde yatan şeyin başkalarına zarar verebileceğini söylediğinde mahvoldum."

"Ama büyün daha uyanmamıştı. Kral Benedict bunu neden yaptı ki?" diye sordu Evie, hikâyenin düğümlerinin yavaşça çözüldüğünü görebiliyordu.

"Bana beni oraya getirmesinin sebebinin çok geç olmadan sorunu kontrol altına alıp alamayacağını anlamak olduğunu söyledi. Ama beni dikkatle gözlemledikten sonra hiç umut olmadığını görmüştü. Kral bana eğer beni özgür bırakırsa, kendim ve sevdiğim herkes için tehlike teşkil edeceğimi söyledi." *Hayır.* Evie'nin kalbi, yalnızca bir yere ait olmak isteyen yıkılmış genç adam için kırıldı.

"Önceliğinin krallığın kalanı olduğunu ve kişisel olmadığını söyledi. Kendi iyiliğim içindi."

"Ne yaptı?" diye sordu Evie dikkatle.

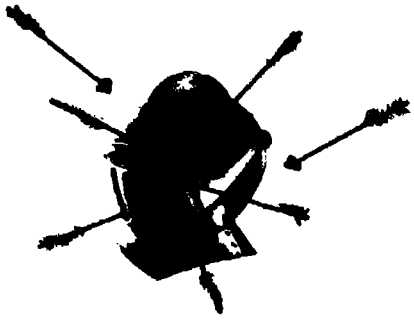
"Erdemli Muhafızlar beni orada hapse tıktı." Kötü Adam ona doğru dönerken sesini sertleştirdi. "Kral'a yalvardım, daha iyi olmaya çalışacağıma söz verdim ama beni dinlemedi. Beni aşağıdaki kilere tıktı ve karanlığa hapsetti. Cam yoktu, meşale yoktu. Ben karanlıkla, karanlık da benimle kapana kısılmıştı."

Evie elbisesini sertçe tutuyordu. "Ne kadar... Ne kadar orada tuttular seni?"

"Bir ay."

Bir ay. Bir ay boyunca umudun olmadığı, sonu görünmeyen, hiçbir çıkış yolu bulunmayan bir karanlık. "Seni çıkarmaları bir aylarını mı aldı?"

"Çıkarmadılar." Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ben kendim çıktım."

BÖLÜM 57

KÖTÜ ADAM

Sage'in yüzünde aşina olmadığı bir ifade vardı. Acıma ya da dehşet değildi ama her neyse, ona iyi geliyordu ve şu an için bu inanılmazdı çünkü en büyük kâbusunu yeniden yaşıyordu. Trystan ona doğru yürüdü ve yeniden koltuğa oturdu.

"Kaçtın mı?" diye sordu asistanı inanamayarak. Başını iki yana salladığında saçlarının ipeksi tutamları koluna sürtünüp tüylerini ürpertti.

"Kral, halkı koruma çabasının onları benim üstüme salmasını beklemiyordu." Trystan o zaman gülümsedi, gerçek bir gülümsemeydi ve Sage de karşılık verdi. "Bir gün, muhafızlar benden gerçekten bıkmıştı. Utanç verecek kadar uzun bir süre beni bırakmaları için yalvarmıştım ve sanırım artık usanmışlardı."

"Sana ne yaptılar?" diye sordu Sage tereddütle, sanki onun anlatmaya hazır olduğundan fazlasını istemekten korkuyordu. Neyi var neyi yoksa zaten ona ait olduğunun farkında değildi.

Trystan kurumuş dudaklarını ıslatıp devam etti. "Bir şekilde kilerin karanlığında görebiliyorlardı. Beni bir daha ne zaman dövecekleri-ni hiçbir zaman kestiremiyordum. Yalnızca bedenime vuran yumruklarını ve acıyı hissedebiliyordum."

Sage keskin bir nefes aldı, yüzü açık ve dürüsttü. Bir santim bile kıpırdamamıştı ama kadının fiziksel varlığını derin bir sıcaklık gibi hissedebiliyordu. "Umarım onlara acı çektirmişsindir."

Sage'in kalbindeki kibarlığın içine işlemiş bir karanlık vardı ve bu, Trystan'ı mest ediyordu.

Kadının dudaklarına yayılan, büyüleyici bir kötülük saçan o çarpık gülümsemeyi görünce gözleri kocaman açıldı. Tanrılar aşkına, bu kadın sonu olacaktı. "Büyüm o zaman uyandı. Tenimin altında nasıl attığını hissedebiliyordum ve bütün odayı aydınlattı. Beni iyileştirdi. Zindanın kapısını, muhafızlardan gelen ışığı görebiliyordum... Sonra hepsini öldürdüm."

Sage dudağını ısırdı ve ellerini kavuşturdu. "Güzel."

"Bir tünelden kaçtım ve beni haftalardır gördüğüm ilk ışığa çıkardı: Gündoğumuna," dedi Trystan karanlık bir sesle. "O an yemin ettim, Kral benim kötü bir adam olduğumu düşünüyorsa... ben de tam olarak buna dönüşecektim."

Güneşin tepenin üstüne doğru yükselirken etrafa saçtığı ışığın renklerini izlediğini, sanki görebilmesi için amacını aydınlatıyormuş gibi hissettiğini hatırladı.

"Sana çok yakışıyor," dedi Sage kibarca, hüzünle. "Ama Kral Benedict gerçekten bu kadar tehlikeli olduğuna inanıyorsa seni öldürmek için neden bu kadar uzun süre bekledi?"

"Denemediğini kim söyledi?"

Evie birden ani bir idrakle geri çekildi. "Tanrılar aşkına... Zindandaki adamlar. İşkence ettiklerin. En az otuz vardır."

"Hepsi de iyiliksever Kralımız tarafından beni yakalamaları ya da hayatıma son vermeleri için yollandı. Baban üzerinden bana ulaşmak için neden bu kadar uğraştığı tam bir muamma," dedi Trystan cümlesinin ne kadar düşüncesiz olduğunu çok geç fark ederek.

Çünkü adamdan bahsettiği an Evie'nin sakin yüzü birden bembeyaz kesildi ve gözleri karardı. "Bunu *neden* yapsın ki?" Ayağa kalktı, mutfağa doğru ilerledi ve şaraptan kocaman bir yudum daha aldı, Trystan da çaresizce peşinden gitti.

"Sage, özür dilerim. Bahsetmemeliydim..."

Kadın nefes almakta zorlanıyormuş gibi iki büklüm oldu. "Tanrılar aşkına," dedi zorlukla. "Bana travmalarını anlatmaya çalışıyorsun

ve ben de bencil bir göt gibi sinir krizi geçiriyorum." Bir elini kaldırıp başını eğdi. "Bir saniye izin ver. Hemen döneceğim."

"Çok uzun zaman önceydi, Sage. Babanın sana ihanet ettiğini daha bir saat önce öğrendiğini düşünürsek bence üzgün olmaya hakkın var."

"Çok şey oluyor. Beynim çalışmıyor." İnledi ve başını kaldırdı. Saçları darmadağınık ve kabarıktı, sanki az önce...

Bu cümleyi *bitirmeyecekti.*

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu içtenlikle.

Sage kendi kendine başını yukarı aşağı salladı, elini siyah buklelerinin arasından geçirip bir omzunun üstünden attı. "Sanırım... Sanırım benim bir sarılmaya ihtiyacım var... Lütfen."

Diğer kelimelerinden daha usulca, neredeyse fısıltı gibi çıkan o küçük *lütfen*, Trystan'ın içinde geriye kalan ne varsa tamamen parçaladı. "Sage, ben sarılma konusunda iyi değilim. Ormandakinde beni hazırlıksız yakalamıştın. 'Sarılmayı' düzenli bir şeye dönüştürmeyeceğim ve dönüştüremem de."

"Ama çok iyiydin." Küçük fırtınanın gözleri kafası karışmış gibi kısıldı ve Trystan, sarılmalarından bir sonrakini isteyecek kadar keyif aldığını düşününce içine dolan mutluluğa karşı koymaya çalıştı.

"Peki. Tamam. Sarıl." Tek kaşını kaldırdı, başka bir çıkış yolu bulamıyordu. Pelerininin hâlâ nemli olan önünü düzeltti. "Böyle mi?"

Kadına yaklaştı ve kadının fırtınalarla dolu gözleri kocaman açıldı. Ona doğru tereddütlü bir adım attı, sanki o da ne yapacağını bilemiyordu. Trystan bunun doğru olmadığını biliyordu; ofisteki herkese selam verir gibi sarılıp durduğunu biliyordu. Bu sarılmaların parçası olmayı hiçbir zaman istememişti ama... Tamam, Trystan yalancının tekiydi.

Aralarında artık boşluk kalmamıştı ve eğer biri kıpırdamazsa Trystan yıllar boyunca geliştirdiği bütün kontrolü kaybedeceğinden ve gerçekten affedilemez bir şey yapacağından emindi.

Yıllarca etrafına ördüğü koruma duvarlarını bu ufacık kadının tuğla tuğla yıkmayı başarması hem dehşet verici ölçüde korkunçtu

hem de yıkıcı derecede güzeldi. Onu kadından uzak tutan her duvarı yıkmaya hazırdı.

Onun fırtınası, onun... Kadın, aralarındaki boy farkından dolayı biraz uzanmak zorunda kalıp kollarını boynuna doladığında sertçe nefesini tuttu. Uzun ve iri olmanın her zaman avantaj olduğunu düşünmüştü ama bu uzaklığın onu kadının kollarından uzaklaştırabileceğini hiç düşünmemişti.

Parmaklarının saçlarına değdiğini hissedip ona doğru eğildi, kendini çaresizce ilgi arayan bir ev kedisinden farklı hissetmiyordu. Ama en kötüsü daha gelmemişti. Çünkü kadının bedenini kendisine bastırdığını hissettiğinde Kötü Adam gerçek işkencenin ne demek olduğunu nihayet anladığını düşündü. Evindeki adamlara uyguladığı türden bir işkence değildi ama insanın özüne dokunan, hayatını değiştiren türden gerçek bir işkenceydi. Daha önce hiçbir şeyi, kadının bedenine bastıran her kıvrımını hissettiği gibi keskin ve yoğun hissetmemişti. Bedeni ona hızla karşılık veriyordu.

Ruhu ne kadar parçalanmış ve kararmış olsa da Trystan, içinde bir şeylerin eksik olduğunu daha önce hiç hissetmemişti. Şimdiye dek.

Bedeni, gücü Sage'in yanındayken dinginleşiyordu. Hâlâ orada ve hâlâ ölümcüldü ama kadını memnuniyetle kabul ediyordu. Hatta kaçınılmaz olarak ayrıldıklarında gücünün şahlanıp patlayacağından emindi. Bu düşünce kollarını kaldırması ve onları kadının ufak bedenine dolaması için ihtiyacı olan cesareti verdi.

Çenesini kadının omzuna koyup bedeninin rahatlamasına izin verdi. Bedeni öyle derin, öyle memnun bir iç çekiş koyverdi ki neredeyse hırıltıyı andırıyordu. Sanki bedeni uzun zamandır kadını bekliyordu ve şimdi burada olduğu için bundan sonra eskiden olduğunun ancak yarısı kadar yaşayacak, her zaman yine bütün olmayı bekleyecekti.

Siktir.

Eh, en azından şimdi guvrelerin nasıl hissettiğini anlayabiliyordu.

Sage boynuna doğru konuştuğunda sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. "İyi sarılıyorsun." Teninde bir ıslaklık hissedince kadının ağladığını fark etti ve kollarını sıktı, şu an kadına yaklaşmaya cüret

edecek herhangi biri olursa Trystan'ın o kişiyi parçalarına ayırmasına hiçbir şeyin ya da kimsenin engel olamayacağını düşündü.

"Dürüst olmam gerekirse çok pratik yapma şansım olmuyor, bu yüzden sevindim." Sesi normal çıkıyor muydu? İçinde nabız gibi atan arzuyla kadını korkutmak istemiyordu. Sırf kendini kontrol edemediği için kadının omuzlarına daha da yük bindirmesine gerek yoktu.

"Ne yani, Kaçışma Günü'nden sonra stajyerlerine sarılmıyor musun?" Ensesindeki saçıyla oynayan parmaklarının onu nasıl etkilediğinin farkında mıydı? Hayır, olamazdı yoksa onu itip tokatlardı. Trystan'ın kendini tokatlamasına ramak kalmıştı.

"Ayda bire düşürdüm."

"Sarılmayı mı?" Sage gülümsedi, Trystan göremiyordu ama biliyordu.

"Kaçışma Günü'nü," dedi düz bir sesle.

Kadın güldü ve Trystan başını kadının boynuna iyice gömmekten, gözlerini neredeyse canı yanıyormuş gibi sıkmaktan kendini alıkoyamadı ki bir açıdan yanıyordu da. Ama şimdilik tadını çıkaracaktı ve kaçınılmaz, korkunç ölümüyle yüzleşene kadar bu anıyı kalbinde saklayacak, o gün geldiğinde ise Sage'i bir kez olsun kollarında tutabildiği için ölümü umursamayacaktı.

"Bunu biraz daha yapabilir miyiz?" diye sordu Evie, dudakları neredeyse boynuna değiyordu.

Sonsuza dek, diye düşündü Kötü Adam. Ama bunun yerine rahatsızca öksürüp konuştu. "Eğer istediğin buysa. Eminim biraz daha katlanabilirim."

Kingsley, Sage'in omzunda belirdi, kapının önünde ufacık duruyordu ama taçlı başını iki yana sallayışıyla Trystan'a bağırsa yeriydi.

Yavaşça ayrılırlarken Trystan, yüzünün kadının yüzüne ne kadar yakın olduğunu fark edince nefesi kesildi. Evie de farklı değil gibiydi, mavi gözleri kocaman açılmıştı. Ama daha fazla geriye doğru çekilmedi, Trystan da kıpırdamadı. Kadın yaşadığı korkunç geceye rağmen hâlâ can yakacak derecede güzeldi, nefesinde vanilya şekerinin kokusu vardı.

Kadının yüzü sanki kendine engel olamıyormuş, sanki birbirlerine doğru çekiliyorlarmış gibi ona yaklaşırken Trystan sert bir nefes aldı. Başını aşağı doğru eğdi, Sage'in elbisesinin sırtını tutup onu hafifçe kendine doğru çekti. Dudakları o kadar yakındı ki neredeyse kadının tadını alabiliyordu.

Bir gümbürtü onları ayırdı, ikisi de nefes nefese sesin geldiği yöne baktılar. Kingsley'ydi; mutfak masasına çarpmış ve bir tabağı yere düşürmüştü.

O kurbağayı geberteceğim.

Ama öfkesinin yerini minnet aldı, eğer o an Sage'i yine öpseydi geri dönüşü olmazdı.

Mahcup mahcup kadına baktı ve Sage'in yüzünde de benzeri bir ifadeyle karşılaştı, sonra kadın mırıldandı. "Ben gidip... Lyssa ve kendim için birkaç eşya alayım." Hızla döndü ve merdivenlere yönelip Trystan'la Kingsley'yi yalnız bıraktı.

Kötü Adam, kurbağaya başka bir gözle baktı ve on yıldır ilk defa, Kingsley'nin bir zamanlar olduğu gibi kibar ve soylu prens yerine hâlâ bir kurbağa olmasına sevindi... Eğer Kingsley yeniden prens olursa Kötü Adam, eski dostunun cömert kibarlığı karşısında onun yetersizliklerinin ne kadar göze batacağını biliyordu.

Trystan o anın tadını kadınla çıkarmak, iyiymiş gibi davranmak, Sage'e aitmiş gibi yapmak istiyordu. Kadının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu ve bu hatıranın sonuna kadar keyfini çıkardı, bundan daha fazlasını elde edemeyeceğini biliyordu. Çünkü Evie Sage gibi kadınlar, Kötü Adam'la beraber olmazdı.

Asistanı elinde kocaman iki çantayla belirince düşüncelerinden sıyrılmasına sebep oldu. "Hazır mısın?" diye sordu tereddütle.

"Hazırım," dedi dudakları hafifçe yukarı kıvrılarak. Kadın önden kapıya doğru yürüdü, yanından geçerken Kingsley'yi eline aldı. Kötü Adam peşinden gitti ve o hatırayı ardında bıraktı.

Ait olduğu yerde.

BÖLÜM 58

EVIE

Yarım saat sonra Evie atından iniyordu, Kötü Adam inmesine yardım ederken kalçasını sıkıca tutmuştu. Yol boyunca adama yapışık oturmak yeterince kötüydü ama şimdi bir de bedenine sürtünerek aşağı inerken göz göze gelmişlerdi.

Onu öpmeliydi. Öpmek istemişti. Ona dokunduğu an sanki teninin altında yavaş yanan bir ateş hayat bulmuştu ve artık nefes almasını, düşünmesini zorlaştırıyordu.

Aynı anda sonsuzluk ve yalnızca birkaç saniye gibi gelen bir süre boyunca orada durdular.

Kız kardeşinin en sevdiği oyuncakları, boyama parşömenlerini ve hatta yatağındaki yastıklardan birini bile çantaya koymuştu. Belki de Lyssa'ya gerçeği, gerçeğin *tamamını* söylediğinde bunlar acısını biraz hafifletirdi. Evie'ye hayatı boyunca hiç gerçeğin tamamı söylenmemişti.

Ama hiç pişmanlığı yoktu. Belki bu onu bir canavar yapıyordu ama canavar olmak için canavarca şeyler yapmaktan çok daha fazlasının gerektiğini görmeye başlamıştı. Ahlak sınırını nerede çizdiğini artık bilmiyordu ama kendini elinden gelen her şekilde koruyacaktı.

Babası görevini yerine getirdiğini düşünüyordu ve bu onu bir canavar yapmazdı. Ama bunu yapmaya çalışırken izlediği yol, kendisi için çocuğunu feda etmesi... Başını iki yana salladı, Lyssa'nın bu acımasızlığa maruz kalmadığına seviniyordu.

Trystan'ı köşke kadar takip etti, elini sanki ait olduğu yer orasıymış gibi kendi elinin arasına alma dürtüsünü bastırdı.

Neredeyse içeri girmişlerdi, hançer belindeki çantayı ağırlaştırıyordu ki durdu. "Ah, hayır," dedi çantayı tutarak.

"Ne oldu?" Trystan ona döndü. Sabahın ilk ışıklarını göremeyecekleri kadar erken bir saatti ama artık karanlık da değildi, gökyüzü loştu. Ama artık köşkte yaşamaya başlayacağı için Evie'nin adamı gecenin her vaktinde göreceği gerçeğiyle paniklemek için bolca vakti olacaktı.

Asıl dehşet yeni başlıyordu.

"Defterim. Babamın ofisinde bıraktım."

"Sana yenisini alırım ve reddetmeden önce söyleyeyim, bunu malzeme bütçenden sayabilirsin." Kibarlık ediyordu.

"O lazım. İçinde önemli şeyler var." Kendi kendine gülümsedi, içine çizdiği kalpleri hatırladı. "Duygusal şeyler."

"Peki. Senin şu duygusal defterini almak için dönelim." Başını iki yana sallayıp tek kaşını kaldırdı. "Marv, bunları köşkün batı kanadına götür." Çantaları muhafızın bekleyen ellerine bıraktı ve Kingsley'yi eyer çantasından çıkarmak için döndü. "Bunun da ofisimden çıkmadığından emin ol." Kingsley öfkeli bir sesle vırakladı ama muhafızla giderken sorun çıkarmadı.

"Biz batı kanadında mı kalacağız?" Evie'nin ağzı neredeyse açık kaldı. "Senin yaşadığın tarafta mı?"

Adam çoktan açık kapılara doğru yürümeye başlamıştı, atını arkada bırakmıştı. "Yürüyelim mi?"

Trystan parlak renkli ağaçların arasına dönerken uzun adımlar attı ve Evie de hemen arkasından takip etti. "Hayır, hayır, bekle. Senin nerede yaşadığını göreceğim. Tanrılar aşkına. Boş zamanında ne yapıyorsun ki? Hobin var mı senin?"

Kötü Adam, "Küçük fırtına," diye homurdandıktan sonra sesini normal yüksekliğine döndürdü. "Beni buna pişman etme, Sage."

"Kutu oyunu oynayabilir miyiz? Lyssa kutu oyunlarına bayılır." Yanında bilgece başını yukarı aşağı salladı. "Ya da çay partisi verebiliriz. Lyssa çay partilerine de bayılır."

"Çayın niye partisi olsun ki? İçmiyor musun? Parti neden gereksin?" Evie, adamın kafa karışıklığı karşısında kahkaha attı.

"Özür dilerim. Komik değildi." Evie burnundan güldü ve adamın dudakları kocaman bir sırıtışla gerilirken gamzesi ortama asil bir giriş yaptı.

"Sanıyorum ki çay partisinin ne demek olduğunu öğrendiğimde cahilliğim oldukça komik gelecek."

Kadın burnunu kırıştırdı, ona son kez sırıttıktan sonra önünde dans etti. "Aslında şu ilerideki nehri geçersek yolu on dakika kısaltabiliriz sanırım."

Derin, boğulurmuş gibi bir ses onu durdurdu. Evie arkasını döndüğünde patronunun yere yığıldığını görünce nefesini tuttu. Ağır çantasını yere fırlattığı gibi adama doğru koştu.

"Efendim!" Gözleri açıktı ama yüzü acıyla buruşmuştu.

Adam kolunu sertçe yakaladı. "Kaç," dedi zorlukla.

"Ne?" Evie başını iki yana salladı, kafası karışmıştı ama atların sesini duyunca kalbi hızla atmaya başladı. Elini Trystan'ın omzuna koyup kendi bedenini üstüne eğerek ona siper oldu. Kocaman atların üstünde altı muhafız belirdi ve etraflarını sardı, biri elini Kötü Adam'a doğrultmuştu.

"Durun!" diye bağırdı Evie ve herhangi bir silah bulabilmek için etrafına bakındı. Ama elindeki tek silah, yakınında bile durmaya katlanamadığı hançerdi ve çantası, onları içinde tuttukları çemberin dışında kalmıştı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı içlerinden biri. Başlarındaki metal miğferlerin arkasından yüzlerini göremiyordu. Bir at arabası onlara doğru yaklaştı, hemen arkasında kocaman bir araba çekiyordu ve Evie paniklediğini hissetti. Tüm kaçış yollarını taradı, rüşvet ve kandırma

mümkün olur mu düşündü. Ama ne istediklerini bilmiyordu ve ne bildiklerini anlamanın da bir yolu yoktu.

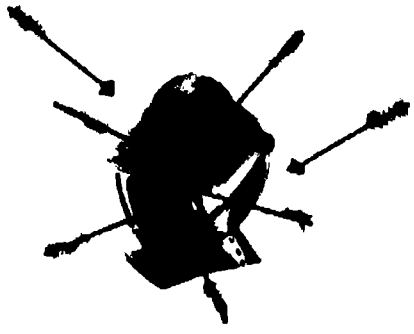
Başını eğip Trystan'a baktı, ona en yakındaki muhafızın kullandığı güç altında hâlâ kıpırdayamıyordu. Evie'nin eli hâlâ adamın omzundaydı ve atlar ikiye ayrılıp arabanın ortaya geçmesine izin verip sonra çemberi tekrar kaparken adamın omzunu sıktı.

Arabanın sürücü, gümüş ve beyazlara bürünmüş kocaman bir adamdı ve hızla arabanın kapısına doğru koştu.

Kapıyı açınca aşağılara kadar eğildi. Bir dalga halinde tüm muhafızlar atlarından indi ve dizlerinin üstüne çöktü.

"Orospu. Çocuğu," dedi Trystan zorlukla, sonra oturdu ve acıyla dişlerini sıktı. Yüzü kızarmaya başlamıştı ve gözleriyle alnındaki damarlar kabarmıştı.

Evie, adamı daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen tanımıştı. Adam arabanın ufak merdivenini inerken teknik olarak hâlâ bir tahminden ibaretti ama sessiz bir dehşetle konuştu. "Kral Benedict."

BÖLÜM 59

EVIE

"Bayan Sage!" Kral'ın yakışıklı yüzünde kocaman, mükemmel bir gülümseme belirdi. Ellisinde değilse bile kırklarındaydı, gür sarı saçlarının arasında gri tutamlar belirmeye başlamıştı.

"Nihayet tanışabildik." Ona doğru ilerlerken kürklü pelerinini arkasına attı. "Kötü Adam'ı zincirleyin, olur mu?" Kral başıyla muhafızlardan birine işaret verdi. "Özel zincirlerle."

"Hayır." Evie bedenini adamın önüne attı.

"Sage, çekil," dedi Trystan sıktığı dişlerinin arasından, sesi kulağa boğuluyor gibi geliyordu.

"Hayır," dedi panikleyerek.

Kral sempatik bir tavırla başını iki yana salladı, ardından başka bir muhafıza işaret verdi. "Karşı koymazsan senin için iyi olur, hayatım." Sesi ne kadar kibardı. Evie başka bir yerde, başka birisi olsaydı bu kibarlığa güvenebilirdi.

Muhafız birden aşağı uzandı, onu belinden yakaladığı gibi kaldırıp Trystan'dan uzaklaştırdı. "Hayır! Bana dokunma!" diye çığlık attı Evie, tekme ve yumruklarını savurup elleriyle rasgele vurdu. Muhafız onu bir anlığına yere bıraktıktan sonra kolunu yukarı kaldırıp elinin tersiyle ona vurdu. Evie yere düştü.

"Kes şunu!" Açıklığa yayılan Trystan'ın değil, Kötü Adam'ın sesiydi. Soğuk ve ölümcüldü. "Ondan uzak dur!" diye kükredi, zincirlerini

çekiştirirken metalin sesi her hareketini takip etti. Evie yan tarafına yuvarlanıp ona baktı ve bir yanağından gözyaşının süzüldüğünü hissetti.

Kendini ayağa kaldırdı, altdudağından kan damlıyordu ve saçına yapraklar dolanmıştı.

"Evet, kes. Şiddete gerçekten gerek yok. Zincirlendi zaten. Kimseye zarar veremez ve bir kadınla ona zarar vermeden başa çıkmayı bilmiyorsanız, muhafızlarım arasındaki pozisyonunuzu yeniden düşünmemiz gerekebilir," dedi Kral sert bir sesle.

Trystan artık acı içinde kıvranıyor gibi görünmüyordu ama güçsüzleştiği belliydi. Az önceki işkenceden miydi yoksa zincirlerden mi, Evie bilmiyordu.

"Gerçekten işin bu noktaya gelmesini istemezdim." Kral dilini şaklattı. "Bunu temiz halletmek istemiştim ama bana başka bir seçenek bırakmadın. Burnunu çok fazla soktun. Senin küçük hikâyendeki rolünü istediğin kadar oynama izin verecektim." Kötü Adam'a doğru yürüdü, büyük bir özenle takındığı gülümseme buz kesip kayboldu.

"Ama şimdi benim planlarımı bozmaya çalışıyorsun. Korkarım ki buna izin veremem."

Trystan zorlukla nefes alıyordu, burun delikleri kocaman açılmıştı ve bakışları öfkeyle buğulanmıştı. "Sen... neden bahsediyorsun?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından.

Kral dilini tekrar şaklatırken tepeden patronuna baktı. "Bu kadar potansiyelin var ama ne büyük bir hayal kırıklığı oldun çıktın." Benedict yanında diz çöktü, elini yanağına koyunca Trystan onu itmeye çalıştı. "Guvreler... Onlara çok ihtiyacım var. Rennedawn'ın... *parlak* geleceği için."

Trystan gözlerini kıstı, ardından hırıltılı ve nefessiz bir sesle konuştu. "Siktir. Git."

"Bence de," dedi Evie yerden ve etrafındaki tüm adamların dikkatini üstüne çekti.

"Bahsi açılmışken sizden bahsedelim, Bayan Sage!" Kral döndü ve ona doğru yürümeye başladı.

"Ona dokunma, Benedict." Trystan'ın sesi, zincirlerini çekiştirirken kontrolsüz çıkıyordu.

"Benim tatlı küçük kurtarıcım olacaktın ama anlaşılan tıpkı babanın söylediği gibi çürükmüşsün."

Evie, Kral'a öfkeyle baktı. "Babam yalancının tekiydi. Ama sen..." Evie yavaşça ayağa kalktı, eteğindeki yaprakları silkeleyip dudağındaki kanı sildi. "Sen bir korkaksın."

Kral ona gülümsedi. Ancak yanına yaklaşırken o ilk baştaki etkileyici tebessüm değildi yüzündeki, uğursuz ve intikamla dolu bir gülümsemeydi. Doğal durmuyordu, neredeyse... kötücüldü.

"Korkarım guvrelerimi geri almam gerekiyor, Bayan Sage," dedi. "Görüyorsunuz ya, eşi olmayınca benim guvre'm beraber geçirdiğimiz süre boyunca zehir üretmeyi başaramadı. Ama şimdi anladığım kadarıyla üretebilir."

"Onları benim cesedimi çiğnemeden alamazsın," dedi Evie gülümseyerek. "Ya da kendininkini."

"Bunu söylemene o kadar sevindim ki." Kral, iki muhafız tarafından tutulan Trystan'a dönerken pelerini arkasında dalgalandı. "Maalesef sen benimle geleceksin. Başta düşündüğümden daha faydalı olabilirsin gibi duruyor."

Kral başını hüzünle eğerek Evie'ye baktı. "Sense, hayatım, değilsin."

Evie kocaman kolların etrafına dolandığını hissetti ve burnuna tanıdık, mide bulandırıcı bir koku doldu.

"Hayır! Benedict!" Trystan delirmiş gibiydi, zincirleri ve muhafızları o kadar çekiştiriyordu ki onu tutmak üçüncü bir muhafız aralarına katılmak zorunda kalmıştı. "Onu bırak, Warsen, yoksa bu son günün olur!"

"Ne güzel tehditler bunlar!"

Evie, Otto Warsen'in sesini kulağında duyunca şüphelerinin doğrulandığını midesi bulanarak fark etti.

"Zincirler için teşekkür ederim, Bay Warsen. Çok yardımcı oldun." Kral başıyla demirciye selam verdi.

"Seni öldüreceğim," diye yemin etti Trystan sakince. "Kalbini bedeninden çekip alacağım ve gözlerindeki yaşam ışığının sönmesini izleyeceğim."

"Bence önce senin ışığının söndüğünü göreceğiz," dedi Kral alaycı bir fısıltıyla, ardından Evie ve Bay Warsen'e döndü. "Onunla istediğinizi yapabilirsin, bedeni sakladığınızdan emin ol yeter. Öldükten sonra onunla işim var."

Evie şiddetle titremeye başladı, kendini yeniden Otto'yla bu durumda bulduğu için panik damarlarına zehir gibi hızla yayıldı.

"Hayır, Benedict, hayır! Lütfen." Kötü Adam'ın sesi titredi, acı doluydu ve sakinliği parçalanmıştı.

Evie gözyaşlarının dökülmeden önce gözlerini yaktığını hissetti.

"Lütfen, sana yalvarıyorum. Ne istersen yaparım, ne olursa. Her şeyi yaparım, onu bırak yeter. Lütfen... Sana yalvarıyorum, onu bırak."

Trystan, Kötü Adam dizlerinin üstüne çöktüğünde Evie ağladı.

"Sana. Yalvarıyorum."

Dur, diye bağırmak istedi. *Benim için kendini küçültme. İraden bükülmesin. Ben buna değmem.*

Kral'ın yüzünde bir anlığına içten bir duygu belirdi: Şaşkınlık. Kocaman açtığı gözlerle dizlerinin üstüne çöküp Trystan'ın yüzüne baktı. "Senin bu kadına bağlılığını tam olarak anlayamamışım. Onun sadece çalışanın olduğunu sanıyordum.

"Ama şimdi görüyorum. Anlıyorum." Kral Benedict gülümsedi, elini Trystan'ın yanağına koydu. "Hayır, bunu yapmayacağım." Ayağa kalktı ve elinde kocaman bir şırınga taşıyan muhafızlarından birine döndü.

Bay Warsen, Evie'nin Trystan'ı uyarmasına fırsat kalmadan eliyle ağzını kapadı.

"Seni izlemeye zorlamayacağım."

Trystan onun bu sözlerini duyunca gözleri kocaman oldu ve bağırmak için ağzını açtı ama iğneyi çoktan tenine batırmışlar, içindeki sıvıyı damarlarına enjekte etmişlerdi.

Evie, Bay Warsen'in eldivenli elinin ardından çığlık atarak debelendi ve özgür kalmaya çalıştı.

Ama Trystan'ın gözleri geriye doğru kaydı ve tok bir sesle yere yığıldı.

"Onu arabaya götürüp bağlayın, Parıltılı Saray'a ulaşana kadar baygın kalır." Kral başıyla Otto'ya işaret verdi ve Evie yalnızca birkaç dakika evvel Trystan'la güldüğüne, çay partisi planladığına, belki de her şeyin iyi olacağını düşündüğüne inanamadı.

"Siz arkada kalın." Kral başıyla muhafızlarına işaret verdi. "Bay Warsen'in kadını kendi elleriyle öldürmesine izin verin ama bedeni bana hemen getirdiğinden emin olun."

"Evet, Majesteleri," dedi içlerinden biri.

Evie muhafızların Trystan'ı sürükleyerek götürmesini ve bedenini çuval gibi arabaya fırlatmasını izledi. İçini buz gibi dolduran bir kaçınılmazlık hissiyle Evie onu bir daha görmeyeceğini anladı. Adama dair son anısı, hareketsiz ve yığılmış bedeninin arabada bir başına yatışı olacaktı.

Bu çok trajik, çok adaletsizdi. Hepsi saçma defterini ve içindeki saçma hayalleri istediği için olmuştu. Asla gerçek olmayacak hayalleri.

Araba sarsılarak uzaklaşırken Evie, kalbinin ortasına yerleşmiş adama sessiz bir veda etti. Bütün dünyasını değiştiren adama. Artık parçası olamayacağı dünyayı.

Geride yalnızca o, muhafızlar ve Bay Warsen kaldığında hiç kıpırdamadan durdu, bir yanı sadece kaçınılmazı bekliyordu. Hayatı boyunca gerçekten hiç bu kadar küçük hissetmemişti. Kendinden daha güçlü, istediklerini ona sormadan alan birinin insafına kalmıştı bir kez daha. Sürekli alıyor, alıyor ve alıyordu. Bu adam her şeyini almıştı: Rahatlığını, güvenlik hissini ve şimdi de canını alacaktı.

Doğru olanı yap, Evie. Kibar olanı yap, Evie. İyi ol, Evie.

Otto onu orada tuttu ve sessizce kulağına doğru kıkırdadı. Sesindeki bir şey Evie'nin içindeki ateşi körükledi ve midesinde alevlerin yükselmesine sebep oldu.

İyi olmak ne sikine yaramıştı?

Kötü Adam ne derdi? *Bu adama yaptıklarının bedelini ödet, küçük fırtına.*

O da tam olarak bunu yaptı.

Evie ayağını kaldırdı, topuğunu tıpkı babasına yaptığı gibi adamın ayağına geçirdi; tek fark, bu sefer dirseğiyle de sertçe adamın göğsüne vurmasıydı. Otto iki büklüm olup midesini tutmak için onu bırakınca Evie kaçtı ve elinden geldiğince hızla koşmaya başladı. Ama diğer iki adam etrafını sardı, emirleri dinleyip araya girmemekte kararlılardı ama gitmesine de izin vermek istemiyorlardı. Evie onların sayıca üstün olduğunun farkındaydı.

Özür dilerim, Trystan, diye düşündü. *Denedim.*

Birden Bay Warsen ona ulaştı, yüzü kıpkırmızıydı ve hâlâ acı içinde olduğu çok belliydi ama öfkesinin kontrolü ele geçirmesine izin verecek kadar kendine gelmişti. Evie'yi havaya kaldırdı ve yere fırlattı.

Onu dizleriyle kollarını bastırarak yere mıhladı ve ellerini boğazına doladı. Sona gelmişti, Evie bunu biliyordu. Debelendi ve kollarını oynatmaya çalıştı ama birden, hızla tükenen nefesiyle hiçbir alakası olmayan bir acı dalgası sardı bedenini.

Gözlerini çevirdiğinde çantasının açıldığını, içinde hançeri saklayan kutunun yan dönüp aralandığını ve hançerin yerde, onu öldürebilecek kadar yakınında durduğunu gördü.

Ama öldürmemişti. Daha değil.

Bay Warsen'in yüzüne baktı, bir zamanlar onu çok korkutan bir yüzdü bu ve Evie bir daha ondan korkmak istemediğini biliyordu...

Başkaları ondan korksun istiyordu.

Demirci bir saniyeliğine tutuşunu gevşetti ve sarı dişleriyle ona gülümsedi. "Seni bu dünyadan sürerek bu krallığa iyilik yapıyorum.

Buraya ait değilsin. Kendini bu kadar pislettikten sonra ölüm sana merhamettir."

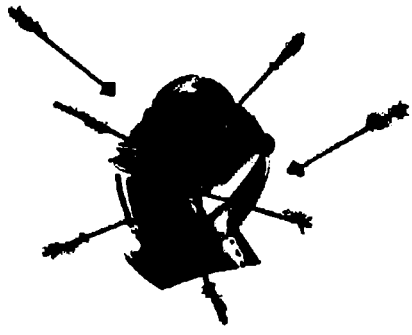
Evie gözlerini kıstı ve Bay Warsen onun sağ elini kurtardığını fark etmedi. Yüzüne doğru yaklaşırken boğazındaki tutuşunu gevşetmedi. "Zaten daha iyisini nasıl beklersin ki?.. Kötü Adam'ın orospususun sadece."

Evie yumruğunu sıktı ve gözlerini kapadı, bedeninin her noktasının acıyla yandığını ve kanına karıştığını hissetti.

"Aslında," dedi hırıltıyla.

Evie gözlerini açtı.

"Ben. Onun. Siktiğimin. Asistanıyım," diye fısıldadı ve gülümseyerek hançeri kaldırıp adamın boğazını kesti.

BÖLÜM 60

EVIE

Adam kocaman açtığı gözlerle yana devrilirken kan Evie'nin yüzüne sıçradı. Ayağa kalktı, kan içinde kalmıştı, zorlukla nefes alıyordu ve boynu acıyordu.

Hançer elinde nabız gibi atıyordu. Ama acı geçmişti.

Rahatlayarak gülümsedi, hançere eski bir dostu gibi baktı ve sanki hançer de ona cevap verdi.

"Seni cadı!" Muhafızlardan biri bağırarak ona doğru koşmaya başladı. Evie savaşmak için hançeri kaldırdı, onu mahvetmeye hazırdı ama muhafız, göğsüne kocaman bir kılıç saplanınca sendeledi.

Evie nefesini tutup kılıcın geri çekilmesini ve muhafızın düşmesini izledi. Arkasındaki diğer muhafız, kan damlayan kılıcıyla orada dikiliyordu.

"Ne... Neden ki? Yani, şikâyet ettiğimden değil ama bana neden yardım ettin?"

Kalan muhafız, beklenmedik kahramanı tek kelime etmedi. Yalnızca orada bir an durdu ve Evie'yi inceledi, gözleri dışında bütün yüzü miğferin arkasında saklanmıştı. Evie ona doğru dikkatli bir adım attı ama bu hareketi muhafızı uyandırmış gibiydi. Atının dizginlerini yakaladığı gibi kendini hızla atın üstüne attı ve ona son kez bakıp dörtnala uzaklaştı.

Ölütopraklar adına, bu da neydi?

Ama daha fazla soru soracak vakti yoktu. Trystan'ın gömleğinin kopmuş bir parçasını çimenlerin üstünde görmüştü.

Gitmişti. Kaçırılmıştı. Onlar tarafından.

Sert nefesler aldı. Gözleri yaşlarla yanmaya başladı ama ağlayamazdı, daha değil. Elindeki hançer gerginliğini hissetmiş gibi zonkladı, sanki bu hisle tek başına kalmasını istemiyordu. Kalbi son birkaç saattir acıdan ibaretti ama bu... buna katlanamazdı. Gömleğinin parçasını eline alıp yumruğuyla sıktı. Hisleri çılgına dönmüştü. Onları kontrol altına alamıyordu.

Onun kapana kısıldığını, karanlıkta geçmişinin en travmatize edici anlarına hapsedildiğini düşünmek... Hayır, bunu düzeltecekti. Düzeltmek zorundaydı. Eğer ona, ruhunun bir parçasını taşıdığına inandığı adama zarar verirlerse onları mahvedecekti.

Hançer elinde bir kez daha zonkladı ve onu sıkıca tuttu, Otto'nun ölü bedenine dönerken yüzüne bir sükûnet maskesi taktı.

Gülümsedi.

Hemen köşke döndü, onu kurtaran muhafızın fikrini değiştirmesinden korkuyordu ama Trystan olmadan köşkün kapılarından geçince midesi bulandı. Kendisiyle gurur duyduğu bir sakinlikle olanları muhafızlara aktardıktan sonra merdivenlerden çıktı.

Evie hemen Lyssa'ya bakmaya gitti, Tatianna'nın misafir yatağında uyuyordu ve küçücük ellerinin arasında Blade'in örgü ejderhasını tutuyordu. Evie ağlamaklı bir gülümsemeyle ona baktı, ardından koridora çıktı ve kapı arkasından kapandığı gibi gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırmaya başlayana, yavaşça yere yığılana, gözyaşlarından yüzü yapış yapış olup şişene, yüzünü dizlerinin arasına gömene kadar katıla katıla ağladı.

Hıçkırıkları yavaşça dindi ve Evie nihayet başını kaldırıp baktığında geride yalnızca öfke kalmıştı.

Kısa bir süre sonra Evie kendini giriş koridorunda buldu. Yıkanmış ve üstünü değiştirmişti. Marvin'in emirleri dinlemesini izlerken yeni bir amaç kuşanmıştı. Koridorda asılı duran bir aynada yansıması-

nı görünce gözleri, annesinin rujunu sürdüğü kıpkırmızı dudaklarına ve açık saçlarına kaydı. Bol pantolonu yere sürtünürken saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Biraz daha kaldır, Marv," dedi Evie dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle. Becky yanında ruh gibi belirdi, perişan ve kaybolmuş görünüyordu.

"Gerçekten gitti mi?" Konuşurken gözlüğünü çıkardı ve camlarını eteğinin kalın kumaşına sildi.

Evie bir anlığına kadınla arasında tuhaf bir benzerlik sezdi. Becky'nin omzunu rahatlatıcı bir edayla sıvazladı. "Onu geri getireceğiz. Bunu kesinlikle mümkün kılacağım. Ne pahasına olursa olsun." Aralarında yaşanan her şeye, tüm hakaretlere, iğneleyici laflara ve güvensizliğe rağmen Becky, Evie'ye tehlikeli derecede saygıya yakın bir ifadeyle baktı.

"Aklında ne var?"

Evie, serçeparmağındaki altın işarete baktı. "Her şeyden önce..." Duraksadı, kendi kendine gülümsedi. "Beni öldürmen gerekecek."

Becky'nin zihni hızla çalışırken dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi. "Hiç istemeyeceksin sanmıştım."

"Bitti, Bayan Sage!" diye seslendi Marvin ve Evie başını kaldırıp gösterişli tavana ve yeni eklentisine baktı. Becky'nin arkasında hafifçe nefesinin kesildiğini duyunca kalbi tatminle çarptı. Otto Warsen'in kellesi tavandan sarkıyordu, gözleri sonsuza dek korku ve şaşkınlıkla donakalmıştı.

Bir adım geri atıp adamı arkasında bırakan Evie zindanlara doğru ilerledi. Kendine Kötü Adam'ı kurtaracağına dair yemin etti...

Ya da denerken ona dönüşecekti.

Son.

Yani... şimdilik.

TEŞEKKÜRLER

Kelimeleri ne kadar sevsem de şimdi onları kullanmak çok zor, içlerinde çok fazla duygu yatıyor. Bu hikâyeyi nihayet dünyanın kalanıyla paylaşabildiğim için o kadar heyecanlıyım ki. Küçüklüğümden beri masalları, masal anlatmayı ve burnundan sümük gelene kadar kahkahalarla gülmenin basit büyüsünü çok sevmişimdir. Bu anı çok kez hayal ettim ama tek başıma başarmadım.

Harika temsilcim Brent Taylor, bana ve bu hikâyeye inanan ilk kişiydi. Ona ilk romanım yayınlanırken gösterdiği sabrı, desteği ve kibarlığı için ne kadar teşekkür etsem az. Bu kitabı düzenleyip en iyi haline getiren, beni tüm şüphelerime rağmen konuşarak destekleyen ve daha iyi bir yazar olmamı sağlayan Liz Pelletier'a teşekkür ederim. Bu hikâye üzerinde benimle birlikte yorulmak bilmeden çalışan ve parlamasını sağlayan Lydia'ya, Hannah'ya, Stacy'ye, Rae'ye, Jessica'ya, Heather'a ve Entangled'daki herkese çok teşekkür ederim.

Bu kitabın inanılmaz kapağını yaptığı ve hikâyeyi zihnimden koparıp almış gibi bu kadar güzel resmettiği için Elizabeth Turner Stokes'a teşekkür ederim. Ama her şeyden önce, Kingsley için teşekkür ederim: Sen olmasan olamazdı! Bunu bu kadar güzel düzenlediği için Toni'ye teşekkür ederim. Bu kitabı ve beni bu kadar okurun önüne çıkardıkları için Kaye Yayıncılık'taki ekibime ve Meredith'e kocaman bir teşekkür borçluyum.

Bu kitap birçok şeyin sonucunda doğdu. Annemle babamın yatmadan önce bana anlattıkları tüm hikâyelerden (Mark ve Jolie'ye selam söyleyin, millet! Bunu okurken kesin ağlıyorlardır). Kardeşlerimle ve çok, çok, çok kıymetli kuzenlerimle attığımız tüm kahkahalardan çıktı. Karakterlerim Sitto Georgann'ın gülümsemesi ve Büyükannem Rosalie'nin gücünden doğdu. Espri anlayışlarının benden geldiğini söylemek isterdim ama Büyükbabam James'e hakkını vermeliyim, onun sayesinde sivri zekalı yeni bir jenerasyon yetişti (bunlardan bazıları bahsettiğim çok kıymetli kuzenlerim). Ben daha elime kalem alamadan çok uzun zaman önce hayata veda eden ama yazar olma hayallerini ikimiz için de devam ettirdiğim Giddo Richard sayesinde varlar.

Burada ekleyebileceğim, beni desteklemiş, güçlendirmiş, yarattığım şeylerin bir kıymeti olduğuna inandırmış bu kadar çok insanı düşünebildiğim için çok şanslıyım. Karakterlerimden birini hayata geçiren ilk insanlardan biri olan mükemmel sanatçı Brittany Torres gibi. Bu yolculuğu TikTok üzerinden takip eden herkes gibi: En başından beri burada da olsanız, macerama son noktasında dahil de olsanız teşekkürler. Onları gülümsettiğimi söyleyen herkese; gülümseyebileceğimi düşünmediğim zamanlarda bile her gün beni gülümsettiniz. Karşılığını ödeyemeyeceğim, paha biçilemez bir hediye.

Bu macera boyunca beni gülümseten birini daha buldum: Beni her halimle seven ve ne zaman "Kötü Adam" için videoda ihtiyacım olsa sırtını bana ödünç veren Michael'ım. Beni her defasında, ne zaman istersem, en ufak şikâyet etmeden taşıdı. Seni çok seviyorum.

Bu kitabı yazma nedenim büyük oranda, dünyada daha az yalnız hissetmekti. Karakterler ailem oldu, seçilmiş ailem. Beklemediğim şey, bana yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu unutturan bir grup inanılmaz derecede yetenekli kadınla tanışmaktı. Her başarımda arkamdaydılar. Stacey, Kaven, Amber, Maggie ve Sam... Yalnızlığımı parçaladığınız ve onun yerine bir ömre yetecek bir sıcaklık bıraktığınız için teşekkürler.

Beklemeye fazlasıyla değerdiniz.

Ve nihayet, Evie Sage'e teşekkür ederim. Akıl sağlığımın en dipte olduğu noktalardan birinde onu ve bu hikâyeyi keşfettim ve benim güvenli sığınağım oldu. Şüphe hissettiğim her anı beraber geçirdik. Beni daha cesur, daha dobra, daha güçlü kıldı; hiç gücüm kalmadığını düşündüğümde bile. Bana savaşmaya, hissetmeye, gülmeye devam etmeyi istememi sağladı. Evie Sage benim hayatımı kurtardı, tıpkı sizler gibi. Bu kitabı ellerine alan herkese teşekkür ederim. Umarım sizi gülümsetebilmişimdir.

